

Giới thiệu Tái Sinh

Thể Loại : Tiên Hiệp, Ngôn Tình, Nữ Cường, Tiểu Thuyết

Độ Tuổi: 13+

Người người đều cho rằng nàng là kẻ ly kinh phản đạo, rõ ràng thân ở chính phái thế nhưng lại rũ bỏ để theo gian tà.

Nhưng mà, thời kỳ loạn thế này, chính và tà, thiện và ác, có thể thật sự phân chia rõ ràng hay sao???

Bản tâm của nàng vốn chưa từng thay đổi, chỉ là thời cuộc biến chuyển, người luôn muốn thiện lương như nàng cũng không có cách nào che giấu lương tâm đi làm những chuyện mà người khác nhận định rằng là "chính", là "thiện"

Nàng luôn cho rằng việc cha nàng làm là sai, thu thập ngũ linh bằng mọi giá, mộng tưởng trở thành bá chủ thiên hạ. Nhưng nàng không thể ngờ rằng, bản thân nàng vì ngăn cản cha mình mà tự tay nổi giáo cho giặc, đem đến đại họa diệt môn. Cha nàng tâm cơ một thì những kẻ chính giáo kia tâm cơ mười. Đến khi nhận ra thì đã quá muộn, ngoảnh đầu lại chỉ còn một đồng hoang tàn.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trương Thường Tận

Trương Thường Tận tỉnh dậy sau khi ngã đi bởi cú đánh trời giáng sau gáy. Nếu là ở Hạ giới, những chiêu thức tâm thương của đám lâu la kia chẳng thể làm gì nàng. Thường Tận từ năm mười sáu tuổi đã nổi danh khắp bốn phương là một nhân tài xuất chúng, tuy chỉ là nữ nhân, nhưng kiếm pháp vô song, chưa từng có đối thủ. Nếu nàng đứng thứ hai, không ai dám tự nhận đứng nhất.

Không may nơi đây lại là Ma giới, vì vậy những kẻ kia không chút khó khăn liền có thể hạ gục nàng chỉ bằng một cái búng tay. Nếu nàng có linh lực, thì những kẻ gác cổng này sớm đã bị đo ván. Tiếc rằng nàng một thân phàm tục, không sao ứng phó nổi.

Thường Tận tỉnh dậy, cảm thấy hơi choáng váng. Nàng cố mở to mắt đồng thời lắc mạnh đầu để lấy lại thăng bằng. Nàng nhìn về hướng bậc cao kia nơi có một tên đàn ông trung niên đang ngồi ngao ngẫm. Hắn nheo đôi mắt sắc lẹm nhìn về phía Thường Tận, rồi cao giọng hỏi:

- Kẻ đang ngồi dưới kia, mau tự khai tên tuổi.

Thường Tận chống tay đứng thẳng người dậy, giọng nói vô cùng tự tin đáp lại:

- Ta chính là con gái của ngươi.

Quân lính hai bên tròn xoe mắt nhìn Thường Tận chằm chằm. Bọn họ chắc chắn nghĩ nữ nhân này là một kẻ điên, ngay cả khi đứng trước mặt Ma Tôn mà cũng dám mở lời ăn nói xằng bậy. Ma Tôn tức giận đùng đùng, đập mạnh tay xuống thành ghế:

- Hồn xược! Ngươi không sợ ta cắt lưỡi ngươi sao?

Thường Tận không hề sợ hãi, vẫn quả quyết một lời:

- Nếu ngươi không suy xét kĩ đã đi cắt lưỡi con gái mình, e rằng sau này ngươi hối hận sẽ là ngươi.

- Ngươi... - Ma Tôn chỉ tay về phía mặt Thường Tận, khuôn mặt vì tức giận mà đỏ như gấc. Sau một hồi bình tĩnh, hắn mới tiếp. - Được rồi, ngươi nói xem, có sao lại tự xưng là con gái ta?

Lúc này Thường Tận mới rút từ trong người ra, một chiếc túi nhỏ màu xanh ngọc bích, bên trong đựng một chiếc vòng tay bằng đá ngọc thạch màu đen bóng. Sau khi nhìn thấy chiếc vòng đó, khuôn mặt Ma Tôn từ đỏ chuyển sang xanh tím. Hắn như người mất hồn, liền sai người đưa chiếc vòng lên để nhìn cho rõ. Sau khi lật qua lật lại chiếc vòng, xem tới xem lui bảy bảy bốn chín lần, lúc này Ma Tôn mới dịu giọng hỏi Thường Tận:

- Ngươi tên gì? Còn mẹ ngươi là ai?

- Ta tên là Trương Thường Tận, mẹ ruột ta là Trần Minh Nguyệt. Trước khi mất, bà đã trao lại cho ta chiếc vòng tay này, nói rằng đây là tín vật định tình của bà với cha ta. Vì vậy, ta đã bỏ rất nhiều công sức để tìm ra tung tích của ngươi.

- Chỉ dựa vào một chiếc vòng tay mà ngươi tìm được ta sao?

- Có gì khó chứ, chiếc vòng này, vốn được làm từ Hắc thạch, loại đá chỉ tồn tại nơi Ma giới. Mẹ ta còn kể với ta rằng, cha ta là người họ Trương. Ta đã

hỏi thăm khắp chốn này, ngoài người ra, còn có ai họ Trương chứ.

Ma Tôn Trương Huyết Vũ vẫn về chiếc vòng trong tay, miệng lầm nhảm: "Trần Minh Nguyệt". Thật ra hắn không có một chút ấn tượng nào về cái tên này. Tuy nhiên, hắn vẫn nhớ rõ như in, mười tám năm trước, trong khi dạo chơi ở Hạ giới, hắn quả thực đã gặp một vũ nữ xinh đẹp tuyệt trần, mà nữ tử đứng trước mặt hắn đây, lại có tới tám phần nhan sắc của vũ nữ kia. Dù chỉ là tình một đêm, nhiều năm sau hắn vẫn thường tư tưởng về người con gái đó. Tiếc rằng khi hắn quay lại nhân gian tìm nàng, Minh Nguyệt đã không còn ở chốn cũ. Hắn cũng không biết tên nàng là gì, vì vậy manh mối bị đứt đoạn. Nếu biết trước hắn nhất định sẽ hỏi tên nàng. Tiếc thay, ngay cả khi Minh Nguyệt hỏi tên hắn, Huyết Vũ cũng chỉ đáp vồn vện một câu: "Ta họ Trương, người chỉ cần biết thế là được rồi. Còn tên thì khỏi đi. Dù sao, chúng ta cũng sẽ không gặp lại."

Không ngờ rằng, mười tám năm sau, lại có một thiếu nữ dung mạo tuyệt trần đến tìm hắn, nhưng không phải Minh Nguyệt, mà là con gái của nàng. Để chắc chắn một lần nữa, Huyết Vũ thi triển một đạo chú trên người Thường Tận, cốt để kiểm tra chân thân nàng. Hắn thở dài một cái, quả thực một nửa dòng máu chảy trong người Thường Tận là của hắn. Hắn bèn sai người an bài chỗ ở cho nàng:

- Được rồi, nếu người đã là con gái của ta, thì tất nhiên sẽ được hậu đãi. Người đâu, mau chuẩn bị phòng cho tiểu thư.

- Thôi khỏi - Thường Tận ngắt lời - Ta đến đây không phải có ý định ở lại, mà chỉ để xác nhận thân phận của mình. Nay mọi việc đã rõ, ta cũng chẳng có lý do gì lưu lại nơi này thêm nữa.

- Cái gì? - Ma Tôn Huyết Vũ không nén được sự tức giận - Người lại dám từ chối mệnh lệnh của ta?

Thường Tận mặt không đổi sắc, đáp lại:

- Trương Huyết Vũ, tuy ông là cha ta, nhưng chưa từng một ngày nuôi nấng, ta chẳng có nghĩa vụ phải tận hiếu. Ta chẳng qua chỉ là muốn biết mình được sinh ra bởi ai mà thôi. Huống hồ, nơi Ma giới tối tăm buồn tẻ này, có cho tiền ta cũng chẳng muốn ở.

- Người...

Khuôn mặt Ma Tôn lúc này trông thật khó coi. Những hạ nhân xung quanh cũng chẳng dám ho he một tiếng. Thường Tận quay gót rời đi, chẳng màng đến sự phẫn nộ của Huyết Vũ ở phía sau.

Thường Tận tính tình từ nhỏ đã như vậy, vô cùng cao ngạo, lãnh khốc. Thiếu nữ ở tuổi nàng lẽ ra nên có cuộc sống yên bình, vô lo vô nghĩ. Thế nhưng ông trời quả thật thích trêu người. Từ khi nàng sinh ra, xung quanh đã tràn ngập những lời dèm pha, rằng nàng là đứa con hoang của một vũ nữ lăng loàn. Nàng cùng mẹ mình dù đã sống vô cùng khép kín, tách biệt với xã hội bên ngoài, nhưng vẫn không tránh được mồm miệng của những kẻ trong thiên hạ. Khi nàng lớn hơn được một chút và ý thức được lời lẽ ác độc của lũ người kia, nàng tự hứa với lòng sẽ không để ai bắt nạt nữa.

Nhờ khả năng thiên phú học đâu nhớ đó, nàng lên quan sát những tiết học của một võ sư trong làng, rồi về nhà tự bẻ nhánh trúc tập luyện. Dần dà, kỹ năng của nàng trở nên điêu luyện một cách vượt bậc. Từ đó, mỗi khi ra đường, hề nghe thấy ai buông lời dâm tiếu, Thường Tận không ngần ngại tung cho kẻ đó một cước. Ban đầu những người kia cảm thấy tức tối, càng ra sức chửi rủa, và rủ thêm người tới dạy cho mẹ con Thường Tận một bài học, nhưng sau khi bị nàng hạ đo ván, phải nằm nhà ăn cháo cả tháng trời, thì lũ người ấy mới chịu im miệng, thu mình lại như những con rùa rút cổ.

Tiếng đồn về Thường Tận ngày một xa, khiến ai ai cũng khiếp sợ. Hễ nhìn thấy một nữ nhân buộc tóc nửa đầu, dáng người dong dong, mặc y phục đen, ai nấy cũng tự động cách xa chục thước. Nếu có ở gần, cũng chẳng ai dám nửa lời nặng nhẹ.

Thường Tận vốn không phải là người bắt nạt kẻ yếu mà chỉ ra tay với những kẻ đáng đánh, nhưng thấy mọi người xung quanh e dè mình như vậy, nàng cũng chẳng buồn giải thích. Chỉ cần họ không gây sự với nàng, thì nàng cũng chẳng mò lời với họ.

Hàng ngày, ngoài những lúc luyện võ, Thường Tận cũng chỉ dành thời gian giúp mẹ lên rừng đốn củi và nhặt hoa quả. Thi thoảng, nàng gặp một số đạo sĩ mặc đồ trắng, họ cũng chủ động bắt chuyện. Ấn tượng với sự dẻo dai khỏe mạnh của Thường Tận, họ đánh bạo đề nghị nàng gia nhập môn phái.

Thường Tận vốn chẳng quan tâm tới mấy thứ môn phái vẽ vời đó. Nàng học võ chỉ là để tự vệ, không hề có dụng tâm khác. Tuy nhiên, vì mấy kẻ ấy cứ bám lấy nàng, rồi kể đủ thứ chuyện, Thường Tận đành tạm ngưng công việc đang dở mà hỏi lại:

- Được rồi, các người tên là gì? Đến từ môn phái nào?

Một kẻ trong đám nhanh nhẩu hô lên:

- Ta tên là Trần Lam Hạc. Còn hai vị này là Trần Văn Huân và Lưu Nhất Huy. Chúng ta là một môn phái tu tiên, ngự ở núi Bạch Mã. Với khả năng của cô nương, chắc chắn sẽ sớm thành tài.

Thường Tận mặt vẫn đơ như khúc gỗ, biểu cảm tỏ ra không quan tâm lắm:

- Được rồi, vậy... các người cứ về trước đi. Sau này nếu ta muốn tham gia, nhất định sẽ đến núi Bạch Mã tìm các người.

Lam Hạc vô cùng phấn khởi:

- Vậy thì tốt quá. Nay, mau cầm lấy. Chỉ cần đưa ra vật này, môn đạo sẽ để người vào núi.

Nói đoạn hắn lấy trong người ra một miếng ngọc lục bích, đưa cho Thường Tận. Nàng nhận lấy, giắt vào trong người, rồi quay gót rời đi:

- Biết rồi, ta đi đây.

Ba người mặc đồ trắng vẫn dõi theo từng bước chân của nàng đến khi bóng lưng mất hút sau rừng cây. Bọn họ vẫn không ngừng trầm trở về nữ nhân mình vừa gặp.

"Quả là một nữ trung hào kiệt."

"Nếu nàng ấy đến Bạch Mã sơn, ta sẽ không bỏ qua cơ hội."

"Cơ hội gì? Tên đầu đất này, người lại không từ bỏ được thói háo sắc."

"Ha ha, ta chỉ là tiện miệng nói vậy thôi."

"Chớ có suy nghĩ lung tung. Người tu đạo phải từ bỏ thất tình lục dục, nếu còn tơ tưởng nữ sắc, thì mau trở về nhân gian làm người thường đi."

"Áy á, chớ có tức giận. Ta chỉ là lỡ mồm thôi mà. Ta hứa sẽ không như vậy nữa."

"Hừ..."

Thường Tận lúc ấy vẫn không hề biết rằng, ba người kia đang mời nàng đi đến một thế giới khác: Tu chân giới.

Thuở sơ khai, vốn chỉ có Thiên giới và Hạ giới. Sau này, Trương Nhất Vĩ, thân là một thượng thần trên thiên giới, có hiềm khích với Thiên đế, nên đã tách ra, một mình lập nên ma giới, tu luyện Ma đạo. Sau này, những người chết đi thường được chiêu mộ gia nhập Ma giới, làm tay chân cho Ma Tôn, ngoại trừ những kẻ có tâm địa vô cùng thánh thiện, khi sống một lòng tu tâm tích đức, thì mới có cơ hội được gia nhập Tu chân giới.

Tu chân giới vốn được lập nên bởi những phạm nhân có ý chí tu luyện để trở thành tiên. Họ nghiên cứu phương thức tu luyện chân thân để trở nên trường sinh bất lão, có sức mạnh dồi dào lấp biển, không kém gì thần tiên. Tất nhiên, vì là tu tiên, nên tâm địa lương thiện, một lòng cứu nhân độ thế. Vì vậy, Tu chân giới rất được ủng hộ từ Thiên giới.

Ngoài ra còn có Quỷ giới, là một nhánh của Ma giới. Trong khi ma giới chân thân là những linh hồn người chết thì người trong Quỷ giới có chân thân là những thứ vô tri vô giác như đá, nước, lửa,... Động vật tu luyện thành tinh cũng được xem là một phần của Quỷ giới.

Cuối cùng phải nói đến Hạ giới. Đây tuy là giới yếu nhất, vốn không có phép thuật gì, nhưng lại nhận được sự che chở của Thiên giới cùng Tu chân giới suốt hàng ngàn năm qua. Tuy rằng Ma giới đã nhiều lần âm mưu giết hại người trong Hạ giới để gia tăng quân lực cho mình nhưng chưa bao giờ thành công. Kế hoạch của chúng sớm bị bại lộ sau đó bị Tu chân giới cùng Thiên giới hợp lực ngăn chặn. Đến nay Ma giới chỉ đành cô thủ chờ cơ hội, không hề dám manh động.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hoa Tử Khiết

Trong khuôn viên tráng lệ của Ninh Dương điện, một nam nhân anh tuấn đang tỉ tay lên cằm, ánh mắt mơ màng lắng nghe khúc nhạc du dương được tấu bởi một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần. Ai không biết còn cho rằng đó là một mỹ cảnh đáng tán thưởng: một đôi tiên đồng ngọc nữ, bên nhau sớm tối, tình cảm mặn nồng. Thế nhưng nam nhân ngồi kia lại là Hoa Tử Khiết, con trai của Thiên đế, Thái tử của Thiên giới. Thân phận cao quý là thế, nhưng lại ham chơi phóng đảng. Nữ tử đang ngồi cạnh kia, e rằng chỉ là một trong hàng ngàn tiên nữ có "diễm phúc" được mời đến hầu hạ.

Hồ Hạnh Ngân, nữ tử đang tấu đàn kia, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn tài năng có tài năng, ấy vậy nhưng vẫn chẳng thể lọt nổi vào mắt xanh của Tử Khiết. Vị Thái tử điện hạ này, cùng lắm chỉ yêu thích nàng hơn những tiên nữ còn lại một chút. Còn nếu nói yêu thương thật lòng, có lẽ phải đợi đến khi mặt trời mọc đằng tây.

Hạnh Ngân bỗng ngưng ngưng gảy đàn, chạy đến trước mặt Tử Khiết, hươ hươ tay rồi hỏi:

- Tử Khiết, chàng đang ngủ sao?

Tử Khiết mở mắt, đồng tử trong veo như nước hồ thu, trông chừng như không thấy đấy. Đôi mắt màu xanh ngọc bích hiếm thấy trong thiên hạ. Đã có không biết bao nhiêu thiếu nữ vì đôi mắt ấy mà đổ gục dưới chân chàng. Nhìn cảnh đó, Hạnh Ngân chợt giật mình một cái. Dù đã gặp chàng không dưới mười lần, nàng vẫn không ngừng cảm thấy bồi hồi mỗi khi Tử Khiết nhìn mình.

- Sao lại không đàn nữa? - Tử Khiết lên tiếng.

Hạnh Ngân bỗng ngưng bồi hồi:

- Thật ngại quá. Thiếp tưởng là chàng đã ngủ rồi, nên mới dừng lại. Nếu chàng thích, thiếp lại tiếp tục đàn.

Nàng định nhắc đàn lên thì Từ Khiết khoát tay:

- Thôi được rồi, hôm nay đến đây thôi. Nàng mau về đi.

- Vậy... khi nào thần có thể đến gặp chàng nữa? - Hạnh Ngân nắm chặt gấu váy, hồi hộp chờ đợi câu trả lời. Hiển nhiên nàng rất muốn sớm được diện kiến Từ Khiết lần nữa.

Từ Khiết vẫn đứng dưng:

- Ta cũng chẳng biết nữa. Khi nào cần ta sẽ cho người đến báo.

Hạnh Ngân chưng hửng. Khỏi phải nói nàng thất vọng đến cỡ nào. Nàng hành lễ từ biệt Từ Khiết rồi bước ra cửa, ánh mắt tràn đầy sự lưu luyến ngoài nhìn lại. Trong khi đó, Từ Khiết đứng dậy vươn vai, ngáp ngắn ngáp dài rồi ngã người ra tràng kỷ ngủ ngon lành, chẳng màng đoái hoài đến nữ tử vừa rời khỏi.

Hạnh Ngân chưa kịp ra khỏi cổng thì một nữ nhân khác đã đến cầu kiến. Người hầu rón rén tiến vào phòng Từ Khiết để bẩm báo. Thấy Thái tử đang ngủ, y không dám quấy rầy mà chỉ lặng lẽ đóng cửa rồi trở ra từ chối nữ tử kia. Nàng ta nghe vậy thì chợt òa khóc. Nghe bảo đây là lần đầu tiên nàng được Từ Khiết triệu đến, ấy vậy mà đến cơ hội gặp cũng chẳng có.

Tên tiên độc thấy nàng khóc lóc thảm thương đành mở lời an ủi:

- Tiên tử người đừng lo, cứ trở về trước đã. Hôm sau thần sẽ lựa lời báo Thái tử triệu người đến.

Tiên nữ kia dụi dụi mắt:

- Có thật không?

- Thật. Người cứ an tâm. Hay là... người để lại họ tên, hôm sau thần sẽ cử người đến thông báo.

Nữ tử kia đột nhiên ấp úng, phải mất một phút sau mới đáp lại:

- Không được. Thân phận ta cao quý như vậy, sao có thể tùy tiện nói tên cho người nghe. Như vậy đi, lúc nào trong điện không có ai, người treo một chiếc khăn tay lên cành cây thông kia. Ta nhìn thấy sẽ lập tức đến diện kiến.

- Cái này... - Tên người hầu cảm thấy khó nghĩ, không biết phải trả lời sao.

Nữ tử kia lên tiếng chặn lời:

- Cứ quyết định như vậy đi!

Nói đoạn nàng ta quay gót rời khỏi, nhanh như một con gió.

Bẵng đi một thời gian, tên tiên độc cũng quên mất lời dặn dò của nữ tử kia. Mà cho dù có nhớ, thì hẳn cũng lực bất tòng tâm. Mỗi ngày có tới chục tiên nữ ra vào Ninh Dương điện, chẳng phút nào nghỉ ngơi. Từ Khiết nếu không bắt bọn họ tấu đàn thì cũng là múa hát. Thiên đế và Thiên hậu thấy nhiều người ra vào trong cung cũng dần thấy không hợp mắt.

Một ngày nọ, Thiên hậu triệu tử Khiết đến, rầy la một trận. Thế nhưng những lời giảng giải đạo lý cứ như có phép thần chui thẳng từ lỗ tai này sang lỗ tai kia bay đi mất. Vị Thái tử cao cao tại thượng vẫn tiếp tục chứng nào tật nấy, không màng đến những lời dị nghị. Thiên hậu hết cách đành phải ban mệnh lệnh cấm tiết nữ nhân ra vào Thiên cung, đồng thời giam lỏng Từ Khiết trong Ninh Dương điện. Tuy vậy trên đời này quả thực không có gì làm khó được Từ Khiết. Chàng chẳng hề tốn bao nhiêu sức lực đã có thể lên ra ngoài, chủ động đi khắp nơi tìm kiếm nữ nhân, tiếp tục vui chơi trụy lạc, khiến cho Thiên đế cùng Thiên Hậu tức đỏ cả mắt.

Vậy cũng chẳng hề gì. Từ Khiết nhận thức rõ vị trí của bản thân, cho nên mới có thể tự tin bê tha hoang tàn mà không nghĩ đến hậu quả. Chân thân của Từ Khiết vốn là một con rồng trắng, đôi mắt màu xanh ngọc bích của chàng là sự kết hợp hài hòa giữa màu xanh nhạt của bầu trời và sắc lục tinh tể của cỏ cây. Sinh ra vốn đã mang thân phận cao quý ngút trời, lại là đứa con duy nhất của Thiên đế, Từ Khiết sớm được sắc phong thành Thái tử, thừa hưởng tu vi cao ngang ngửa cha mình.

Cũng bởi vì lý do đó mà Từ Khiết từ nhỏ đã vô cùng phách lối, nghịch ngợm. Tuy rằng chàng thiên phú thông minh, nhưng vì lười biếng nên vốn hiểu biết rất chi là hạn hẹp. Ngoài gương mặt vô cùng say đắm lòng người ra thì không còn ưu điểm nào khác.

Sau khi rời khỏi Thiên cung, Từ Khiết gửi lời mời đến tất cả những tiên tử mình từng gặp, hẹn họ đến hồ Tuyền Lâm thưởng nguyệt. Bên bờ hồ hôm ấy, một nam nhân say khướt là lời trò chuyện cùng với cả trăm tiên nữ, khung cảnh tuy có phần nên thơ nhưng làm người ta không khỏi sồn gai ớn. Những nàng tiên nữ xinh đẹp tuyệt trần tranh nhau nhảy múa, đàn hát, cốt chỉ để khiến cho Từ Khiết vui lòng. Đây là chuyện đáng ngưỡng mộ hay chê trách, e rằng một lời khó mà nói hết.

Sau khi uống rượu say khướt, Từ Khiết nằm gục xuống bàn. Các vị tiên tử thấy vậy thì vội xúm lại đánh thức chàng để tiếp tục cuộc vui. Bỗng từ trong không trung một nữ nhân đột nhiên lao tới, nhắm hướng ngực trái Từ Khiết đâm vào. Y phục nàng mặc trên người toàn một màu đỏ thắm, ánh mắt tà mị nhuốm đầy giận giữ. Nữ tử đó không ai khác, là người đã đến triệu kiến Từ Khiết trên Thiên cung hôm nọ nhưng bất thành. Sau đó dù nàng đã dặn người hầu treo vãi đỏ làm hiệu nhưng cũng chẳng ai màng để tâm.

Có lẽ nàng đã chờ đợi khoảnh khắc này từ rất lâu, cơ hội ngàn năm có một để tiêu diệt Từ Khiết, kẻ mà nàng hận thấu xương. Bị đâm một nhát khá sâu nên Từ Khiết choáng tỉnh dậy. Chàng dùng nội lực hất bay thanh gươm đang cắm ở ngực mình ra, rồi một chiêu trối chết nữ tử áo đỏ kia. Cũng may thanh kiếm này không hề có tiên khí, nên chẳng thể làm gì chàng. Từ Khiết vừa huơ tay một cái, miệng vết thương đã liền lại.

Nữ tử này cũng thật quá ngây thơ. Đối phó với một người có tu vi cao như thế, lại chỉ dùng một thanh kiếm bình thường. Là nàng đánh giá thấp đối thủ, hay là nàng không nở ra tay với hắn? Dù là vì lý do gì đi chăng nữa, bây giờ nàng đã hoàn toàn thất thủ. Từ Khiết nhắc cầm nàng lên, hỏi với một giọng bồn chồn:

- Tiểu nữ nhân, sao lại muốn giết ta? Nàng có biết, trên thế gian này có bao nhiêu nữ tử nguyện vì ta mà lên rừng xuống biển không? Bọn họ muốn nịnh bợ ta còn chẳng kịp, vậy mà nàng lại muốn ra tay với ta.

Nữ tử kia hất cằm ra khỏi tay Từ Khiết, đoạn đáp lại:

- Những kẻ nịnh bợ dưới chân người, chỉ toàn một lũ ngu dốt. Mà ta, lại từng là một trong những kẻ ngu dốt đó.

Ánh mắt Từ Khiết chợt khựng lại trong giây lát. Nữ tử này chẳng phải hàm ý muốn nói, nàng đã từng là một kẻ sùng bái chàng sao?

Nữ tử kia lại tiếp lời:

- Nhưng ta không thể ngờ rằng, người lại là một kẻ bỉ ổi vô liêm sỉ như thế. Chính người đã sai người đặt bẫy, đưa ta vào tròng. Ta bị người khác hãm hại, là bởi vì người!

Từ Khiết vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chàng trước nay tuy tính tình phóng đãng, thích gì làm nấy, nhưng không phải là người không hiểu chuyện. Những việc hãm hại người khác, chàng chắc chắn không động tay vào. Chưa kịp phân trần thì từ trên trời một tia sét giáng xuống đánh thẳng vào đầu Từ Khiết, khiến chàng toàn thân bất động. Chưa đầy một giây sau, Từ Khiết ngã khụy xuống bất tỉnh. Người vừa tấn công chàng, không ai khác chính là Sấm thần.

Từ trên không trung, một nam nhân cao lớn xuất hiện. Ông ta tuy nhìn diện mạo chỉ như thiếu niên đôi mươi, nhưng thật ra đã mấy chục nghìn năm tuổi. Gần cả trăm tiên tử nhìn thấy cảnh đó thì sợ hãi bỏ chạy dáo dác. Mỹ nhân dù nhiều nhưng chẳng có một ai màng đoái hoài sự sống chết của Hoa Từ Khiết. Lúc này, Sấm thần mới mở dây trói cho nữ tử áo đỏ kia:

- Ái Trâm, con không sao chứ?

Nữ tử kia lắc đầu, tỏ ý vẫn ổn. Sấm thần một tay nâng Từ Khiết lên, một tay dắt Ái Trâm tiến về Thiên cung. Tới nơi, ông ta ném Từ Khiết ra giữa đại điện, rồi khấn cầu được gặp Thiên đế. Cả Thiên đế lẫn Thiên hậu nghe bẩm báo thì hoảng hốt chạy ngay đến. Trong khi Thiên hậu khóc lóc ai oán, thì Thiên đế tỏ vẻ tức giận, cao giọng hỏi tội Sấm thần:

- Chuyện này là thế nào?

Sấm thần không hề nao núng sợ hãi. Hắn trả lời đồng dục:

- Hôm nay thần đến đây, là để đòi lại công bằng cho con gái mình.

Thiên đế mặt tái mét, nhưng vẫn phải cố tỏ ra như không có gì. Đây chẳng phải lần một lần hai Từ Khiết gây họa ở bên ngoài. Thiên đế cùng Thiên hậu cũng cơ hồ hiểu được chuyện gì sắp diễn ra.

Bốn người bọn họ ở bên trong đại điện nói chuyện rất lâu. Toàn bộ cung nhân đều bị đuổi ra ngoài hết. Bởi vậy ai nấy cũng đều vô cùng căng thẳng khi nghe được chiếu chỉ vừa ban ra: Từ Khiết bị phế chức Thái tử, thu hồi toàn bộ tu vi, đày xuống Hạ giới làm dân thường. Tuy rằng không biết Sấm thần đã kể chuyện gì cho Thiên đế nhưng chắc chắn Từ Khiết đã gây nên một tội tày đình. Nếu không Thiên hậu há có thể dễ dàng chấp nhận để con trai mình đi đến chỗ xa xôi, chịu khổ sai, đầy đọa.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bạch Mã Sơn

Thường Tận rời khỏi Ma giới, lững thững bước về phía nghĩa trang Phùng Tín. Sức lực nàng đang giảm xuống không phanh. Vốn dĩ việc một người phạm xâm nhập vào Ma giới đã là điều không thể. Huống hồ nàng còn ở đó suốt ba ngày ba đêm, lang thang khắp chốn mới tìm được đến chỗ Huyết

Vũ.

Nếu không nhờ viên tiên đơn mà Đoạn Ân thần y cho nàng, Thường Tận ngay cả lối vào Ma giới cũng chẳng thể nhìn thấy. Trừ khi là linh hồn người chết, bằng không sẽ không thể tìm được Quý môn quan bằng mắt thường.

Đáng lý ra Thường Tận nên có linh lực vì nàng mang trong mình dòng máu của Ma Tôn. Thế nhưng trái lại, nàng phải dùng đến thuốc tiên mới có thể tạm thời nhìn thấy linh hồn người chết cũng như chống lại được nguồn âm khí mãnh liệt nơi Ma giới.

Bằng cách lần theo hướng đi của những âm hồn đã khuất, Thường Tận thành công tìm ra lối vào Ma địa. Nơi đây âm khí ngút trời, nhiều điều quý dị, nàng nhất thời không thể thích nghi được. Ngay cả tiên dược mà Đoạn Ân thần y cho nàng cũng không mấy tác dụng. May sao chiếc vòng Hắc thạch của mẹ nàng trong cơn nguy khốn đã tỏa ra một nguồn năng lượng mạnh mẽ bảo vệ Thường Tận an toàn trong suốt ba ngày ở đây.

Sau khi rời khỏi Ma giới, nàng bị dương khí đột ngột bao lấy, cho nên liền cảm thấy tức ngực, khó thở vô cùng. Nàng vận hết chút sức lực còn lại, cố gắng lết thân thể gầy guộc của mình về phía nghĩa trang, nơi mộ phần mẹ nàng đang tại vị. Vừa tới nơi, nàng như ngã khụy xuống. Chỉ mới ba ngày không đến thăm, cỏ xanh đã phủ kín ngôi mộ. Trong khi đó, bia mộ sớm đã nhuộm một màu đất, trên bề mặt còn xuất hiện vài vết nứt. Cũng đúng thôi, bởi một ngày ở âm giới bằng một năm ở phạm trần. Thời gian thấm thoát trôi qua như một giấc mộng.

Thường Tận quỳ xuống ngay ngắn, chắp hai tay lại, miệng thì thầm một cách yếu ớt.

"Mẹ à, hôm nay con đã đi gặp cha. Con xin lỗi vì đã không nghe lời mẹ. Con chỉ là hơi hiếu kỳ một chút. Người đã sinh ra con, người đã khiến mẹ đau lòng suốt từng ấy năm, rốt cuộc là kẻ thế nào. Hôm nay cuối cùng con cũng biết. Tuy nhiên, từ nay về sau, con hứa sẽ không gặp lại ông ấy nữa. Mẹ yên tâm, con gái có thể tự chăm sóc cho bản thân mình. Dù phía trước có bao nhiêu khó khăn cách trở, con cũng sẽ mạnh mẽ bước tiếp."

Nói rồi nàng cúi xuống, dập đầu hành lễ. Trước khi rời đi, nàng quay lại nhìn ngắm ngôi mộ lần cuối. Nàng đang đi đến một nơi rất xa, không biết bao giờ mới có thể quay lại: Bạch Mã Sơn.

Từng có một nam nhân tên Trần Lam Hạc mời nàng đến đó gia nhập Tu chân giới. Nàng khi ấy thân nhiên cự tuyệt vì ở bên nàng còn có mẫu thân. Cho dù người khác có mời chào hấp dẫn như thế nào đi chăng nữa, nàng cũng chẳng mấy may động lòng. Nhưng bây giờ thì khác, nàng một thân một mình, không người thân thích. Thế giới rộng lớn này không có chỗ cho nàng dung thân. Chỉ bằng đến Tu chân giới, biết đâu nàng có thể tìm thấy nơi thuộc về mình.

Vốn dĩ Thường Tận cũng chẳng biết Tu chân giới là gì, cho đến khi tình cờ được nghe một người gánh hàng rong trên phố kể chuyện, rằng ở nơi kia rất xa xôi về hướng bắc, ngự một ngọn núi tên Bạch Mã. Ở nơi đó, những vị cao nhân đắc đạo chiêu mộ người hiền từ tứ phương, lập nên Tu chân giới. Bọn họ ngoài học võ, còn học đạo nghĩa làm người. Ba mươi năm trước, khi người gánh hàng rong vẫn chỉ là một cậu bé ba tuổi, cha mẹ của ông được một vị chân nhân cứu giúp, nhờ vậy mà thoát họa diệt thân. Vì thế ông rất cảm kích Tu chân tiên nhân kia, người đã cứu thoát ông khỏi số phận cô nhi.

Nghe xong câu chuyện ấy, Thường Tận mới chợt nhớ ra đã từng có người nhắc đến núi Bạch Mã với nàng. Chẳng lâu sau, nàng quyết định sẽ trở thành một phần của Tu chân giới. Thế nên nàng đi gặp cha mình và từ biệt mẹ nàng lần cuối trước khi lên đường đến Bạch Mã sơn.

Đường đi xa xôi nghìn trùng cách trở. Chẳng phải không có lý do gì mà những người tu đạo ở Tu chân giới lại được trọng vọng. Bọn họ cũng đã trải qua vô vàn thử thách trước khi trở thành môn đệ ở đó. Thường Tận đi bộ miệt mài suốt một tháng ròng, ban ngày ăn hoa quả uống nước suối, ban đêm ngủ trên cành cây. Cứ thế nàng đi mãi cho đến khi nhìn thấy một tấm bia đá khổng lồ. Bên trên khắc ba chữ rõ ràng: "Bạch Mã Sơn". Bên dưới đó còn có một dòng cảnh báo.

"Xin vui lòng ngưng bước. Đường vào khó ra."

Dòng chữ ngắn gọn, súc tích mà không khỏi khiến người ta rùng mình. Thường Tận cũng đã từng nghe ngóng được nhiều người kể rằng, ngọn núi này có rất nhiều điều quái dị. Vô số người từng bước vào đó vẫn chưa thấy trở về. Bất chấp những lời đồn, Thường Tận mạnh dạn bước vào trong, men theo đường mòn tiến về phía đỉnh núi.

Càng đi nàng càng cảm thấy vắng đầu. Đến khi hai mắt mờ đi không nhìn thấy gì nữa, nàng như mất hết ý thức, ngã khụy xuống bên một gốc cây.

...

Ở một nơi khác, Ma tôn Huyết Vũ đang rục rịch tìm kiếm Ngũ tôn chi thạch. Tương truyền rằng năm loại linh thạch bị phân tán ở năm giới: Thiên, Ma, Chân, Quỷ, Phạm. Mỗi loại có một chức năng khác nhau. Nhưng nếu tập hợp lại, chúng có sức mạnh xoay chuyển trời đất, mà người sở hữu nguồn năng lượng đó, sẽ nghiễm nhiên trở thành bậc cửu ngũ chí tôn, không ai có thể chống lại.

Huyết Vũ dĩ nhiên không thể cưỡng lại mị lực đó. Trở thành chủ nhân của ngũ giới, là giấc mộng cả đời của hắn. Hơn hai ngàn năm nay, Huyết Vũ hao tổn bao nhân lực cốt chỉ để tìm kiếm tung tích của Ngũ tôn chi thạch.

Hắn không bao giờ có thể ngờ được, linh thạch này không tồn tại ở dạng hữu hình, mà phải ký sinh trong cơ thể một vật chủ. Vật chủ này, có thể là yêu, ma, thần tiên, cũng có thể là người phạm. Thế nên bao công sức tìm kiếm của hắn, đều trở nên công cốc.

Huyết Vũ nằm dài trên trường kỷ, tay day day trán, cố gắng chống lại cơn đau đầu đang tràn đến như lũ quét. Con trai hắn, Huyết Vân đã xuất hiện tự khi nào. Huyết Vân tiến lại gần, khuôn mặt tỏ vẻ lo lắng.

Trái với người cha đầy tham vọng của mình, Huyết Vân lại là người vô cùng đơn thuần. Tuy sinh ra và lớn lên trong Ma giới nhưng Huyết Vũ lại vô cùng

hiếu lý lẽ. Hắn chưa bao giờ có ý định làm hại bất kỳ ai, nhất là những người vô tội. Tuy nhiên, hắn đặc biệt sùng bái cha mình, Trương Huyết Vũ.

Lần này đến gặp cha, Huyết Vân vốn chỉ muốn tạm biệt trước khi lên đường làm nhiệm vụ. Huyết Vũ giao cho hắn trà trộn vào Hạ giới để điều tra tung tích Tàng chi thạch, một trong năm loại Ngũ linh chi thạch. Thế nhưng khi thấy Huyết Vũ đau đớn như vậy, hắn lại không nỡ rời đi.

Huyết Vân quỳ xuống bên trường kỷ, vận linh lực điều khí cho Huyết Vũ. Sau khi cảm thấy đỡ hơn, Huyết Vũ lạnh lùng hất tay Huyết Vân ra, đoạn nói:

- Mau khởi hành đi. Đại sự không thể chậm trễ. Ngươi càng ở đây lâu, linh thạch càng có nguy cơ bị chiếm mất.

- Phụ thân, nhưng người bị thế này...

- Không hề gì. Để lát nữa mẫu thân ngươi đến chăm sóc là được.

Huyết Vân miễn cưỡng quay gót rời đi. Người mẫu thân mà Huyết Vũ nhắc tới, chính là chính thất duy nhất trong hậu cung của Huyết Vũ, Trịnh Tường Vy. Xét về tư chất lẫn dung mạo, Tường Vy hơn hẳn người tình một đêm Trần Minh Nguyệt của Huyết Vũ. Tuy vậy, hắn chưa từng một lần để mắt đến vị thê tử dung mạo như hoa của mình.

Sự chán ghét lâu ngày của Huyết Vũ đã nuôi dưỡng sự cô quạnh, uất ức trong lòng Tường Vy. Nàng ta tuy đã có một con trai với Ma tôn nhưng tình cảm ngày càng tan biến. Tất cả những gì còn sót lại chỉ là thù hận. Nếu bảo nàng ta tới chăm sóc Ma tôn, nàng ta thà đi chết còn hơn.

Huyết Vũ hiểu được tất cả nhưng vẫn nói dối con trai mình để hắn yên tâm lên đường. Huyết Vân tất nhiên không tin nhưng chẳng còn cách nào khác. Hắn thân tượng cha mình, nguyện hi sinh tất cả vì ông ấy, chỉ cần Huyết Vũ muốn, không có gì mà Huyết Vân không thể làm.

Lần này truy tìm tung tích của Linh thạch, Huyết Vân cũng hiểu được hệ lụy của nó ít nhiều, nhưng hắn tin tưởng vào nhân cách của phụ thân, cũng như vững tin vào sứ mệnh cao cả của bản thân mình.

Việc lên vào nhân gian không hề có chút trở ngại. Huyết Vân xin vào làm một chân chạy bàn cho một quán ăn nhỏ trên phố Hải Châu. Nơi đây người người qua lại tấp nập, là điểm dừng lý tưởng cho những kẻ lăm mồm. Hắn nhất định có thể đánh hơi được gì đó.

Với dáng dấp của một thanh niên mười sáu tuổi, Huyết Vân dễ dàng lấy được thiện cảm của khách bộ hành. Họ không ngần ngại chia sẻ cho hắn những câu chuyện kì bí nhất, thậm chí là riêng tư nhất. Đặc biệt là những nữ quan khách, họ chẳng một chút e thẹn cố gắng lấy lòng Huyết Vân bằng những mầu tin vụn vặt mình nghe ngóng được.

Bộ dạng ngây thơ hóng chuyện của Huyết Vân đã che lấp được ý đồ phía sau của hắn khỏi tai mắt người đời, nhưng tuyệt nhiên không qua khỏi nhãn quang tinh tường của Ninh Tư, một vị công tử lạ mặt ngày ngày vẫn ghé quán trà tại một vị trí quen thuộc.

Ninh Tư một thân đồ tím, tóc đen mượt như nước, ánh mắt tà mị nở một nụ cười tinh quái khi nghe Huyết Vân hỏi chuyện những lời khách qua đường. Hắn cảm thấy có chút tò mò, xen lẫn chút thú vị. Tên tiểu nhị mặt búng ra sữa kia, phải chăng có cùng mục đích với hắn?

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nhập môn

Khi tỉnh dậy, Thường Tận cảm thấy toàn thân lạnh cóng. Nàng cố gắng nhưng không thể nhấc tay lên, dường như tứ chi đều đã mất hết cảm giác.

Nàng khẽ mở miệng, cố gắng nói không ra hơi: "Lạnh..."

Một nam nhân tầm tuổi tứ tuần từ bên ngoài chạy vào, đưa tay lên trán nàng xem xét. Sau đó ông ta lấy một chén thuốc nước gì đó, nhẹ nhàng đỡ Thường Tận dậy, bón cho nàng uống. Uống thuốc xong, Thường Tận cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng vẫn không nhúc nhích nổi.

Nam nhân nọ tiếp đó dùng kim châm, đâm vào một số huyệt ở cổ và tay. Một lát sau, Thường Tận hồi phục. Nàng mở mắt ra, cố gắng thở đều. Thường Tận hỏi vị nam nhân kia:

- Ông là ai?

Người đàn ông từ tốn trả lời:

- Ta là ai không quan trọng. Ngươi bị thương rất nặng, cần nghỉ ngơi thêm.

- Bị thương? - Thường Tận cố gắng lục lọi trong ký ức của mình nhưng không hề có chút ấn tượng nào. Nàng vừa vào núi đã bất tỉnh nhân sự, còn chưa kịp gặp phải nguy hiểm gì, sao có thể bị thương chứ?

- Người đã trúng phải độc Hải Thâm - Người đàn ông tiếp lời - Hễ là người phạm, chỉ cần hít phải một lượng nhỏ là đã có thể mất mạng. Thật kỳ lạ là người vẫn còn sống, tuy thân thể đã bị thương tổn không ít. Nhưng vậy cũng đã may mắn lắm rồi.

- Ông nói... ta bị trúng độc? Độc này từ đâu mà ra?

- Độc này sinh ra từ hỗn hợp tà khí của các loại cỏ cây trong rừng, bằng mắt thường khó mà thấy được. Chỉ cần vô tình lướt ngang thôi, cũng đã họa vô đơn chí.

- Vậy... có cách nào để phòng chống không?

- Tất nhiên là không rồi.

- Vậy sao?... - Thường Tận trầm ngâm suy nghĩ.

- Nhưng người thân là nữ nhi, tại sao lại một mình xông lên núi này? Người chưa từng nghe nói về sự nguy hiểm của nó ư?

Thường Tận cười khẩy:

- Tất nhiên là ta đã nghe, nhưng vốn không hề tin. Những lời đồn vô căn cứ, sao có thể tùy tiện tin tưởng.

- Hừm, vậy hôm nay người thấy rồi chứ?

- Quả là đã được thị phạm một chút.

- Vậy ta sẽ giúp người rời khỏi núi một cách an toàn.

- Ai nói ta sẽ rời núi?

- Người... quả thật muốn đi tiếp sao? - Vị nam nhân lạ tỏ ra sững sốt

Thường Tận không trả lời, chỉ ngồi đó im lặng, vẻ mặt đăm chiêu. Người đàn ông kia trong lòng cảm thấy tràn đầy bội phục. Một nữ nhân dũng cảm như vậy, đây là lần đầu tiên ông được gặp.

Sáng hôm sau, Thường Tận sắp xếp lại đồ đạc chuẩn bị lên đường. Trước khi rời khỏi, người đàn ông nọ đưa cho nàng một chiếc bùa nhỏ màu đen thêu hoa văn rất đẹp. Ông ấy nói:

- Chiếc bùa này sẽ giúp người bình an. Có nó, người không cần sợ khí độc hay các loại tà khí khác trong rừng.

Thường Tận nhìn ông ta, ngạc nhiên hỏi:

- Thứ quý giá như vậy, cho ta thật sao?

- Tất nhiên rồi. - Người đàn ông gật đầu.

- Vậy thì cảm ơn.

Nói đoạn Thường Tận giắt chiếc bùa vào túi rồi ngoảnh đầu bước thẳng. Người đàn ông ở phía sau vẫn dõi theo bước đi của nàng cho đến khi bóng nàng mất hút sau hàng cây. Miệng ông ta lầm bầm: "Trong người có nguồn năng lượng lớn như vậy, lại bị phong ấn. Không biết rốt cuộc sức mạnh đó là gì. Nếu như để những kẻ không có ý đồ tốt biết được, thì đại họa khôn lường."

Thường Tận tiếp tục tiến về phía đỉnh núi, không hề hay biết những gì người đàn ông kia đang suy nghĩ trong đầu. Nhờ có chiếc bùa đen mà suốt dọc đường nàng chẳng gặp phải nguy hiểm gì.

Đang đi thì đột nhiên nàng trông thấy một chú thỏ trắng. Có vẻ như nó đang bị thương khá nặng ở vùng tai. Thường Tận dừng lại, lấy thuốc trong người ra chữa trị, băng bó vết thương cho nó. Sau đó, nàng đặt nó dưới một gốc cây, phủ ít lá cây lên rồi đi tiếp.

Khi mặt trời lên cao đến đỉnh đầu thì cũng là lúc nàng nhìn thấy đỉnh núi. Nơi cao nhất có một tòa tháp cao bảy tầng. Xung quanh còn có những tòa nhà khác thấp hơn. Nàng toan bước tiếp thì bỗng bị đánh bật ra sau. Nàng nhanh chóng trở về tư thế phòng thủ, ánh mắt dè chừng nhìn tứ phía, nhưng tuyệt nhiên chẳng có lấy một bóng người. Nàng rút kiếm ra, chậm chậm bước về phía trước.

Đi chưa được ba mét nàng lại bị một năng lực vô hình đánh ngã về phía sau. Lúc này nàng mới bắt đầu thấy kỳ lạ. Nàng nhặt một hòn sỏi, thử ném về phía trước. Quả nhiên, hòn sỏi cũng bị bật lại, cứ như thể ở phía trước kia có một bức tường vô hình mà nàng không nhìn thấy được. Nàng chợt hiểu ra, có lẽ ở đây có một lớp phong ấn.

Nhớ lại lúc trước được người đàn ông tên Lam Hạc đưa cho một miếng ngọc lục bích, nàng vội lục lại trong người. Cũng may vật này chưa rời khỏi nàng một bước. Nàng đưa miếng ngọc ra phía trước, rồi từ từ tiến về phía lớp phong ấn. Quả nhiên phong ấn dần tan ra, chừa một lối đi ở giữa cho nàng bước vào. Sau khi vào trong, phong ấn từ từ khép lại.

Vượt qua được bức tường vô hình, nàng một mạch đi thẳng đến tòa tháp cao bảy tầng kia. Vừa đi đến sân trước, đột nhiên một loạt người mặc đồ trắng xông ra, bao vây tứ phía. Trên tay họ ai nấy đều cầm vũ khí, khuôn mặt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm Thường Tận.

Thường Tận mặt không biến sắc, ngẩng cao đầu, giọng nói đồng dục truyền đến những môn đệ kia:

- Ta được Lam Hạc mời đến đây, không hề có ý đột nhập.

Lúc này, một vật nho nhỏ màu trắng đột nhiên cạ vào chân nàng. Nàng nhìn xuống, hóa ra là con thỏ ban nãy. Nó lên đi theo nàng tự bao giờ mà nàng chẳng hề hay biết.

Một kẻ trong đám môn đệ vùng kiếm lên, toan xông tới khống chế Thường Tận. Đột nhiên, hắn ta thất kinh lui bước. Những môn đệ khác cũng hoảng hồn tản ra như nhìn thấy ma.

Thường Tận nhìn sang bên trái của mình. Con thỏ lúc nãy giờ đã biến thành khổng lồ, trở nên cao gấp ba nàng. Không những vậy, nó còn đang nhe nanh ra hù dọa những người xung quanh.

Đám môn đệ nhao nhao:

- Cẩn thận, là Không linh thú.

Đúng lúc ấy, từ trong bay ra một môn đệ khác, mà tên này, lại trông rất quen mắt. Hắn chính là Trần Lam Hạc. Hắn vừa bước đến đã vội khua tay giải thích với những môn đệ khác:

- Chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Đây là một người bạn mà ta mời tới.

Nói rồi hắn quay về phía Thường Tận:

- Cô nương đến lâu chưa? Xin lỗi vì tiếp đón không chu đáo.

- Không sao. Là ta thất lễ trước. - Thường Tận đáp.

Một nữ nhân miệng lưỡi chua ngoa thấy vậy thì lên tiếng:

- Lam Hạc. Lẽ nào ngươi không biết, Bạch Mã sơn không phải nơi hẹn hò?

- Ngươi đang nói gì vậy? - Một nam nhân khác cất ngang. Người này chính là bạn tâm giao của Lam Hạc, tên Trần Văn Huân - Xưa nay môn quy của Tu chân giới không hề nói rằng kết bạn là sai trái, huống hồ lại là một nữ trung hào kiệt. Có đúng vậy không, Nhất Huy?

Lưu Nhất Huy lúc này cũng tiến lại, hòa theo ủng hộ hai huynh đệ của mình:

- Tất nhiên rồi. Tu chân giới của chúng ta, trước giờ chưa từng từ chối người tài.

Tôn Gia Huệ, nữ nhân chua ngoa nọ vẫn không chịu thua:

- Nhân tài gì chứ? Vừa nhìn là biết chẳng phải thứ tốt đẹp gì. Các người đừng quên, cô ta còn mang theo Không linh thú. Nếu không phải giờ trò đùa đời, một người phạm như cô ta sao có thể thu phục được thần thú thượng cổ này chứ.

Những môn đạo khác thấy cũng có lý liền hòa theo: "Đúng vậy. Nữ nhân này không phải loại đáng hoàng. Mau rời khỏi núi đi."

"Mau đi đi trước khi Trưởng môn của chúng ta tới. Cô sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu."

Từ đầu đến cuối, Thường Tận mặt vẫn không đổi sắc. Nàng bình thản đáp:

- Được. Mau đưa ta đến chỗ Trưởng môn.

Lam Hạc khề nhếch môi. Hắn quả thật không nhìn nhầm nàng. Thường Tận được đưa vào chính điện. Các môn đệ vẫn không ngừng đứng xung quanh chỉ trỏ, bàn tán.

Đột nhiên không gian trở nên im lặng một cách lạ thường. Từ phía sau lưng, Thường Tận có thể cảm nhận được một luồng gió đang thổi tới. Một nam nhân mặc đồ trắng từ đâu xuất hiện, nhanh chóng an tọa phía trên bục cao trước mặt nàng. Nam nhân này tuy khuôn mặt vẫn còn rất trẻ trung, nhưng mái tóc đã bạc trắng. Ngay cả chân mày cũng không còn giữ được màu đen vốn có.

Nam nhân này không ai khác chính là Trưởng môn cao cao tại thượng, Nguyễn Thượng Lang, của Tu chân giới. Từ khi ông ta xuất hiện, chẳng có một môn đệ nào dám ho he một tiếng. Tất cả đều im lặng như tờ.

Thượng Lang nhìn Thường Tận một lúc rồi mới cất tiếng hỏi:

- Ngươi muốn gặp ta?

Thường Tận chấp hai tay lại, cúi đầu hành lễ, đoạn đáp:

- Đúng vậy. Tiểu nhân tên là Thường Tận, đường xa đến đây, mạo muội xin phép được gia nhập vào Tu chân giới.

Thượng Lang vuốt vuốt bộ râu lưa thưa vài cọng của mình, miệng khẽ cười khẩy:

- Tại sao ngươi lại muốn làm vậy? Ngươi cho rằng, bản thân sẽ được lợi ích gì khi gia nhập môn phái chúng ta?

- Lợi ích... đương nhiên là rất nhiều. - Thường Tận đáp.

- Vậy ư? - Thượng Lang không giấu được vẻ tò mò. Nữ nhân này rốt cuộc có mục đích gì, ông ta rất muốn biết.

Thường Tận chậm rãi trình bày:

- Tiểu nhân thân là một phạm nhân, thân cô thế cô. Nếu gia nhập Tu chân giới, không những có thêm đồng đạo, lại được dịp học hỏi, rèn giũa bản thân, sau này còn có cơ hội cứu giúp chúng sinh. Người nói xem, đó đã được tính là lợi ích chưa?

Thượng Lang khẽ gật đầu, miệng cười tỏ ý hài lòng.

- Được rồi. Nếu đã vậy, hôm nay ngươi cứ về phòng nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày mai, cử hành nghi lễ nhập môn.

- Đa tạ Trưởng môn.

Đám môn đệ đứng xung quanh mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên. Từ trước đến nay, chưa từng có người nào được thông qua nhanh đến vậy. Rốt cuộc Trưởng môn nhìn trúng điểm gì ở nàng? Là nhan sắc, hay là tài năng? Nếu là xét nhan sắc, tuy rằng Thường Tận rất xinh đẹp, nhưng ở Tu chân giới này, mỹ nhân cũng chẳng thiếu, thậm chí còn nghiêng nước nghiêng thành hơn nàng. Nếu là xét tài năng, thì đến một chiêu thức Thượng Lang cũng chưa từng nhìn thấy nàng thi triển.

Đội mọi người đi rồi, Tuyết Cơ mới mặt nặng mày nhẹ chạy đến bên cạnh Thượng Lang, giọng nói đầy trách móc:

- Cha, sao cha lại thu nhận cô ta? Không lẽ là vì đam mê nhan sắc của ả?

Khuôn mặt đạo mạo của Thượng Lang bỗng trở nên tái mét. Ông ta ra sức bịt chặt miệng Tuyết Cơ:

- Con nói cái gì vậy? Nếu để mẹ con nghe được, chẳng phải là toi cái mạng già của ta sao?

Tuyết Cơ thè lưỡi ra làm mặt xấu một cái rồi chạy biến. Thượng Lang ôm mặt thở dài. Quyết định của ông ngày hôm nay, rốt cuộc là sai hay đúng.

Ông còn lạ gì Tuyết Cơ nữa. Đứa con gái này của ông ta là một người siêu bướng bỉnh, hoang đường. Mà tính cách của cô ta, lại được thừa hưởng từ mẹ của mình. Cô ta ngoan cố một, thì mẹ cô ta ngoan cố mười. Một khi để cho bà hiểu nhầm, thì tính mạng của Thượng Lang sẽ ngàn cân treo sợi tóc. Trưởng môn Tu chân giới không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ phu nhân Trương Mỹ Quỳnh.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phạm trần

Sau khi rời khỏi đại điện, Thường Tận được Lam Hạc dẫn đến dãy nhà phía Tây. Đây là khu phòng ở biệt lập dành cho nữ đệ tử. Thấy nàng đến, ai ai cũng mau chóng đóng cửa, không cho phép nàng lại gần. Thường Tận thấy vậy thì quay ra bảo Lam Hạc.

- Ở đây các huynh có phòng cui hay thư phòng gì đó không? Ta ở đó tạm cũng được.

Lam Hạc vội khoát tay:

- Sao có thể. Sớm muộn cô nương cũng được kết nạp vào môn hộ, sao có thể sống tách rời như vậy?

- Biết là vậy, nhưng huynh xem, chẳng có cô nương nào thích ở cùng ta cả.

- Muội thích. - Một giọng nữ nhân trong trẻo vang lên.

Thường Tận cùng Lam Hạc đồng loạt quay lại. Nữ nhân vừa cất tiếng nói có khuôn mặt tươi trẻ đầy sức sống. Nụ cười của nàng dịu nhẹ như ánh nắng mùa thu. Nàng chạy đến nắm lấy tay Thường Tận:

- Tỷ tên Thường Tận đúng không? Nếu không chê thì đêm nay hãy ở chỗ ta.

Thường Tận có chút kinh ngạc. Nàng khẽ gật đầu.

- Những người cùng phòng với muội sẽ không phiền chứ?

- Tất nhiên là không.

Nói rồi Văn Nhi nắm tay Thường Tận kéo về phía phòng mình. Thường Tận cảm thấy có chút kì lạ. Lần đầu tiên, một người không thân không thích đối xử với nàng tốt như vậy. Nàng vẫn là có chút không quen.

Ở cùng Văn Nhi còn có Trần Tinh Thúy và Trịnh Tuyết Vân. Một người thì nghịch ngợm lém lỉnh, còn một người lại trầm tính ít nói. Văn Nhi nhanh chóng giới thiệu Thường Tận với hai người bạn họ:

- Các tỷ ơi, từ hôm nay Thường Tận sẽ đến ở cùng chúng ta - Đoạn quay sang giới thiệu hai người cùng phòng cho Thường Tận - Vị này là đại tỷ Tuyết Vân, còn vị này là nhị tỷ Tinh Thúy.

- Chào mọi người. Muội tên là Thường Tận, mong được chiêu cố.

- Ừm, nếu đã đến rồi thì sắp xếp đồ đạc đi. Còn một giường trống bên cạnh cửa sổ đấy. - Tuyết Vân nói.

Thường Tận để hành lý xuống giường, từ tốn mở tay nải ra, chuẩn bị soạn đồ. Tinh Thúy chạy lại cạnh nàng, vô tư hỏi:

- Thường Tận muội muội, cái này đẹp quá, cho ta được không?

Vừa nói nàng ta vừa nâng chiếc vòng tay bằng hắc thạch lên. Thường Tận vội vã giành lại:

- Những thứ khác thì được, duy chỉ có chiếc vòng này là không được.

- Nhưng ta chỉ thích vòng tay này thôi!

- Tinh Thúy, đừng làm loạn. - Giọng nói của Tuyết Vân vang lên, vừa nhẹ nhàng vừa không kém phần uy nghiêm.

Tinh Thúy ném chiếc vòng xuống giường, không quên ném theo một câu căn nhắc:

- Xì, chẳng qua cũng chỉ là một thứ trang sức rẻ tiền. Đúng là đồ ki bo kệt xì.

Thường Tận không đáp lại, chỉ im lặng cất vòng trở lại vào túi. Tinh Thúy an ủi nàng:

- Thường Tận tỷ đường dễ bụng. Tinh Thúy là như vậy. Tỷ ấy chỉ hơi thẳng tính, chứ không có ý gì đâu.

- Ừm, ta biết rồi. - Thường Tận đáp, dù sao nàng cũng chẳng quan tâm lắm.

...

Quay về với chuyện của Từ Khiết. Sau khi bị tước hết linh lực và đẩy xuống hạ giới, chàng tỉnh dậy với con é ẩm khó tả. Lọt thõm giữa vườn hoa cắm tú cầu xanh ngắt, Từ Khiết cảm giác như mình đang chết dần. Hơi thở chàng yếu ớt khó nhọc còn thân thể dường như chẳng chịu nghe lời chàng nữa.

Chàng thanh niên mười ngàn năm tuổi thấy mình thật chơi vơi lạc lõng giữa trần gian hoàn toàn xa lạ. Chàng đưa tay dụi mắt, cố gắng dùng sức phẩy tay để dập động hoa lá vương vãi xung quanh, nhưng tuyệt nhiên không có hiện tượng gì xảy ra.

Quái lạ, Từ Khiết nhìn trần trời vào hai lòng bàn tay của mình. Chàng chẳng còn một chút phép thuật nào. Phải rồi, chàng nhớ ra, bản thân mình đã bị tước hết Tiên khí, đẩy xuống làm phạm nhân. Cha mẹ đã nhẫn tâm như thế, chàng chỉ còn cách tự lực cánh sinh.

Từ Khiết lang thang trong vườn hoa mênh mông suốt một ngày trời mới tìm được đường ra. Chàng men theo lối mòn và tìm thấy một khu chợ sầm uất. Đói và khát, chàng tạt ngay vào một quán ăn nhỏ ven đường, hỏi xin người chủ quán một bình rượu hoa quế cùng với mười đĩa thịt cá các loại.

Vị chủ quán thấy bộ dạng lờ lếch thêch của Từ Khiết thì vội đuổi ra ngoài:

"Biến đi để tao còn làm ăn!"

Từ Khiết vô cùng sùng sốt. Từ trước tới nay, trải qua mười ngàn năm tồn tại trên cõi đời này, chưa từng có ai dám đối xử với chàng như vậy. Từ Khiết tức giận, xắn tay áo xông vào định tấn cho vị chủ quán một trận. Không may tên chủ quán cũng chẳng phải dạng vừa. Từ Khiết đánh chưa được hai chiêu đã bị cho ăn no đòn.

Từ Khiết lăn lông lốc trên đường, vừa đói, vừa khát, lại vừa bầm dập. Có nằm mơ cũng không ai có thể ngờ rằng thái tử Thiên tộc lại có lúc thê thảm như vậy.

Đang nằm ôm bụng rên rỉ thì chợt trước mặt chàng xuất hiện một chiếc bánh bao nóng hổi thơm phức. Chiếc bánh mềm mịn trắng trẻo hết đưng đưa qua phải rồi lại qua trái, lên trên rồi lại xuống dưới, ánh mắt của Từ Khiết cũng đảo theo chiều di chuyển của nó.

Chàng toan đưa tay ra bắt lấy thì chiếc bánh đột ngột biến mất, nhường chỗ cho một khuôn mặt nữ tử xinh đẹp. Nàng ta đang đứng ngắm nhìn bộ dạng lôi thôi của Từ Khiết, ánh mắt toát lên vẻ thích thú.

- Ngươi muốn ăn lắm sao? - Nữ tử kia vừa tung hứng chiếc bánh vừa hỏi.

Từ Khiết theo thói quen lại buông lời cợt nhả:

- Tiểu mỹ nhân, nàng mang đồ ăn đến cho ta sao? Quả nhiên không ai có thể cưỡng lại nhan sắc khuynh thành của bốn thái tử.

Nữ nhân mặc áo gấm hoa kia ghé mặt xuống nhìn thật kỹ Từ Khiết, đặc biệt là đôi mắt màu xanh ngọc bích trong veo của chàng.

- Ngươi... không lẽ ngươi chính là Hoa công tử?

- Nàng biết ta sao?

Nữ nhân nọ chợt phá lên cười:

- Hahaha! Không ngờ ta lại có điểm phúc chứng kiến bộ dạng mặt mặt này của Hoa thái tử cao cao tại thượng!

Nghe đến đây Từ Khiết cảm thấy có gì đó sai sai. Tuy nhiên chưa kịp nghĩ ra thì nữ tử kia đã phẩy tay áo bỏ đi, còn không quên ném một túi bánh bao vào người Từ Khiết. Từ Khiết lấy làm mừng rỡ, lồm cồm bò dậy nhặt bánh. Chưa kịp vui sướng bao lâu thì từ đâu một bầy chó giữ chạy tới, nhắm vào hướng đồng bánh mà ủa vào, ra sức cẩu xé.

Giữa cái đói và cái chết, Từ Khiết đành lựa chọn thỏa mãn cái bụng trước. Sau khi đánh nhau với bầy chó, cuối cùng chàng cũng giành được một nửa chiếc bánh. Lũ chó vì ăn quá no rồi nên chẳng buồn tranh nửa miếng bánh cuối cùng với Từ Khiết.

Nửa cái bánh dù không thấm vào đâu nhưng cũng phần nào xoa dịu đi cơn đói đang hoành hành trong dạ dày chàng. Sau khi ăn xong, Từ Khiết bèn tìm một hồ nước để giải tỏa cơn khát. Rồi chàng nằm gục xuống một gốc cây gần đó, ngủ ngon lành.

...

Thời gian đó ở nhân gian cũng có nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra. Hàng loạt những cái chết bí ẩn liên tục được đồn đại khiến người người hoang mang lo sợ. Cứ mỗi đêm lại có một người "tối số". Cho dù có trang bị bao nhiêu binh lính canh giữ hay trốn chui trốn lủi trong hầm tối, chỉ cần không may bị nhắm trúng, ắt sẽ mất mạng.

Hoàng đế nước Bách Việt trước tình hình ấy đã huy động toàn bộ văn võ bá quan trong triều, ra sức điều tra nguyên nhân của những vụ giết người man rợ này. Tuy nhiên, nhiều tháng ròng rã đã trôi qua mà cuộc điều tra lại ngày càng đi vào ngõ cụt.

Giữa cuộc giông bão đang nổi lên cuộn cuộn, chỉ có duy nhất hai nam nhân vẫn bình tâm nghe ngóng động tĩnh: Huyết Vân và Ninh Tư.

Nhân lúc quán đang vắng khách, Ninh Tư lên tiếng bắt chuyện với Huyết Vân:

- Ai nấy đều đã đi lánh nạn hết rồi, ngươi vẫn còn ở đây làm việc ư?

Huyết Vân ngoảnh lại, bất ngờ khi Ninh Tư hỏi chuyện mình. Thường ngày chàng công tử lãnh đạm này chẳng nói chẳng rằng, chỉ lẳng lặng bước vào quán, vẫy tay một cái là những món ăn cùng thức uống quen thuộc sẽ được mang đến sẵn sàng.

Tuy không tránh khỏi ngạc nhiên nhưng Huyết Vân vẫn lịch sự đáp lại:

- Mưu sinh mà. Nếu giờ ta cũng đi trốn như bọn họ, thì có thể sẽ may mắn không bị giết, nhưng có một điều chắc chắn, đó là ta sẽ chết đói.

- Ha ha! - Ninh Tư phá ra cười - Ngươi quả thật rất thú vị.

Nói đoạn chàng rót thêm một chén rượu, nâng lên mời Huyết Vũ:

- Nào, ta kính ngươi một chén.

Huyết Vũ khoát tay:

- Không cần đâu. Ta còn phải làm việc.

Nói rồi chàng nhanh chóng thu dọn bát đĩa ở bàn bên cạnh rồi đi vào bếp. Ninh Tư vẫn dõi mắt nhìn theo bóng dáng chàng thiếu niên vừa từ chối lời mời của mình. Miệng chàng khẽ cười khẩy, sau đó đưa ly rượu vừa rót lên miệng, một hơi cạn sạch.

Bên ngoài bầu trời đang bắt đầu ngả sang màu ráng vàng. Màn đêm dần hạ xuống, người người đóng cửa tắt đèn, lòng thầm cầu nguyện cho mình được bình an vô sự. Lúc này trong quán rượu cũng chẳng còn ai nữa. Ninh Tư nhấp nốt một ly rượu rồi đứng dậy, tay vẫn không quên vớ lấy thần khí của mình.

"Đến giờ rồi", chàng lẩm nhẩm, rồi bước nhanh về phía màn đêm tối tĩnh mịch.

Trong không gian thanh vắng người ta vẫn có thể nghe thấy một tiếng gió hiu hắt liên tục thổi, vừa nhẹ nhàng nhưng cũng vừa rợn người đến kỳ lạ. Khi tiếng gió to dần lên cũng là lúc tâm trí con người hỗn loạn nhất.

Một người đàn ông trạc tuổi tứ tuần đang trốn trong tủ quần áo. Âm thanh quái lạ khiến ông ta run lên sợ hãi. Tiếng gió to dần, to dần, tưởng như nó đã đến ngay trước mặt ông. Cánh cửa tủ dần mở ra, kèm theo một bóng người cao lớn. Chỉ năm giây sau, cánh tay của kẻ kia đã thọc sâu vào hòng ông, đi thẳng xuống ruột. Toàn bộ nội tạng bị kéo ra, cùng với máu và những chất dịch nhầy nhụa.

Người đàn ông chết trong tư thế mở mắt, vẻ mặt đầy kinh hãi bàng hoàng. Đường như không tìm thấy thứ mình cần, kẻ sát nhân kia lắc đầu ngán ngẩm bỏ đi. Cánh cửa kín sau lưng hắn tự động đóng lại. Ngày hôm sau, thi thể thứ hai ngàn tám trăm năm mươi ba được quan phủ tìm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Trí mạng

Từ Khiết đang say giấc nồng dưới một gốc cây đa cạnh bờ suối thì bỗng giật mình tỉnh giấc vì tiếng động lạ. Trong không gian thanh vắng, chàng tuyệt nhiên không nhìn thấy một bóng người, nhưng tiếng sột soạt liên hồi khiến chàng không khỏi nghi ngờ.

Từ Khiết cất tiếng hỏi:

"Ai đó?"

Không một tiếng trả lời. Chàng chống tay từ từ đứng dậy, ánh mắt dè chừng. Một bóng đen đột nhiên xẹt qua trước mặt chàng rồi biến mất. Từ Khiết xoay người, tự trấn an bản thân. Chàng đếm nhẩm "một, hai,... ba" rồi bắt đầu chạy thực mạng.

Đêm tối tịch mịch yên lặng như tờ. Chàng chẳng hề phân biệt được phương hướng, chỉ biết cắm đầu chạy. Nếu chàng đứng yên một chỗ, chẳng biết điều gì đang chờ đợi để nuốt lấy chàng. Một tiền nhân mất hết khí lực như chàng còn có thể làm gì ngoài chạy?

Bóng đen bắt đầu đuổi theo chàng, càng lúc càng gần. Hắn đi đến đâu, cây lá lại xào xạc đến đó. Một chiếc quạt giấy từ người hắn phóng ra, nhằm hướng Từ Khiết mà lao vào. Từ Khiết cảm nhận được vật thể lạ đang đến gần, liền nghiêng người né ra rồi tiếp tục chạy. Mép quạt xướt qua má chàng, để lại một vết máu đỏ tươi.

Chiếc quạt sau đó tự lần theo vết máu, đuổi theo chàng không thôi. Xa xa phía sau kẻ lạ mặt cũng kiên trì chạy đến. Bước chân của hắn như có như không, mang theo hơi thở của chết chóc.

Chạy được một lúc thì Từ Khiết đột nhiên vấp dây leo ngã xuống. Chiếc quạt giấy đuổi đến nơi, xoay vòng vòng chém vào da thịt chàng. Từ Khiết xoay người liên tục để tránh lưỡi cắt. Khi chiếc quạt ngưng lại cũng là lúc bóng đen kia an vị trước mặt Từ Khiết.

Dưới ánh trăng sáng vàng vạc, vạt áo tím của hắn tung bay phấp phới. Tay hắn cầm quạt, phẩy phẩy mái tóc đen mượt của mình, khóe miệng khẽ nhếch lên đắc ý.

- Ngươi là ai? - Từ Khiết cất tiếng hỏi, ánh mắt chàng kiên định không sợ hãi.

- Chuyện đó không quan trọng. Chỉ cần ngươi nằm yên để ta tìm kiếm một thứ trên người ngươi, sau đó ta ắt sẽ để ngươi đi.

- Ngươi muốn tìm gì?

Ninh Tư vuốt tóc, mỉm cười nửa miệng đáp:

- Thứ ở trong tim ngươi!

Sau đó nhanh như chớp hắn lao tới túm lấy cổ Từ Khiết. Ninh Tư toan dùng tay còn lại đưa vào trong hòng chàng thì đột nhiên một lực đẩy vô hình phát ra từ lồng ngực Từ Khiết, đẩy Ninh Tư bay ra xa cả chục thước.

Ninh Tư cố gắng giữ thăng bằng nhưng máu từ trong cổ họng hắn bỗng học ra liên tiếp. Ninh Tư thờ dốc, dồn hết chút sức lực còn lại hỏi Từ Khiết:

- Ngươi là ai?

- Ngươi còn hỏi ta là ai? Nếu ta không biết ngươi là ai, ngươi cũng đừng hòng biết được danh tính của ta.

- Được lắm. Hôm nay ngươi chơi ta một ván. Hôm sau ta nhất định sẽ quay lại tìm ngươi!

Nói rồi Ninh Tư xoay người bay đi mất. Từ Khiết ngã khụy xuống. Chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Một sức mạnh vô hình nào đó vừa cứu mạng chàng, nhưng rõ ràng chàng đã bị tước hết linh khí, sao còn có thể vận công?

Chàng cố gắng dùng sức, thử thi triển một phép thuật nhỏ, quả nhiên vẫn chẳng có gì xảy ra. Chuyện ban nãy thật sự vô cùng khó hiểu.

"Mặc kệ, ta phải tìm cách rời khỏi đây trước đã."

Nghĩ bụng, Từ Khiết lồm cồm bò dậy, bước đi vô định trong rừng, mong tìm được lối ra. Chàng đi mãi, đi mãi cho đến khi kiệt sức rồi nằm gục giữa hoang sơ vô tận.

Lúc tỉnh dậy, chàng thấy xung quanh âm áp một cách kì lạ. Đã lâu rồi chàng không cảm thấy êm ái như thế này. Chàng mở mắt nhìn quanh thì thấy một nam nhân mặc đồ xám đang đứng quay lưng về phía mình. Chàng thanh niên đó dường như đang nấu thứ gì đó. Mùi thuốc bắc tỏa ra thơm ngào ngạt.

Chẳng hiểu sao mùi hương đó khiến chàng cảm thấy ngọt ngào rồi nhất thời bật ho dữ dội. Chàng thanh niên nghe âm thanh vội quay lại. Chàng đỡ Từ Khiết ngồi dậy rồi khẽ hỏi:

- Huynh không sao chứ? Có phải mùi thuốc nặng quá khiến huynh không thoải mái.

Từ Khiết lắc đầu:

- Có lẽ là do ta ở trong rừng lâu quá nên bị cảm lạnh. Huynh là ai? Sao lại cứu ta?

Chàng thanh niên mỉm cười đáp:

- Sáng nay ta lên núi tìm kiếm một số loại thảo dược thì nhìn thấy huynh. Ta là tiểu nhị của quán ăn phía trước. Cứu huynh chỉ là tình cò, không cần khách sáo.

Từ Khiết chấp hai tay lại, cúi đầu hành lễ:

- Ân cứu mạng sao ta có thể phớt lờ. Mong được biết quý danh của các hạ, để tiện bẻ báo đáp.

Chàng trai nọ lại khoát tay:

- Cho huynh biết tên cũng được, chỉ có điều sau này chúng ta có lẽ cũng không gặp lại. Chỉ là bèo nước gặp nhau, huynh có thể gọi ta là Huyết Vân.

- Huyết Vân huynh, đa tạ ơn cứu mạng. Ta tên là Từ Khiết. Nếu sau này huynh gặp nguy nan, ta nhất định không khoanh tay đứng nhìn.

- Được rồi, huynh nghỉ ngơi đi. Ta còn phải ra ngoài làm việc. À đúng rồi, ta đã sắc thuốc. Huynh nhớ uống hết, sẽ tức khắc khỏi bệnh.

- Đa tạ.

Huyết Vân đóng cửa cẩn thận rồi rời đi. Chàng có lẽ không bao giờ ngờ được rằng, mình lại gặp gỡ và quen biết với kẻ thù truyền kiếp trong hoàn cảnh như thế này. Thái tử Thiên tộc và Thái tử Ma tộc, vốn dĩ là không đội trời chung, nhưng lại trở thành bằng hữu tri mạng.

...

Sau khi uống thuốc, Từ Khiết mặc y phục, gói ghém đồ đạc rồi chuẩn bị rời khỏi. Huyết Vân chẳng qua cũng chỉ là một gia nhân, không đủ sức cứu mạng chàng. Chàng định bụng gặp Huyết Vân từ biệt lần cuối rồi lên đường đến tìm Trường môn Tu chân giáo xin cứu giúp.

Thiên giới và Tu chân giới trước nay giao hảo đều rất tốt. Từ Khiết cũng đã vài lần gặp gỡ Nguyễn Thượng Lang, cho nên cũng có thể coi là có quen biết. Thiết nghĩ ông ấy cũng sẽ không từ chối chàng. Còn chốn nhân gian này, tuy rộng lớn nhưng chẳng có chỗ cho chàng dung thân.

Từ Khiết tìm đến quán ăn nơi Huyết Vân làm việc. Chàng thanh niên mặc chiếc áo xám sờn cũ kỹ đang tất bật phục vụ đồ ăn cho quan khách. Chàng toan lên tiếng gọi Huyết Vân thì bỗng thấy một bóng dáng quen thuộc nơi góc phòng.

"Là tên mặc đồ tím!"

Từ Khiết giật mình lui lại nép vào mép cửa.

"Mong rằng hắn không nhìn thấy mình."

Chàng lén nhìn vào trong qua khe cửa. Ánh mắt tên áo tím đang mãi miết dán vào Huyết Vân.

"Không lẽ hần có ý đồ gì với Huyết Vân?", chàng nghĩ, "Không xong rồi, chẳng lẽ hần cũng muốn tìm kiếm "thứ gì đó" từ người Huyết Vân?"

Nghĩ vậy Từ Khiết quyết định không rời đi nữa. Chàng lén tìm một góc khuất, theo dõi động thái của tên áo tím. Từ trên xuống dưới, tên này toát ra cảm giác mình là một công tử phong lưu phóng khoáng. Chiếc quạt trắng trên tay hần liên tục phe phẩy. Ánh mắt hần thâm sâu như bóng đêm vô tận còn đôi môi hần luôn nhếch lên một cách đều đặn.

"Hừm, bộ dạng công tử hào hoa này ta còn lạ gì nữa!", Từ Khiết thầm nghĩ, "Tuy nhiên so với ta nhan sắc của hần vẫn thua kém bội phần."

Cứ thi thoảng tên áo tím kia lại gọi Huyết Vân đến rót rượu. Huyết Vân hỏi hần:

- Ninh Tư công tử, có sao ngài không tự rót. Ngài cũng thấy quán rượu này đông đúc thế nào. Một mình ta không thể phục vụ xuê.

"Ninh Tư? Huyết Vân quen biết với tên biến thái áo tím này sao?", Từ Khiết nghĩ.

Ninh Tư nhoen miệng cười:

- Nếu như nhiều khách quá, thì ta sẽ giúp người dọn bớt khách đi. Người thấy thế nào?

Ấn ý trong câu nói cùng ánh mắt tà mị của Ninh Tư không khỏi khiến người khác thấy rùng mình. Hần lại nói tiếp:

- Huyết Vân công tử, ta chẳng qua là thấy rất có hứng thú với người. Hay là... người về làm người hầu cho ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi người. Số tiền mà người kiếm được ở đây, ta sẽ trả gấp mười.

"Ái chà chà. Tên này khả năng câu dẫn cũng mạnh phết. Nếu là ta, ta sẽ đồng ý ngay tắp lự." - Từ Khiết nghĩ thầm.

Huyết Vân không hề dao động, quay đi một cách dứt khoát:

- Cảm ơn nhã ý của công tử. Ta không thích làm người hầu riêng cho ai, chỉ muốn ở đây làm một tiểu nhị nhỏ nhoi.

"Khá lắm, nhóc con! Quả không hổ là ân nhân cứu mạng của ta!", Từ Khiết tự tán thưởng.

Ánh mắt của Ninh Tư không hề nổi lên sự giận giữ. Trái lại, trông hần lại càng có vẻ hứng thú hơn. Hần ngồi lì ở đó, cho đến khi trời tờ mờ tối. Từ Khiết vì ngồi trông chừng hần mà ngủ gật lúc nào không hay. Khi chàng tỉnh dậy, Ninh Tư đã biến mất.

Chàng đảo dác tìm quanh vẫn không thấy bóng dáng tên áo tím đâu. Ngay cả Huyết Vân cũng không còn ở trong quán. Chàng vội vã chạy ra ngoài, chọn đại một hướng rồi ba chân bốn cẳng đi tìm Huyết Vân.

Như mọi khi, nhà nhà đều đã đóng cửa tắt đèn, không còn mấy may một bóng người lảng vảng trên đường. Xung quanh vắng lặng như tờ. Chợt Từ Khiết nghe thấy tiếng gió heo hút đâu đó. Âm thanh kì lạ này y hệt hôm đó ở trong rừng.

Chàng men theo tiếng động thì đến được một miếu hoang. Quả nhiên tên áo tím đang ở đó. Một nam nhân mặc áo xám đang bị hần khống chế. Chàng nghĩ được nhiều, Từ Khiết vội vớ lấy một thanh gỗ, chạy nhanh đến giáng một đòn vào sau gáy Ninh Tư.

Máu tươi rỉ ra từ sau cổ hần rồi từ từ biến mất như chưa từng có gì xảy ra. Ninh Tư quay lại, mỉm cười tinh quái:

"Tiểu tử, người quay lại rồi."

Từ Khiết sững người. Phen này chàng tiêu chắc. Lần trước nhờ may mắn chàng mới thoát được hần, nay lại tự chui đầu vào rọ. Với những thủ pháp ba que mà chàng chẳng thêm bỏ công tập luyện, Từ Khiết chỉ có thể chống đỡ được mười chiêu của Ninh Tư. Sau đó chàng gục xuống và bắt đầu thổ huyết.

Chỉ chờ có thế, Ninh Tư tiến đến bóp cổ chàng nâng lên cao.

- Cảm ơn người đã quay lại. Để ta xem trong người người có chứa thứ ta cần tìm không.

Ninh Tư toan đưa tay ra móc họng Từ Khiết thì từ đâu một mũi tên bay tới, cấp phập vào tay hần. Khói đen bốc lên từ vết thương khiến hần đau đớn tột cùng.

- Là ai? - Ninh Tư quát lớn.

- Là ta.

Huyết Vân từ đâu xuất hiện, đứng chắn ngang trước mặt Từ Khiết.

- Huyết Vân, chẳng phải huynh bị hần bắt đi sao? Vậy còn kẻ nằm dưới mặt đất kia là ai? - Từ Khiết ngạc nhiên hỏi.

Lúc này Từ Khiết mới chạy lại xem người thanh niên áo xám bị khống chế lúc nãy là ai. Quả nhiên vì khinh suất mà chàng nhận nhầm người nên ra tay cứu giúp bắt thành cho một người không quen biết.

Ninh Tư dùng sức rút mũi tên ra, để lộ một lỗ đen sâu hoắm đang rỉ máu.

- Huyết Vân, ta sớm đã biết ngươi không phải kẻ tầm thường. Nói cho ta biết, ngươi là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sơ kiến

- Ta là ai không quan trọng. - Huyết Vân đáp - Ta chỉ biết ngươi đang ở đây làm hại người vô tội.

- Ha ha ha! - Ninh Tư bật đột nhiên cười lớn - Huyết Vân, đừng giả vờ như mục đích đến nhân gian của ngươi tốt đẹp hơn ta. Ngươi và ta đều hiểu rõ, thứ ngươi đang tìm kiếm là gì. Để ta đoán nhé, ngươi vẫn chưa tìm ra được vị trí của nó đúng không? Nhưng nếu ta nói... thứ ngươi cần đang ở ngay sau lưng ngươi thì sao?

Từ Khiết sốt ruột không hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền chen ngang:

- Cái gì mà thứ ta tìm kiếm thứ ngươi tìm kiếm nhức hết cả đầu. Tên áo tím biến thái kia, ngươi mau mau cuốn xéo khỏi đây đi. Để cho bạn ta tức giận thì không hay đâu.

- Huyết Vân, hãy cân nhắc những điều ta vừa nói. Ta sẽ vẫn ở chỗ cũ đợi ngươi. - Ninh Tư nói bằng điệu cười nửa miệng rồi phẩy tay áo phi vào không trung, biến mất cùng ngọn gió mà hắt mang tới.

Huyết Vân chẳng đáp lại, cũng chẳng liếc nhìn Ninh Tư lấy một cái, thế nhưng ánh mắt chàng đột nhiên xa xăm một cách kì lạ.

Thấy Huyết Vân thất thần hồi lâu, Từ Khiết lay lay vai chàng:

- Sao vậy? Huynh bị thương rồi sao?

- Không. Mau đi về thôi.

- Vậy còn người kia thì sao? - Từ Khiết chỉ vào thanh niên áo xám nằm sõng soài dưới mặt đất.

- Hắn ta chết rồi.

- Chết thật rồi sao? - Từ Khiết lắc đầu thờ dãi - Quả đúng như lời đồn, sinh mạng của phạm nhân thực sự rất mong manh.

- Đúng vậy - Huyết Vân nhìn vào hư vô, tầm mắt phóng ra xa - Sự sống của tất cả những sinh linh trên thế giới này, chẳng qua chỉ mỏng manh như sợi chỉ, có thể đứt đoạn bất cứ lúc nào. Chỉ bằng hãy tận dụng khoảng thời gian mình có được, để làm những điều ý nghĩa.

"Làm điều ý nghĩa...", Từ Khiết lầm nhảm.

- Huyết Vân à, ta nhờ huynh một việc cuối.

- Được. Huynh nói đi, ta nhất định sẽ giúp.

- Ta muốn đến Tu chân giới. Huynh có biết đường đi không?

- Huynh muốn tu tiên?

- Ừm, ta sẽ tu luyện chăm chỉ, sau đó dùng năng lực của mình để bảo vệ phạm nhân khỏi những kẻ ác bá trên thế gian này.

- Ngươi cho rằng có linh lực thì sẽ bảo vệ được những người vô tội ư? - Huyết Vân cười khê.

- Huynh vừa nói gì cơ?

- Không có gì, ta nói là ta biết đường. Trở về nghỉ ngơi, sáng mai ta đưa ngươi đi.

...

Đêm khuya thanh vắng, ánh trăng sáng vàng vạc cả một góc trời. Từ Khiết đang say giấc nồng trong căn phòng nhỏ. Cửa chính đột nhiên hé mở. Một nam nhân bước vào, từng chuyển động của chàng đều rất khẽ khàng, dường như sợ làm người bên trong tỉnh giấc.

Chàng đi đến bên giường, đặt tay phải của mình lên ngực Tử Khiết trong khi miệng lẩm nhẩm một câu thần chú gì đó không nghe rõ. Đột nhiên chàng rút tay lại, ánh mắt đầy hoảng hốt. Chàng xoay lưng chạy nhanh ra khỏi cửa.

Tử Khiết thấy động tĩnh bỗng tỉnh giấc, thấy xung quanh không có ai bèn nhắm mắt ngủ tiếp. Bên ngoài căn phòng, Huyết Vân vẫn chưa hết bàng hoàng. Quả thật Ninh Tư đã nói đúng. Thứ chàng đang tìm kiếm đang ở ngay bên trong Tử Khiết. Không những vậy, nguồn sức mạnh mà nó tỏa ra là cực kì lớn.

Điều chàng lo lắng hơn chính là, làm sao để lấy được linh thạch mà không tổn hại đến nguyên khí của Tử Khiết. Thật bi hài làm sao. Đường đường là một đại ma đầu lại không dám ra tay với một phạm nhân. Đổi lại là người khác, có lẽ đã sớm hạ thủ với chàng thanh niên tay không tác sắc kia. Lòng từ bi của chàng một chút cũng không hề phù hợp với thân phận Thái tử Ma tộc này.

Nếu không phải sinh ra trong gia đình đế vương và mang trong mình trọng trách chấn hưng Ma tộc, có lẽ Huyết Vân đã có thể chu du thiên hạ, làm việc thiện cứu nhân độ thế như lời Tử Khiết nói. Thế nhưng trên đời này làm gì có nước đi nào dễ dàng như thế. Giữa bằng hữu và đại nghiệp, chàng chỉ có thể chọn một.

...

Khi mặt trời lên cao đến đỉnh đầu, Tử Khiết và Huyết Vân bắt đầu khởi hành đi đến núi Bạch Mã.

- Huynh không cần đi cùng ta đâu, chỉ cần nói ta biết hướng đi, ta có thể tự mình đến đó.

- Không sao, dù gì ta cũng đã chán nơi này. Hãy để ta tiễn huynh đến tận nơi. Huynh đi một mình ta cảm thấy không an tâm.

Những lời này nói ra thật là có mùi ám muội, khiến cho Tử Khiết bất giác cảm thấy có chút ngượng ngập.

"Không lẽ... nhan sắc của mình lại cảm động được cả nam nhân?", Tử Khiết trầm nghĩ.

Thật ra Huyết Vân muốn tìm cơ hội đoạt lấy linh thạch, chẳng qua chàng chưa đủ sẵn sàng, hay nói cách khác là không nỡ. Hơn nữa, chàng cũng không muốn linh thạch này rơi vào tay Ninh tư, một kẻ chẳng rõ danh tính.

Hai người không gặp chút khó khăn nào đã đến được chân núi Bạch Mã. Lúc này trời đã từ mù tối. Vì vậy Huyết Vân đề nghị dựng trại ngay tại chỗ, chờ trời sáng mới đi tiếp. Tử Khiết xung phong chạy đi gom ít củi khô trong khi Huyết Vân ngồi nghỉ ngơi cạnh một gốc cây.

Một lúc lâu sau, Tử Khiết mãi vẫn chưa thấy trở về. Cảm giác có điềm chẳng lành, Huyết Vân vội lấy bộ cung tên của mình rồi phóng đi tìm chàng. Huyết Vân men theo bia rừng gọi to tên Tử Khiết nhưng chẳng có lấy một hồi âm.

Trong lúc đó, Tử Khiết đã lạc vào giữa rừng từ lúc nào chẳng hay. Chàng cố gắng tìm lối ra nhưng chẳng hiểu sao càng đi càng xa. Xung quanh chàng ngoài cây cỏ ra thì chỉ còn màn đêm tối.

"Thật phiền quá. Phải chỉ lúc này có thể dùng pháp thuật để bay ra khỏi chỗ này, hoặc chỉ cần có một ngọn đuốc thì cũng không đến nỗi nào", Tử Khiết trầm nghĩ.

Xui cho chàng, khu rừng bị lá cây phủ kín nên ngay cả một giọt trăng le lói cũng chẳng thể lọt vào. Chàng ra sức gọi to tên Huyết Vân nhưng đáp lại chàng chỉ có những tiếng vọng vô nghĩa. Chàng đi mãi, đi mãi đến khi mệt là người, vẫn không tìm thấy lối ra.

"Bông Gòn Nhỏ! Mây ở đâu?", một giọng nữ đột nhiên vang lên giữa thình không.

Tử Khiết như tìm thấy được tia sáng trong vô vọng, liền gọi lớn.

"Cứu mạng! Cứu mạng! Có ai nghe thấy không?"

"Ai vậy? Người vừa lên tiếng là ai?", nữ nhân vừa rồi cất tiếng hỏi.

"Ta bị lạc trong rừng này. Mau giúp ta!", Tử Khiết khẩn thiết cầu xin.

Lát sau, một nữ nhân mặc y phục đen chạy đến. Người đó không ai khác chính là Thường Tận. Nếu không phải vì đang đi tìm Không linh thú, nàng sẽ không ở đây giờ này.

- Người là ai? Tại sao lại vào rừng giờ này? - Thường Tận hỏi.

- Quả là một đại mỹ nhân - Tử Khiết dù sắp là đi vẫn không quên buông lời tán tỉnh nữ nhân.

- Cảm ơn! - Thường Tận quát lớn, đoạn rút kiếm chĩa vào cổ Tử Khiết - Mau nói rõ danh tính, bằng không ta sẽ ngay lập tức giết ngươi.

- Ấy ă đại mỹ nhân, đừng nổi nóng. Ta nói là được chứ gì. - Tử Khiết với ánh mắt ái ngại khẽ dùng một ngón tay đẩy mũi kiếm chĩa sang hướng khác rồi đáp - Ta tên là Tử Khiết, đến đây cũng chỉ để bái sư. Vì trời tối nên ta chỉ đang nghỉ chân dưới chân núi, chẳng biết đi loang quanh thế nào lại lạc vào sâu trong này. Nếu nàng có thể giúp ta ra khỏi đây, ta nguyện sẽ dùng thân báo đáp.

- Hừ, ai cần cái tấm thân rách nát của ngươi. - Thường Tận thu kiếm lại - Nếu ngươi đã muốn đến bái sư, ta sẽ trực tiếp đưa ngươi lên núi.

Từ Khiết gãi đầu, tỏ vẻ ngại ngùng:

- Nhưng mà, ta vẫn còn một vị bằng hữu đang chờ ở dưới núi.

- Vẫn còn ư?

Thường Tận dẫn Từ Khiết xuống chân núi để tìm Huyết Vân nhưng chàng cũng chẳng có mặt ở đó.

- Người đâu?

- Quái lạ, ta bảo huynh ấy chờ ta ở đây cơ mà.

Thường Tận lại chữa kiếm vào cổ Từ Khiết:

- Ngươi dám lừa ta. Mau nói xem, mục đích của ngươi là gì?

- Ấy ấy đại mỹ nhân xin hãy bình tĩnh. Có lẽ Huyết Vân không thấy ta quay lại nên mới đi tìm thôi mà. Ta thề có trời xanh chứng giám, ta không hề lừa dối nàng nữa đâu.

Thấy Thường Tận có vẻ không tin, chàng lại đưa hai ngón tay lên làm biểu tượng thề thốt. Chợt đằng sau có tiếng động lớn. Cả hai đồng loạt quay lại và không khỏi tròn tròn mắt.

Huyết Vân chạy phía trước còn Huyết Linh thú đang rượt đuổi phía sau.

"Bông Gòn Nhỏ!", Thường Tận thốt lên.

Huyết Vân vừa chạy vừa lăm lăm một đạo chú gì đó, rồi đột nhiên quay phắt lại, dùng nội lực thi triển một đòn lên người Huyết Linh thú. Thấy vậy, Thường Tận nhanh chóng bay vào chắn trước mặt Huyết Linh thú, dùng lực phản lại.

Sức mạnh của Thường Tận nhanh chóng lấn áp Huyết Vân, khiến chàng bật ra xa chục thước và thổ huyết dữ dội.

"Huyết Vân, ngươi không sao chứ?", Từ Khiết nhanh chóng chạy lại đỡ Huyết Vân, đồng thời can ngăn Thường Tận, "Là bạn của ta, đừng hại huynh ấy."

Lúc này, Thường Tận mới nói với Không Linh thú:

"Bông Gòn Nhỏ, đừng nghịch nữa!"

Không Linh thú bỗng thu nhỏ lại thành hình dạng một chú thỏ con nhỏ chỉ bằng một bắp tay. Từ Khiết mắt tròn mắt dẹt trước cảnh tượng vừa rồi:

- Đừng nói với ta, con thỏ này chính là thứ hung dữ vừa đuổi theo bằng hữu của ta!

Thường Tận lườm hắt một cái:

- Nếu đã tìm được bạn của ngươi rồi thì nhanh chóng theo ta lên núi, chớ có ở đây nhiều lời.

- Được được, mọi việc đều nghe theo lời nàng! - Vừa nói Từ Khiết vừa nở một nụ cười tỏa nắng dịu dàng về hướng Thường Tận.

Tuy nhiên nàng chẳng mấy may để ý, chỉ nhanh chóng xoay người rồi đi. Từ Khiết vội dìu Huyết Vân đi theo để bắt kịp nhịp chân nàng. Huyết Vân cảm thấy có gì đó ám muội tỏa ra từ người nữ nhân này, nhưng không màng tượng được chính xác là gì. Chàng nói với Từ Khiết:

- Nàng ta là ai? Có thể tin được không?

- Ấy da, vị huynh đài này, ngươi đừng có căng thẳng như vậy. Theo kinh nghiệm của ta, hễ mỹ nhân khuynh thành như vậy, thì chắc chắn là người tốt. Huynh không cần lo lắng, cứ việc yên tâm..

Chưa nói hết câu thì đột nhiên cả người chàng bị thứ gì đó kéo ngược lên. Không chỉ có chàng, cả Huyết Vân cũng bị treo ngược lên cành cây. Thường Tận đang đi phía trước lúc này mới quay lại, hai tay nâng khoanh trước ngực nhìn hai người họ với vẻ mặt bình thản, không có một chút biểu hiện bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Động lòng

Từ Khiết vừa vùng vẫy vừa la lớn:

- Đại mỹ nhân, mau cứu chúng ta!

Thường Tận chỉ đứng đưng đáp:

- Cứu? Chúng ta không quen không biết, tại sao ta phải cứu các ngươi?

- Không đúng. Rõ ràng chúng ta vừa quen nhau lúc nãy mà. Ta cũng đã nói tên ta cho nàng. Sao giờ nàng nỡ nhẫn tâm nhìn chúng ta hoạn nạn mà không cứu?

Huyết Vân lúc này mới lạnh lùng cất ngang:

- Vị cô nương kia, cô rốt cuộc là ai? Tại sao lại lừa chúng ta?

- Lừa... Lừa cái gì cơ? - Từ Khiết ngó người thắc mắc.

- Ngươi quả thật tinh ý. Nhưng rất tiếc vẫn rơi vào bẫy của ta. - Thường Tận tiếp lời - Những kẻ lai lịch bất minh như các ngươi sao ta có thể tùy tiện đưa lên núi. Huống hồ tên hảo sắc bạn ngươi vừa gặp đã buông lời chọc ghẹo, ắt hẳn không phải loại đàng hoàng gì. Thôi, không phí lời với các ngươi nữa. Cứ từ từ mà tận hưởng cảnh sắc ở đây. Nếu sáng mai các ngươi vẫn còn sống thì ta sẽ cho các ngươi cơ hội diện kiến Trương môn. Tạm biệt.

Lúc này Từ Khiết mới vỡ lẽ, cố gắng gọi theo Thường Tận trong khi nàng quay gót rời đi không chút ngần ngại:

- Đại mỹ nhân! Đừng đi như vậy. Có gì chúng ta từ từ nói. Có được không? Đây... Đây...!

- Từ Khiết huynh, mau đường sức đi. - Huyết Vân nói.

- Òm - Từ Khiết đáp với vẻ mặt tiu ngiu - Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Huyết Vân dùng nội lực, cố gắng tháo sợi dây ở chân ra, nhưng nó tuyệt nhiên không hề xoay chuyển.

- Không xong rồi, dây này đã bị yểm pháp thuật!

- Nếu vậy chúng ta phải làm sao?

Huyết Vân thở dài:

- Chỉ đành trông chờ vào số mệnh.

- Số mệnh?

Trên bầu trời lúc này mây đen bắt đầu kéo đến, cùng với giông và sấm chớp sáng rực cả một vùng. Mưa nặng hạt dần, xuyên qua kẽ lá, tuôn xuống không ngừng lên hai chàng thanh niên đang bị đeo ngược trên cành cây. Vốn dĩ những cái bẫy nhỏ nhặt này không làm gì được Huyết Vân, nhưng lần này nó lại được yểm pháp bởi chính Thường Tận. Công pháp của nàng chỉ sau vài năm đã tiến bộ vượt bậc, ngay cả Huyết Vân tu luyện ngàn năm cũng chẳng thể làm gì được.

Thường Tận nàng tất nhiên không phải kẻ xấu, cũng chẳng hề có ý hãm hại hai người xa lạ vô tội, chẳng qua nàng không vừa ý với thái độ bất kính của tên thanh niên có đôi mắt màu xanh ngọc bích kia. Ý rằng bản thân có chút nhan sắc, liền chẳng kiêng nể ai mà buông lời xúc phạm.

Nhân cơ hội này nàng liền cho hai kẻ ấy một bài học. Thế nhưng đến khi trời sáng, nàng vội vã quay lại cời trói cho bọn họ.

- Đại mỹ nhân, ta biết ngay nàng sẽ quay lại mà. - Từ Khiết vẫn tiếp tục cọt nhả trong khi cơ thể đang run lập cập vì lạnh.

- Khá khen cho các ngươi ở đây cả đêm mà không bị chứng khí xâm hại. - Thường Tận nói.

- Chứng khí? - Huyết Vân tỏ vẻ hồ nghi. Đêm qua ngoài cơn mưa to thì chẳng có khí độc nào như lời nàng nói.

- Đúng vậy - Thường Tận đáp - Từng loại cỏ cây trong khu rừng này đều mang trong mình khí độc không thể nhìn thấy bằng mắt thường. Vậy mà các ngươi lại không bị sao. Có lẽ ta cũng nên bắt đầu nghi ngờ về thân phận của các ngươi.

- Ấy da đâu cần phải vậy - Từ Khiết chen vào ngắt lời - Nàng không biết đó thôi. Đêm qua mưa rất to. Có lẽ trận mưa đã rửa trôi mọi độc tố. Chứ bản thân chúng ta đều là những người trần mắt thịt, làm sao có thể tự chống cự với chứng khí.

Thường Tận cảm thấy lời Từ Khiết nói không thuyết phục lắm, nhưng cuối cùng nàng vẫn đồng ý đưa bọn họ lên núi. Có lẽ vì khi nhìn thấy tình cảnh của họ, nàng nhớ lại bản thân mình của vài năm trước. Nếu không phải có người cứu giúp, nàng cũng đã sớm bỏ mạng nơi đây.

Nàng vút cho mỗi người một chiếc áo len, rồi bảo bọn họ đi theo. Huyết Vân vẫn luôn giữ thái độ đề phòng đối với nữ nhân cổ quái này. Nàng quả thật xinh đẹp tuyệt trần, nhưng ánh mắt lại xa xăm khó tả. Nàng rốt cuộc đang suy tính điều gì, có ông trời mới biết.

Nhưng rốt cuộc nàng chẳng suy tính gì cả, chỉ mang hai người họ về trình diện trước Trương môn. Vừa gặp Từ Khiết, Thượng Lang đã nhận ngay ra chàng. Tuy rằng Từ Khiết không biết mặt ông, nhưng Thượng Lang lại có dịp nhìn thấy chàng đôi lần ở yến tiệc trên cung đình. Bởi vậy, ông không ngần ngại nhận Từ Khiết làm môn đệ. Còn Huyết Vân vì là bạn đồng hành của Từ Khiết nên nghiêm nhiên cũng được thu nhận.

Thượng Lang còn cho rằng đây là cơ hội tốt để ghi công với Thiên đế. Tuy rằng câu chuyện về việc Thái tử Thiên tộc bị đày xuống làm phàm nhân đã được lưu truyền khắp chốn, nhưng sâu trong lòng Thượng Lang hiểu rõ, trên thế gian này không có bậc phụ mẫu nào nhẫn tâm vứt bỏ con mình. Chưa biết chừng đây chỉ là một bài học mà Thiên đế dày công chuẩn bị cho Từ Khiết. Đến một lúc nào đó, Thiên đế sẽ triệu con trai trở về.

- Thuận Minh, Từ Khiết giao cho con. Sau này hãy đề độ ấy ở cùng phòng con.

- Vâng, thưa sư phụ. - Thuận Minh đáp, vẻ mặt đầy miễn cưỡng.

Thuận Minh vốn là một nam tử nghiêm nghị đoan chính, vì vậy ngay từ lúc vừa gặp Từ Khiết, chàng đã không có chút thiện cảm nào với nam nhân cột nhà này.

Từ Khiết hỏi Thuận Minh:

- Vị nữ tử xinh đẹp đưa ta đến đây tên là gì vậy?

- Ai cơ?

- Chính là vị đại mỹ nhân mặc hắc phục với ánh mắt sắc như dao ấy.

Thuận Minh vẫn chưa mừng tượng được ra Từ Khiết đang nói về ai. Đối với chàng mà nói, nữ nhân không phải mối quan tâm của chàng. Ngày ngày ngoài việc đọc sách và luyện công ra, chàng chẳng có thời gian để giao lưu trò chuyện cùng ai, đừng nói là quan tâm đến việc các nữ đệ tử tên gì. Thế nên chàng tùy tiện đáp:

- Tên là gì không quan trọng. Ngươi chỉ cần biết, đã đến đây rồi, thì phải tập trung tu luyện, không được tơ tưởng đến nữ sắc.

- Xì, ngươi không biết chứ gì. Lại còn lên giọng rao giảng môn quy.

- Ngươi vừa nói cái gì? - Thuận Minh lườm Từ Khiết một cái.

- Không... không có gì... Nào, chúng ta mau về phòng thôi. Ta muốn nhanh chóng thu dọn đồ đạc để bắt đầu học tập.

Từ khi Từ Khiết xuất hiện, nữ đệ tử của toàn bộ Tu chân giới này ngày đêm tơ tưởng về chàng. Ngay cả con gái của Thượng Lang là Tuyết Cơ cũng không thể cưỡng lại ánh mắt của chàng.

Hai bên đường đi, các nữ đệ tử đứng túm tụm lên lên ngắm nhìn chàng. Một người anh tuấn tuyệt sắc như thế này, đây là lần đầu tiên bọn họ được thị phạm. Từ Khiết cũng không quên quay sang, nhovn miệng cười đồng thời nháy mắt một cái thật kêu, khiến ai nấy đều muốn đổ rạp dưới chân chàng.

Trong khi đó, Huyết Vân được sắp xếp đến ở cùng ba vị sư huynh khác vì phòng của Thuận Minh đã không còn chỗ. Vốn dĩ chàng không có ý định trà trộn vào Tu chân giới nhưng vì đây là một cơ hội tốt để điều tra về mảnh linh thạch thứ hai, chàng cũng không ngần ngại ở lại đây thêm một thời gian nữa.

Từ Khiết sau khi thay y phục trắng thì nhan sắc lại càng được tôn lên bội phần. Ngày ngày có không biết bao nhiêu nữ tử lui tới tư phòng chàng để đưa đồ ăn thức uống. Ba nam đệ tử khác ở cùng phòng với Từ Khiết cảm thấy phiền toái khôn xiết. Trước cảnh hỗn loạn mà chàng mang tới, bọn họ chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm.

Trịnh Thuận Minh hỏi Từ Khiết:

- Vị tân môn này, huynh đã học thuộc môn quy của Tu chân giới chưa?

Từ Khiết cười cợt đáp:

- Thuận Minh huynh, sao lại xem thường ta thế chứ? Bảy trăm chín mươi chín điều môn quy, ta đều đã thuộc nằm lòng.

Thuận Minh thờ hất ra:

- Thuộc nằm lòng ư? Chỉ e rằng ngươi đến điều cơ bản nhất cũng chưa đọc.

- Huynh nói vậy là ý gì?

- Ta có ý gì ư? Ngươi có biết trong môn quy của Tu chân giới, yêu đương là điều cấm kỵ không?

- Yêu đương? Dám hỏi sư huynh ta đã yêu đương với ai?

- Lại còn cái đó? Vậy những nữ đệ tử ngày ngày mang đồ ăn cho người là có ý gì?

- Ý gì? Ta làm sao biết được! Bọn họ chẳng qua chỉ là yêu thương đồ đệ nhỏ như ta, nên mới mang đồ ăn cho. Tình tỷ đệ thắm thiết như vậy sao huynh có thể tùy tiện nghi ngờ?

- Tình tỷ đệ? Hừ, được lắm. Coi như người giỏi!

Thuần Minh hăm hăm phát tay áo, bước nhanh ra khỏi phòng, tiến về phía hồ nước Thủy Tọa bên cạnh sườn núi. Đây là nơi chàng thường đến mỗi khi có chuyện phiền não. Thuần Minh thích ngồi một mình bên bờ hồ này, suy nghĩ về cuộc đời, về lý lẽ nhân sinh. Chàng không thích chia sẻ lòng mình với bất kỳ ai, càng không thích bàn luận, đàm đạo cùng với người khác.

Đang đi thì bỗng dừng chàng khựng lại. Địa điểm của riêng mình chàng nay đã có người chiếm dụng. Một nữ nhân toàn thân y phục màu đen đang ngồi ở đó, ngâm chân mình dưới hồ. Thuần Minh tiến lại. Chàng có thể thấy máu tươi đang chảy ra từ bắp chân Thường Tận, hòa vào dòng nước trong suốt.

- Người đang làm gì vậy? - Thuần Minh cất tiếng hỏi.

Thường Tận quay đầu về sau nhìn một cái, sau đó lại thản nhiên ngâm chân tiếp, không để ý đến Thuần Minh.

- Ta hỏi người đang làm gì? - Thuần Minh gắt giọng hơn lúc nãy.

- Sư huynh đừng lo. Ta chỉ là bị thương nhẹ trong lúc tập luyện thôi. - Thường Tận đáp.

- Ta không hỏi chuyện đó. Ta đang lo lắng cho Tiểu Ngư Tử trong hồ. Người có biết làm như vậy sẽ hại hấn không?

- Tiểu Ngư Tử? Là ai? - Thường Tận mở to mắt ngạc nhiên nhìn Thuần Minh.

- Là một con cá thần sống trong hồ nước này. - Thuần Minh đáp, giọng thiếu kiên nhẫn - Chẳng lẽ không ai nói cho người biết, hồ Thủy Tọa này chỉ có Thường môn hoặc ta mới được đến gần sao?

- Tại sao? - Thường Tận mặt không đổi sắc. Ngược lại còn chất vấn Thuần Minh - Nếu như môn đệ không được đến gần, tại sao lại không rào lại, hoặc đề băng cấm?

- Người...

Thuần Minh đột nhiên á khẩu. Quả thật Thường Tận nói không sai. Chàng lấy lý do gì để đuổi nàng đi chứ. Chẳng qua chàng không muốn có người khác làm phiền nên mới tùy tiện nói như vậy. Chàng thở một hơi dài, lấy lại bình tĩnh rồi khẽ ngồi xuống cách Thường Tận một đoạn khá xa.

Chàng đưa bàn tay xuống mặt nước, khẽ khuấy động:

"Tiểu Ngư Tử, ta lại đến thăm người đây."

Mặt hồ yên ả bỗng rung rúng động dữ dội. Thấy hiện tượng lạ, Thường Tận vội vã đứng dậy, lùi lại chục bước. Thuần Minh vẫn đứng dưng như không, cảm giác như chàng đang chờ đợi điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lưỡng cực tương thông

Từ dưới hồ nước lúc này phun lên một dòng chảy thẳng đứng mạnh mẽ như sóng thần, cao hai chục thước. Nước văng tung tóe ra cả bờ hồ khiến cả người Thường Tận ướt sũng. Sau khi cột nước kia hạ xuống, Thường Tận mới trông thấy một con cá màu xanh to như chiếc thuyền buồm đang quẫy đuôi ngay trước mặt Thuần Minh. Nàng ngạc nhiên hỏi:

- Đây không lẽ là Tiểu Ngư Tử mà huynh nói ư?

- Nếu không thì là gì? - Thuần Minh đáp.

Chàng lấy trong túi ra một gói nhỏ những hạt gì đó to bằng nắm tay, rồi đút cho con cá ăn.

- Cá to như vậy mà người lại gọi là "Tiểu Ngư" ư?

Thường Tận phúi phúi nước trên người rồi tiến lại chỗ Thuần Minh.

- To thì sao? Đối với ta, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ.
- Nó bao nhiêu tuổi rồi?
- Ta không biết, có lẽ hai ngàn năm. Từ lúc ta đến đây thì nó đã sống ở hồ này rồi.
- Vậy thì huynh phải gọi nó là Lão Ngư mới đúng.

Thuần Minh lờm Thường Tận một cái. Nàng cũng không ngần ngại lờm lại. Thuần Minh sững người hồi lâu. Nãy giờ bận cãi nhau nên chàng chưa nhìn kỹ, hóa ra người đang nói chuyện với mình là một mỹ nhân tuyệt sắc. Từng đường nét trên khuôn mặt nàng, tuy gai góc nhưng không giấu được vẻ dịu dàng. Đôi mắt nàng đen láy mà mênh mông vô tận, chứa đựng những suy nghĩ xa xăm mà người thường không thể nhìn thấy được. Khuôn mặt nàng ửng hồng như những trái đào chín mọng mà không cần dùng son phấn.

Thường Tận cũng không nán lại lâu. Nàng rời khỏi đó trước khi Thuần Minh kịp định thần lại. Chàng chưa từng có cảm giác như thế trước đây. Tim đập mạnh cùng với khuôn mặt đỏ ửng. Chàng tự cảm thấy xấu hổ vì cảm giác vừa rồi của mình.

Thuần Minh khẽ lẩm nhẩm bảy trăm chín mươi chín điều môn quy, tự nhắc nhở bản thân không được mất đi cốt cách. Thường Tận vốn chẳng quan tâm, nàng đã về đến phòng, vội vã thay y phục để tránh bị cảm lạnh.

Nàng để ý thấy một trong những nữ đệ tử cùng phòng của nàng, Trần Tinh Thúy, đang loay hoay khâu vá một thứ gì đó, trông giống như túi thơm. Xưa nay nàng cũng chẳng để tâm lắm đến chuyện của mọi người xung quanh, nên cũng không tiện hỏi. Sau khi thay y phục, nàng nhanh chóng rời khỏi để đi đến thư phòng. Chưa kịp ra khỏi cửa thì Tinh Thúy chợt gọi với theo:

- Thường Tận, đợi đã!

Tinh Thúy chạy nhanh lại, dúi vào tay Thường Tận thứ gì đó.

- Muội mang cái này đến cho Hoa công tử giúp tỳ.

Thường Tận nhìn túi thơm màu đỏ mà Tinh Thúy vừa đưa mình, rồi lại nhìn Tinh Thúy hỏi:

- Hoa công tử là ai?

Tinh Thúy sùng sốt:

- Muội không biết Hoa công tử ư?

Thường Tận lắc đầu. Tinh Thúy tiếp lời:

- Ấy da, Hoa công tử mà cũng không biết. Muội cứ đến dãy nhà ở phía đông, hỏi tìm phòng của Hoa Tử Khiết. Nhớ, phải đưa vật này tận tay cho chàng đấy.

Thường Tận cảm thấy hơi bối rối nhưng rồi cũng gật đầu. Chỉ là đưa giúp một chiếc túi, cũng không có gì to tát. Nàng tìm đến phòng Tử Khiết, khẽ gõ cửa ba cái. Chỉ năm giây sau, cửa mở ra. một nam nhân với đôi mắt màu xanh ngọc bích xuất hiện.

Nàng khẽ giật mình. Hóa ra Hoa Tử Khiết mà người người thâm thương trọng nhớ lại chính là tên háo sắc này. Thường Tận chưa kịp nói gì thì Tử Khiết đã vội nở nụ cười:

- Đại mỹ nhân, nàng đến tìm ta sao?
- Cái này...
- Ta biết rồi. Là nàng muốn tặng ta. Cảm ơn nhé! - Tử Khiết nhận lấy chiếc túi thơm, tung hứng nó lên xuống đầy hoan hỉ.
- Không phải... Là Tinh Thúy gửi cho người.
- Tinh Thúy? Nàng tên là Tinh Thúy sao?

Thường Tận cảm thấy thật chẳng ra làm sao. Nàng đáp:

- Nói tóm lại là không phải ta tặng người.

Sau đó nàng quay gót rời đi. Tử Khiết gọi với theo:

- Đại mỹ nhân! Nếu vậy, nàng tên là gì?

Thường Tận hận không thể đấm cho tên kia một phát. Từ trước đến nay, dám chọc ghẹo nàng, chỉ có Hoa Tử Khiết!

...

Đêm khuya tại Hoan Lạc cung, khung cảnh vắng lặng như tờ. Những người gác cổng gật gù theo nhịp đu đưa của những chiếc đèn lồng bằng vải mảnh đen. Trên tường cao kia, một nam nhân ngoài tuổi tứ tuần đang say giấc nồng. Trên ngón tay áp út của ông ta có đeo một chiếc nhẫn bằng hồng ngọc sáng lên rực rỡ giữa ánh nền leo lắt trong đại điện.

Chợt một luồng gió thổi tới, dập tắt ánh nến cuối cùng còn sót lại. Nam nhân kia đột nhiên tỉnh giấc. Trước mặt ông ta, một thanh niên anh tuấn với dáng vẻ quen thuộc đang đứng ngạo nghễ từ bên dưới nhìn lên.

- Bái kiến Quý Vương.

- Miễn lễ. Mau nói xem, thu hoạch thế nào rồi? - Quý Vương đáp với một giọng điệu lười biếng.

- Bẩm Quý Vương, ta đã tìm ra mảnh linh thạch đầu tiên. Có điều...

- Có điều sao?

- Vật chủ chứa đựng mảnh linh thạch ấy có vẻ không dễ đối phó. Quan trọng là, bên cạnh hắn, có một đối thủ đáng gờm khác bảo vệ.

- Kẻ đó là ai?

- Trương Huyết Vân.

- Con trai Huyết Vũ?

- Đúng vậy.

- Ta vốn đã nghe danh hắn từ lâu. Anh hùng xuất chúng, không phải người dễ đối phó.

Nói đoạn Quý Vương rút trong người ra một viên minh châu nhỏ, bảo chàng thanh niên kia nuốt vào.

- Thứ này sẽ giúp ngươi nâng cao sinh lực trong vòng bảy mươi hai giờ. Hãy tùy cơ hành động. Nếu không mang được linh thạch về, thì đừng đến gặp ta nữa.

- Tuân mệnh.

Chàng thanh niên kia rời đi, lặng lẽ như một con gió, giống hệt như lúc chàng xuất hiện. Lúc tà áo tím của chàng khuất sau vầng trăng cũng là lúc những ngọn nến trong điện tự động được thắp sáng trở lại.

Ninh Tư rời Hoan Lạc điện, nhanh chóng tiến về phía Bạch Mã Sơn. Chàng dễ dàng lên vào trong ranh giới của Tu Chân môn phái không chút khó khăn. Trên một cành cây tùng, Ninh Tư ngạo nghễ ngồi vắt chân chữ ngũ, uống một vỏ Mấu Sơn, nhìn xuống khắp khung cảnh của Tu Chân giới về đêm.

Khung cảnh xung quanh yên tĩnh vắng lặng như tờ. Một tiếng bước chân giẫm trên lá khô khẽ vang lên trong thính không. Từ phía xa, một thanh niên áo trắng với khuôn mặt thanh tú đang tiến đến gần cây tùng nơi Ninh Tư đang ngồi. Ninh Tư vẫn đứng đung như không, chẳng hề vội vã lẩn trốn hay chạy thoát thân, cứ như thể người đang bước đến là bạn tâm giao của hắn.

Nhưng không phải, ngắt một nỗi người đó lại là đối thủ của chàng. Hai người tuy mục đích giống nhau, nhưng lại không đồng phương thức.

- Cuối cùng ngươi cũng đến. - Huyết Vân lên tiếng.

Ninh Tư nhảy từ trên cành cây xuống, vạt áo tung bay phấp phới như có như không, nhẹ tựa lông hồng. Chàng mỉm cười nửa miệng với Huyết Vân, ánh mắt gian trá vẫn không giấu được vẻ hoan hỉ.

- Huyết Vân, chúng ta dù sao cũng cùng chung chí hướng. Chi bằng bắt tay hợp tác, đôi bên cùng có lợi.

- Cùng chung chí hướng? E rằng, chỉ có mình ngươi nghĩ vậy. Linh thạch này chỉ có một, kẻ nào mạnh thì chiếm được vật quý, còn kẻ yếu phải cúi đầu phục tùng. Ta nghĩ, đạo lý này ngươi phải rõ hơn ai hết.

- Thế nếu như ta đề nghị, Ma giới và Quý giới cùng hợp lực, chia sẻ sức mạnh Ngũ linh thạch? Đây chẳng phải là một ý tuyệt vời hay sao? Thay vì ta sống ngươi chết thì cả đôi bên cùng có thể bước lên để chế thống trị mới.

Huyết Vân dĩ nhiên chẳng mấy may động lòng trước những lời mị hoặc đó. Tuy Ma giới và Quý giới trước giờ vẫn cùng phe với nhau chống lại Thiên giới cùng Tu Chân giới, nhưng Ngũ linh thạch lại là sức mạnh chí tôn, chỉ một người có thể sở hữu, Ma Vương há có thể san sẻ vị trí đế vương với người khác.

- Đừng phí lời nữa. Mau rời khỏi đây đi. Chỉ cần có ta ở đây, ngươi đừng hòng lấy được mảnh linh thạch từ người Tử Khiết.

- Người thật sự không muốn lên cùng thuyền với ta? Được thôi, cho ta thêm chút thời gian, ta sẽ khiến người đổi ý.

Nói rồi, Ninh Tư ném vò rượu Mầu Sơn về phía Huyết Vân. Chàng theo phản xạ bắt lấy. Ngay sau đó, Ninh Tư phẩy quạt đồng thời xoay người, nhân ảnh chàng thoát cái đã biến mất vào trong hư không. Một mình Huyết Vân đứng đó, nhìn vào vò rượu Ninh Tư vừa đưa mình. Chàng nâng lên miệng nếm thử một ngụm, khóe môi khẽ nhếch lên:

"Cũng không đến nỗi tệ."

Ninh Tư sau khi rời khỏi, đã đi đâu không rõ. Tuy nhiên có một điều chắc chắn rằng chàng sẽ không bỏ cuộc. Đối với chàng, ra vào Tu Chân giới dễ dàng như đi chợ. Cái khó là làm sao qua mắt được Huyết Vân để tiếp cận Từ Khiết, sau đó đoạt lấy Linh thạch một cách thần không biết quỷ không hay.

Từ Khiết trong khi đó vẫn không hề biết bản thân là mục tiêu đang bị nhắm đến của cả Ninh Tư lẫn Huyết Vân. Chàng còn đang mải miết theo đuổi mỹ nhân trong Tu Chân giới. Quả nhiên sau khi bị dày xướng phàm trần, Từ Khiết vẫn chứng nào tật nấy.

Chàng đặc biệt có hứng thú với nữ tử lạnh lùng bất tuân Trương Thường Tận. Hễ nàng xuất hiện ở đâu là Từ Khiết liền lập tức có mặt. Chàng mặt dày đến nỗi bị đánh không dưới trăm lần vẫn lờn vờn làm phiền nàng.

"Thường Tận, mau để ý đến ta!"

"Thường Tận, ta mang cá đến cho nàng này!"

"Đại mỹ nhân, có thể nhìn ta một cái được không?"

"..."

Sự ưu ái của Từ Khiết dành cho Thường Tận dĩ nhiên khiến những nữ tử khác ganh ghét, đặc biệt là Tinh Thúy, bạn cùng phòng của nàng. Chẳng phải Tinh Thúy mới là người không quản ngày đêm khâu túi thơm cho Từ Khiết sao? Vậy mà lại để cho Thường Tận được lợi. Đây đúng là một cục tức nuốt không trôi.

Người kế tiếp trong danh sách này chính là Tuyết Cơ. Nàng vốn dĩ là người xinh đẹp và ưu tú nhất trong Tu chân giới. Vậy mà từ khi Thường Tận xuất hiện, mọi ánh hào quang của nàng liền biến mất. Chẳng còn ai ngày đêm ngợi ca vẻ đẹp của nàng, cũng chẳng có ai khen nàng vì thiên tư ưu tú. Ngay cả người nàng thích, Thường Tận cũng dễ dàng lấy mất. Nếu nàng không căm tức Thường Tận, thì trên đời này chắc ai ai cũng là người độ lượng.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Bạch Thước

Thế nhưng dĩ nhiên là Thường Tận chẳng mấy may để ý đến những chuyện nữ nhi thường tình đó. Từ Khiết càng bám lấy nàng, nàng lại càng cảm thấy phiền. Vì không thể đối phó nổi với sự dai dẳng của Từ Khiết, nàng đành coi chàng như bao cát di động để tiện bề luyện tập. Từ Khiết khi thì được ăn đấm, khi thì ăn đá, khi thì được ăn một đòn nội lực đau tận xương tủy.

Có lần Thường Tận lỡ tay đánh mạnh quá, khiến chàng nằm liệt giường cả tháng trời, lúc ấy nàng mới được thanh thoi một chút. Nhưng yên bình chẳng được bao lâu, Từ Khiết sau khi khỏi bệnh lại tiếp tục bám lấy nàng không buông, đến mức Thường Tận phải thốt lên:

- Tên háo sắc kia! Người cầm tinh con đĩa sao?

Từ Khiết gãi đầu thẹn thùng:

- Cũng không hẳn. Ta nghĩ ta cùng lắm chỉ là họ hàng xa với con đĩa thôi, hi hi.

- Đúng là hết thuốc chữa!

Thường Tận thờ dài bỏ đi, mặc cho Từ Khiết lẻo đẻo chạy theo sau. Nàng bước tới một bước thì Từ Khiết cũng chạy một bước, khi nàng dừng lại thì chàng cũng ngưng theo. Thường Tận thở hắt ra:

"Ngay cả Bông Gòn Nhỏ cũng không bám lấy ta như người."

Nhắc đến Bông Gòn Nhỏ, nàng cũng chợt nhớ ra, đã mấy hôm rồi nàng chẳng thấy chú thỏ con của mình đâu cả. Thật kì lạ là mỗi lần nàng gặp nạn nó đều xuất hiện đúng lúc, thế nhưng thường ngày lại chẳng thấy tăm hơi.

Đột nhiên Thường Tận khựng lại, dường như nàng trông thấy một bóng dáng thân quen. Thuần Minh đang sai bước về phía dãy nhà phía đông, theo ngay sau chính là Không Linh thú. Thường Tận chạy lại gần, mắng vồn con vật nhỏ:

- Bông Gòn Nhỏ, ngươi quả thật là kẻ hai lòng. Ta còn tưởng ngươi đi lạc ở đâu, hóa ra là đã có chủ mới.

Không Linh thú như hiểu được lời Thường Tận, vội chạy lại dụi dụi vào gấu váy của nàng.

- Đây là thú nuôi của ta, tên Bạch Thược. - Thuần Minh lúc này mới lên tiếng.

- Bạch Thược? Ngươi nuôi nó được bao lâu rồi? - Thường Tận ngạc nhiên hỏi.

- Cũng được hơn mười năm rồi. - Thuần Minh cười mỉm để lộ vẻ thích thú - Thảo nào ta thấy nó thì thoảng biến mất, thì ra là đi tìm ngươi.

Thường Tận vẫn chưa khỏi bất ngờ:

- Nói như vậy thì đây chính là thú nuôi của ngươi. Vậy mà ta cứ tưởng nó là của mình. Thất lễ rồi.

Thuần Minh khoát tay:

- Không sao, rất hiếm người chiếm được hảo cảm của Bạch Thược. Nếu nó đã thích ngươi như vậy, thì cứ để nó qua lại giữa hai chủ cũng được.

- Không được! - Từ Khiết đột nhiên hét lớn, đoạn chạy chen vào giữa hai người - Đây là con thú, chứ đâu phải đồ vật, mà có thể chung chủ chứ. Ta không đồng ý!

- Ngươi thật buồn cười. Có đồng ý hay không, thì phải hỏi Bông Gòn Nhỏ, ngươi có quyền gì mà quyết định? - Thường Tận đáp.

- Như vậy sao được? Hai người một nam một nữ bỗng dưng lại nuôi chung một con vật, chẳng ra thể thống gì cả!

Thường Tận cùng Thuần Minh đồng loạt lắc đầu rồi đi về hai ngã, mặc kệ Từ Khiết đứng đó phân trần:

- Khoan đã! Ta chưa nói xong mà!

Chỉ còn mỗi chàng cùng Không Linh thú ở đó. Từ Khiết bèn hỏi nó:

- Bông Gòn Nhỏ, ngươi cũng không muốn hai người họ làm chủ của mình đúng không?

Không Linh thú đột nhiên xông tới cắn vào tay Từ Khiết một cái đến bật máu rồi chạy đi. Chàng nhất thời đau quá liền hét lên một cái rồi ôm tay của mình chạy về phòng.

Từ Khiết tự than khóc trong lòng. "Ta đã làm gì sai chứ? Ngay cả một con vật cũng chống lại ta? Phụ thân ơi, có còn công lý hay không?"

Nghe nói Từ Khiết bị thương, Tuyết Cơ tức tốc mang thuốc trị thương đến dãy nhà phía đông, nâng nặc đòi gặp chàng. Khi đến nơi, hóa ra Tinh Thúy cũng đang ở đó. Cả hai người họ giành nhau bôi thuốc cho chàng, khiến cho nam thân chàng đây vạn phần khoái chí.

"Thuốc của ta là do đích thân Trưông môn ban tặng, là bảo vật gia truyền, chỉ cần bôi một lần đảm bảo hồi phục tức thì."

"Thuốc của tỷ tuy tốt nhưng làm sao bằng với thuốc mà ta tự chế được. Muội cũng biết rồi, gia tộc ta nhiều đời nay đều hành nghề y. Hoa công tử phải dùng thuốc này mới khỏi bệnh được."

Trước khung cảnh hỗn loạn đó, Từ Khiết vẫn bình thản ngồi trên ghế, chậm rãi nhâm nhi tách trà, miệng cười ngoác đến tận mang tai. Hai nữ nhân người lôi kẻ kéo, đối với chàng đã quá đỗi quen thuộc. Cho đến khi tách trà trên tay chàng đổ ào xuống đất, cả hai mới dừng lại.

"Xin lỗi Hoa công tử. Bọn ta không cố ý. Để ta đi pha trà mới cho chàng."

"Không, là ta phải pha mới đúng."

"Tất cả ra ngoài!" - Đột nhiên một giọng nam nhân vang lên như mãnh hổ, khiến cả ba người đứng hình.

Người đó không ai khác chính là Thuần Minh sư huynh nổi tiếng nghiêm khắc.

"Các người ở đây diễn cảnh tranh sùng, thật là chẳng ra thể thống gì!", Thuần Minh lại tiếp.

Tuyết Cơ cùng Tinh Thúy cảm thấy vô cùng xấu hổ, liền vùng vằng bỏ đi. Từ Khiết tròn mắt nhìn bọn họ rời khỏi, muốn gọi lại mà chẳng dám. Nhìn về mặt của Thuần Minh, chàng biết rằng mình sẽ toi đời nếu còn tiếp tục trêu hoa ghẹo nguyệt.

"Ta ra ngoài luyện võ chút.", Từ Khiết lấy cớ rời khỏi phòng để tránh không khí căng thẳng đến từ Thuần Minh. Chàng bước đi trong vô định cho đến khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Bên hồ nước Thủy Tọa, Thường Tận đang luyện kiếm một mình.

Không hiểu ma xui quỷ khiến gì đã khiến chàng lạc bước đến đây. Dưới ánh trăng mờ ảo, bước chân Thường Tận nhịp nhàng uyển chuyển, vừa mạnh mẽ vừa dứt khoát. Đường kiếm của nàng tràn đầy khí lực, lại nhanh chóng và chuẩn xác đến từng li.

Trước cảnh tượng ấy, Từ Khiết như người mất hồn, thất thần đứng ở đó hồi lâu. Chàng bỗng cảm thấy tim mình đập rạo rực, lần đầu tiên chàng trải qua cảm giác như vậy. Từ Khiết khẽ đặt tay lên lồng ngực trái của mình, tự hỏi:

"Phải chăng đây chính là cái mà nhân gian vẫn gọi là yêu? Mặc cho ngoài kia có nhiều giai nhân khuynh thành, cũng chẳng thể khiến mình rung động. Duy chỉ có mình nàng, khiến trái tim ta đập mạnh liên hồi..."

Thường Tận bất gặp Từ Khiết đang nhìn mình, vội vã thu kiếm lại.

- Sao ngươi lại nhìn lên ta?

Từ Khiết như sực tỉnh. Chàng cố gắng tỏ ra tự nhiên với dáng vẻ phong trần thường thấy của mình:

- Đại mỹ nhân, ta muốn nhìn nàng đâu cần phải lên lút. Ta cũng đang định luyện võ, thì tình cờ thấy nàng ở đây. Hay là chúng ta cùng luyện nhé.

Chưa đợi Thường Tận trả lời, chàng đã nhảy phắt đến bên cạnh, nở nụ cười đắc ý. Thường Tận chỉ ngắn gọn đáp lại:

- Miễn đừng làm phiền đến ta.

Sau đó nàng lại tiếp tục bài quyền đang dở. Từ Khiết thấy nàng không đuổi mình đi như mọi khi liền cảm thấy như vừa đạt được thành tựu lớn. Chàng ở đó tập luyện cùng nàng đến khi trời tờ mờ sáng. Bên hồ nước Thủy Tọa mênh mông, hai người cùng múa kiếm, nhưng trong khi một người tập kiếm pháp ở tầng chín, thì người còn lại vẫn loay hoay với tầng một.

...

Ngày hôm sau, Trương môn triệu tập toàn bộ môn đệ khẩn cấp. Ai nấy đều xôn xao không hiểu chuyện gì đã xảy ra nên không ngừng bàn tán đồn đoán. Về mặt của Thượng Lang vô cùng hốc hác tiêu tụy, dường như vừa trải qua một đả kích lớn. Không để mọi người phải đợi lâu, ông vẫy tay ra hiệu cho hai đồ đệ mang một thứ gì đó lên. Món đồ dài dài được phủ bằng vải trắng.

Một đồ đệ khẽ gỡ tấm vải lên khiến cho tất cả môn đệ trong phòng kinh hãi lùi về sau cả chục bước. Một xác chết đang bắt đầu phân hủy tròn trịa nhìn về phía trần nhà. Mùi hôi thối do nó tỏa ra khiến nhiều môn đệ ôm bụng nôn mửa.

"Được rồi, mọi người mau trấn tĩnh lại đi.", Thuần Minh lên tiếng.

Chàng là một trong số ít những người duy nhất vẫn giữ được sự bình tâm trước cảnh tượng vừa rồi.

"Thưa Trương môn, người có thể cho chúng con biết chuyện gì đã xảy ra được không ạ?"

Đám đông bên dưới im bất chờ đợi. Thượng Lang nhắm mắt, thở một hơi dài rồi đáp.

"Người nằm trước mặt các con, chính là Lư Lan đại đệ tử."

"Cái gì?", tất cả môn đệ đồng loạt hoang mang tột độ, "Người nói sư tỷ đã chết rồi sao? Lại còn chết trong tư thế rất khủng khiếp."

Thượng Lang tiếp lời, "Môn đệ bị sát hại ngay trong ranh giới bản môn. Việc này rất đáng ngờ. Thuần Minh, con cùng với một số đệ tử nữa hãy tiến hành điều tra việc này. Còn Lam Hạc, con hãy tăng cường phòng vệ, cứ một số người tuần tra hàng đêm quanh phủ."

"Tuân lệnh", Thuần Minh cùng Lam Hạc đồng thanh nhận chỉ thị. Những ngày sau đó toàn bộ môn phái đều cảnh giác cao độ. Trời bắt đầu tối là ai về phòng nấy đóng cửa cẩn thận, chẳng dám ra ngoài.

Thường Tận đề nghị giúp đỡ Thuần Minh điều tra nguyên nhân cái chết của Lư Lan. Từ Khiết thấy vậy cũng xung phong tham gia. Tất nhiên không thiếu phần của Huyết Vân. Chuyện này xảy ra tám chín phần là do Ninh Tư. Tuy nhiên, chàng không thể hiểu nổi Ninh Tư đang toan tính điều gì khi lạm sát người vô tội. Phải chăng, Lư Lan đã nhìn thấy gì đó không nên thấy?

"Ngươi rút cuộc đang muốn làm gì?", Huyết Vân thăm nghi.

Thế nhưng cho dù canh chừng cẩn mật bao nhiêu, mỗi ngày vẫn có một án mạng xảy ra. Điểm chung của tất cả những xác chết là đều tròn trịa, cứ như thể họ đã thấy một điều gì đó khủng khiếp.

- Những cái chết này rất giống với án mạng liên tiếp ở nhân gian - Từ Khiết nói - Có điều, những người phạm khi chết đều bị moi tất cả nội tạng ra ngoài, còn những môn đệ bị giết lại lành lặn, duy có đôi mắt mở to không nhắm được.

- Có chuyện như thế ở nhân gian ư? - Thuần Minh hỏi.

- Đúng vậy. Cả ta lẫn Huyết Vân đều đã chạm trán tên sát nhân đó. Hắn vô cùng xuất quỷ nhập thần, nhưng so với Huyết Vân vẫn còn kém xa.

- Đã từng gặp? Hắn trông thế nào? - Thường Tận cất tiếng hỏi.
- Một tên ẻo lả. Nam nhân ngồi ngời ngời nhưng lại mặc đồ tím lịm, tóc hắn thì đen dài chấm đất, còn mượt hơn cả tóc của nữ nhân.
- Ta không hỏi những cái đó. Đáng đáp hắn trông như thế nào? Võ công ra sao?
- Ừ thì, tướng mạo cũng rất cao ráo, vạm vỡ. Võ công của hắn cũng rất thâm hậu. Chỉ cần phẩy tay một cái là đã có thể sát thương người khác. À đúng rồi, vũ khí của hắn chính là một chiếc quạt nan màu trắng trông rất tầm thường.
- Dùng quạt để chiến đấu ư? - Thuấn Minh xen vào.

Ai nấy cũng đều trở nên rất trầm tư. Kẻ sát nhân này, được mô tả không khác gì một nam thần phong nhã, dịu dàng nhưng có thể giết người bằng một cái phẩy tay.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Truy phong

Thuấn Minh đưa ra chủ kiến:

- Mọi người nhanh chóng thông báo cho toàn thể đệ tử tập trung tại đại điện. Kể từ hôm nay, không ai được tách ra đi lẻ. Mọi sinh hoạt đều chỉ trong phạm vi chính điện. Chỉ có như vậy, sát nhân mới không có cơ hội ra tay.

- Quả là một ý kiến không tồi. Vậy bây giờ ta lập tức đi thông báo với mọi người. - Lam Hạc nói.

Thường Tận, Từ Khiết và Huyết Vân cũng trở về chuẩn bị tư trang. Khi mặt trời vừa lặn, toàn bộ môn đệ đều đã có mặt tại đại điện, có người còn mang cả mũng mền chiếu gối ra đó ngủ.

Thường Tận đi một vòng quan sát xem có ai bị thiếu không. Quả nhiên, Huyết Vân không có mặt ở đó.

- Từ Khiết, huynh đệ tốt của ngươi đâu? - Thường Tận hỏi.

- Nàng hỏi Huyết Vân à? Ta cũng không biết nữa. Huynh ấy ở khác phòng ta, có lẽ giờ này vẫn đang chuẩn bị. Hay là... ta qua đó xem thử.

- Không cần đâu. - Thường Tận đáp - Trời đã tối rồi, không nên ra ngoài nữa.

- Không được. Nhỡ có chuyện không hay xảy ra với Huyết Vân thì sao? Ta phải đi xem thế nào. - Từ Khiết đáp.

- Nếu vậy, để ta đi với ngươi. - Thường Tận đáp đồng thời vớ lấy bội kiếm giắt vào lưng rồi đi theo.

Thấy hai người rời đi, Thuấn Minh cảm thấy không an tâm nên ngấm bám theo sau. Ba người bước đi chậm rãi trong màn đêm heo hút. Không có người thấp đèn, đường đi trong viện tối om như hủ nút.

Trong không gian thanh vắng, Thường Tận dường như nghe thấy tiếng bước chân ai đó đang dõi theo phía sau. Nàng khẽ đưa tay ra sau lưng, rồi đột ngột rút kiếm, xoay nhanh một trăm tám mươi độ, nhằm thẳng phía trước đâm tới.

Người phía sau nhanh chóng dùng một thanh kiếm khác đỡ lại đòn vừa rồi.

- Là ta đây!

- Thuấn Minh? - Thường Tận ngạc nhiên lên tiếng - Sao ngươi lại đi theo bọn ta?

- Ta không an tâm nên thâm bám theo. - Thuấn Minh đáp.

- Nếu đã vậy, thì đi cùng chúng ta. Bọn ta đang đi tìm Huyết Vân.

Thường Tận quay trở lại gọi Từ Khiết:

- Từ Khiết, đi tiếp thôi. Vừa rồi chỉ là Thuấn Minh, huynh ấy sẽ đi cùng chúng ta.

nhưng tuyệt nhiên không có tiếng đáp lại.

"Tử Khiết! Tử Khiết! Ngươi ở đâu?", Thường Tận lên giọng gọi to hơn.

- Có chuyện gì vậy? Tử Khiết đâu? - Thuần Minh sốt sắng hỏi.

- Ta không biết. Vừa rồi hắn còn ở đây mà. Không xong rồi, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra hắn!

Cảm thấy có chuyện chẳng lành, cả hai vội vã chạy xung quanh tìm Tử Khiết. Chẳng hiểu sao càng lúc càng có nhiều khói mù ở đâu bốc lên, khiến cho tầm nhìn càng bị hạn chế. Chẳng mấy chốc Thường Tận và Thuần Minh đã lạc mất nhau.

Trong khi đó, Tử Khiết vốn đã sớm mất dấu Thường Tận, đang bước đi vô định trong đêm tối.

"Khi thật, sao mắt mình không nhìn được trong màn đêm giống như trước đây?", Tử Khiết trầm nghĩ.

Đôi mắt màu xanh ngọc bích của chàng sáng rực lên trong đêm, nhưng điều đó không có nghĩa là nó giúp chàng nhìn rõ hơn. Ngược lại, nó như một kim chỉ đường cho kẻ sát nhân dễ dàng nhận thấy chàng trong màn đêm thăm thẳm.

Trên ngọn cây Tùng, Ninh Tư đang đứng trên một chân, ánh mắt cao ngạo nhìn thẳng xuống dưới nơi Tử Khiết đang loay hoay tìm hướng. Chàng xoay người một cái, toàn bộ cơ thể nhẹ như lông hồng trôi bồng bềnh dần xuống mặt đất. Một cơn gió từ đâu thổi đến, khiến cho mái tóc và chiếc áo chàng đang mặt tung bay phấp phới.

Ninh Tư nở một nụ cười đắc ý. Chàng khẽ phẩy phẩy quạt rồi đột nhiên dùng sức ném về phía trước. Chiếc quạt vừa xoay tít vừa nhắm hướng Tử Khiết mà phóng tới.

Tử Khiết bị quạt cửa vào người liền kêu lên một tiếng. Vì trời tối nên chàng chẳng thể nhận ra mình vừa bị thứ gì tấn công. Chiếc quạt sau khi chém người thì trở về trên tay Ninh Tư. Chàng chạy lại gần Tử Khiết, bước chân nhẹ bằng như có như không, liên tục chém vào các chỗ trọng yếu trên người y.

Tử Khiết bị chém liên tục vài nhát nữa liền khụy xuống vì đau. Chàng dùng tay cố gắng bịt cho vết thương không tứa máu, rồi vận hết sức bình sinh cầm đầu chạy, dù chàng chẳng biết phía trước kia có thứ gì đang chờ đợi.

Chàng chạy tới đâu, chiếc quạt chạy theo đến đó, liên tục cửa vào da thịt chàng. Ninh Tư đắc ý bay theo, biết rằng sắp đến lúc ra tay kết liễu Tử Khiết. Chàng một tay nắm chặt cổ Tử Khiết từ phía sau, tay còn lại đưa lên phía trên đỉnh đầu.

Đột nhiên một mũi tên từ đâu bay tới cắm phập vào tay Ninh Tư. Ngay sau đó, một mũi tên khác bay đến cắm vào ngực khiến chàng bật ngửa ra sau. Tử Khiết nhân lúc đó gắng được ra khỏi tay Ninh Tư, dùng hết sức bình sinh chạy thẳng về phía trước.

Một mũi tên khác phát sáng bay về phía ngọn cây tùng. Rất nhanh sau đó, toàn bộ cành cây bốc cháy, tạo thành một đám lửa khổng lồ, thấp sáng cả một góc trời. Lúc này Tử Khiết mới nhìn rõ xung quanh. Chàng nhận ra Ninh Tư đang nằm gục dưới đất, cố gắng vận công để đẩy mũi tên ra.

Huyết Vân lúc này từ xa chạy tới, đứng chắn trước mặt Tử Khiết. Ninh Tư sau khi rút được mũi tên ra thì lồm cồm bò dậy, một tay đỡ vết thương một tay vẫn phẩy quạt như không có gì xảy ra. Chàng nhếch mép cười:

- Huyết Vân, dù sao chúng ta cũng là bằng hữu, có nhất thiết phải ra tay tàn nhẫn như vậy không?

- Bằng hữu? E rằng ngươi đang hiểu lầm gì đó. Ta chưa từng coi ngươi là bạn bè. - Huyết Vân đáp.

Chàng quay lại hỏi Tử Khiết:

- Huynh có sao không?

- Yên tâm đi, mạng của ta lớn lắm, chừng này vết thương đã là gì? - Tử Khiết đáp.

- Ha ha ha! - Ninh Tư đột nhiên cười lớn - Kế hoạch của ta vậy mà lại dễ dàng bị phá hủy như vậy, quả thật mất mặt.

- Huyết Vân, mau giết chết hắn đi. - Tử Khiết nói.

Huyết Vân thờ dãi nhìn Ninh Tư. Toàn thân chàng không xây xát là bao, tuy nhiên hai mũi tên mà Huyết Vân bắn vào lại có chứa độc được cực mạnh. Da thịt chỗ vết thương chẳng mấy chốc đã bắt đầu hoại tử. Huyết Vân nói:

- Ngươi mau đi đi. Vết thương này nếu không được chữa trị kịp thời sẽ dẫn đến nguy hiểm đến tính mạng.

- Ngươi muốn tha cho ta sao? - Ninh Tư hỏi, giọng điệu có chút vui mừng.

- Huyết Vân, không được! Hắn đã giết rất nhiều môn đệ, sao có thể để hắn chạy thoát dễ dàng như vậy?

Huyết Vân vẫn không nói gì, chàng dường như đang lưỡng lự. Chàng khẽ rút thêm một mũi tên, kéo căng dây, nhắm thẳng giữa trán Ninh Tư. Ngay lúc này, Thường Tận cùng Thuần Minh cũng chạy tới. Hai người nhanh chóng xông vào song kiếm hợp bích, tấn công Ninh Tư.

Ninh Tư một tay để sau lưng, một tay cầm quạt, liên tục xoay người để tránh đường kiếm. Chàng không ngờ rằng đệ tử Tu chân lại có pháp lực mạnh

như vậy. Chỉ mới có mấy chương, chàng đã cảm thấy thất thế. Ngẫm không đầu lại nhiều người thế này, Ninh Tư đành xoay người nhanh chóng dịch chuyển tức thời đến nơi khác.

- Thường Tận, mau dùng thần chú Truy Phong! - Thuấn Minh nói.

Hai người lăm nhăm gì đó rồi cũng biến mất trong thinh không. Huyết Vân khẽ thở phào, hạ cung tên xuống.

- Huyết Vân, chúng ta cũng mau đuổi theo thôi. - Từ Khiết nói.

- Không cần. Huynh bị thương nặng như vậy, mau trở về dưỡng thương. Một mình Ninh Tư để hai người họ đối phó là được. - Huyết Vân đáp.

Sau đó, chàng khẽ xốc nách Từ Khiết, nhanh chóng diu y trở về đại điện. Trên đường đi, Từ Khiết lại hỏi chàng:

- Huyết Vân à, ban nãy huynh đi đâu vậy? Ta còn tưởng huynh gặp nguy hiểm, nên ra ngoài tìm, ai ngờ cuối cùng người bị thương lại là ta.

Huyết Vân trầm tư hồi lâu, suy nghĩ cách trả lời. Chàng thực ra định nhân lúc mọi người cố thủ trong đại điện thì ra ngoài lên gặp Ninh Tư, khuyên hấn từ bỏ kế hoạch. Tuy nhiên mọi sự không được thuận lợi như vậy. Trước khi chàng tìm ra thì hấn đã kịp ra tay với Từ Khiết. Đến nước này, chàng dù có muốn bảo vệ Ninh Tư cũng không còn cách nào.

- Cảm ơn huynh đã lo lắng cho ta - Huyết Vân đáp - Ban nãy trời tối quá nên ta không tìm ra đường đến đại điện, sau đó may mà phát hiện ra huynh cùng Ninh Tư.

- Thì ra là vậy. Mong rằng Thường Tận bắt được hấn mang về đền tội.

- Ừm, mong là vậy...

Ninh Tư những tưởng mình đã thoát được nhưng Thường Tận và Thuấn Minh rất nhanh đã đuổi tới. Chàng cảm thấy linh lực của mình đang giảm sút không phanh nhưng ánh mắt lại không hề tỏ ra sợ hãi. Ba người mặt đối mặt, mắt đối mắt, kiếm đối kiếm.

Ninh Tư lúc này mới lấy viên minh châu được Quý vương ban từ trong người ra, nhanh chóng nuốt vào. Vết thương của chàng trong nháy mắt đã liền lại. Chàng từ từ hồi sinh sức lực, cảm giác như mình vừa chết đi sống lại.

Ninh Tư phẩy phẩy quạt, ánh mắt và mị ẩn sâu phía sau mái tóc bông bồng tung bay như suối. Thường Tận nháy mắt với Thuấn Minh rồi cả hai cùng xông tới. Ninh Tư luôn lách một cách vô cùng uyển chuyển, chiếc quạt trong tay chàng khéo léo đỡ những mũi kiếm sắc nhọn.

Thường Tận đột nhiên vòng ra phía sau, trong khi Thuấn Minh ở phía trước, một người đâm trực diện, một người đâm từ phía sau. Tuy nhiên, Ninh Tư nhanh như cắt nhảy người lên không trung, né được cả hai đường kiếm. Chàng sau đó bay ngược xuống, dùng quạt chém vào tay của Thường Tận lẫn Thuấn Minh.

Hai người không chịu thua, vẫn liên tục xông tới. Thường Tận lăm nhăm một hồi đạo chú gì đó. Ngay sau đó, một tia sét từ đâu giáng xuống, đánh thẳng vào chỗ Ninh Tư đang đứng, nhưng không may là chàng lại né được.

Ba người ác chiến với nhau hai ngày hai đêm vẫn bất phân thắng bại. Đến ngày thứ ba, minh châu dần mất đi tác dụng. Linh lực của Ninh Tư cũng giảm đi nhanh chóng. Trong khi mục đích ban đầu không đạt được, chàng lại bị mắc kẹt ở đây cùng với hai đệ tử Tu Chân. Vốn là một kẻ cao ngạo, Ninh Tư lúc này cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Mong muốn nhanh chóng thoát khỏi, chàng dùng thuật dịch chuyển tức thời liên tục để trốn tránh kẻ địch. Tuy nhiên, Thường Tận cùng Thuấn Minh vẫn dùng thuật Truy Phong đuổi theo ráo riết.

Trong lúc trốn chạy, Ninh Tư bị Thường Tận chém một nhát vào mắt, khiến chàng gào lên đau đớn. Chàng dùng tay bưng mắt, đánh rơi quả chiếc quạt trên tay.

- Mau đầu hàng đi, may ra chúng ta sẽ cho ngươi cơ hội sống. - Thuấn Minh nói.

- Ha ha ha! Một con quỷ lại có thể sợ chết hay sao? Ngươi muốn chém muốn giết thì tùy. - Ninh Tư đáp.

- Vậy thì ngươi chưa biết rồi. Kiếm của ta là Trảm Phách kiếm, một nhát vào tim có thể làm hồn bay phách tán. Ngươi cho dù muốn biến thành hồn ma cũng không có cơ hội. - Thuấn Minh tiếp.

- Trảm Phách kiếm ư? Một kẻ tầm thường như ngươi lại có được thứ quý giá như vậy? - Ninh Tư cười khỏ - Ha ha, chuyện đã đến nước này, ta cũng chẳng còn thiết tha gì nữa. Dung mạo đối với ta là quan trọng nhất, vậy mà nay đôi mắt này đã bị hủy. Có hồn phi phách tán hay không thì cũng nghĩa lý gì. Đừng nói nhiều nữa, mau ra tay đi.

Thuấn Minh giờ kiếm lên, toan chém thẳng vào tim Ninh Tư. Đột nhiên một người bịt mặt từ đâu bay tới, thoát cái đã cắp Ninh Tư bay đi mất. Thường Tận ngay lập tức đuổi theo nhưng bị mất dấu giữa chừng.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Tập niệm

- Người vừa cứu hần ta không phải kẻ tầm thường. - Nàng nói với Thuần Minh.

- Hừ, lại để kẻ ác tặc này trốn mất, ta phải làm sao ăn nói với những người đã khuất?

Thường Tận đặt tay lên vai Thuần Minh, đôi mắt ánh lên sự đồng cảm.

- Dù có phải đến nơi chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm ra để bắt hần đền tội. - Thường Tận nói.

Thuần Minh nhìn nàng, ánh mắt xúc động không nói nên lời. Lúc này quả là không thích hợp, nhưng chàng chẳng kiềm chế được trái tim đang đập liên hồi trong lồng ngực mình. Thường Tận và chàng chưa từng ở gần nhau đến thế. Chàng có thể cảm nhận được từng hơi thở của nàng bên cạnh mình.

- Chúng ta mau trở về thôi. - Thường Tận lên tiếng, cắt ngang bầu không khí ngượng ngập lúc này.

Hai người quay về, báo tin cho đồng môn. Ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm. Dù cho Ninh Tư chưa bị bắt, nhưng hần bị thương nặng như vậy, e rằng khó mà có thể quay lại gây sự. Vậy nên mọi môn đệ liền an tâm trở về phòng, bỏ lại một đại điện yên tĩnh như lúc ban đầu.

Thuần Minh một mình đứng đó, không còn tâm trí làm gì khác. Chàng rút Trảm Phách ra, bắt đầu luyện kiếm. Chàng cố gắng không nghĩ tới Thường Tận, nhưng càng cố tập trung, hình ảnh nàng lại xuất hiện dồn dập.

Chàng nhớ đến lần đầu gặp Thường Tận, từng ánh mắt, giọng nói, cử chỉ của nàng, nhớ về những lúc nàng kể vai tác chiến, những lúc nàng tức giận, những lúc nàng dịu dàng như nước. Càng nghĩ tâm trí chàng càng hỗn loạn khó hiểu. Rồi đột nhiên chàng khụy xuống, máu từ trong cổ họng phun ra như mưa.

Chàng cố gắng lấy một hơi thật sâu rồi tự trấn tĩnh bản thân.

"Tâm không tĩnh thì ắt sẽ tẩu hỏa nhập ma. Thuần Minh à, ngươi nên nhớ mình là ai, cần phải làm gì. Người tu đạo phải từ bỏ thất tình lục dục. Những cảm xúc như vậy, sau này ngươi không được nghĩ đến nữa."

Trong khi ấy, Từ Khiết đã đến phòng tìm Thường Tận.

- Nàng có ổn không? Có bị thương chỗ nào không? - Chàng hỏi Thường Tận.

- Đêm đã khuya rồi, không phải ngươi nên ở yên trong phòng dưỡng sức ư? - Thường Tận trả lời nhưng không vào trọng điểm.

- Ta... vì lo lắng cho nàng nên chẳng ngủ được. Đại mỹ nhân, chỉ cần nàng không bị thương là ta yên tâm rồi.

- Vậy ngươi đi về được rồi chứ? - Thường Tận dừng dừng đáp.

- Ừm, ta về đây. Chúc nàng...

Từ Khiết chưa kịp dứt lời thì cửa phòng đã đóng sầm lại. Tinh Thúy nằm trên giường bỗng bật dậy gắt gỏng:

- Nửa đêm nửa hôm muội còn lên lút hện hò nam nhân ngay trước cửa phòng, chẳng ra thể thống gì.

- Ta không có. - Thường Tận lạnh lùng đáp.

- Lại còn không? Người lúc này chẳng phải là Hoa công tử hay sao? Muội nên nhớ, Tu Chân giới không chứa chấp những kẻ trong lòng có tạp niệm. - Tinh Thúy vẫn tiếp tục cãi bướng, không chịu buông tha cho nàng.

- Tỷ nên tự lo cho mình đi. Ta có tạp niệm hay không, tự trong lòng ta hiểu rõ.

Sau đó nàng nằm xuống chìm sâu vào giấc ngủ, mặc cho Tinh Thúy vẫn tiếp tục lăm bằm một mình. Đại tỷ Tuyết Vân nằm yên nãy giờ cũng không chịu được phải lên tiếng:

- Tinh Thúy, muội có để cho người khác ngủ không?

- Muội...

Tinh Thúy bực mình nằm xuống, tung chăn ra một bên rồi im bất. Bên ngoài sân có một nam nhân vẫn chưa chịu rời đi. Từ Khiết khẽ tựa lưng vào gốc cây hoa sứ, dùng hai ngón tay đưa lên môi tấu một khúc nhạc buồn. Từng nốt nhạc vang lên như tiếng lòng đầy day dứt của chàng.

Thường Tận có thể kẻ vai sát cánh với Thuấn Minh, nhưng không thể dành cho chàng dù là một chút dịu dàng. Từ Khiết phong trần đào hoa là thật. Chàng trâu hoa ghẹo nguyệt biết bao nhiêu nữ tử trên thế gian này, duy chỉ có một người chưa từng vì ánh mắt, nụ cười của chàng mà động lòng.

Nàng chỉ có thể nhìn thấy bộ dạng cốt nhả Từ Khiết, mà chưa từng nhìn thấu tâm can chàng. Nàng một mực cho rằng bản thân chẳng qua cũng chỉ là một trong số ong bướm mà chàng trâu ghẹo, nhưng không biết rằng từ lâu trong mắt chàng đã chẳng còn chứa hình ảnh ai khác.

Từ Khiết vừa tấu nhạc vừa tự cười bản thân mình. Suýt chút nữa chàng cũng quên mất mình vốn là Thái tử Thiên tộc. Không có pháp lực, chàng chẳng qua cũng chỉ là một kẻ vô dụng. Chàng một chút cũng chẳng xứng với Thường Tận. Nàng từ một phạm nhân mà có thể tu luyện lên công pháp tầng thứ chín. Chẳng sớm cũng muộn nàng sẽ thành tiên.

Còn chàng thì sao? Suốt ngày lêu lổng chơi bời, qua bao nhiêu lâu cũng chẳng có một chút tiến bộ. Ngay cả đấu kiếm với đệ tử kém nhất Tu chân, chàng cũng phải chào thua. Nếu chàng còn có mộng tưởng quay trở về Thiên cung, thì chẳng khác nào mơ mộng hão huyền!

Khúc nhạc kết thúc, Từ Khiết khẽ đứng dậy, chậm rãi trở về dãy nhà phía Đông. Lúc đi qua chính điện, chàng thấy Thuấn Minh vẫn luyện tập ở đó. Từ Khiết ghé vào, tiện thể nói chuyện với y vài câu:

- Khuya vậy rồi huynh vẫn còn luyện công sao?

Thuấn Minh vẫn không dừng bài quyền, trả lời lãnh đạm:

- Không thì sao? Chẳng lẽ ta phải lười biếng như ngươi?

Từ Khiết cười nhạt:

- Đúng vậy, quả thật ta rất lười biếng.

Nói rồi chàng quay gót bỏ đi. Thuấn Minh dừng lại, nhìn theo bóng lưng chàng.

"Quái lạ, ngày thường bị nói như vậy nhất định sẽ cải lại. Hôm nay hán bị sao vậy?"

Từ Khiết trở về phòng, tâm trí vẫn còn đầy vướng bận:

"Không lẽ một Thái tử Thiên tộc như ta lại chịu thua một phạm nhân như Thuấn Minh? Thường Tận, ta sẽ chứng minh cho nàng thấy, ai mới là người xứng đáng với nàng!"

...

Khi mặt trời lên cao đến đỉnh núi Yên Tử, Ninh Tư giật mình tỉnh giấc. Xung quanh chàng tối tăm mịt mù. Quái lạ, chàng vốn là quý tộc cho dù không có ánh sáng, chàng vẫn có thể nhìn rõ được. Thế nhưng cảnh tượng trước mắt chàng là gì đây?

Chàng khẽ phẩy tay triệu hồi Thần Tịch, chiếc quạt nan cũng chính là thần khí của chàng. Chiếc quạt ở trên bàn nhanh chóng bay vào nằm gọn trong lòng bàn tay.

"Thần Tịch, ở đây tối quá. Mau đi thấp nển lên." - Ninh Tư ra lệnh.

Kì lạ thay, chiếc quạt vẫn nằm yên một chỗ, chẳng hề di chuyển. Hai vai Ninh Tư khẽ run lên bần bật. Chàng chậm rãi đưa bàn tay lên sờ vào mắt mình. Nó đang cộm lên vì bị phủ lấp bởi các loại thảo dược. Không lẽ những gì hiện lên trong ký ức chàng là thật? Hai mắt của chàng, từ giờ đã bị hủy.

Chàng gào lên trong đau đớn tuyệt vọng. Đột nhiên một bàn tay nắm lấy chàng, đồng thời một giọng nói ấm áp cất lên:

- Mắt của ngươi vẫn còn cơ hội nhìn thấy trở lại, chỉ cần ngươi chịu nhẫn nại.

- Ngươi là ai? - Ninh Tư hỏi.

Nam nhân lạ mặt kia chính là Huyết Vân, nhưng chàng đã dùng thuật đổi giọng để che giấu thân phận của mình. Chàng đáp:

- Ta lên là Thiện Nhân, cũng là người trong Quý tộc. Tình cờ đi ngang thấy ngươi bị đá thương nên xông vào cứu.

- Người của Quý giới? Mùi hương của ngươi không giống như vậy. - Ninh Tư trả lời, giọng đầy hồ nghi.

- Có gì lạ đâu, ta sắc thuốc cho ngươi cả một ngày trời, nên cơ thể bị ám mùi đó thôi.

- Vậy ư? - Ninh Tư không bắt bẻ thêm dù trong lòng vẫn thấy có gì đó không đúng. Mùi dược liệu và mùi cơ thể, chàng chẳng hề lại không phân biệt được. - Cứ cho rằng ngươi đúng là người Quý tộc, vậy mắt của ta... làm sao ngươi dám chắc là chữa được?

Huyết Vân chau mày nhìn Ninh Tư, rồi chậm rãi trả lời:

- Ngươi đã ra nông nổi này, còn có gì để mất mà vẫn hoài nghi ta?

- Không, ta chỉ là không muốn phí tâm vào những chuyện vô ích.

- Vô ích? Hừ, ta nói cho ngươi biết. Mất của ngươi ta chắc chắn sẽ chưa được. Dù rằng ngươi bị Thương Kiếm của Thường Tận đâm vào, nhưng ta đã kịp thời loại bỏ tiên khí trong vết thương, sau đó đắp Mộc thảo lên, tin rằng sau một tháng ngươi có thể nhìn thấy trở lại.

- Một tháng? - Ninh Tư tỏ vẻ lo lắng - Đại sự còn chưa xong, nếu ta ở đây uống phí một tháng, e rằng hậu quả khó lường.

Huyết Vân tức giận:

- Đã tới nước này rồi, ngươi vẫn còn lo về những chuyện đó? Cho dù ngươi có cố chấp ra ngoài, với tình hình của ngươi hiện giờ, có thể giết được ai chứ? Chỉ là tự rước họa vào thân!

Ninh Tư im lặng chẳng nói gì. Huyết Vân đỡ chàng ngồi tựa vào giường, rồi lấy thuốc cho chàng uống. Cuộc đời chàng trải qua hơn vạn năm, chưa từng có ai đối xử tận tình như vậy. Chàng sinh ra đã mang tiếng là con hoang của Quý Vương, bị người đời phi nhổ. Ngay cả cha chàng cũng chưa bao giờ công nhận chàng là con trai. Mẹ chàng bị Quý tộc chèn ép mà phải tự hủy nguyên thân, để lại một mình chàng trong thế giới đầy thị phi ân oán này.

Nếu có ai hỏi Ninh Tư người chàng hận nhất, thì có lẽ đó chính là Quý Vương. Nhưng như vậy thì có ích gì chứ? Chẳng phải chàng vẫn phải nghe lệnh ông ta sao? Lừa gạt, giết cười, cướp của, chẳng có gì mà chàng chẳng dám làm, tất cả đều theo chỉ thị của Quý Vương.

Dẫu chàng có hận ông ta bao nhiêu, thì mong muốn chứng tỏ bản thân vẫn không thể bị lấn át. Quý Vương càng xem thường chàng, chàng càng phải nhất định cho ông ta thấy, mưu đồ nhất thống thiên hạ của ông ta, không thể nào thiếu chàng. Chàng sẽ tự tay dâng mọi thứ lên cho Quý Vương, sau đó đập đổ tất cả trước mặt hắn. Chàng muốn nhìn ông ta đau khổ, khóc lóc, cầu xin. Chàng muốn ép ông ta phát điên, sau đó phải tự hủy đi nguyên thân của chính mình.

Nhưng giờ đây mắt chàng đã trở nên mù lòa. Lỡ như nó không thể lành lại được nữa, thì những viễn cảnh tốt đẹp đó, chàng mãi mãi không nhìn thấy được. Chàng nói với Huyết Vân:

- Thiện Nhân, xin ngươi hãy giúp ta. Bằng mọi giá, đôi mắt này phải được chữa khỏi.

- Được, ta hứa với ngươi. - Huyết Vân đáp.

Chàng rút cuộc vì sao lại ở đây giúp đỡ Ninh Tư? Ngay cả bản thân chàng cũng không thể hiểu được. Lúc ở núi Bạch Mã, lẽ ra chàng đã nên một mũi tên kết liễu Ninh Tư. Chỉ có như vậy, kế hoạch chiếm đoạt Linh thạch của chàng mới có thể thuận lợi.

Thế nhưng chàng lại bỏ tâm sức ra cứu đối thủ của mình. Không biết chừng việc làm ngày hôm nay sẽ mang đến hệ lụy gì đó trong tương lai. Mặc dù vậy, chàng cũng không còn cách nào khác. Bỏ mặc Ninh Tư chết như vậy, chàng ngược lại càng cảm thấy khó chịu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Bí mật của Huyết Vân

Thường Tận thức dậy từ rất sớm. Như mọi khi, nàng lại chăm chỉ luyện kiếm bên hồ nước Thủy Tọa. Một lát sau, đột nhiên hồ nước rúng động dữ dội. Từ dưới nước ngoi lên một con cá khổng lồ, hay còn gọi là Tiểu Ngư Tử.

Thường Tận rút kinh nghiệm lần trước liền nhanh chóng nấp sau một tảng đá lớn, thành công bảo toàn thân thể khô ráo. Ngay sau đó, một thanh niên áo trắng xuất hiện với một giỏ đồ ăn đầy ắp trên tay.

"Tiểu Ngư Tử, ngươi quả là khouró giác nhạy bén, xa như vậy cũng đánh hơi được. Đây, ăn đi!"

Nói đoạn, Thuấn Minh ném những miếng thịt đỏ tươi xuống dưới hồ. Con cá màu xanh thướt quẫy đuôi dữ dội, nhảy lên khỏi mặt hồ để bắt miếng thịt. Mỗi lần nó làm động tác đó là y như rằng toàn bộ cây cối đá sỏi xung quanh đều được tưới tiêu ướt đẫm. Mỗi ngày đều đặn như vậy, e rằng chẳng mấy chốc mà cả khu vực đều mọc cỏ tươi tốt.

Sau khi ăn xong, Tiểu Ngư Tử một mạch lặn mất tăm hơi, để mặc Thuấn Minh một mình bên bờ hồ thu dọn tàn cuộc. Đột nhiên Thường Tận từ đâu xuất hiện khiến chàng giật nảy mình.

- Muội đến khi nào vậy? Sao không lên tiếng? - Thuấn Minh bức xúc hỏi.

- Nãy giờ ta vẫn luôn ở đây.- Thường Tận đáp.

- Nãy giờ sao?...

- Đúng vậy. Nếu không phải vì Lão Ngư Tử thì ta cũng không phải lãnh nạn sau tảng đá kia.

- Này, muội dùng từ kiểu gì vậy? "Lãnh nạn" là ý gì? Tiểu Ngư Tử cũng đâu có ăn thịt nàng.

- Nhưng nó làm ta ướt. - Thường Tận lãnh đạm đáp.

Thuần Minh đột ngột á khẩu, không những vậy còn trở nên đỏ mặt, không hiểu là vì sao. Thường Tận chẳng chú ý đến những điều đó, chỉ lặng lẽ rút kiếm ra luyện thêm một số chiêu thức.

"Nữ nhân này... sao lại chẳng có chút nữ tính gì vậy?", Thuần Minh thầm nghĩ.

Bỗng phát hiện ra bản thân lại để ý đến Thường Tận quá nhiều, chàng xấu hổ rút lui một cách yên lặng. Khi đi ngang cấm địa Tả Thư, nằm ở mạn tây của hồ nước, chàng chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

"Quái lạ, hình như có gì đó sai sai."

Trước một lối mòn dẫn sâu vào rừng, cũng chính là cấm địa Tả Thư, có một tấm biển cảnh báo lớn làm bằng gỗ, trên đó khắc độc hai chữ:

"CẤM VÀO"

Hai bên cây cỏ mọc um tùm, suýt chút nữa là bịt kín lối vào. Nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy có điểm gì khả nghi, Thuần Minh phẩy tay lắc đầu rồi đi. Có lẽ chàng đã nghĩ nhiều rồi.

Trong khi đó, Từ Khiết đang đi vào rừng, càng lúc càng lấn sâu. Buổi sáng ngủ dậy, chàng nhận được một mẫu giấy ký tên Huyết Vân, hẹn chàng gặp nhau cùng luyện võ bên trong cấm địa.

Từ Khiết xưa nay tính tình tùy tiện, mặc dù đã có dòng cảnh báo bên ngoài, chàng vẫn thản nhiên đi vào. Tuy nhiên, càng tìm chàng lại càng chẳng thấy Huyết Vân đâu. Từ Khiết gọi to:

"Huyết Vân, huynh ở đâu?"

Thanh âm của chàng vang vọng lại giữa trùng trùng điệp điệp những dãy núi, nhưng tuyệt nhiên không có tiếng trả lời. Chàng toan quay về nhưng đường đi đã mất dấu từ lâu. Lối mòn trong rừng này lâu ngày đã bị phủ kín bởi cỏ cây, vì vậy chẳng dễ dàng nhận diện.

Chàng lại đi tiếp, đến khi vấp phải một hòn đá và ngã xuống. Chàng lụ khụ bò dậy, lấy tay phủ phủ. Phía bên phải bỗng dung từ đâu tràn đến một làn khói xanh tím, chậm chậm vây lấy chàng. Từ Khiết xoay người bỏ chạy nhưng chẳng đi đến đâu, làn khói theo sát đến đó. Một lúc sau, khói độc đã nhả vào sâu trong lục phủ ngũ tạng của Từ Khiết.

Lúc này, một nam nhân mặc y phục xám xuất hiện sau màn sương mờ ảo. Người đó đeo mặt nạ nên chẳng thể nhìn rõ. Hắn một tay đâm thẳng vào ngực trái Từ Khiết, đoạn dùng lực kéo một thứ gì đó từ ngực chàng ra. Từ Khiết cảm thấy đất trời quay cuồng và tối sầm đi, sau đó không còn cảm thấy gì nữa.

Một lát sau, chàng cảm thấy như có ai đó đang lay vai mình. Từ Khiết khẽ mở mắt thì thấy Huyết Vân.

- Từ Khiết, sao huynh lại nằm đây? - Huyết Vân hỏi.

Từ Khiết lắc lắc đầu, vẫn còn cảm thấy vô cùng choáng váng.

- Sao ta lại ở đây? - Từ Khiết hỏi.

- Huynh hỏi ta ta biết hỏi ai? Nào, ta đỡ huynh đứng dậy.

Từ Khiết đứng dậy, phủi phủi quần áo rồi tiếp lời:

- Ta nhớ là mình đi vào rừng, nhưng bị sương mù vây kín, sau đó thiếp đi lúc nào không hay.

- Ta thấy là huynh thức đêm nhiều nên sáng ngày ra bị thiếu ngủ đấy. Cái tính tùy tiện này của huynh, bao giờ mới sửa được?

- Ta...

- Thôi được rồi. Chẳng phải chúng ta có hẹn tập võ sao? Mau bắt đầu thôi kéo muộn.

Huyết Vân dẫn chàng đến một bãi đất thông thoáng hơn, sau đó bắt đầu luyện tập.

- Sao huynh lại muốn tập ở đây? - Từ Khiết hỏi.

- Đơn giản là ta không muốn bị làm phiền. Huynh xem, xung quanh đây chẳng có ai cả. Như vậy không phải rất tốt sao? - Huyết Vân đáp.

Từ Khiết gật gù:

- Ừm, cũng có lý.

Hai người luyện tập đến tận tối mịt mới trở về. Lúc này, Từ Khiết cảm thấy trong người không khỏe lắm. Tệ hơn là, chàng cảm thấy như bản thân đã cạn kiệt sinh lực. Vừa về đến cửa phòng, Từ Khiết đã khụy xuống.

Thuấn Minh vừa đúng lúc mở cửa ra, thấy Từ Khiết nằm gục ở đó liền đỡ vào trong. Chàng nhanh chóng gọi Thượng Lang đến chẩn bệnh. Tuy nhiên, ông không nhận thấy được có điều gì khác lạ.

Thường Tận đứng ngoài cửa phòng Từ Khiết, vừa hay gặp Thượng Lang đi ra.

- Bái kiến sư phụ. - Thường Tận cúi đầu hành lễ.

- Con đến thăm Từ Khiết sao? - Thượng Lang hỏi.

- Vâng ạ. Đệ ấy thế nào rồi?

Thượng Lang lắc đầu:

- Tình hình không ổn lắm. Ta đã kiểm tra khắp một lượt nhưng vẫn không phát hiện ra được là mắc bệnh gì, ngay cả kim thử độc cũng chẳng tìm ra dấu vết. Triệu chứng như thế này, đây là lần đầu tiên ta trông thấy.

Nói rồi Thượng Lang thở dài, phẩy tay bỏ đi. Thường Tận bước vào trong. Thuấn Minh cũng đang ở đó. Thường Tận hỏi:

- Thuấn Minh, huynh có biết hôm qua Từ Khiết đã đi những đâu không?

Thuấn Minh lắc đầu:

- Ta cũng không biết nữa. Cả ngày hôm qua chẳng thấy mặt mũi hấn đâu.

- Vậy còn Huyết Vân? Hấn có biết không?

- Huyết Vân..., hình như hôm qua ta cũng không nhìn thấy hấn.

- Hôm qua chẳng phải Huyết Vân đưa Từ Khiết trở về sao? - Lam Hạc từ đâu xuất hiện, nói chen vào.

- Là thế nào? Huynh nó rõ xem. - Thường Tận hỏi.

- Hôm qua ta vào rừng hái thảo dược. Lúc quay về thì thấy Từ Khiết cùng Huyết Vân từ hồ Thủy Tọa trở về. Không phải hai người bọn họ vẫn luôn ở cùng nhau sao? - Lam Hạc đáp.

- Vậy sao? Hôm qua ta vừa mở cửa phòng ra thì thấy Từ Khiết đã nằm ở cửa. Còn bóng dáng Huyết Vân thì mất tăm cho đến bây giờ.

Thường Tận cảm thấy có gì đó không đúng. Mọi khi Từ Khiết gặp nạn Huyết Vân là người đầu tiên xuất hiện. Vậy mà nay tính mạng chàng ngàn cân treo sợi tóc lại chẳng thấy người bạn tốt ấy đâu.

"Nếu đã có nghi ngờ thì chẳng phải tìm hấn hỏi là được rồi sao?" - Thường Tận nghĩ.

Nàng vội vã bước ra khỏi phòng trong khi Thuấn Minh gọi với theo:

- Thường Tận, muội đi đâu đấy?

Nàng cứ thế xông thẳng vào phòng Huyết Vân. Ba nam đồ đệ khác trong phòng lúc đấy đang thay đồ ngay lập tức bị nàng làm cho hoảng loạn.

- Thường Tận! Muội không biết là không được tùy tiện vào phòng nam nhân sao?

Thường Tận chẳng mảy may đáp lại. Nàng chỉ hỏi:

- Giường nào là của Huyết Vân?

Tần Thành chỉ lên chiếc giường phủ đệm xám:

- Cái đó...

Nhanh như chớp, Thường Tận lao đến, xé rách một góc chăn. Nàng mang mảnh chăn ấy phi như bay ra khỏi phòng trước con mắt ngỡ ngàng của ba

người kia. Thường Tận đồng thời niệm chú triệu hồi Không linh thú, vốn là một đạo thần chú do Thuần Minh dạy.

Chưa đầy một giây sau, Không linh thú xuất hiện. Nàng đưa mảnh chắn vừa xé lên mũi nó:

- Bông Gòn Nhỏ, mau chóng truy tìm tung tích của Huyết Vân!

Con thú nhỏ sau khi vừa ngửi xong liền nhắm hướng đông bắc chạy không ngừng nghỉ. Thường Tận vội vã đuổi theo. Bọn họ băng qua nhiều khu rừng liên tiếp, chạy từ sáng sớm đến chiều tà mới tới nơi.

Không linh thú dừng lại trước cửa một cái động nhỏ.

- Bông Gòn Nhỏ, suyt, mau nép vào người ta. - Nàng nói.

Không linh thú bám vào gấu váy Thường Tận, rồi để mặc nàng dắt vào hang động kì quái kia. Từ sâu bên trong động hắt ra một thứ ánh sáng mờ ảo. Nàng nhón chân thật khẽ, tiến lại gần hơn.

Quả nhiên, người bên trong chính là Huyết Vân. Nhưng bất ngờ hơn, ở cùng chàng lại chính là Ninh Tư! Nàng hận không thể bay ngay ra để chém chết kẻ phản bội đồng môn kia. Thế nhưng nàng cố gắng khựng lại để xem rốt cuộc Huyết Vân đang làm gì.

Ninh Tư toàn thân thả lỏng, nằm dài trên một tảng đá vuông vức. Trong khi đó, Huyết Vân đang nắm trên tay một viên ngọc màu xanh ngọc bích, liên tục vận nội lực ép linh khí từ viên ngọc truyền vào mắt Ninh Tư.

Không kịp được nữa, Thường Tận rút kiếm xông ra chém vào tay Huyết Vân. Chàng ngay lập tức rút tay lại, né được đường chém nguy hiểm. Thường Tận tiếp tục xoay người, liên tục tấn công trực diện.

Huyết Vân cất viên ngọc vào túi áo, sau đó dùng tay không đánh trả. Thường Tận động tác nhanh như chớp liên tục nhắm vào vị trí chiếc túi áo đó. Huyết Vân ra sức tránh né đường kiếm đồng thời tìm cơ hội phản công.

Đột nhiên, Thường Tận đổi hướng mục tiêu, chuyển sang tấn công Ninh Tư. Chàng ta nằm yên như chết, dường như chẳng ý thức được điều gì đang diễn ra xung quanh. Huyết Vân trong lúc rối trí chạy nhanh lên phía trước, chặn đứng mũi kiếm của Thường Tận.

Thương kiếm đâm thẳng vào ngực trái của chàng. Ngay lập tức, máu chàng rỉ ra như suối, dòng máu mang một màu xanh đen kì dị. Thường Tận vô cùng ngạc nhiên:

- Ngươi là người của Ma giới?

Huyết Vân đáp:

- Nếu vậy thì sao?

- Quả nhiên là vậy, nếu không sao máu của ngươi lại có màu đen, hơn nữa vết thương lại hồi phục rất nhanh.

- Hừ, hồi phục nhanh chẳng liên quan gì đến Ma giới cả. Mà thôi, chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là tại sao cô cứ phải truy sát bọn ta.

Thường Tận trừng mắt nhìn Huyết Vân:

- "Bọn ta"? Hóa ra hai người các ngươi từ đầu đã là một bọn. Chẳng trách hôm đó hấn ta được cứu đi dễ dàng như vậy. Nói! Ngươi đến núi Bạch Mã có mục đích gì? Còn nữa, ngươi và tên sát nhân đó, rốt cuộc là quan hệ như thế nào?

Huyết Vân bình thản đáp:

- Ta và hấn, chính là quan hệ yêu đương!

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hồi phục linh lực

- Ngươi nói cái gì? - Thường Tận tỏ ra bất ngờ.

Huyết Vân chẳng qua chỉ là tùy tiện nói vậy nên ngay lập tức đổi đề tài:

- Ta vốn chỉ muốn mượn linh thạch của Tử Khiết để chữa mắt cho Ninh Tư, sau đó sẽ hoàn trả lại. Ngươi có thể đợi hấn ta hồi phục rồi, hãy tìm hấn

tính số không? Dù sao sát hại người không có sức chống trả cũng chẳng phải hành động của quân tử.

Thường Tận như hiểu ra điều gì đó. Có lẽ linh thạch mà Huyết Vân nói, chính là nguyên nhân khiến Từ Khiết bị bệnh nặng.

- Ngươi nghĩ rằng... ta quan tâm đến mấy thứ quân tử gì đó ư? - Thường Tận đáp - Ngươi lấy đi linh thạch của Từ Khiết, chẳng lẽ không màng đến sinh tử của hắn? Ngươi cứu sống kẻ thù của Tu Chân, chẳng lẽ không màng đến những linh hồn đã khuất?

Vừa nói nàng vừa nghiêng mũi kiểm sâu hơn vào ngực Huyết Vân. Chàng cố nén cơn đau, bình tĩnh trả lời Thường Tận:

- Linh thạch này ta không có ý định độc chiếm, sau khi xong việc sẽ trả ngay. Còn những người đã chết ở Tu Chân giới, sau này gặp họ dưới Âm ti, ta nhất định sẽ chiêu cố.

- Dựa vào sức của ngươi, có thể làm gì giúp họ chứ?

- Chuyện đến nước này, ta cũng không giấu giếm nữa. Cha ta chính là Ma Tôn. Ta có thể cầu xin ông ấy, tìm một gia đình tốt cho bọn họ đầu thai.

- Ngươi nói cái gì? Cha ngươi là Trương Huyết Vũ?

Thường Tận đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, vẫn chưa tin được những gì bản thân vừa nghe thấy.

"Sao ta lại không nghĩ ra từ đầu chứ? Huyết Vũ và Huyết Vân, rõ ràng là hai cái tên có liên quan đến nhau. Nếu đúng như lời hắn nói, vậy chẳng phải Huyết Vân chính là em trai cùng cha khác mẹ của ta?"

Trong giây lát, Thường Tận thoáng có chút mềm lòng. Nàng toan rút kiếm lại nhưng đột nhiên bị Huyết Vân giáng một đòn vào sau gáy, khiến Thường Tận toàn thân mềm nhũn, sau đó ngất xỉu ngay dưới chân chàng.

Huyết Vân tranh thủ cơ hội tiếp tục trị thương cho Ninh Tư. Lần này dù có phải đối đầu với cả thiên hạ, chàng vẫn phải cứu tính mạng hắn.

"Chẳng lẽ ta đối với hắn, thực sự là thứ tình cảm đó?"

Chàng thờ dãi, tiếp tục vận nội công. Nguồn linh lực mạnh mẽ từ linh thạch cuối cùng cũng có tác dụng. Đôi mắt của Ninh Tư sau đó hồi phục lại hoàn mỹ như lúc ban đầu. Trước khi Ninh Tư tỉnh dậy, Huyết Vân dùng linh thạch xóa ký ức của Thường Tận, sau đó đưa nàng rời khỏi động, trở về núi Bạch Mã.

Chàng lén đến phòng Từ Khiết để trả lại linh thạch. Buổi tối hôm đó, Từ Khiết bỗngưng tỉnh dậy trước cơn mắt ngỡ ngàng của đồng môn.

"Cứ như là có phép màu vậy. Hôm qua hắn còn đang mấp mé ở ranh giới sinh tử, vậy mà hôm nay lại trông như không có gì xảy ra."

"Phải chăng hắn được thần tiên cái thể trợ giúp?"

"Ta cho rằng hắn chính là ngủ say tới mức liệt giường, hôm nay ngủ no nên mới tỉnh dậy thôi, chứ không có bị bệnh tật gì hết."

...

Rất nhiều giả thuyết được nêu ra và bàn tán khắp môn phái. Từ Khiết hỏi Thuần Minh:

- Những gì họ nói là thật ư? Ta bất tỉnh bao lâu rồi?

- Ừm. Hai ngày trước ngươi đột ngột ngất xỉu trước cửa phòng. Ngay cả Trưởng môn đến khám cũng không tìm ra bệnh. Vậy mà dùng một cái ngaoi tỉnh lại, khiến ai nấy đều bất ngờ.

- Quái lạ, sao ta chẳng nhớ gì cả? Chỉ cảm thấy mình đã ngủ một giấc khá dài.

- Có lẽ đúng như lời đồn đoán. Ngươi chẳng qua chỉ là một con sâu ngủ mà thôi. Thật uổng công mọi người quan tâm lo lắng cho ngươi.

Nói rồi Thuần Minh khoát tay thờ dãi rồi đi. Từ Khiết trở dậy thay y phục rồi đến tìm Thường Tận.

"Ta bị ốm mấy hôm liền, vậy mà cũng chẳng thấy nàng ấy đến thăm lần nào. Thật là quá đáng." - Từ Khiết nghĩ thầm

Vừa đến nơi, chàng gặp ngay Tinh Thúy. Nghe Từ Khiết bảo muốn gặp Thường Tận, sắc mặt của Tinh Thúy trở nên khó coi trông thấy.

- Từ hôm qua đến giờ nàng ta vẫn ngủ chưa dậy. Lúc khác công tử hăng tới thăm

- Ngủ? - Từ Khiết tò mò hỏi - Đây không phải là tính cách của Thường Tận. Hay là tỷ vào gọi nàng ấy dậy. Để có việc cần cầu kiến.

Tinh Thúy đồng ý với thỉnh cầu của Từ Khiết, song bộ dạng vẫn vô cùng cau kính khó ưa. Nàng ta tiến đến bên cạnh Thường Tận rồi ra sức đá mạnh vào thành giường.

Chỉ là không ngờ hành động ấy lại giúp Thường Tận thoát ra khỏi mê trận vây khốn nàng suốt một ngày qua. Sau khi bị Huyết Vân ra tay, tâm trí nàng bị giam giữ trong một giấc mộng mà không cách nào tìm thấy lối thoát.

Nhờ có Tinh Thúy, Thường Tận đột nhiên giật mình tỉnh dậy. Nàng day day trán, rồi hỏi Tinh Thúy:

- Sao muội lại ở đây?

Tinh Thúy khoanh hai tay trước ngực, chua ngoa đáp:

- Lại còn hỏi. Muội ngủ một mạch suốt từ hôm qua đến giờ, chả khác gì con heo lười biếng. Mau ra ngoài đi, Tử Khiết đang tìm muội đấy.

- Tử Khiết ư? - Thường Tận cơ hồ nhớ có chuyện gì đó rất quan trọng xảy ra liên quan đến Tử Khiết, nhưng lại không biết là gì.

Nàng đứng dậy, chỉnh trang y phục rồi ra mở cửa. Tinh Thúy vẫn luôn dõi mắt lờm theo, vẻ mặt tức tối. Tử Khiết vừa nhìn thấy Thường Tận đã buông lời chọc ghẹo pha chút giận dỗi:

- Đại mỹ nhân, nàng thật làm ta đau lòng quá. Chẳng nhẽ ta đối với nàng không có một chút quan trọng gì sao?

Thường Tận vốn chẳng hiểu mô tê gì, lại gặp mấy lời ong bướm của Tử Khiết, liền lên cơn buồn nôn. Nàng dừng dừng đáp:

- Mặt dày vô sỉ! Nói xem, người tìm ta có việc gì?

Thấy Thường Tận tràn đầy nộ khí, chàng vội tìm lời chữa cháy:

- Đại mỹ nhân, đừng tức giận. Thực ra ta chỉ đến rủ nàng đi luyện võ thôi. Hai ngày nay không tập luyện, người ta sắp bủn ra rồi. Nàng là người có khả năng lĩnh hội cao nhất ở đây, ta không tìm nàng thì tìm ai?

Thường Tận cũng chẳng muốn chấp nhứt với chàng nên lập tức đồng ý:

- Vậy cũng được. Người đến Thủy Tọa trước đi. Ta sẽ tới ngay.

Nghे thấy vậy Tử Khiết liền tỏ vẻ mừng rỡ:

- Được! Vậy ta chờ nàng!

Bên bờ hồ Thủy Tọa, hai người lại tiếp tục tập luyện những động tác không ăn nhập với nhau. Nàng thì cố gắng để nâng cao pháp lực lên tầng thứ mười, còn chàng thì vẫn chưa nhích nổi tới tầng hai. Một người nhuần nhuyễn thuần thục còn người kia lại lúng túng vụng về.

Tuy rằng nhan sắc của Tử Khiết thuộc dạng đỉnh cao, nhưng vẻ đẹp ấy cũng chẳng cứu nổi bộ dạng lúi húi như gà mắc tóc của chàng. Nhìn cảnh tượng nực cười ấy, không hiểu sao Tuyết Cơ vẫn cảm thấy vạn phần say mê.

Nàng đứng từ xa, ngắm nhìn bóng dáng chàng công tử mà nàng thầm thương trộm nhớ. Duy chỉ có người bên cạnh chàng nhìn sao vẫn không thấy vừa mắt.

"Trương, Thường, Tận", nàng gằn từng chữ, "Ta nhất định phải khiến người rời xa chàng ấy vĩnh viễn!"

Tuyết Cơ sai một đệ tử khác tên là Tàn Thành, cũng chính là bạn cùng phòng của Huyết Vân, đi điều tra về thân thế Thường Tận.

- Làm như vậy có ổn không? - Tàn Thành hỏi, vẻ mặt lo lắng - Trong khắp Tu Chân này, ai cũng phải nể mặt nàng ta ba phần. Nếu Thường Tận biết ta điều tra về nàng ấy, chắc chắn sẽ không dễ yên.

- Người sợ cái gì? - Chẳng phải có ta ở đây sao? - Tuyết Cơ tức giận quát - Đường đường là một nam nhi, lại sợ một nữ nhân chân yếu tay mềm.

"Chân yếu tay mềm ư? E rằng tay chân ta còn mềm hơn", Tàn Thành nghĩ thầm.

- Thôi được rồi, ta sẽ làm. Có tin gì ta sẽ báo người. - Trước vẻ mặt kiên quyết của Tuyết Cơ, chàng đành miễn cưỡng chấp nhận. Ai bảo chàng ôm mộng trở thành Trùng môn cơ chứ? Nếu không có Tuyết Cơ giúp sức, kế hoạch ấy sao có thể thành?

Trong khi đó, Thường Tận vẫn cảm thấy dường như bản thân vừa đánh mất kí ức gì đó vô cùng quan trọng. Thế nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi nàng cũng chẳng hiểu tại sao. Bức bối, nàng dùng nội lực chém mạnh vào làn nước, tạo nên một con sóng cao đến chục thước.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Tử Khiết, mặt nước dần chuyển sang màu đỏ thẫm, trông cứ như là máu. Thường Tận từ bức bối chuyển sang lo lắng.

- Hồng rồi, ta đã hại Lão Ngư Tử.

- Lão Ngư Tử là ai? - Tử Khiết sốt sắng hỏi.

- Là con cá của Thuận Minh, sống bên dưới hồ này. - Nàng đáp - Ban nãy ta không để ý mà chém xuống hồ, có lẽ đã vô tình làm hại đến Lão Ngư.

Người ở đây canh chừng, ta phải đi tìm Thuận Minh đến.

Thường Tận đi rồi, một mình Từ Khiết đứng ở đó, vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vài giây sau, xác của một con cá khổng lồ nổi lên. Có thể thấy bên sườn của nó một vết chém rất dài và sâu. Từ vết cắt đó, máu tươi đang chảy ra liên hồi.

Từ Khiết kinh ngạc nhìn con cá óng ánh xanh biếc, hình ảnh này dường như chàng đã từng thấy ở đâu. Nhìn con cá thoi thóp, Từ Khiết theo quán tính dùng linh lực làm phép trị thương cho nó. Chàng bất ngờ khi thấy pháp lực của mình đã hồi phục hoàn toàn. Không lẽ, sau hai ngày ngủ sâu, phép màu nào đó đã xảy ra với chàng?

Sau khi trị thương, con cá trở nên lành lặn như chưa từng bị tổn hại. Nó vui mừng quẫy đuôi tỏ vẻ cảm tạ Từ Khiết. Đúng lúc này, Thuận Minh cùng Thường Tận vội vã chạy tới. Thuận Minh ngạc nhiên hỏi:

- Ta thấy nó có bị gì đâu?

- Quái lạ - Thường Tận bối rối - Rõ ràng lúc này nó đã bị thương. Từ Khiết, có chuyện gì xảy ra vậy?

Từ Khiết không muốn để lộ thân phận nên bịa ra một chút chuyện:

- Lúc này con cá này tấn công sinh vật khác ở dưới hồ nên mới gây ra một làn máu tanh như vậy, chứ không có gì to tát.

- Thật ư? Vậy mà ta cứ tưởng... - Thường Tận lúc này mới thở dài nhẹ nhõm.

Thuận Minh vốn có khả năng nhìn thấu tận đáy hồ. Nếu quả thật có sinh vật nào khác ngoài Tiểu Ngư Tử, chàng há lại không biết? Vì vậy chàng mới chất vấn Từ Khiết.

- Dưới hồ này, ngoài Tiểu Ngư Tử ra, vẫn còn có sinh vật khác ư? Sao trước giờ ta chưa từng thấy.

- Tất nhiên rồi. Người nghĩ cái hồ rộng như vậy, lại chỉ có một con cá ư? - Từ Khiết đáp, cố gắng lấp liếm sau đó nhanh chóng chuyển đi để không bị phát hiện.

- Nếu đã không có việc gì, thì ta cũng về đây. Xin lỗi đã làm phiền huynh. - Thường Tận từ biệt Thuận Minh rồi rời khỏi.

Thuận Minh gọi Tiểu Ngư Tử lên, cố gắng hỏi chuyện gì đã xảy ra. Thế nhưng con cá hôm nay trở nên ương bướng khác thường, chẳng chịu nói sự thật cho chàng biết nên Thuận Minh cũng đành bó tay.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hạ sơn

Từ Khiết về phòng, nhân lúc không có ai ở bên liền thử thi triển một số đạo pháp. Quả nhiên, linh lực của chàng đã hồi phục hoàn toàn. Tuy không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng Từ Khiết cảm thấy vô cùng phấn chấn vì cơ hội trở về Thiên giới đã không còn xa.

Có lẽ chàng không bao giờ ngờ được rằng, người giúp chàng lấy lại linh lực, không ai khác chính là Huyết Vân. Sau khi chiếm lấy linh thạch từ người Từ Khiết, Huyết Vân mới phát hiện ra nó bị phong ấn bởi một người có tu vi rất thâm hậu.

Đương nhiên phá giải phong ấn cũng không phải chuyện dễ dàng. Huyết Vân đã hi sinh hơn nửa tu vi của bản thân để phá vỡ những lớp phong ấn trùng trùng điệp điệp, nhằm cứu lấy đôi mắt của Ninh Tư.

Hơn ai hết chàng hiểu rõ, đôi mắt có ý nghĩa như thế nào đối với một người. Nếu một ngày không còn có thể nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, không còn cảm nhận được sắc vàng nhạt của chiều tà hay khung cảnh rực rỡ lúc ban trưa, con người ta sẽ cảm thấy bức bối đến độ nào?

Có lẽ Huyết Vân chưa cảm nhận được rõ ràng nỗi đau ấy, nhưng chàng cũng phần nào hiểu được sự bức bối trong lòng Ninh Tư. Hẳn là có những giây phút, Ninh Tư đã cầu mong được siêu thoát. Chàng thả làm một bóng ma dật dờ còn hơn là một con Quỷ không có mắt.

Mặt khác, Huyết Vân vẫn chưa nở ra tay tước đoạt linh thạch của Từ Khiết. Chi cần chàng muốn, ôm trọn viên ngọc cao chạy xa bay nhân lúc Từ Khiết không hề hay biết chẳng khó khăn gì. Nhưng chàng đã không làm vậy. Chàng đang vô cùng lưỡng lự, giữa đại nghiệp của phụ vương và lương tâm của bản thân.

Chàng tự hỏi, liệu có con đường nào vẹn cả đôi đường, vừa giữ lại mạng sống cho Từ Khiết, vừa cướp được linh thạch về cho Huyết Vũ.

Nhưng thế gian này làm gì có chuyện dễ dàng như thế. Con đường bá vương này, một khi bước vào đã định sẵn phải tàn độc, lãnh khốc, không có bạn bè bằng hữu cũng không có chỗ cho lòng trắc ẩn.

Chàng muốn cứu Tử Khiết, nhưng cũng không muốn phụ lòng thân vương. Chàng lén lén vào phòng sách cấm của môn phái, tìm đọc thật nhiều sách cổ, điển tịch về linh thạch nhưng dường như không có thông tin gì hữu ích.

Cho đến ngày kia, chàng tình cờ nhìn thấy một phong thư cũ giữa đống sách, bên trong vón vện một trang giấy. Nội dung bức thư nói rằng, nếu muốn giữ lại mạng sống của vật chủ chứa linh thạch, thì phải dùng người sống để tế luyện.

Sau khi thu thập đủ Ngũ tôn chi thạch, một trận pháp cần được thiết lập để triệu hồi sức mạnh Ngũ thạch. Lúc này ngũ linh thạch sẽ được tách ra khỏi cơ thể vật chủ mà không gây tổn hại cho những người đó.

"Có lẽ đây đã là cách vẹn toàn nhất rồi. Tuy nhiên vẫn còn nhiều lỗ hổng... Hơn nữa lại không hề dễ dàng", chàng nghĩ, "Rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể tập hợp tất cả năm vật chủ lại một chỗ, sau đó khởi động trận pháp?"

Cũng trong đêm đó, Trưởng môn Thượng Lang nằm mộng thấy Thiên đế.

Ngài xuất hiện giữa một đóa sen lớn, trong khung cảnh mờ mờ ảo ảo. Thiên đế râu tóc vẫn còn xanh mơn mẫm, trông ngài chẳng khác gì một thiếu niên tuổi mười tám nhưng nét mặt lại nghiêm nghị khó tả.

- Bái kiến Thiên đế - Thượng Lang hành lễ - Mạn phép hỏi hôm nay ngài đến tìm ta có việc gì?

- Người ắt cũng đã nhận ra Tử Khiết là con trai ta - Thiên đế đáp - Nếu như không có việc gấp, ta cũng chẳng đường đột đến đây làm phiền người."

- Người có việc gì cần làm xin cứ phân phó.

- Vài ngày trước khắp Thiên cung có dị tượng dữ dội. Hàng loạt hoa sen trong hồ đều nở rộ, bầu trời vẫn vũ sấm vàng cùng với hàng loạt chim chóc bay lượn nhảy múa. Bản thân ta thì đột nhiên bị nội thương không rõ nguyên nhân. Ta đoán... phong ấn trên người Tử Khiết đã bị phá vỡ.

- Người nói vậy là sao? Ta tưởng Thái tử là bị tước hết linh lực, nhưng không hề biết trên người lại có phong ấn gì đó.

- Chuyện hệ trọng liên quan đến thái bình ngũ giới, ta cũng không muốn tiết lộ cho người khác. Tuy nhiên việc đến nước này, ta không thể không nói. Trong người Tử Khiết chứa đựng một trong năm Ngũ tôn chi thạch thời Thượng cổ.

- Lẽ nào... chính là ngũ linh thạch có sức mạnh dời non lấp bể? - Thượng Lang vô cùng sùng sốt.

- Đúng vậy. Linh thạch vốn được phân tán ra năm giới: Thiên, Ma, Nhân, Quỷ, Tu Chân. Mỗi giới sẽ có một người được Linh thạch chọn làm vật chủ. Ngay cả người đó cũng chưa chắc biết được bản thân mình có chứa Linh thạch, nhờ vậy mà Ngũ giới hàng vạn năm qua vẫn bình an vô sự. Trước khi Tử Khiết bị đẩy xuống trần gian, ta đã phong bế linh lực của nó, cùng với linh thạch bên trong. Vì người phong ấn là ta nên khi có kẻ tấn công, ta ngay lập tức có thể cảm nhận được. Chỉ tiếc bản thân đã chậm một bước. Hiện tại, không biết linh thạch có còn ở trong người Tử Khiết không.

- Thiên đế an tâm. Việc này cứ để ta kiểm tra.

- Tất cả đành trông cậy vào người. Nếu lỡ Linh thạch đã bị đoạt mất, bằng mọi giá phải mang nó quay trở về.

- Thượng Lang xin tuân mệnh.

Nói rồi Thiên đế cùng ảo cảnh lần lượt biến mất. Thượng Lang lúc này mới giật mình tỉnh giấc.

"Hóa ra là báo mộng. Ta phải nhanh chóng hành động thôi."

Thượng Lang ngay lập tức vào phòng Tử Khiết, lén kiểm tra xem trên người chàng còn Linh thạch không. Tử Khiết cùng ba nam đệ tử khác ngủ say như chết, không hề phát giác được bước chân của Trưởng môn.

"Quả nhiên ta không cảm nhận được bất kì nguồn sức mạnh nào. Xem ra Linh thạch đã bị đánh cắp", Thượng Lang nghĩ thầm.

Kiểm tra xong, ông nhanh chóng rời khỏi phòng để suy nghĩ đối sách. Lần này Thượng Lang đã mắc sai lầm nghiêm trọng. Có lẽ ông không ngờ được rằng Tử Khiết đã sớm tự phong ấn linh lực của bản thân để che giấu thân phận.

Khi trời còn tờ mờ sáng, Thượng Lang cho gọi Lam Hạc, Thường Tận cùng Thuận Minh vào thư phòng. Tại đây, ba người được giao một trọng trách vô cùng to lớn: Tìm kiếm tung tích Ngũ linh thạch.

Tất nhiên Thượng Lang không hề tiết lộ thân phận của Tử Khiết. Ông chỉ nói rằng Ma giới đang bắt đầu lục đục thu thập Ngũ linh thạch nhằm xưng bá Thiên hạ. Chỉ có mạng được chúng về, thì Ngũ giới mới được bình an vô sự.

Ba người sau đó lập tức trở về thu dọn hành lý và rời khỏi núi trước khi những đồ đệ khác kịp thức dậy. Lần này đi cũng chẳng kịp từ biệt mọi người, ngay cả một câu thông báo cũng chẳng có.

Buổi trưa Tử Khiết đến tìm Thường Tận thì cũng chỉ gặp Tinh Thúy. Nàng ta không ngừng cạnh khốe Thường Tận, cho rằng Thường Tận nửa đêm lén lút đi gặp đàn ông nên sáng sớm tinh dậy đã chẳng thấy mặt mũi đâu.

Đi nhiên Từ Khiết nghe những lời đó đều chẳng thể lọt vào tai. Chẳng chẳng nói chẳng rằng liền rời đi ngay tắp lự. Dò hỏi khắp toàn môn phái mới biết, sáng sớm nay có người trông thấy Thường Tận, Thuận Minh cùng Lam Hạc mang hành lý rời núi, chẳng ai biết là đi đâu.

Chàng nghĩ người hiểu rõ sự tình nhất có lẽ là Trưởng môn nên đã tìm đến Thượng Lang để hỏi rõ. Thượng Lang thừa biết Từ Khiết này biết chuyện nhất định sẽ không ngồi yên nên chỉ lập lời đáp:

- Từ Khiết à, con mau trở về luyện tập đi. Bọn họ là được ta giao đi làm nhiệm vụ, con không cần bận tâm.
- Thừa sự phụ, nếu đã là làm nhiệm vụ, con cũng xin phép được đi cùng.

Thượng Lang lắc đầu:

- Không được. Con tự xem lại bản thân mình đi, thủ pháp tàng một còn chưa luyện xong, con đi theo chỉ tổ vướng chân bọn họ.
- Nhưng mà...
- Không nhưng nhị gì cả. Ý ta đã quyết. Con mau trở về đi.

Từ Khiết cau mày rời khỏi. Tuy Thượng Lang không đồng ý, nhưng chàng vẫn loay hoay gói ghém đồ đạc để xuống núi. Thượng Lang cũng đoán trước được chàng sẽ làm vậy nên đã sai đệ tử đứng canh chừng khắp các cổng ra vào.

Thấy vậy, chàng không còn cách nào khác ngoài chui lỗ chó ra ngoài. Tuy cái lỗ nhỏ chưa đầy mười ô gạch, chàng vẫn may mắn lách được ra mà không bị trầy xước gì.

Sau đó, chàng tự giải phong ấn cho mình rồi dùng pháp thuật dịch chuyển tức thời đến chỗ đám người Thường Tận.

Ba người đang dừng chân nghỉ tại một quán trà ven đường thì đột nhiên thấy Từ Khiết ngồi xuống bên cạnh.

- Tên kia? Ngươi từ đâu chui ra vậy? - Lam Hạc hỏi.

Từ Khiết xoay xoay tách trà trong tay mình, cười tinh quái trả lời:

- Nhị vị sư huynh cùng sư tỷ đi làm nhiệm vụ, sư phụ không yên tâm nên phái đệ đến đây tương trợ.

Sau đó chàng dùng ánh mắt ma mị của mình liếc nhìn Thường Tận. Nàng vốn đã quá quen với kiểu trêu hoa ghẹo nguyệt đó của Từ Khiết nên chẳng mấy may bận tâm.

- Ngươi mau trở về đi - Thuận Minh nói - Với võ công của ngươi đi cùng chúng ta chỉ gây cản trở thôi.
- Sư huynh sao lại nói vậy? - Từ Khiết tiếp lời - Làm nhiệm vụ không nhất thiết phải dùng võ công, còn có thể dùng cái đầu mà.
- Nhưng đầu óc như của ngươi, thì thà không giúp còn hơn - Thuận Minh đáp.
- Sư huynh chớ nói như vậy. Chúng ta tình như thủ túc, huynh nỡ lòng nào nói ta như vậy? - Từ Khiết đáp, vẫn với nét mặt tinh quái có phần ám muội.
- Thôi được rồi, mọi người im lặng đi. - Thường Tận ngắt lời.
- Nếu đại mỹ nhân nàng đã nói như vậy, thì chúng ta nhất nhiên phải tuân mệnh rồi. - Từ Khiết vừa nói lại vừa dùng ánh mắt đầy tình tứ nhìn nàng.

Lam Hạc chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán còn Thuận Minh thì chỉ biết thờ dài. Cuối cùng bọn họ chẳng còn cách nào khác phải mang theo của nợ Hoa Từ Khiết này.

"Hoa Từ Khiết, một cái tên nghe là đã thấy éo lá. Thật không thể hiểu nổi mấy nữ đệ tử thích điểm gì ở hắn?", Thuận Minh thăm nghĩ.

Từ Khiết vẫn kè kè bên cạnh Thường Tận, liên tục làm trò để gây sự chú ý với nàng. Một lát sau, Huyết Vân cũng xuất hiện.

- Từ Khiết, huynh rời khỏi Tu Chân mà không nói với ta một tiếng. Huynh có còn coi ta là bạn bè tốt không vậy?

Từ Khiết tỏ vẻ mừng rỡ, vội chạy lại vỗ vai Huyết Vân.

- Có huynh ở đây thật tốt! Ta đi vội quá nên chưa kịp nói với huynh. Nếu đã đến đây rồi, thì chi bằng cùng đi với chúng ta.
- Tất nhiên rồi. Nhưng mà... các huynh đi làm nhiệm vụ gì vậy?

Từ Khiết gãi đầu:

- Cái này... ta cũng không biết. Thường Tận, nàng có thể nói cho chúng ta biết rốt cuộc nhiệm vụ lần này là gì không?

Chương 16: Bản tính khó đời

Từ Khiết hỏi Thường Tận, nhưng nàng chỉ giả vờ ngó lơ nhìn đi chỗ khác.

- Ở kia, đại mỹ nhân. Sao nàng không trả lời?

Thấy ai nấy đều im lặng, Từ Khiết đành phá ra cười chữa ngượng:

- Thôi thì nhiệm vụ gì cũng được. Miễn là ta có thể giúp được mọi người, chuyện đó không quan trọng.

- Hừ, chỉ cần người đừng cản trở tay chân chúng ta là được. - Thuần Minh ngắt lời.

Nói rồi chàng lắc đầu phẩy tay áo bỏ đi trước. Những người khác cũng lần lượt theo sau. Từ Khiết nở một điệu cười phong lưu, nháy mắt với Thường Tận trước khi nâng đi ngang qua trước mặt chàng như một cơn gió.

Sau đó, chàng cũng kéo tay Huyết Vân rồi đuổi theo. Đoàn người đi đến chiều tối thì gặp một thôn dân vắng vẻ.

- Quái lạ! Mặt trời còn chưa xuống núi mà trong thôn lại không có lấy một bóng người. - Từ Khiết nói.

- Có gì đó không ổn. Ta cảm thấy có rất nhiều âm khí quanh đây. - Huyết Vân tiếp lời.

- Các người có ngửi thấy mùi gì rất khó chịu không? - Thường Tận hỏi.

Mọi người bắt đầu để ý đến không khí xung quanh, sau đó đột nhiên dùng tay bị mũi lại.

- Quả thực có mùi gì đó rất tanh tươi và hôi thối. - Từ Khiết nói.

- Mau tiến về phía trước xem thử là gì. - Thuần Minh nói.

Năm người chậm rãi tiến sâu hơn vào trong thôn. Ánh chiều tà hắt qua những tán cây khiến khung cảnh càng thêm hoang vu âm đạm. Đột nhiên Lam Hạc kêu toáng lên:

- Mọi người nhìn kia! Đó chẳng phải là...

Thường Tận không kịp được mà quỵ rạp xuống mặt đất, sau đó bắt đầu nôn thốc nôn tháo tất cả những gì vừa mới ăn sáng nay.

- Muội có sao không? - Thuần Minh vỗ vỗ vai Thường Tận.

Nàng lắc đầu tỏ ý vẫn ổn. Sau đó Thuần Minh dìu nàng đứng dậy, dùng khăn mùi xoa lau hai bên miệng cho nàng.

- E hèm. - Từ Khiết đứng bên cạnh giả vờ tăng hắng.

- Để muội tự làm được rồi. - Thường Tận nói đoạn nhận lấy chiếc khăn mùi xoa từ Thuần Minh.

Từ Khiết lấy trong túi áo ra một chiếc khăn mùi xoa màu trắng khác và đưa cho nàng:

- Thường Tận, dùng chiếc khăn này đeo quanh mũi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Nói rồi chàng tự tay buộc nó lên cho nàng. Thuần Minh đứng bên cạnh cũng bắt đầu thấy lồng ngực có chút cay cay. Con ghen tuông làm chàng nhất thời quên mất chính sự.

Phía trước kia, một cảnh tượng kinh hoàng đang diễn ra. Một đồng xác chết chất cao như núi đang trong giai đoạn phân hủy, mùi thối bốc ra kinh hoàng khiến người ta thấy ghê tởm.

Giữa đồng xác chết ấy, già có, trẻ có, lớn có, bé có, xen kẽ là giò bọ nhưng nhúc nhúc đang gặm nhấm từng mảng thịt chảy nhớt nhầy nhụa.

- Một ngôi làng lớn như thế này, lại bị giết sạch, thây chất như núi nhưng lại không ai hay biết. Sao chuyện như vậy lại có thể xảy ra? - Lam Hạc kinh hãi cảm thán.

- Đây tuyệt nhiên không phải việc một người bình thường có thể làm được. Việc tàn ác như thế này, ta chỉ có thể nghĩ đến một người. - Thuần Minh suy đoán.

- Ý ngươi là hần sao? - Thường Tận hỏi.

- Đúng vậy. Lần trước tuy rằng bị trọng thương nhưng kẻ này vẫn rắp tâm làm điều ác, giết người một cách man rợ không ghê tay.

- Khi mọi chuyện chưa rõ ràng, các ngươi đừng vội đồn đoán lung tung. - Huyết Vân chen vào.

- Ngươi nói vậy là có ý gì? - Lam Hạc chau mày - Chẳng lẽ ngươi lại muốn bênh vực cho loại người như hần?

- Ta chẳng bênh vực ai cả - Huyết Vân đáp - Chỉ là không muốn đưa ra kết luận khi chưa có chứng cứ xác thực.

- Hừ, loại người tàn bạo như hần, còn cần đến chứng cứ sao? - Lam Hạc bực bội đáp trả lại.

Thấy tình hình trở nên căng thẳng, Từ Khiết vội xen vào giảng hòa:

- Mọi người bình tĩnh. Có phải là hần hay không chẳng phải điều tra là biết được rồi sao? Mọi người xem, chúng ta đi lâu như vậy rồi. Ta cũng cảm thấy rất đói. Hay là tìm chỗ nghỉ ngơi một lát rồi lại đi xem xét tiếp?

- Hừ, kẻ tham ăn lười làm như ngươi cứ việc đi nghỉ. Ta còn phải đi xung quanh điều tra manh mối. - Lam Hạc bưng bưng nộ khí bỏ đi.

- Chúng ta cũng chưa đói. Huống hồ, nhìn mấy cảnh này sao mà nuốt com nổi? - Thuần Minh nói đoạn vẫy tay gọi Thường Tận cùng bỏ đi.

Từ Khiết gọi với theo:

- Đại mỹ nhân, vậy ta phần com cho nàng nhé. Lát nữa đói thì quay lại đây, ta sẽ đợi nàng.

Thường Tận nghe thấy những lời Từ Khiết nói, nhưng chỉ lạnh lùng bước tiếp. Giữa không gian tràn ngập âm khí thế này, cũng chỉ mỗi Từ Khiết là vẫn có tâm trạng dễ ăn uống. Chàng nháy mắt với Huyết Vân, rồi cùng đi kiểm rau củ quả trong mấy khu vườn gần đó.

May thay cây cối thảo mộc đều vẫn bình an vô sự. Chàng tùy tiện lấy ít cà rốt và củ dền, nấu một nồi canh hầm chay. Tuy không có thịt cá nhưng món ăn cũng không đến nỗi tệ.

- Nếu lúc này mà có một vò Mẩu Sơn ở đây thì tuyệt biết mấy. - Chàng tặc lưỡi tiếc rẻ.

"Mẩu Sơn. Hần cũng rất thích uống loại rượu này.", Huyết Vân trầm nghĩ.

Giữa không gian thanh vắng, gió nhẹ thổi đều huu dưới ánh trăng nhàn nhạt này, chàng lại hồi tưởng về cảnh tượng hôm ấy bên gốc cây tùng. Ninh Tư xuất hiện như một cánh hoa rơi, nhẹ bằng như có như không, tay phải hần phẩy phẩy quạt, còn tay trái nâng niu một vò Mẩu Sơn.

Đột nhiên, một âm thanh nhốn nháo vang lên, phá vỡ bầu không khí yên bình nho nhã của hai người.

- Không lẽ... bọn họ gặp chuyện rồi?

Từ Khiết bật dậy, nhanh như chớp chạy về phía phát ra động tĩnh. Huyết Vân vớ lấy bộ cung tiễn của mình rồi cũng vội đuổi theo.

Khi hai người đến nơi, Thường Tận, Thuần Minh cùng Lam Hạc đã bị bao vây trong một kết giới khép kín. Xung quanh họ, một đám người gần trăm tên đang vây đông nghịt.

Từ trong không trung lúc này văng lại một điệu cười ôn nhã. Chưa bao giờ Huyết Vân hi vọng người đang đến không phải là Ninh Tư như lúc này.

Nhưng sự thật đã tát thẳng vào mặt chàng. Ninh Tư nhẹ nhàng xuất hiện giữa một trận gió lớn. Tà váy chàng bông bành tựa như mây, đôi mắt vẫn tà mị khuất sau mái tóc đen óng mượt giờ đã dài chạm gót.

"Sao lại là ngươi? Nghịch lý thay ta có thể chữa lành mắt cho ngươi, nhưng trái tim độc ác kia lại không thể chữa được", Huyết Vân đau đớn nghĩ.

- Ta chưa tìm các ngươi tính sổ, thì các ngươi đã tự rơi vào tròng. - Ninh Tư lên tiếng.

Chàng khoan khoái nhìn những con mồi đang nằm gọn trong bẫy.

- Mắt của ngươi chẳng phải đã bị ta chém mù rồi sao? Làm thế nào mà ngươi vẫn bình an vô sự? - Thường Tận gần giọng hỏi.

- Ha ha ha! - Ninh Tư phá ra cười - Lẽ ra ta đã là một con quỷ mù. May thay ông trời không bạc đãi, đã mang đến cho ta một vị cứu tinh.

- Vị cứu tinh? - Thường Tận sững sốt - Là ai đã cứu ngươi?

Ninh Tư lắc đầu:

- Ta thực sự muốn kẻ cho ngươi, nhưng ngươi đó ngay cả mặt ta cũng chưa từng nhìn thấy.

Lời nói nhàn nhạt của chàng pha chút tiếu nuối. Ninh Tư thực ra rất muốn biết người chữa mắt cho mình là ai. Dù có phải đổi bằng cả tính mạng, chàng nhất định sẽ báo đáp hẳn. Tiếc rằng, điều duy nhất chàng biết về hắn, chỉ là cái tên Thiện Nhân.

- Không nói nhiều với các ngươi nữa. Ngày hôm nay, các ngươi đã rơi vào Thiên La Địa Vọng trận của ta, thì đừng hòng toàn mạng trở ra. Có lời gì muốn trần trời thì nói ngay kéo muộn.

- Hừ, chút công phu của ngươi mà cũng đòi lấy mạng của bọn ta? Để ta xem ngươi cười được bao lâu. - Thuận Minh nghiêng răng xoay người một cái, dùng Trảm Phách kiếm nhắm vào hướng Ninh Tư mà chém.

Không may linh tặc tủa ra từ Trảm Phách gặp trận pháp bị đánh bật trở lại, một nhát đập thẳng vào người Thuận Minh, khiến chàng đau đớn gục ngã.

Thường Tận vội đỡ chàng dậy sau đó thì tìm cách phá giải trận pháp. Nàng cùng Lam Hạc ra sức thử mọi hướng nhưng đều thất bại khiến cho bản thân càng lúc càng bị thương nhiều hơn.

Trước tình hình đó, Từ Khiết toan xông lên nhưng bị Huyết Vân kéo lại. Chàng khẽ lắc đầu ra hiệu cho Từ Khiết đừng manh động.

Lúc này trong lòng Từ Khiết đã như lửa đốt, chỉ sợ trễ một bước thôi thì tính mạng của Thường Tận sẽ không còn.

- Huynh lên đi sang mạn tây, còn ta ra phía mạn đông của trận pháp, tìm bằng được tâm của nó. Chỉ cần tâm trận pháp bị phá vỡ, thì bọn họ sẽ an toàn.
- Huyết Vân thì thầm với Từ Khiết.

- Được, ta nghe lời huynh.

Hai người chia nhau ra hành động. Quả nhiên Từ Khiết phát hiện thấy một cái cây đang tỏa ra linh lực kì lạ. Chàng dùng kiếm một nhát cắt đôi thân cây ra làm hai mảnh. Ngay lập tức, kết giới xung quanh Thường Tận dần dần tan biến.

Thấy có dị động, Ninh Tư lúc này mới giật mình phát hiện ra Từ Khiết đã phá vỡ trận pháp của mình một cách thần không biết, quỷ không hay.

- Hừm, khá lắm. Ngươi có biết ta tìm ngươi cực khổ thế nào không? Hôm nay ta nhất định sẽ không ra đi tay trắng nữa. - Ninh Tư nói với Từ Khiết.

- Mau dừng lại đi trước khi quá muộn.

Giọng nói của Huyết Vân đột nhiên vang lên khiến Ninh Tư khẽ giật mình. Chàng quay lại thì thấy một dáng vẻ quen thuộc. Huyết Vân lại tiếp lời:

- Chỉ vì muốn đạt được mục đích của mình mà lạm sát người vô tội. Ngươi không thấy hổ thẹn với lương tâm sao?

Ninh Tư cười nhàn nhạt:

- Hừ, ngươi nghĩ ngươi có tư cách gì mà khuyên răn ta? Để ta nói cho ngươi biết. Ninh Tư ta trước giờ đều coi mạng người như cỏ rác. Đừng có bảo ta phải học cách đối nhân xử thế.

- Ngươi thật là hết thuốc chữa. Nếu ngươi đã như vậy, thì đừng trách ta vô tình.

- Haha, trước giờ ngươi đối với ta cũng làm gì có tình nghĩa. Mau lại đây, chúng ta cùng đấu với nhau một trận ra trò.

Nói rồi Ninh Tư xông tới tấn công Huyết Vân bằng chiếc quạt nan màu trắng của mình. Huyết Vân chẳng hề nao núng, uyển chuyển tránh đường chém của Ninh Tư đồng thời bắn tên đáp trả.

Chàng rút tên nhanh đến nỗi dù đối kháng ở cự li gần nhưng vẫn không hề bị lép vế. Hai người chiến đấu với nhau một hồi lâu vẫn chưa phân thắng bại. Trong khi đó những người còn lại thì bận đối phó với đám lâu la thuộc hạ của Ninh Tư.

Dù linh lực của đám lính này không đáng là bao, nhưng vì nội thương của ba người Lam Hạc, Thường Tận cùng Thuận Minh đã khá nặng nên đánh lại gần một trăm con quỷ thật sự là khá chật vật.

Từ Khiết cũng xông vào giúp sức nhưng vì không muốn bị lộ thân phận nên chỉ đánh đám cho có lệ, hoàn toàn không có chút lực sát thương.

- Hừm, đánh nhau như gãi ngứa vậy, mau về nhà bú sữa mẹ đi thì hơn! - Lam Hạc gắt lên.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chưởng môn sinh tử

Từ Khiết không mấy may bận tâm đến những lời Lam Hạc nói. Dù sao hắn nghĩ gì cũng không liên quan đến chàng.

Từ Khiết chỉ lo lắng không biết bọn họ có thể trụ được đến bao giờ. Trong khi đó, Huyết Vân càng ngày càng trở nên lép vế so với Ninh Tư.

So với lần chạm trán trước, thì lần này linh lực của Ninh Tư tiến bộ thấy rõ. Tuy rằng thủ pháp của Huyết Vân vô cùng nhanh gọn, mạnh mẽ, nhưng đối kháng thời gian dài thì nội lực càng giảm sút, không thể nào đấu lại Ninh Tư.

"Quái lạ, sao hắn đột nhiên lại mạnh lên gấp bội. Chẳng nhẽ... là nhờ Linh thạch?", Huyết Vân nghĩ thầm.

- Ngươi đoán không sai. Trong người ta giờ đây đã có một viên Linh thạch cướp được từ nhân thể. Ngươi nghĩ ta giết nhiều người như vậy mà không thu hoạch được gì sao? - Ninh Tư đột nhiên lên tiếng đáp lại suy nghĩ của Huyết Vân.

"Chết tiệt. Hắn đọc được suy nghĩ của mình sao? Nếu viên linh thạch đầu tiên đã thuộc về hắn, thì mình nhất định không thể nhân nhượng được nữa."

Ninh Tư cười nhếch mép. Chẳng biết chàng có đọc được suy nghĩ của Huyết Vân không, nhưng việc chàng sở hữu một viên Linh thạch, cũng đã đủ làm Huyết Vân lo lắng.

Hai người đánh nhau thêm ba chiêu nữa thì Huyết Vân bị đẩy bật ra xa, cổ họng học máu liên hồi. Thấy vậy, Thường Tân cũng xông tới hồng chặn tay Ninh Tư. Nàng cũng đã nhận ra sự thay đổi đáng kể trong linh lực của hắn.

Vốn đã bị trọng thương, lại thêm vài chiêu pháp của Ninh Tư, nàng dù một thân thủ pháp phi phàm cũng không trụ được lâu. Sau khi đánh ngã Thường Tân, Ninh Tư toan dùng quạt cửa cổ nàng một phát đoạt mạng.

Nàng bắt lực nhìn chiếc quạt xoay như chong chóng đang nhắm hướng mình bay tới. Thuấn Minh từ xa trông thấy liền cố gắng phá vòng vây để chạy đến chỗ nàng nhưng không kịp.

Ngay lúc ấy, Thường Tân tưởng như thân xác đã tan thành cát bụi thì đột nhiên thấy yên ắng lạ thường. Phía trước nàng, một thân nam nhân đang che chắn, hào quang xung quanh chàng tỏa ra rực rỡ như ánh mặt trời.

Người đó chính là Từ Khiết. Trong cơn nguy khốn chàng đã không ngại bị bại lộ thân phận mà dùng linh lực đối kháng lại Ninh Tư. Chàng nhẹ nhàng phẩy tay một cái, chiếc quạt đã quay ngược trở lại, chém vào vai Ninh Tư.

- Khá lắm. Thì ra bấy lâu nay ngươi giả vờ vô dụng? - Ninh Tư ôm vai cười khỏ.

- Nếu không phải ngươi ép ta, thì ta cũng không phải ra tay. - Từ Khiết đáp.

- Rốt cuộc ngươi là ai? Cho dù ngươi có Linh thạch trong người nhưng tu vi lớn như vậy nhất định không phải người tầm thường.

- Ta là ai không quan trọng, chỉ cần biết hôm nay ta sẽ lấy mạng ngươi.

- Từ Khiết, mau đoạt lấy Linh thạch trong người hắn! - Thường Tân dùng hết sức bình sinh để nói với chàng.

- Được, Linh thạch này, ta sẽ lấy giúp nàng. - Từ Khiết đáp một cách chắc nịch.

Chàng xông tới dùng tay không đánh nhau với Ninh Tư. Đứng trước Từ Khiết, hắn đột nhiên trở nên yếu đuối hẳn. Ninh Tư không ngờ bản thân một lần nữa lại thất thủ.

Hắn bị Từ Khiết đánh ngã sòng soài giữa nền cát. Lúc này Từ Khiết đi tới, dùng sức lôi Linh thạch từ trong lồng ngực Ninh Tư ra. Thế nhưng Linh thạch tưởng sắp về tay thì lại vụt mất.

Từ đâu phóng đến một luồng khí như vũ bão, đẩy bay Từ Khiết ra xa cả chục thước. Một kẻ mặt mũi bặm trợn, râu tóc xồm xoàm xuất hiện, đứng chắn trước người Ninh Tư.

- Hoa Từ Khiết! Dám động đến người của Quý Vương ta. Ngươi quả là chán sống rồi!

Nói đoạn Quý Vương lao đến bóp cổ Từ Khiết, nâng chàng lên không trung, tay còn lại dùng nội lực toan hút Linh thạch của chàng ra ngoài.

Từ Khiết dùng sức chống trả kịch liệt nhưng vẫn không áp chế được nội công thâm hậu của Quý Vương. Luận về tu vi, chàng không kém hắn là bao. Nhưng Quý Vương này tồn tại trong Ngũ giới này từ thuở khai thiên lập địa, sức mạnh tất nhiên không tầm thường.

Chàng cho dù một thân mang nửa tu vi của Thiên đế, cộng thêm sức mạnh của Linh thạch, cũng khó mà đối phó được Quý Vương.

Nhìn viên ngọc đang dần bị lấy ra khỏi lồng ngực của Từ Khiết, Thường Tân đột nhiên thấy đầu đau như búa bổ. Cảnh tượng này dường như nàng đã thấy ở đâu đó.

Nàng dùng hết sức bình sinh, lẩm nhẩm đọc Xả thân chú.

- Thường Tận, nàng điên rồi! Mau dừng lại đi. Một khi dùng chú này, dù thắng hay thua đều phải chết, nàng có biết không? - Thuấn Minh gào lên bất lực.

Thường Tận bỏ ngoài tai mọi lời khuyên ngăn. Nàng chỉ biết rằng Từ Khiết không thể chết, còn Linh thạch lại càng không thể lọt vào tay Quý Vương.

Thấy nàng liều mạng như vậy, Thuấn Minh chẳng còn cách nào khác đành cùng niệm Xả thân chú với nàng. Có điều chàng còn niệm thêm một đạo chú khác nữa nhưng không rõ là gì.

Xung quanh hai người Thường Tận và Thuấn Minh có một luồng sáng lớn dần lên, bắt đầu xâm lấn đến chỗ Quý Vương, khiến hắn rút tay lại. Quý Vương cảm thấy toàn thân bị thiêu đốt. Da thịt hắn bị nóng cháy đau rất khó tả.

Trước tình cảnh tính mạng bị đe dọa, Quý Vương đành bỏ mặc Linh thạch, đem theo Ninh Tư chạy thoát thân.

Quý Vương rời đi rồi, Xả thân chú bắt đầu có tác dụng lên người Thường Tận và Thuấn Minh khiến cả hai hộc máu.

Từ Khiết vội vã chạy lại ôm Thường Tận, vùi đầu nàng vào lòng mình.

- Sao nàng lại ngốc như vậy? Ta cùng lẩm chỉ bị cướp đi Linh thạch, còn nàng sẽ phải mất mạng. Có nhất thiết phải làm vậy không?

Thường Tận yếu ớt thì thào:

- Thuấn Minh... Thuấn Minh...

- Nàng nói cái gì? Ta nghe không rõ. - Từ Khiết hỏi.

Thường Tận đẩy Từ Khiết ra, lồm cồm bò đến chỗ Thuấn Minh. Chàng lúc này đã nằm yên bất động trên mặt đất.

Thường Tận khẽ lay lay vai chàng.

- Thuấn Minh, huynh mau tỉnh dậy.

Chàng vẫn không hề nhúc nhích. Thường Tận càng gào to hơn:

- Thuấn Minh huynh không được chết! Thuấn Minh! Mau tỉnh dậy!

Lam Hạc vội chạy đến kiểm tra hơi thở của Thuấn Minh sau đó về mặt trở nên bần thần rồi ngã ngửa ra phía sau.

- Chuyện này là sao? - Từ Khiết hỏi.

- Hắn đã dùng thuật đổi mệnh, để đổi lấy cái chết từ Thường Tận. Người dùng Xả thân chú đã định sẽ mất mạng, chỉ có dùng cách đó hắn mới có thể bảo toàn mạng sống cho nàng ta.

Thường Tận gọi tên Thuấn Minh đến mức lạc cả giọng nhưng chàng vẫn không tỉnh dậy. Thuấn Minh đã sớm hôn lìa khỏi phách. Có lẽ chàng đã đi đến Cửu Huyền. Một ngày nào đó, nếu may mắn, bọn họ vẫn có thể gặp lại.

Tuy nhiên, đối với Thường Tận mà nói, điều này đau đớn đến tận tâm can. Nàng trước giờ một thân cô độc, chưa từng cầu ai quan tâm đến mình, lại càng không muốn ai vì mình mà phải chết.

Thuấn Minh cả đời quanh mình lỗi lạc, là tấm gương sáng cho toàn Tu chân giáo phái. Ước mơ lớn nhất của chàng chính là tu thành chín quả, trở thành tiên nhân để cứu giúp chúng sinh vạn vật.

Vậy mà dùng một cái, chàng đã chẳng còn tại thế. Chàng rút cuộc lại vì một người hoàn toàn xa lạ mà hi sinh tính mạng. Nàng từ nay há có thể sống yên lòng?

Nhìn Thường Tận đau khổ thấu tận tâm can, Từ Khiết nghĩ rằng mình đã thua cuộc.

"Thì ra nàng yêu hắn đến như vậy. Trước giờ tuy rằng ta luôn buông lời bông đùa, nhưng thật ra đã sớm đem hình ảnh nàng khắc cốt ghi tâm. Chỉ tiếc rằng, tâm trí nàng đã thuộc về người khác..."

Chàng không thể biết được, Thường Tận đối với Thuấn Minh, là cảm giác mang nợ, là tình cảm đồng môn, là một sự biết ơn cũng như sự áy náy. Chàng cho rằng nàng yêu Thuấn Minh, còn trong lòng nàng thực sự là ai, có lẽ chàng chẳng bao giờ biết.

Ngày hôm sau, tang lễ của Thuấn Minh diễn ra ngắn gọn. Chỉ có bốn người Thường Tận, Từ Khiết, Huyết Vân và Lam Hạc tham dự.

"Để huynh phải chịu ủy khuất rồi. Sau này, nếu có duyên, chúng ta sẽ còn gặp lại ở Ma giới. Hi vọng rằng từ giờ đến lúc đó, huynh sẽ sống tốt."

Thường Tận đốt giấy vàng cho chàng, nước mắt không ngừng tuôn. Từ khi mẫu thân nàng mất, đây là lần đầu tiên nàng khóc. Thường Tận vốn là một người mạnh mẽ, dù có gặp khó khăn đến đâu nàng cũng chẳng hề tỏ ra yếu đuối.

Nhưng hôm nay thì khác. Thuấn Minh vì nàng mà không tiếc hi sinh tính mạng. Ngược lại, nàng chẳng có gì để báo đáp. Ân tình này đối với nàng mà nói là quá lớn lao.

"Thuấn Minh, ta xin hứa, nhất định sẽ thay huynh thực hiện ước mơ còn dang dở. Huynh ở dưới suối vàng, xin hãy phù hộ cho ta."

Nàng tâm ý đã quyết, từ nay cắt đứt thất tình lục dục, toàn tâm toàn ý tu đạo, sớm ngày trở thành tiên. Khi nàng tu thành chín quả rồi, sẽ chu du khắp thiên hạ, cứu giúp chúng sinh, hành thiện diệt ác.

Mạng sống này là Thuấn Minh cho nàng. Vì vậy, nàng tự nhủ nhất định sẽ không để Thuấn Minh phải thất vọng.

Sau khi ma chay xong xuôi, bốn người bọn họ lại lên đường. Điểm đến tiếp theo chính là Quý giới. Linh thạch trong người của Ninh Tư chưa lấy được, Thường Tận cũng không yên tâm đi tìm những viên Linh thạch khác.

- Nay âm mưu của Quý Vương đã lộ rõ. Nếu chúng ta không sớm ngày hành động, chưa biết hấn còn làm ra loại chuyện gì. - Thường Tận nói.

- Đúng vậy, chúng hãy ta nhanh chóng đến Quý giới, tìm giết Quý Vương báo thù cho Thuấn Minh huynh. - Lam Hạc tán thành đáp.

- Không được. Chúng ta vốn không phải là đối thủ của Quý Vương, lại còn chủ động tìm đến địa bàn của hấn, chỉ sợ không còn toàn mạng để thoát ra. - Từ Khiết vội vã khuyên can.

- Hừ, người sợ chết thì cứ ở lại đây. - Lam Hạc buông lời mỉa mai - Ta và Thường Tận tự đi có khi còn làm nên chuyện. Mang người theo chưa biết chừng mất mạng như chơi.

Từ Khiết bỏ ngoài tai những lời châm biếm, ra sức ngăn cản Thường Tận:

- Lần trước giao chiến nàng cũng thấy rồi, cả Quý Vương lẫn Ninh Tư đều không dễ đối phó. Huống hồ đội quân của bọn chúng vô cùng đông và thiện chiến. Chúng ta chỉ có bốn người, tuyệt nhiên không phải là đối thủ của chúng.

Thường Tận dừng dừng đáp:

- Ai nói chúng ta nhất định phải đối đầu trực diện với chúng? Âm thầm ra tay không phải là được rồi sao?

- Cho dù âm thầm ám toán cũng phải suy tính kỹ lưỡng. Nàng vội đi như vậy e rằng không thỏa đáng.

- Ý ta đã quyết. Nếu huynh muốn có thể đi cùng. Nếu không ta cũng chẳng ép.

Nói rồi nàng lạnh lùng rời đi. Lam Hạc nói gót theo nàng. Từ Khiết không còn cách nào khác, vì lo cho tính mạng của Thường Tận nên cũng đành đi theo. Huyết Vân tất nhiên cũng không bỏ mặc Từ Khiết. Cứ như vậy, bốn người lại tiếp tục hành trình đến Quý giới.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Họa vô đơn chí

Mặt trời mọc rồi lại lặn. Bốn con người kiên trì ngày đêm không ngừng nghỉ tiến về phía Tây. Ban ngày họ ăn hoa quả, uống nước suối, ban đêm lấy gốc cây làm giường. Cứ như thế, sau một tháng ròng rã, họ đã đi được hai phần ba quãng đường.

Một ngày nọ, khi đi xuyên qua rừng Hạ Nguyên, Thường Tận bỗng nghe thấy giọng kêu cứu thảm thiết của một nữ nhân. Nàng tức tốc theo hướng âm thanh mà chạy đến. Ba người còn lại cũng vội vã bám theo.

Khi đến nơi, bọn họ nhìn thấy một nữ nhân nằm sấp mặt bất tỉnh dưới mặt đất. Thường Tận vội lật nàng ta lại, đưa tay lên mạch cổ kiểm tra xem còn đập không.

- Nữ nhân này chết rồi. Da thịt sớm đã nguội lạnh, có vẻ như cũng chết khá lâu rồi - Thường Tận nói.

- Sao có thể? - Lam Hạc sững sờ - Mới lúc nãy chúng ta còn nghe tiếng kêu cứu, chẳng lẽ chết rồi vẫn có thể nói được sao?

- Không phải - Từ Khiết ngắt lời - Nhất định là...

- Yêu nghiệt to gan!

Đột nhiên một giọng nam nhân vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh. Một đám binh lính y phục màu xanh lá cây đồng loạt xuất hiện. Người vừa lên tiếng là kẻ ở giữa với bộ râu xồm xoàm dài quá ngực.

Ông ta nom có vẻ đã quá tuổi tứ tuần, ánh mắt trông rất bặm trợn và hung hãn.

- Mộc Dung!

Ông ta gào lên thảm thiết rồi chạy lại chỗ nữ nhân vừa chết trên mặt đất kia, xong quay lại ra lệnh cho đám binh lính:

- Mau bắt mấy kẻ sát nhân này lại! Ta nhất định phải trả thù cho con gái của mình.

- Ngươi nói ai là sát nhân? - Lam Hạc bức bối hỏi.

Người đàn ông nọ đứng vụt dậy, ôm chặt con gái mình rồi nhanh như chớp lùi lại tầm chục thước. Đoạn y ra hiệu bằng ánh mắt cho thủ hạ.

Bọn họ ngay lập tức vây kín xung quanh đám người Thường Tận rồi đồng loạt thi triển một đạo pháp gì đó. Huyết Vân rút mũi tên ra nhắm thẳng vào người đàn ông trung niên kia rồi uy hiếp:

- Nếu các ngươi dám bước tới, mũi tên này sẽ lập tức tước đi tính mạng chủ nhân các ngươi.

Đám thuộc hạ nghe vậy thì có phần e dè nhưng chủ tử của chúng bỗng quát lớn:

- Chỉ mới bị dọa như vậy mà đã sợ. Còn không mau động thủ?

Ngay lập tức cả đám thủ hạ xoay người một vòng trên không trung, đồng loạt tung chưởng về phía trung tâm. Huyết Vân không ngần ngại buông tay, thả cho mũi tên đâm thẳng vào ngực phải của vị chủ tử nọ.

Ông ta ngã gục xuống, ôm ngực quần quai gần lên trong đau đớn. Cùng lúc đó, một tấm lưới khổng lồ từ trên không trung rơi xuống phủ lấy bốn người Huyết Vân, Thường Tận, Từ Khiết cùng Lam Hạc.

Trong phút chốc linh lực của cả đám đều giảm xuống bằng không.

- Hông rồi. Đây là lưới Đoạn Linh. Nếu bị đó vây khốn, sẽ không thi triển được bất cứ loại pháp thuật nào - Lam Hạc hoảng hốt giải thích.

- Bây giờ biết thì cũng đã muộn rồi. Các huynh đệ, mau thu lưới tóm gọn chúng về cung! Những người còn lại qua giúp ta đỡ Mộc thần về điện.

Sau đó bốn người bị áp giải về Mộc Thanh Điện. Hóa ra những binh lính vừa rồi là người của Mộc thần cai quản khu rừng này. Còn nữ nhân bị ám toán chính là con gái của ông ta.

Chỉ tiếc rằng Mộc thần này không chịu nói lý lẽ, chưa kịp biết rõ đầu đuôi ra sao đã định tội người khác. Đám người Thường Tận chưa có cơ hội giải thích đã bị nhốt vào địa lao, chờ ngày xử quyết.

Lam Hạc liên tục than ngắn thở dài, hết đi tới lại đi lui khiến cho ai nấy chóng hết cả mặt. Y tâm trạng bất an, về mặt lộ đầy sự thiếu kiên nhẫn, liên tục đập tay vào cửa sắt yêu cầu quân lính thả mình ra. Những kẻ gác ngục quá quen với việc tù nhân gào thét nên chỉ thản nhiên ngồi đánh bạc uống rượu với nhau, chẳng mảy may để ý tới Lam Hạc.

Làm ồn bất thành, Lam Hạc quay sang chất vấn Thường Tận:

- Muội không định làm gì đó sao? Tính mạng sắp không giữ được đến nơi rồi mà vẫn có thể bình thản như vậy?

Từ Khiết này giờ ngồi im bỗng lên tiếng đáp lại Lam Hạc:

- Vậy ngươi nghĩ, làm phiền cai ngục sẽ sớm ngày ra khỏi đây được ư? Thay vì vậy, sao ngươi không ngồi xuống bình tĩnh suy nghĩ đối sách?

Lam Hạc toan cãi lại nhưng không nghĩ ra được lý lẽ nào phù hợp bèn tùy tiện mắng một câu:

- Kẻ như ngươi không có tư cách giáo huấn ta!

Nói rồi y phẩy tay áo bỏ vào góc phòng ngồi bó gối tự vuốt lấy cục giận vào trong. Thường Tận lúc này mới quay sang khuyên nhủ Lam Hạc:

- Muốn cởi chuồng phải tìm người buộc chuồng. Đám lâu la này cùng lắm chỉ xem lời chúng ta như gió thoảng qua tai, dù có van xin cũng chẳng ích gì. Đợi đến khi gặp Mộc thần, chúng ta kiên quyết không nhận tội. Ông ta dù sao cũng là một vị thần, không thể tùy tiện giết người vô tội.

Lam Hạc dĩ nhiên hiểu những gì nàng vừa nói. Y chẳng qua chỉ là lo lắng quá hóa nông nổi, chứ những đạo lý đơn giản đó, y đã tỏ mười mươi. Y giả vờ như không nghe thấy, nhắm nghiền mắt tỏ vẻ ngủ say như chết.

Thấy vậy, Thường Tận khề thờ dài. Dù đã trải qua sinh tử với nhau, giữa bốn người bọn họ dường như vẫn còn rất nhiều khoảng cách.

- Nàng đang nghĩ gì? - Từ Khiết hỏi Thường Tận.

- Không có gì. - Nàng khẽ đáp rồi tựa đầu vào bức tường phía sau lưng chợp mắt một lát.

Từ Khiết vẫn ngồi đó, ánh mắt suy tư nhìn nàng. Thường Tận lúc ngủ say tò ra một sự dịu dàng khó tả. Về ôn nhu đó chàng đã nhìn thấy trên vô số những nữ tử khác. Duy chỉ có Thường Tận trước giờ vẫn luôn tỏ ra mạnh mẽ, còn khoảnh khắc nàng yếu mềm chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nàng càng gồng mình lãnh đạm, khoảng cách giữa nàng với Từ Khiết lại càng xa thêm. Nhưng như vậy cũng không sao. Từ Khiết nguyện cả đời này ở bên Thường Tận, cùng chịu khổ ải với nàng, cho dù nàng không buồn liếc nhìn chàng lấy một cái, chàng vẫn cam lòng.

Đang miên man suy nghĩ thì chợt Huyết Vân gọi chàng.

- Từ Khiết, huynh không ngủ sao?

Từ Khiết lắc đầu.

- Ta không ngủ được.

- Ta cũng vậy. Cuộc đời ta tuy đã trải qua nhiều kiếp nạn, nhưng đây là lần đầu tiên bị nhốt trong ngục, cảm giác thật tù túng khó chịu.

Từ Khiết nhoen miệng cười:

- Ta thì ngược lại. Trước giờ dường như chưa trải qua nguy hiểm gì đáng kể, nhưng cảm giác bị giam giữ vốn đã quá quen thuộc.

- Vậy ư...

- Huynh đang cảm thấy gì vậy?

Từ Khiết chỉ vào chiếc vòng ngọc trong tay Huyết Vân. Chiếc vòng màu đen làm từ đá Hắc thạch, giống hệt với chiếc vòng của Thường Tận.

- Đây là quà tặng của cha ta - Huyết Vân đáp - Từ khi ta mới sinh ra, chiếc vòng này đã theo ta như hình với bóng. Ta nghĩ, nhất định nó mang một ý nghĩa nào đó. Có thể nó là di vật mà tổ tiên ta để lại cho phụ thân. Bây giờ đến lượt ta kế thừa.

Thường Tận khẽ mở mắt. Nàng nhận ra chiếc vòng màu đen ấy. Theo quán tính nàng đưa tay lên kiểm tra túi của mình. Quả nhiên chiếc vòng của nàng vẫn còn nguyên tại chỗ. Nếu vậy chẳng phải hai chiếc vòng này chính là một cặp sao?

"Huyết Vân", nàng lẩm nhẩm, "Huyết Vũ". Nàng đột nhiên nhận ra điều gì đó. Hai cái tên này liên quan đến nhau một cách kì lạ. Đầu nàng chợt đau như búa bổ, cảm giác như một ký ức nào đó đang cố thoát ra khỏi góc khuất trong tâm trí nàng.

Nàng đưa tay lên ôm đầu, cố gắng nhớ lại chuyện gì đó không rõ. Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong tâm trí nàng khiến Thường Tận nhớ ra tất cả. Ngày hôm ấy, Huyết Vân dùng linh thạch của Từ Khiết để cứu Ninh Tư. Cũng ngay trong hôm đó, nàng bị Huyết Vân phong ấn ký ức.

Nhưng nhờ chiếc vòng này, nàng đã nhớ ra tất cả. Hóa ra Huyết Vân là em trai cùng cha khác mẹ của nàng. Nếu vậy, tại sao Huyết Vân lại xuất hiện ở Tu chân giới? Mục đích của chàng rốt cuộc là gì?

"Một thái tử Ma tộc tất nhiên không có hứng thú tu luyện thành tiên, hành hiệp trượng nghĩa. Rất có thể, mục đích của đệ ấy là Ngũ linh thạch. Sư phụ đã nói, Ma giới đang lục đục tìm kiếm linh thạch nhằm xưng bá thiên hạ. Nếu vậy, bằng mọi giá ta phải ngăn chặn đệ ấy.", Thường Tận nghĩ.

Thấy Thường Tận ôm đầu, Từ Khiết vội tiến lại xem xét:

- Nàng không sao chứ?

Thường Tận lắc đầu:

- Không sao, chỉ là hơi nhức đầu một chút. Nghỉ ngơi thêm một lát sẽ khỏi.

Từ Khiết liền cởi áo khoác ngoài của mình, trải xuống mặt sàn rồi vỗ vỗ:

- Nàng nằm xuống đây nghỉ một lát đi.

Thường Tận khoát tay:

- Không cần đâu. Ta tựa vào tường ngủ là được rồi.

- Đừng ngại - Vừa nói Từ Khiết vừa vịn hai vai Thường Tận rồi kéo nàng nằm xuống - Nàng xem, ngủ như vậy có phải thoải mái hơn nhiều không?

- Cảm ơn người. - Thường Tận đáp rồi nhắm mắt thiếp đi lúc nào không hay.

Một lát sau, đám Mộc binh đột ngột kéo đến, áp giải cả bốn người ra pháp trường. Mộc thần đã ở đó đợi sẵn, ra lệnh cho thuộc hạ trói người vào gốc cây bằng dây thừng áp chế linh lực. Cung thủ đã xếp hàng sẵn, chỉ đợi hiệu lệnh là phóng ngàn mũi tên vào phạm nhân cho đến chết.

- Trước giờ nghe nói Mộc thần hắc bạch phân minh, nhìn rõ thị phi, hóa ra tất cả lời đồn đều là giả. - Thường Tận lên tiếng.

- Hừ, nhân chứng vật chứng rõ như ban ngày, vậy mà các người vẫn ngoan cố không nhận tội. - Mộc thần tức giận đáp.

- Việc ta không làm, có sao phải nhận? - Thường Tận quả quyết - Nếu người còn có chút công đạo, thì hãy cho chúng ta ba ngày để điều tra nguyên nhân thực sự cái chết của Mộc Dung cô nương. Sau thời hạn nếu như không chứng minh được sự thanh bạch của bản thân, chúng ta nguyện giao phó tính mạng cho người.

Mộc thần thoáng có chút dao động. Nếu lỡ Mộc Dung không bị những người này sát hại thật, thì việc ông ta giết người vô tội hôm nay sẽ để lại tiếng xấu muôn đời. Vì vậy Mộc thần miễn cưỡng chấp nhận lời đề nghị của Thường Tận, với điều kiện bọn họ phải để lại hai người làm con tin.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Manh mối bị che giấu

- Thường Tận, nài đi đi. Ta sẽ ở lại làm con tin. - Từ Khiết đề nghị.

- Nếu vậy, ta ở lại cùng huynh. - Huyết Vân tiếp lời.

Thường Tận có vẻ lưỡng lự. Để Từ Khiết cùng Huyết Vân lại trong tay bọn họ, chưa biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì không hay. Trong khi Thường Tận còn đang đắn đo thì Lam Hạc đã vội lên tiếng:

- Quyết định vậy đi. Minh ta và Thường muội đi điều tra là đủ rồi. Nhiều người có khi chỉ vướng víu thêm.

Thường Tận vẫn ngần ngại không đáp. Trong khi đó, đám binh lính đã cởi dây trói cho hai người Thường Tận cùng Lam Hạc.

- Các người chỉ có đúng ba ngày. Nếu không chứng minh được mình trong sạch, cả bốn người sẽ phải chết. - Mộc thần đồng dạng tuyên bố.

Thường Tận ngoảnh nhìn Từ Khiết lần cuối, cảm giác không nở rời xa. Đây là lần đầu tiên nàng do dự nhiều đến như vậy. Từ Khiết mỉm cười nhìn nàng, hai môi mấp máy nói điều gì đó. Tuy không phát ra thành tiếng nhưng nhìn khẩu hình miệng, nàng có thể đoán được đại ý trong câu nói của chàng.

"Nếu không tìm được manh mối, đừng bao giờ quay trở lại. Đừng lo cho ta."

Thường Tận cố nén xúc động, quay đầu dứt khoát rời đi. Bằng mọi giá nàng phải tìm được chứng cứ, bằng mọi giá phải cứu Từ Khiết và Huyết Vân!

Khi mặt trời lên cao quá đỉnh đầu, hai người một nam một nữ tiến vào khu rừng nơi lần đầu họ tìm thấy xác của Mộc Dung. Nàng ta chỉ chết cách đây hai ngày nên hi vọng rằng chỗ đất xung quanh vẫn còn đọng lại dấu vết.

- Nhìn cây cỏ xung quanh có thể đoán được người ra tay thủ pháp rất thâm hậu, chỉ một chiêu đã đoạt được mạng của Mộc Dung, bằng chứng là chẳng có dấu hiệu xô xát nào. Khi chết, Mộc Dung một thân nằm sấp, cũng có nghĩa là nàng ta bị ám toán từ phía sau mà không hề hay biết, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. - Thường Tận suy đoán.

- Ta cũng nghĩ vậy - Lam Hạc đáp - Người ra tay sát hại nhất định hiểu rõ thân phận của Mộc Dung cũng như thói quen hàng ngày của nàng ta nên mới dễ dàng ra tay nhanh gọn. Động cơ ra tay của chúng cũng không phải là để cướp của, thế nên hôm trước khi chúng ta đến đây, Mộc Dung vẫn còn đeo khá nhiều trang sức.

- Nếu vậy... chẳng lẽ là giết người vì thù hận?

- Có khả năng..

- Huynh có nhớ hôm đó, khi chúng ta đang đi trong rừng thì nghe tiếng cầu cứu không? Nhưng khi chạy đến thì phát hiện ra xác chết đã cứng đờ lạnh ngắt.

- Điều này có nghĩa là...

- Chúng ta đã bị gài bẫy. Nhất định có người ở phía sau theo dõi nhất cử nhất động của chúng ta. Sau đó tìm thời cơ sát hại Mộc Dung rồi lừa chúng ta tới để đổ tội.

- Lê nào lại thế? Chúng ta trước giờ hành hiệp trọng nghĩa, chưa từng gây thù chuốc oán với ai bao giờ. Kẻ nào lại muốn hãm hại chúng ta chứ?
- Ta cũng không biết. Rốt cuộc kẻ muốn hại chúng ta là ai?
- Hừm, tiếp tục tìm kiếm xung quanh xem, biết đâu lại phát hiện ra manh mối gì đó. Ta qua bên này, còn muội qua bên kia xem sao.

Thường Tận gật đầu tán thành. Hai người chia làm hai hướng rồi bắt đầu tìm kiếm. Trong lúc đang dạt những tán cây để tìm lối đi, Lam Hạc bỗng thấy vật gì phát sáng trên mặt đất.

Hắn vội tiến lại gần để nhìn cho rõ thì phát hiện một vật nhỏ bằng hạt đậu. Hắn nâng lên xem xét và bỗng giật nảy mình.

"Thứ này chẳng phải là hoa tai của Tuyết Cơ sao? Không, có thể là vật giống vật thôi. Nhưng mà... loại hoa tai này được đặc biệt làm riêng cho Tuyết Cơ, trên đời sao có thể có cặp thứ hai chứ?"

Ngay lúc ấy, Thường Tận chạy tới:

- Bên kia chẳng có gì cả. Huynh có tìm thấy gì không?

Lam Hạc nhanh như chớp giấu chiếc hoa tai vào trong lưng quần, đoạn đáp:

- Ta cũng không tìm thấy gì cả.

Thường Tận thờ dãi:

- Phải làm sao đây? Trời sắp tối rồi mà chúng ta vẫn giậm chân tại chỗ.
- Ta thấy cũng mệt rồi. Hay là chúng ta nghỉ ngơi trước, sáng mai lại điều tra tiếp. Dù sao bây giờ trời tối cũng không thấy rõ đường nữa.
- Cũng đành vậy...

Hai người nhặt nhanh củi khô chất thành một đống rồi nhóm lửa sưởi ấm. Cả ngày nay không có gì lót dạ nên Thường Tận cảm thấy có chút nôn nao.

- Muội đói không? Ta đi tìm chút hoa quả nhé. - Lam Hạc đề nghị.

Thường Tận lắc đầu:

- Không cần đâu, muội vẫn cảm cự được. Không biết Từ Khiết cùng Huyết Vân thế nào rồi. Bọn họ ở trong đó còn phải chịu khổ hơn chúng ta.

Lam Hạc cười hất ra:

- Khổ sở gì chứ. Bọn chúng ở trong ngục có cơm bưng nước rót, phòng ngủ ấm áp, đâu phải chịu cảnh màn trời chiếu đất như chúng ta. Muội nên tự lo cho bản thân mình thì hơn.

Thường Tận ngồi bó gối, đồng thời đưa hai tay lại gần ngọn lửa hơn để sưởi ấm, nằng trằm ngâm một lúc rồi đáp lại:

- Cũng mong là vậy.

Trong lúc đó, Từ Khiết và Huyết Vân vẫn đang bị trói vào hai gốc cây. Lính gác cứ thế thay phiên nhau canh chừng hai người. Từ Khiết đã nhiều lần kêu khát như tuyết nhiên chẳng có kẻ nào bận tâm. Bọn chúng chỉ lạnh lùng đáp:

- Các ngươi cũng sắp chết rồi. Uống thêm một ngụm nước có cải thiện gì không?

Từ Khiết hừ lạnh, đáp lại bọn chúng:

- Vậy thì các ngươi lắm to rồi. Thường Tận nhất định sẽ quay lại cứu chúng ta.

Mặc dù nói như vậy, Từ Khiết vẫn mong rằng Thường Tận sẽ không quay lại. Nữ nhân kia chết không đối chứng giữa đồng không mông quạnh, cho dù có tìm đến hết đời cũng chưa chắc đã có manh mối gì. Nếu đã như vậy, thà rằng Thường Tận trốn đi để bảo toàn tính mạng, còn hơn quay lại đây để chết cùng chàng.

Trong trường hợp xấu nhất, chàng hi vọng vận may của mình sẽ linh ứng. Từ Khiết cố gắng cắn môi mình cho máu bật ra. Lúc giọt máu rơi xuống, chàng niệm một đạo chú gì đó. Giọt máu ngay tức thì được bao quanh bởi một lớp linh khí, sau đó theo làn gió bay đi thật xa.

Từ Khiết khẽ nhoen miệng cười. Cho dù chàng có bị xử tử, khiến cho hồn bay phát tán thì cũng chẳng còn gì phải hối tiếc. Đời này chàng đã gặp được Thường Tận, người chàng yêu thật lòng. Chàng cũng đã gặp được Huyết Vân, bằng hữu vào sinh ra tử.

Chàng không sợ chết, chàng chỉ lo lắng rằng Huyết Vân cũng sẽ tận diệt cùng mình. Mà chàng thì lại hi vọng hắn có thể sống bình bình an an thêm nhiều năm nữa. Hắn là một người tốt, mà người tốt thì xứng đáng nhận được cái kết có hậu.

- Huynh đang nghĩ gì vậy? - Huyết Vân hỏi.

Từ Khiết nói lảng sang vấn đề khác:

- Ta đang nghĩ, nếu chúng ta thoát khỏi kiếp nạn này, việc đầu tiên mà ta cần làm là gì.

- Huynh có sợ chết không?

- Ta tất nhiên không sợ. Ta đã sống quá lâu rồi. Trong quãng thời gian đó, mỗi ngày đều trôi qua tẻ nhạt. Cho đến khi ta gặp nàng ấy... - Từ Khiết nhìn về xa xăm, ánh mắt màu xanh ngọc bích của chàng phảng phất một sự miễn cưỡng - Cho đến khi ta gặp nàng ấy, mỗi ngày của ta đều trở nên có nghĩa. Đối với ta, nhiều đó là quá đủ. Vậy còn huynh, huynh có sợ chết không?

Huyết Vân cười nhạt:

- Một người đã chết, có sao lại phải sợ chết?

- Nhưng cái chết này không giống vậy. Bị giết bởi vận tiền của Mộc thần, huynh chắc chắn sẽ hồn phi phách tán, mãi mãi không thể siêu sinh.

- Vậy cũng có hề gì. Một người theo đuổi đại nghiệp như ta, vốn đã sớm xem sự chết nhẹ tựa lông hồng. Ta chỉ tiếc là mình chưa kịp nhìn thấy thành tựu.

- Đại nghiệp mà huynh nói đến là gì vậy? Huynh đang theo đuổi thứ gì đó ư?

- Phải, ta đang theo đuổi một thứ hư ảo, một thứ mà ta phải đánh đổi bằng những điều mà ta trân quý nhất.

- Đánh đổi nhiều như vậy, hi vọng rằng huynh sớm ngày đạt được ý nguyện.

Từ Khiết chưa kịp dứt lời thì một cơn gió ở đâu đột nhiên thổi tới, kèm theo sớm chớp đùng đùng. Tiếp đó là màn mưa như trút nước. Đám binh lính thấy vậy liền bỏ gác trở về Mộc thanh điện để tránh bão.

Chỉ còn hai người Huyết Vân và Từ Khiết ở lại, dưới cơn mưa lạnh lẽo như tát vào mặt. Gió giật liên hồi từng cơn, xô ngã một số cây con trong rừng. Tán lá phía trên ngọn cây nơi hai người đứng cũng bị xô đẩy ngã nghiêng đến mức rụng sạch lá.

Từ Khiết và Huyết Vân nhắm mắt lại, cảm nhận từng giọt mưa rơi xuống cơ thể mình. Cơn mưa lạnh buốt dội xuống liên tục từ tối mịt đến sáng hôm sau.

Khi đám binh lính quay lại thì cả hai người đều đã ướt sũng. Từ Khiết lúc này toàn thân lạnh cóng, hai bờ môi trở thành một màu trắng bệch. Chàng nhắm nghiền mắt, hai con ngươi chao đảo liên tục như thể chàng đang lạc trong một ác mộng nào đó.

Huyết Vân ở bên cạnh cũng cảm thấy cơ thể mình đang yếu dần. Nếu không phải vì dây trói đoạn lĩnh, bọn họ cũng không đến nỗi như vậy.

Đêm qua khi cơn mưa ập tới, Thường Tận và Lam Hạc đã kịp trú chân dưới một ngôi miếu hoang. Khi mặt trời vừa ló dạng thì cũng là lúc Thường Tận tỉnh dậy. Nàng nhanh chóng vớ lấy kiếm của mình rồi tiến vào rừng để tiếp tục cuộc điều tra.

Việc làm này của nàng kể ra có thể gọi là mò kim đáy bể. Mạnh mẽ duy nhất còn sót lại có lẽ chính là chiếc hoa tai mà Lam Hạc nhặt được, nhưng y đã sớm che giấu nó, nhằm bảo vệ cho Tuyết Cơ.

Không ai có thể ngờ được rằng, người mà Lam Hạc thầm thương trộm nhớ lại là cô con gái ngang ngược của Tu chân Trưởng môn, Nguyễn Tuyết Cơ. Từ khi Lam Hạc còn nhỏ đã được Thượng Lang thu nhận làm đệ tử. Y ngày ngày sát cánh bên Tuyết Cơ, học chung, chơi chung và nghịch phá chung.

Nàng thiếu nữ Tuyết Cơ ngày thơ trong sáng ngày đó là giấc mộng thời tươi trẻ của Lam Hạc mà cả đời này chàng sẽ không bao giờ quên. Dù cho sau này khoảng cách giữa hai người trở nên lớn dần, khiến nàng không còn chơi đùa với hắn nữa, thì đối với Lam Hạc, tình yêu thuở ban đầu ấy vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Đứng trước ngưỡng cửa của sự sống và cái chết, Lam Hạc cũng không ngần ngại bao che cho nàng, dù cho ngày mai y có thể phải trả giá bằng hồn phách của mình. Bất quá hắn vẫn còn có thể bỏ trốn, vậy thì Mộc Thanh sẽ giết Huyết Vân cùng Từ Khiết, hai kẻ mà hắn vốn đã không vừa mắt.

Nghĩ vậy, Lam Hạc quyết định sẽ không nói cho Thường Tận biết về chiếc hoa tai mà y tìm được. Thay vào đó, hắn khuyên nhủ nàng:

- Có tìm nữa cũng vô dụng. Vụ án này đã định sẵn là bế tắc. Chỉ bằng chúng ta nhân lúc còn sớm hãy mau trốn đi. Đợi đến ngày mai khi thời hạn ba ngày kết thúc, Mộc thần sẽ chỉ kết liễu hai người kia.

Thường Tận quay sang nhìn hắn, hai mắt tràn đầy vẻ căm phẫn:

- Huynh nói gì vậy? Hai người đó bị giữ ở lại, là vì để cho huynh có cơ hội sống đấy. Vậy mà huynh có thể thốt ra những lời đó ư?

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thoát chết trong gang tấc

Lam Hạc thở dài:

- Vậy mọi người nói xem chúng ta còn có thể làm thế nào? Chẳng lẽ cùng bọn họ đồng quy vô tận?

Thường Tận nắm chặt hai bàn tay. Nàng đã tận mắt nhìn Thuần Minh vì mình mà hi sinh tính mạng. Lần này bằng mọi giá nàng nhất định phải cứu Từ Khiết và Huyết Vân ra. Nàng tuyệt đối không thể vì ham sống sợ chết mà bỏ mặc hai người kia. Nàng đáp:

- Đúng vậy. Cho dù có hồn phi phách tán, ta cũng phải bảo toàn tính mệnh cho bọn họ.

Nói rồi nàng lên đường trở về Mộc phủ. Nhân lúc trời vẫn còn tối, Thường Tận thả khói mê làm cho lính canh đồng loạt gục xuống.

Thấy có động tĩnh, Huyết Vân và Từ Khiết cùng nín thở. Ngay sau đó, dây trói của hai người lập tức bị cắt đứt. Từ Khiết lên tiếng hỏi:

- Thường Tận, là muội sao?

Thường Tận xuất hiện trước mặt chàng, gạt đầu ra hiệu. Từ Khiết tỏ vẻ lo lắng:

- Chẳng phải đã nói nàng trốn đi sao? Còn quay lại làm gì?

- Đừng nói nhiều nữa. Mau đi thôi. - Thường Tận ngắt lời chàng.

Tuy nhiên ba người chưa kịp rời khỏi thì đột nhiên từ đâu một mùi gió lao như bay tới, chắn ngang trước mặt Từ Khiết.

- Quả nhiên các người không chứng minh được bản thân vô tội, liền có ý đồ tẩu thoát. Đến nước này, các người đừng hòng chối cãi!

Từ Khiết nhanh chóng ngã người ra để tránh mũi thương sắc nhọn. Chàng dùng một chương đẩy bay tên Mộc binh vừa lao tới. Hắn ngã ngựa ra sau, khuôn mặt vẫn không bớt đi vẻ đắc ý.

- Đừng tưởng các người có thể dễ dàng rời khỏi đây.

Nói rồi hắn đưa tay lên miệng hút sao ra hiệu. Một toán Mộc binh xông ra gần cả trăm tên, ai nấy đều cầm dao kiếm trong tay.

Huyết Vân đưa tay trái ra phía trước, còn tay phải làm động tác kéo mũi tên. Sau đó chàng thả tay phải ra, lập tức một tên Mộc binh bị trúng tên ngã gục xuống. Chàng nhanh chóng xoay một vòng, hạ liền thêm năm đối thủ nữa.

Thường Tận cũng rút Thương kiếm ra, xông tới đối phó với những tên còn lại. Động tác của nàng vừa nhanh gọn, vừa dứt khoát khiến cho những kẻ kia không kịp phản ứng liền đã bị hạ bệ.

Từ Khiết vẫn đứng yên tại chỗ, đảo mắt nhìn quanh. Chàng dường như cảm nhận được chuyện gì đó không đúng.

"Đối phó với chúng ta lại chỉ có một lũ người vô dụng như vậy. Đây không phải là phong cách hành sự thường thấy của Mộc thần", chàng nghĩ.

Chưa kịp phát hiện ra điều bất thường thì từ tứ phía đột nhiên có hàng vạn dây leo đâm tới như vũ bão.

- Cẩn thận! - Thường Tận kêu lên đồng thời chạy đến đứng chắn trước mặt Từ Khiết.

Nàng ra sức dùng kiếm cản những sợi dây leo đang lao đến càng lúc càng nhiều. Thấy vậy, Từ Khiết dùng linh lực áp chế những dây leo ấy, để chúng không tiến lại gần thêm.

Ngay lúc ấy, mặt đất rung động dữ dội. Từ Khiết cảm thấy linh lực của mình biến mất một cách kì lạ.

- Nguy rồi. Ở đây có trận pháp!

Vừa dứt lời, lớp bảo vệ xung quanh ba người bị đập tắt. Thường Tận và Huyết Vân cũng không chống đỡ nổi nữa. Hàng loạt dây leo được thả xâm nhập vào quần lũy ba người.

Đám dây leo càng lúc càng siết chặt hơn, như thể muốn ép người ta ra nước.

- Ha ha! - Một điệu cười quen thuộc vang lên. Mộc thần xuất hiện với vẻ mặt đắc ý. - Các người xem thường năng lực của chúng ta quá đấy. Hãy ngoan ngoãn chờ ở đây đến ngày mai. Chúng ta sẽ cho các người biết mùi vị của vạn tiền xuyên tâm!

Nói rồi hân vui vẻ rời đi, bỏ lại đám binh lính cười hả hê canh phòng ba người đang vùng vẫy bất lực. Từ xa, Lam Hạc lên quan sát nhưng chẳng dám xông vào.

Thật ra y không nở nhìn thấy cảnh đồng môn bị sát hại, nhưng nếu bảo y xông vào cứu bọn họ, e rằng có cho tiền y cũng không dám.

"Nếu đã biết rõ là sẽ chết. Có sao lại còn đâm đầu vào?", Lam Hạc nghĩ.

Sáng sớm hôm sau, thần dân của khắp khu rừng đều đến xem xử quyết. Mộc thần ung dung tại thượng tuyên bố:

- Những kẻ này lai lịch bất minh, khi đi qua khu rừng này đã nhẫn tâm hãm hại con gái ta để cướp tài sản. Vì nhân từ, ta đã cho chúng thời hạn ba ngày để chứng minh bản thân vô tội. Thế nhưng chúng không những không tìm được chứng cứ, còn toan liều mạng chạy trốn. Cũng may bản tọa sớm đã có dự liệu, nếu không e rằng đã để vượt mất lũ vô nhân tính này.

- Ngươi có thể ra tay xử quyết, nhưng tội danh này chúng ta không thể nhận. - Thường Tận đồng dạng đáp trả.

- Hừ, đến nước này rồi ngươi còn giao biện. Ngươi đâu, mau lập tức hành quyết!

Bên dưới người người bắt đầu xô xao bàn luận, sau đó thi nhau ném đá về phía đám người Thường Tận. Một viên, rồi hai viên mạnh bạo đập vào mặt Thường Tận cho đến khi máu nàng bật ra. Thường Tận mặt không biến sắc, ánh mắt vẫn vô cùng bình thản.

- Phóng tiễn! - Mộc thần ra lệnh.

Ngay lập tức, ngàn vạn mũi tên được bắn ra cùng lúc. Ba người nhắm chặt mắt, sẵn sàng chờ đợi cái chết.

Thế nhưng mũi tên đi được nửa đường đột nhiên ngừng lại. Trong không trung lúc này xuất hiện một nam nhân mặc y phục trắng, đôi mắt màu xanh ngọc bích vạn phần anh tuấn. Chàng đáp xuống trước mặt Từ Khiết, hai mày khẽ cau lại.

Vạn tiễn theo bước chân của nam nhân này mà rơi xuống là tả như mưa. Từ Khiết mở mắt ra và nở một nụ cười hạnh phúc. Vị nam nhân trước mặt chàng đây là một người vô cùng quen thuộc.

Mộc thần tức giận đứng bật dậy:

- To gan! Kẻ nào dám náo loạn pháp trường của ta?

Nam nhân nọ liền quay lại, nhìn thẳng vào Mộc thần mà đáp không chút e dè:

- Dám hỏi Mộc thần, trước khi xử quyết những người này đã thu thập đủ nhân chứng vật chứng chưa?

- Hừ, bọn chúng sợ tội mà tẩu thoát, đây không phải là chứng cứ chắc chắn nhất sao? - Mộc thần đáp - Con gái ta vì bọn chúng mà chết. Nếu hôm nay ta không xử quyết bọn chúng, thì thiên địa này làm gì còn vương pháp nữa.

- Xâm ngôn! Ngươi chết không có ai làm chứng, đã vậy vật chứng cũng chẳng có, vậy mà đã vội định tội. Ngươi đây không phải là đang coi thiên pháp như trò đùa sao?

- Ngươi... - Mộc thần cảm thấy đuối lý - Dù sao việc đó cũng không liên quan đến ngươi. Hôm nay ta hành quyết những kẻ này trong địa bàn của ta, người ngoài không có quyền can thiệp.

- Sao lại không liên quan? Tính mạng của bất kì ai cũng không thể do một mình ngươi định đoạt.

Thấy dùng lời đối phó không hiệu quả, Mộc thần chỉ đành dùng biện pháp mạnh.

- Ngươi đâu? Mau giải tên thích khách này ra ngoài!

Đám Mộc binh cùng đao kiếm nhất loạt xông tới nhưng nam nhân nọ chỉ phẩy tay một cái, tất cả đều bay xa cả ngàn dặm.

Thấy vậy, Mộc thần không tránh khỏi kinh hãi. Khuôn mặt hân chuyển từ đỏ sang xám ngắt.

Lúc này nam nhân kia mới lấy trong người ra một chiếc gương lớn.

- Các ngươi nhìn đi, đây chính là gương Ảnh Linh. Bất cứ chuyện gì trong thiên hạ đều không qua mắt được nó. Ta sẽ cho các ngươi xem chân tướng vụ việc.

Nói rồi chàng làm phép để Ảnh Linh tái hiện lại vụ án mạng trước đó...

Trong không gian hoang vắng của núi rừng, Mộc Dung đang một mình rảo bước, hai chân liên tục nhảy chân sáo hoan hỉ. Đột nhiên từ sau lưng nàng, một bóng đen lao tới, đánh mạnh vào sau gáy khiến Mộc Dung ngã ra bất tỉnh. Kẻ vừa tấn công che kín mặt nên không thể nhìn rõ nhân dạng.

Tiếp đó, một nữ nhân mặc y phục bằng lụa màu hồng phấn bước tới. Khuôn mặt nàng ta cũng được che bằng một lớp màn mỏng. Ả làm phép hút đi linh

lực của Mộc Dung, khiến nàng ta kiệt quệ mà chết. Xong việc, nữ nhân nọ cùng kẻ mặc đồ đen kia nhanh chóng rời khỏi.

Một lúc lâu sau, bốn người Thường Tận, Từ Khiết, Huyết Vân cùng Lam Hạc mới xuất hiện. Ngay sau đó, Mộc thần từ đầu bỗng ập ra truy bắt bọn họ.

- Các người đã xem rõ chưa? - Vị nam nhân nọ lên tiếng - Những người này rõ ràng là đến nơi lúc Mộc Dung đã mất mạng. Bọn họ chẳng phải hung thủ gì cả. Còn kẻ giết người thực sự, sớm đã cao chạy xa bay.

Mộc thần như người mất hồn, quỳ sụp xuống giữa nền cỏ.

- Chẳng lẽ ta đã sai rồi ư? Ta một lòng vì con gái muốn báo thù, mà vô tình làm sát người vô tội.

- Bây giờ người nhận ra cũng chưa muộn đâu. Còn không mau cời trói cho bọn họ.

- Mau, mau cời trói! - Mộc thần ra lệnh.

Đám đông bên dưới thấy không còn náo nhiệt để xem nữa thì cũng nhanh chóng giải tán.

Không ngờ mọi chuyện cuối cùng lại hóa nguy thành an, giọt máu mà Từ Khiết truyền đi hôm đó may mắn lại có tác dụng.

- Cũng may ta nhận được tin mà con truyền tới. Từ hôm nay hãy trở về với ta. Để con lưu lạc bên ngoài lâu như vậy, ta thực sự không an tâm. - Nam nhân kia nói với Từ Khiết.

Ai nhìn lại chẳng nhận ra bọn họ là từ một khuôn mặt đúc ra. Từ màu mắt, đến nét mặt đều giống nhau đến tám chín phần.

- Vị này... là sư huynh của người ư? - Thường Tận hỏi Từ Khiết.

Nam nhân nọ cười lớn:

- Ha ha ha! Người thấy ta rất giống sư huynh của hấn sao?

- Đúng vậy, hai người quả thật trông giống nhau như đúc.

- Chỉ tiếc rằng, hấn là do ta sinh ra.

- Sao cơ?

Thường Tận dường như vẫn chưa hiểu ra ý của Thiên đế. Thấy vậy, Từ Khiết liền giải thích:

- Đây là phụ thân ta.

- Phụ thân? - Thường Tận kinh ngạc - Quả nhiên là trong Thiên giới tuổi tác không hề liên quan đến vẻ ngoài.

- Sao người biết ta là người của Thiên giới? - Thiên đế ôn tồn hỏi.

Thường Tận cười đáp:

- Ai mà không biết gương Ảnh Linh kia là thân vật của Thiên giới. Nếu người không phải đến từ Thiên giới, thì còn có cách giải thích nào hợp lý hơn sao?

- Vậy nếu lỡ ta là người xấu vừa cướp đi Ảnh Linh từ Thiên giới thì sao?

- Nếu người là kẻ xấu thì chắc chắn sẽ không ở đây nói lý với Mộc thần, lại càng không tùy tiện mang vật vừa cướp được ra dùng nơi đông người thế này.

- Ha ha! Thông minh lắm! Rất hợp ý ta.

Thường Tận mỉm cười cúi đầu hành lễ:

- Không dám, chỉ là lời tùy tiện nói ra thôi.

- Phụ thân, con có chuyện cần nói riêng với người. - Từ Khiết xen vào.

- Vậy... hai người trò chuyện đi, bọn ta đi nói chuyện với Mộc thần. - Thường Tận biết ý tránh đi cùng Huyết Vân.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hồn độn

Thường Tận đến trước mặt Mộc Thần, thờ dài nói với hắn:

- Mặc dù ta rất hận ngươi vì đẩy chúng ta vào chỗ chết, nhưng con gái ngươi vô duyên vô cớ bị sát hại, quả là việc trái luân thường đạo lý. Vì vậy ta sẽ không tính toán mà giúp ngươi tìm ra hung thủ.

- Ta thấy không cần thiết đâu. - Huyết Vân ở phía sau chen vào - Kẻ này không xứng được giúp đỡ. Người chết cũng đã chết rồi. Ngươi giúp hắn thì nàng ta cũng đâu sống lại? Tìm ra hung thủ chẳng qua chỉ là để an ủi người sống. Vậy hà tất phải dẫm chân vào đồng bùn này?

- Ta không quan tâm đến tâm tình của lão già này. - Thường Tận đáp - Ta muốn làm vậy cũng chỉ vì Mộc Dung. Tuy rằng người đã chết, nhưng linh hồn có thể vẫn chưa được siêu thoát. Biết đâu Mộc Dung vẫn đang đợi để chứng kiến kẻ sát hại mình bị quả báo.

- Đa tạ Thường cô nương. - Mộc Thần dập đầu cảm ơn rồi rút.

- Không có gì. Là việc nên làm thôi. - Nàng đáp, đoạn đỡ ông ta dậy.

Lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên:

- May mà mọi người không sao.

Cả Thường Tận lẫn Huyết Vân cùng quay lại.

- Thì ra là huynh.

Lam Hạc tỏ vẻ áy náy. Y gãi đầu bứt tóc, cố gắng nói những câu không được liền mạch:

- Thường Tận, là ta có lỗi. Ta đã rất muốn xông ra cứu mọi người nhưng lực bất tòng tâm.

Huyết Vân toan xả một trận phần nộ lên người Lam Hạc thì Thường Tận đã lên tiếng trước:

- Huynh đi đi. Con người ta yêu hận phân minh. Nếu huynh đã vô tình thì ta cũng chỉ có thể đáp lại bằng sự vô nghĩa. Huynh nhân lúc đồng môn gặp nạn mà lần trốn, không phải là việc của người quân tử. Nơi này đã không còn chỗ cho huynh.

Huyết Vân cảm thấy có phần kinh ngạc. Mọi ngày Thường Tận vẫn rất thân thiết với Lam Hạc, luôn luôn đứng về phe hắn, không ngờ hôm nay lại có thể nói những câu lạnh lùng như vậy. Chẳng hề nhoeo miệng cười. Phen này không cần chàng ra tay vẫn có thể trị được cái gai trong mắt.

- Thường Tận, ta... ta thực sự xin lỗi. - Lam Hạc van nài - Muội hãy để ta lấy công chuộc tội có được không?

- Lam Hạc huynh, lời của ta một khi đã nói ra, thì không bao giờ đổi ý. Huynh đi đi. Nhiệm vụ này, chúng ta tự khắc lo liệu. Nếu sư phụ có trách phạt, huynh cứ đổ lên đầu ta là được.

Nói rồi nàng lạnh lùng bỏ đi. Huyết Vân nhếch mép cười rồi cũng bước theo Thường Tận. Lam Hạc tức mình dậm vào không khí, xả một trận tức rồi quay đầu trở về Bạch Mã Sơn.

Trong lúc đó, Từ Khiết vẫn đang nói chuyện với Thiên đế.

- Con cũng rời khỏi Thiên giới khá lâu rồi. Hôm nay hãy theo ta về cung.

- Đa tạ phụ hoàng đã tương trợ hôm nay. Nhi thần vẫn còn việc phải làm ở hạ giới nên tạm thời không thể không thể quay về.

- Là chuyện Linh thạch sao?

- Đúng vậy. Nay Ma giới đã rục rịch thu thập Ngũ linh thạch mưu đồ bá chủ thiên hạ. Nếu chúng ta không sớm ra tay ngăn cản thì ắt sẽ đại loạn.

Thiên đế gật đầu:

- Vậy được. Nếu có gì bất trắc, phải lập tức truyền tin cho ta.

- Nhi thần nhớ rồi.

Thiên đế phẩy tay áo một cái, sau đó biến mất trong không trung, chỉ có tàn dư linh khí của ngài là còn sót lại.

Lúc này Thường Tận cùng Huyết Vân đi tới. Bọn họ đề nghị ở lại Mộc Thanh Điện thêm vài ngày nữa để điều tra cái chết của Mộc Dung trước khi tiếp tục hành trình đến Quỷ giới.

Trong khi đó ở Ma giới, Trương Huyết Vũ đang rất sốt ruột khi nhiều ngày liền vẫn chưa thấy tiến triển của Ngũ linh thạch. Vì vậy ông ta truyền thuộc hạ thân tín là Tiết Kiên đi đốc thúc con trai mình.

- Bằng mọi giá phải đưa linh thạch trở về càng sớm càng tốt, tránh để đêm dài lắm mộng!

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Tiết Kiên rời đi trong vội vã, ngày đêm không ngừng nghỉ, lần theo dấu hiệu của đá hắc thạch để tìm Huyết Vân.

Người này dung mạo kỳ quái, trên mặt có một vết bóng lớn loang khắp từ mang tai bên phải đến mang tai bên trái, khiến cho phần mặt bên dưới loang lổ lồi lõm nhìn rất kinh dị.

Mỗi tháng cứ đến ngày rằm là vết thương lại chảy ra cơ man những máu cùng mủ, khiến cho người người khiếp sợ. Nếu không phải hắc bình thường vẫn dùng mạng che mặt thì ngay cả những con ma trong âm giới có lẽ cũng chẳng dám tới gần.

Tuy nhiên, Huyết Vũ lại đặc biệt ưa thích hắn. Trong số những thủ hạ của ông ta, Tiết Kiên là người được sủng ái nhất. Vì vậy hắn nghiễm nhiên nhận được sự tôn kính của những bộ hạ khác.

Người ngoài nhìn vào ghen ghét có, đố kỵ cũng có, nhưng không ai biết được đằng sau lớp vỏ nhếch nhác ấy, hắn đã phải trả giá bao nhiêu.

Gương mặt này của hắn, ngày đó cũng vì một người mà hi sinh. Không những vậy, toàn bộ nội tạng của hắn đều bị hủy hoại, cuối cùng phải cắt bỏ toàn bộ.

Cho đến khi hóa thành ma, dung mạo hắn vẫn không hề bớt đi vẻ gớm ghiếc, còn nội tâm hắn sớm đã tan cùng tro bụi.

Hắn đánh đổi nhiều như vậy, cuối cùng chỉ nhận lại được một vị trí đặc lực bên cạnh Ma Tôn. Thế nhưng đó tuyệt nhiên không phải là điều mà hắn hằng ao ước.

Đối với hắn mà nói, dưới một người trên vạn người không phải là điều gì đáng tự hào. Cái mà hắn thực sự muốn, là vị trí cửu ngũ chí tôn. Lần này tuy rằng nhận sự phân phó của Ma Tôn để tìm linh thạch về, nhưng mưu ngầm của hắn, e rằng khó mà phát hiện được.

Ma giới đã bắt đầu hành động, thì cũng không thể thiếu phần Quý giới. Ngày đó sau khi bị Từ Khiết đánh trọng thương, Ninh Tư được phụ thân mình vớt một mạng quay về.

Vừa về đến Quý giới, chàng liền bị giam lỏng trong Tàn Sinh điện. Chàng vẫn nhớ như in từng câu từng chữ Quý Vương nói:

- Phế vật! Ta từng cân nhắc để ngươi trở thành thuộc hạ thân tín bên cạnh mình. Nhưng xem ra, với năng lực này của ngươi, chẳng đáng để ta phí phạm tâm tư.

Ninh Tư nắm chặt hai bàn tay, rồi bất ngờ lao đầu vào tường. Chàng liên tục đập đầu cho đến khi máu tuôn ra đầy trán. Chàng ngã đầu ra sau, cười ha hả như một kẻ điên. Nộ khí trong người tràn ra, đốt cháy cả một góc phòng.

"Ta cố gắng bao nhiêu như vậy, cũng chỉ được cân nhắc làm thuộc hạ thân tín. Ta có gì không bằng tên Ninh Tề kia mà lại bị đối xử như vậy. Hắn chẳng qua chỉ may mắn được chính thất sinh ra, luận tướng mạo, luận tài năng, hắn một chút cũng không bì được với ta."

Lửa giận trong người Ninh Tư càng lúc càng lớn, khiến cả Tàn Sinh điện bốc cháy ngùn ngụt. Binh lính canh giữ ở bên ngoài thấy vậy thì nháo nhào tìm cách dập lửa. Chỉ cho đến khi Quý Vương xuất hiện, ngọn lửa mới được dập tắt.

Nhìn thấy Quý Vương, Ninh Tư trong hai mắt tràn đầy oán hận. Quý Vương nhanh chóng phong ấn linh lực của Ninh Tư, phạt chàng bị bất động trong một tháng. Sau đó như mọi khi, ông ta lại lãnh đạm rời đi.

Khóe mắt Ninh Tư đột nhiên cảm thấy có gì đó cay cay. Chàng là một nam nhân mạnh mẽ, vốn chẳng sợ bất kì điều gì trong thiên địa, trước giờ cũng chưa từng có ai ức hiếp được chàng. Duy chỉ có một người khiến chàng uất hận không nguôi.

Suốt một tháng ròng, Ninh Tư liên tục chìm trong suy tư. Vì không thể cử động được, chàng hết ngủ rồi lại thức, mà cứ mỗi lần tỉnh dậy là tâm trí lại miên man trong những dòng suy nghĩ.

Chàng cơ hồ nhìn thấy bóng dáng một nam nhân toàn thân y phục màu xám, bước chân nhẹ như có như không, một tay bưng chén thuốc, tay còn lại đỡ đầu chàng dậy.

Vị nam tử kia giọng nói trầm ấm, nói rằng tên của mình là Thiện Nhân. Từ người của hắn tỏa ra một mùi vừa mạnh mẽ vừa ma mị. Tuy không biết là gì nhưng mùi hương đó đã thấm thấu vào tâm can chàng, khiến chàng vĩnh viễn không quên được.

"Nếu một ngày có cơ hội gặp lại, ta nhất định sẽ dùng thịnh khí đối đáp ngươi. Chỉ hi vọng ngày đó không còn xa nữa..."

Một tháng trôi qua như mộng ảo. Thoáng chốc độc chú trên người Ninh Tư đã được giải. Chàng nhận cơ hội ấy trốn khỏi Quý giới, quyết tâm đi tìm Từ Khiết phục thù.

Cùng lúc ấy, Tiết Kiên cũng đã tìm được chỗ của Huyết Vân. Hắn hóa thành một bé gái mười tuổi, ngồi khóc thút thít trong rừng. Đúng lúc Thường Tận, Huyết Vân cùng Từ Khiết vào rừng tra án đã "tình cờ" gặp được.

- Tiểu mỹ nhân, ngoan, đừng khóc nữa - Từ Khiết dịu dàng dỗ dành đứa bé - Con xem, khuôn mặt bụi bặm đáng yêu này đã bị làm lấm lem đi rồi.

Vừa nói chàng vừa đưa tay quạt nước mắt cho đứa bé.

- Cháu bé, con tên là gì? - Thường Tận cũng ngồi xuống ân cần hỏi.

- Ở nhà mọi người thường gọi con là Hoa Mai. - Đứa bé đáp.

- Hoa Mai? - Thường Tận bất giác mỉm cười. - Cái tên rất đáng yêu. Vậy con làm sao mà bị lạc ở đây?

Nghe hỏi như vậy đứa bé càng khóc to hơn:

- Hức... hức... Con đi với cha mẹ vào rừng hái củi, sau đó mẹ con bảo ngồi đây đợi để mẹ đi hái nấm. Nhưng mà con đợi này giờ lâu lắm rồi mà mẹ vẫn chưa quay lại. Hức... hức...

Ba người đảo mắt nhìn nhau.

- Xem ra, đứa bé này đã bị bỏ rơi. - Từ Khiết nói khẽ với Thường Tận.

Nàng nhìn đứa bé rồi động lòng thương cảm, vì vậy đã nói với nó:

- Hoa Mai à, con tạm thời đi với ta. Có lẽ cha mẹ con lạc đường rồi nên không tìm thấy con. Nhưng mà sau này nếu chúng ta kiên trì tìm kiếm, nhất định sẽ tìm thấy họ. Có được không?

Đứa bé đưa tay quạt nước mũi, khuôn miệng mím thành hình chữ "u" ngược. Nó gật đầu đồng ý. Thường Tận liền xoa đầu, mỉm cười khen ngợi:

- Ngoan lắm. Từ nay cứ gọi ta là sư phụ. Có sư phụ ở bên, con không phải sợ gì cả.

Hoa Mai liền chạy tới ôm chầm lấy Thường Tận. Nàng tiện thể vỗ vỗ lưng nó, tuyệt nhiên không hề hay biết tất cả chỉ là một vở kịch.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Thiện ác bất phân

- Chúng ta đã ở đây gần một tháng rồi mà không có tiến triển gì. Ngoài những suy luận không hồi kết thì cũng chẳng có chứng cứ gì rõ ràng. Cứ thế này ta nghĩ không phải cách. - Từ Khiết bàn đối sách với Huyết Vân và Thường Tận.

Nàng gật đầu tỏ vẻ tán thành:

- Quả thực như vậy. Tạm thời chỉ có thể kết luận rằng Mộc Dung là vô tình bị kéo vào chuyện này, còn mục tiêu thực sự mà tên sát nhân hướng đến lại là chúng ta. Nhưng kẻ đó là ai thì nhất thời không thể đoán ra được.

- Tại sao ngươi lại nghĩ có người nhắm vào chúng ta? - Huyết Vân hỏi.

- Ngươi nghĩ mà xem - Thường Tận đáp - hôm đó chúng ta đang đi trong rừng thì vô duyên vô cớ nghe thấy tiếng kêu cứu, trong khi người chết đã được một lúc lâu.

- Không sai - Từ Khiết tiếp lời - Kẻ đó chắc chắn là cố ý giả họa nên lên kế hoạch giết người sau đó dụ chúng ta đến, đồng thời đưa tin cho Mộc thần để hắn kịp lúc xuất hiện bắt quả tang chúng ta.

Huyết Vân nghe xong cũng gật gù, đồng thời thở dài:

- Kẻ này quả thật đã uống phí không ít tâm tư, tâm địa hắn cũng thật tàn nhẫn. Chỉ vì muốn tiêu diệt chúng ta mà lạm sát người vô tội.

Từ Khiết nhếch mép cười:

- Một kẻ đã rắp tâm giết người còn quan tâm kẻ chết là vô tội hay có tội ư?

- Huynh nói đúng. Đã là kẻ ác thì làm gì có phân biệt phải trái nữa. Huyết Vân đáp.

- Vậy... ta đến gặp Mộc thần từ biệt - Thường Tận nói - Hai người thu dọn hành lý đi. Sáng mai chúng ta sẽ xuất phát.

Thường Tận vừa đi khỏi thì Hoa Mai đang chơi bên ngoài chạy ù đến bên cạnh Từ Khiết, giơ tay tỏ ý đòi bế. Từ Khiết lắc đầu tỏ vẻ ngao ngán, đoạn bồng đứa bé lên. Chàng đưa tay vuốt vuốt cái mũi nhỏ trắng muốt của nó:

- Tiểu mỹ nhân, con nói xem. Con là đồ đệ của Thường Tận hay là của ta? Tại sao cứ bắt ta ôm hoài vậy?

Hoa Mai lắc đầu nguầy nguậy, khiến cho hai bím tóc của nó cũng đung đưa theo.

- Hoa Mai là đồ đệ của sư phụ. Nhưng sư thúc là phu quân của sư phụ, nên sư thúc cũng được quyền bế con.

Huyết Vân đang uống nước bên cạnh suýt nữa thì sặc qua lỗ mũi. Còn Từ Khiết nghe vậy thì hai mắt chợt sáng rực như sao.

- Con vừa nói ta là gì của sư phụ con? Mau nói lại xem nào!

- Sư thúc là phu quân mật ngọt của sư phụ!

Từ Khiết bật cười ha hả như bị trúng tà còn Huyết Vân lúc này nhấm chùng đã không trụ được nữa. Hắn gục xuống sàn nhà ho sặc sụa.

Đúng lúc đó Thường Tận trở lại thì thấy ba người đang cư xử một cách cổ quái. Nàng ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Từ Khiết ngơoi có chuyện vui sao? Còn ngơoi Huyết Vân, có chuyện chấn động gì ư?

...

Sáng sớm hôm sau khi mặt trời còn chưa lên, đám người Thường Tận lại tiếp tục lên đường. Mục tiêu của họ là Quỷ giới đã bị trì hoãn khá lâu rồi. Vì vậy lần này dù gặp bất cứ trở ngại nào bọn họ cũng quyết tâm không nán lại thêm nữa.

Để cho chắc chắn thì bọn họ nhất trí ngưng kiểm đến Quỷ giới. Đứa bé Hoa Mai lần đầu được bay trên không trung nên cực kì hứng khởi. Nó không ngừng la hét nhảy múa và cười ngoác cả mồm.

Từ Khiết thấy vậy thì lại hỏi:

- Tiểu bảo bối, con thấy có thích không?

- Thích ạ!

Thường Tận ở bên nghe thấy lạ liền hỏi:

- Nhanh như vậy đã thành Tiểu bảo bối rồi ư? Không còn là Tiểu mỹ nhân nữa rồi?

Từ Khiết nhếch mép cười, tỏ vẻ nham hiểm:

- Hoa Mai ngoan như vậy, tất nhiên phải được gọi là bảo bối rồi, đúng không nào Hoa Mai?

- Sư thúc, vậy con không còn là mỹ nhân nữa ă? - Hoa Mai ngây ngô hỏi.

- Không, tất nhiên con vẫn rất xinh đẹp, nhưng vừa xinh đẹp lại còn được cưng chiều thì người ta gọi là bảo bối.

- Thật vậy ă? Thích quá đi! Từ nay con đã được làm Tiểu bảo bối rồi! - Hoa Mai reo lên sung sướng.

Huyết Vân đứng bên cạnh nhìn cảnh gia đình ba người hạnh phúc cười đùa mà khóe miệng bất giác cong lên.

Trong khi đó, Thường Tận vẫn không hiểu hàm ý trong cuộc đối thoại của hai người:

- Đây, vậy là sao chứ? Ngơoi nói chuyện chẳng rõ ràng gì cả.

Từ Khiết đưa ngón tay trỏ lên che miệng và nói với Thường Tận:

- Suyt, đây là bí mật giữa hai chúng ta.

Sau đó dồn nội lực tăng tốc vượt lên phía trước cùng với Tiểu Hoa Mai, bỏ lại Huyết Vân cùng Thường Tận đuổi theo phía sau.

Nhân tiện chỉ có hai người, Thường Tận liền thăm dò Huyết Vân:

- Ngơoi nghĩ sao về chuyện của Ngũ linh thạch? Điều gì sẽ xảy ra nếu Ma giới chiếm được nó?

Huyết Vân trầm ngâm đáp:

- Cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, còn tùy thuộc vào mục đích của kẻ đó.
- Vậy ngươi nghĩ... Ma giới muốn làm gì với Ngũ linh thạch? Chẳng phải là xưng bá thiên hạ sao?
- Vậy cũng có gì không tốt? Ngươi cho rằng trật tự thế giới này nhất định phải do Thiên giới làm chủ sao? Thắng làm vua thua làm giặc, đó là lẽ thường tình. Thiên giới có thể cai quản ngũ giới, tại sao Ma giới không thể?
- Nhưng Ma giới tâm địa độc ác, để bọn họ thống trị nhất định sẽ làm hại bách tính.

Huyết Vân cười khẩy:

- Ma cũng có ma tốt ma xấu, thần cũng có thần thiện thần ác. Tại sao ngươi nghĩ mọi người trong Ma giới đều có tâm địa xấu xa?
- Ngươi cũng biết rồi, trước giờ người ta đều nói Ma quỷ làm hại người, còn thần linh thì bảo vệ, chưa từng có người nói ngược lại.

Huyết Vân đột nhiên cười lớn:

- Ha ha ha! Vậy nên ngươi nghiêm nhiên cho rằng tất cả Ma quỷ đều xấu? Ta thì nghĩ ngược lại. Bất kể ai trong ngũ giới này đều có thể thống trị và trở thành chỗ dựa cho bách tính, không phân biệt chủng tộc, tầng lớp. Tất cả các ngươi đã bị Thiên giới tẩy não rồi, nên mới cho rằng bọn họ chỉ có cái tốt.
- Ngươi bênh vực Ma giới như vậy... Không lẽ ngươi là người của Ma giới?

Huyết Vân đột nhiên khựng lại. Câu hỏi đã đánh trúng tim đen của chàng. Chàng suy nghĩ hồi lâu rồi mới trả lời:

- Ta tất nhiên không phải người của Ma giới. Ta một lòng thành tâm học đạo để trở thành tiên. Tuy nhiên theo cái nhìn khách quan mà nói, ta chẳng thấy Ma giới có gì xấu để đáng bị nói như vậy.

Thường Tận gật gù:

- Ta hiểu rồi.

Quả thật những gì Huyết Vân nói đã lay chuyển tâm can nàng ít nhiều. Trước giờ nàng chưa từng nghĩ rằng Ma giới cũng bình đẳng với Thiên giới, đều có thể dựa vào thực lực để giành lấy vị trí chí tôn. Cho nên những gì Huyết Vân nói ít nhiều cũng có lý.

Mặt khác nàng lo lắng rằng một khi cuộc chiến quyền lực xảy ra, người chịu khổ vẫn là bách tính. Dù ai thắng ai thua, kết cục định chắc vẫn là thiệt hại nặng nề.

Suy cho cùng, nàng vẫn không muốn Ngũ linh thạch lọt vào tay bất cứ ai. Nếu chúng cứ phân tán khắp nơi như bây giờ thì thật tốt. Chỉ tiếc rằng ai ai cũng đang nhắm nhe tìm kiếm. Nếu chẳng may nó bị kẻ xấu chiếm được thì hậu họa khôn lường.

...

Ba người bay suốt một ngày thì tới được Quỷ môn. Bên ngoài có rất nhiều người đang xếp hàng chờ được vào.

- Chưa từng nghe nói tới việc xếp hàng vào Quỷ giới. Sao hôm nay lại có kiểm tra gắt gao như vậy? - Thường Tận hỏi.
- Ngươi không biết đấy thôi - Huyết Vân đáp - Sau vụ có kẻ trà trộn vào Quỷ môn bắt cóc ái phi của Quỷ Vương, hẳn đã trở nên cảnh giác cao độ. Kể từ đó, bất cứ ai muốn vào trong đều phải trình được ấn quý.
- Ấn quý? Là thứ gì vậy? - Từ Khiết hỏi.
- Chính là dấu ấn bằng địa than trên cổ tay. Nghe nói bọn chúng dùng địa nhiệt nung chảy than bảy bảy bốn chín ngày, sau đó dùng khuôn sắt nhúng vào, rồi ép lên tay để khắc dấu ấn quý. Than này đã được phù phép khiến cho dấu ấn mãi mãi không bao giờ biến mất, dù có biến hóa thành hình dạng gì đi nữa.
- Lợi hại vậy sao? - Từ Khiết nói.
- Vậy có cách nào để làm giả ấn quý không? - Thường Tận hỏi.

Huyết Vân chưa kịp nói gì thì Từ Khiết đã búng tay đắc ý:

- Ta có cách!

Nói rồi chàng dẫn mọi người men theo bờ tường, nhân lúc không có ai để ý thì bịt miệng một tên tiểu quỷ đang đứng xếp hàng, sau đó lôi hắn vào bụi rậm.

- Cách mà ngươi nói đây ư? - Thường Tận cười khẩy.

Từ Khiết nhoen miệng cười đồng thời nháy mắt với nàng:

- Không cần cảm động lắm đâu.

Thường Tận không đáp lại, chỉ lắc đầu ngao ngán.

- Được rồi, mau vào chính sự đi - Nàng nói.

Từ Khiết nắm lấy cổ tên tiểu quý, lên giọng dọa nạt hắn:

- Khai mau! Làm sao để có được ấn quý.

Tên quý này tuy mặt mũi bặm trợn dữ dằn nhưng lại bị dọa cho sợ mất mật. Hắn lắp ba lắp bắp trả lời:

- Bẩm... bẩm thần tiên đại nhân... Ấn quý này là do Quý binh đến từng nhà hạ xuống, ngay cả ta cũng không có cách nào...

- Nói láo! Thứ này làm gì có chuyện thần kì đến mức không ai khác ngoài quan binh làm được chứ? Hay là... ngươi chán sống rồi? Nói cho ngươi biết, còn không chịu khai ra, thì ngươi đừng hòng sống sót quay về Quý giới.

Tên tiểu quý trông chừng sắp khóc đến nơi. Đột nhiên hắn như nghĩ ra điều gì đó, liền mừng rỡ nói:

- Ta nhớ ra rồi. Cách đây khoảng năm dặm có một vị cao nhân. Ông ta có thể làm giả bất cứ thứ gì, kể cả ấn quý. Có điều... ông ta không bao giờ giúp ai không công.

- Cái giá là gì? - Huyết Vân hỏi.

- Thứ quý giá nhất trên người ngươi!

...

Năm người cả lớn lẫn nhỏ cùng đi đến nơi ở của vị cao nhân ấy. Nghe nói hắn tên là Dạ Khuyết, tính tình cổ quái. Hắn không phải thần, cũng chẳng phải ma, hắn không theo chính, cũng không theo tà. Hắn đã tồn tại trong cõi thiên địa này hơn hai vạn năm rồi, có lẽ hắn thực sự thần thông quảng đại như lời tiểu quý nói.

- Đây là nơi ở của hắn sao? - Huyết Vân hỏi đoạn chỉ vào ngôi nhà rom tòi tàn trước mặt.

Từ Khiết véo tai tên quý kia:

- Ngươi đùa ta sao? Một cao nhân đắc đạo lại sống trong ngôi nhà trộn lẫn giữa đất cùng rom thế kia?

- Ta... ta quả thật không dám lừa ngài. Đây chính là nơi ở của Dạ Khuyết - Tên tiểu quý khóc lóc phân bua.

- Thôi được rồi, tạm tha cho ngươi. - Từ Khiết nói rồi buông tay ra.

Cả đám còn chưa bước vào thì từ bên trong đã vọng ra tiếng nói:

- Người đến là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mưu ma chúc quý

Thường Tận cúi đầu nghiêm cẩn đáp lại:

- Chúng ta là người tu đạo. Nay có việc quan trọng muốn nhờ cao nhân trợ giúp.

- Các ngươi biết là nhờ ta làm việc sẽ phải trả giá chứ? - Dạ Khuyết hỏi.

- Chúng ta biết. - Thường Tận đáp.

- Vậy được. Mau cho ta xem các người sẵn sàng đưa ra thứ gì.

- Để ta - Huyết Vân tiến lên phía trước.

Từ Khiết vội chặn chàng lại:

- Không, để ta. Huynh đã giúp đỡ ta nhiều rồi. Bây giờ ta cũng nên làm gì đó.

- Không cần đâu. Thực ra ta cũng nợ huynh rất nhiều.

- Huynh nợ ta cái gì chứ?

- Không có gì...

Huyết Vân ngáp ngừng. Thật ra món nợ mà chàng nói đến chỉ có chàng và Thường Tận biết. Đó chính là việc chàng mượn linh thạch trong người Từ Khiết để cứu Ninh Tư, khiết Từ Khiết suýt chút nữa thì mất mạng.

Huyết Vân rút từ trong người ra chiếc vòng hắc thạch của mình.

- Đây là vòng đá gia truyền cha ta đích thân trao tặng. Từ nhỏ ta vẫn luôn mang nó bên mình. Nay ta nguyện ý trao lại cho ngài, mong ngài có thể tương trợ chúng ta.

- Không đủ - Dạ Khuyết đáp.

- Không đủ? - Huyết Vân bất ngờ - Vậy... xin ngài hãy cho chúng ta biết thứ ngài muốn là gì.

- Cái này rất dễ. Một chiếc vòng không đủ, nhưng hai chiếc thì đủ.

- Hai chiếc? Đây là bảo vật gia truyền, lấy đâu ra chiếc thứ hai chứ?

Huyết Vân chưa kịp phản pháo xong thì Thường Tận đã rút từ trong người ra chiếc vòng của nàng trước con mắt kinh ngạc của Huyết Vân và Từ Khiết.

- Sao người lại có nó? - Huyết Vân sững sốt hỏi.

Thường Tận nhìn thẳng vào mắt hấn và thẳng thắn đáp:

- Vật này là do mẹ ta để lại trước khi chết, nói rằng nó là kỷ vật của mẹ với cha ta.

- Nói như vậy... chẳng lẽ người chính là...

- Đúng vậy, ta là con gái của Trương Huyết Vũ.

Cả Từ Khiết cùng Huyết Vân đều vô cùng kinh ngạc. Dù đã trải qua bao sinh tử với nhau, lai lịch của mỗi người dường như vẫn là ẩn số. Huyết Vân không bao giờ ngờ được rằng mình có thể gặp được chị gái cùng cha khác mẹ trong tình cảnh thế này.

Năm người bước vào trong để dâng hai chiếc vòng lên cho Dạ Khuyết nhưng hấn lại nói:

- Ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi. Đây không phải là thứ ta cần. Các người mau cất vào đi.

Huyết Vân lúc này đã rất mất kiên nhẫn:

- Vậy ngài nói xem, rốt cuộc ngài muốn thứ gì?

- Ta muốn hấn.

Dạ thần chỉ tay vào Từ Khiết.

- Muốn ta? - Từ Khiết tròn tròn hai mắt hỏi.

- Đúng vậy, ta muốn có giọt máu của người.

- Cái gì?! - Cả đám cùng đồng loạt quay lại nhìn Dạ Khuyết với ánh mắt trân trối.

Từ Khiết lấp bắp:

- Nay Dạ Khuyết đại nhân... xin chớ có đùa nữa. Tuy rằng ta biết nhan sắc của ta động lòng cả nam giới, nhưng mà thể này hơi quá. Ngài nghĩ, nếu mà ta và ngài... ấy ấy thì có sinh được con không?

Thường Tận bối rối, rút kiếm ra đứng chắn trước mặt Từ Khiết:

- Không được. Việc này là trái với luân thường đạo lý. Cao nhân xin người hãy đưa ra cái giá khác đi.

Dạ Khiết lấy tay tự đập vào trán mình:

- Các người làm cái gì vậy hả? Ta chỉ cần hấn nhỏ một giọt máu vào trong chiếc lọ thủy tinh này thôi.

- Ý ông là... ta...

- Phải, dùng chiếc kim châm này, trích lấy một giọt máu từ đầu ngón tay, rồi nhỏ vào đây.

- Chỉ vậy thôi sao?

- Không thì người còn muốn làm gì?

Từ Khiết gãi đầu cười ngại ngùng:

- Là ta đã hiểu lầm ngài rồi. Thật xin lỗi.

Nói rồi chàng làm theo lời Dạ Khuyết chỉ dẫn. Thường Tận cũng vội rút kiếm lại. Xong xuôi đầu đó, Dạ Khuyết bảo từng người ngồi xuống để hấn làm phép tạo ấn quỷ lên cổ tay.

- Ấn quỷ này quả nhiên rất giống. - Từ Khiết suýt xoa.

- Thành tâm đa tạ ngài. - Thường Tận cúi đầu cảm ơn.

- Được rồi, được rồi. Các người mau đi đi để trả lại sự yên tĩnh cho ta.

Năm người cáo từ Dạ Khuyết rồi trở về Quỷ môn. Tên tiểu quỷ cuối cùng cũng được buông tha. Hấn ba chân bốn cẳng chạy thực mạng. Bốn người sau đó khoan thai đi đến Quỷ môn, xếp hàng chờ tới lượt.

Lũ quỷ canh công kiểm tra rất thô bạo. Chúng cầm cổ tay từng người để xem vết sẹo rồi ném người đó vào bên trong như ném một bao cát.

"Qua!", đó là tất cả những gì chúng nói sau khi kiểm tra. Đến lượt Thường Tận, nàng cũng đưa cổ tay lên cho chúng xem. Như thường lệ, tên Quỷ sai cầm cổ tay xem xét kĩ lưỡng. Khi chuẩn bị được thông qua thì đột nhiên bên cạnh có tiếng hô hoán:

- Bọn chúng là giả đó! Mau bắt chúng lại!

Thì ra là tên tiểu quỷ kia.

- Khốn nạn! Nếu biết trước như vậy ta đã giết hấn diệt khẩu rồi.

Cả đám Quỷ sai dừng việc đang làm để xông vào bắt Thường Tận. Thấy vậy, Từ Khiết và Huyết Vân đứng phía sau cũng nhất loạt xông tới tương cứu.

Ba người rõ ràng là đang chiếm thế thượng phong. Tuy nhiên lúc sắp thoát thân thì bên cạnh vang lên tiếng đe dọa:

- Các người còn mạnh động thì đứa bé này sẽ chết!

Hoa Mai nằm trong tay một tên Quỷ mặt đen. Hấn dùng tay bóp chặt cổ con bé khiến nó khóc òa lên sợ hãi.

Ba người thấy vậy đành hạ vũ khí xuống, giờ tay chịu trói. Cả đám bị giải vào địa lao của Quỷ giới chờ giải quyết.

Trong khi Thường Tận và Huyết Vân bị nhốt chung một chỗ, Từ Khiết và Hoa Mai lại bị nhốt ở một căn phòng khác.

Một lát sau, cửa mở ra. Một nam nhân bậm trợn bước vào. Y mặc bộ đồ đen thâm pha lẫn màu đỏ rực, tay liên tục xoay xoay chiếc nhẫn màu hồng ngọc sáng rực trên ngón tay áp út.

Ông ta lại gần Từ Khiết vốn đang bị trói trên một cây thập giá, đoạn đưa tay đỡ mặt Từ Khiết lên xem, khoe miệng khê cong.

"Hữu ý chẳng bằng vô tình. Ta bỏ tâm tìm kiếm người bấy lâu nay không ngờ người lại tự tìm đến. Quả là định mệnh không tránh được!", ông ta trầm nghĩ.

Sau đó ông ta quay ra sai người đốt lửa lên:

- Dùng địa hỏa thiêu tên này bảy bảy bốn chín ngày, cho đến khi thân xác đã cháy thành tro, thì nhặt lấy viên ngọc màu ngọc bích còn sót lại. Nhớ, phải ngày đêm canh chừng, không được xảy ra sai sót.

- Thần tuân lệnh.

Đáng lý ra Quý Vương đã không phát hiện được linh thạch trong người Tử Khiết nếu chàng không mở khóa phong ấn linh lực trên người mình. Từ sau khi chàng đối đầu với Quý Vương để cứu Thường Tận, việc chàng có pháp lực cao cường đã không thể giấu được nữa, vì vậy chàng cũng chẳng còn lý do gì để tiếp tục phong ấn linh lực của mình.

Mặt khác chàng vẫn chưa biết được trong người mình có chứa một trong năm Ngũ linh thạch thời thượng cổ. Vì vậy bản thân chẳng chút đề phòng. Chàng cố gắng vận công thoát ra nhưng xích Đọa linh trên người đã ngăn không cho chàng thi triển bất cứ một pháp lực nào.

Từng môi lửa như thiêu như đốt trên da thịt chàng. Chàng cảm thấy vô cùng bỏng rát, như thể hàng ngàn mũi kim đang đâm vào người. Tên quý sai vẫn luôn ở bên cạnh canh chừng không rời đi một bước. Thấy Tử Khiết vùng vẫy, hắn nhếch mép chế nhạo:

- Ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn chịu chết. Dù có là thần tiên cái thể cũng không thoát được cái nóng của địa nhiệt, vậy nên đừng phí sức nữa.

Hoa Mai bị trói bằng dây thừng ở ngay góc phòng gần cạnh Tử Khiết. Vì là trẻ con vết mũi chưa sạch nên chẳng ai buồn để ý tới. Thấy Tử Khiết bị hành hạ, nó òa khóc lên dữ dội.

Tên Quý sai chạy lại gần quát nạt nó:

- Im đi nếu không ta giết chết ngươi ngay tại chỗ!

Tử Khiết ráng nén cơn đau để can thiệp:

- Hoa Mai, con phải mạnh mẽ lên. Đừng khóc trước mặt kẻ thù. Nếu ra được khỏi đây, nhất định phải bảo vệ sư phụ. Con có thể hứa với ta không?

- Hoa Mai biết rồi! - Đứa bé đáp - Sư thúc yên tâm, con sẽ không khóc nữa.

Nói rồi nó lè lưỡi la làm mặt khinh bỉ trước tên Quý sai. Hắn chỉ buồn chấp nhất với một đứa bé. Chỉ cần nó im lặng là hắn đã đạt được ý định rồi.

Trong lúc đó, Thường Tận và Huyết Vân ở căn phòng khác nhân lúc sơ hở đã tháo được dây trói và lên ra ngoài. Hai người lén chạy đến chỗ Tử Khiết thì chứng kiến cảnh chàng đang bị tra tấn. Thường Tận nóng lòng xông ra đánh nhau với tên quý sai.

Hắn tinh ý tránh được một đòn hiểm của nàng, sau đó vừa đánh vừa hô hoán gọi người tới. Rốt cuộc thì võ công của hắn cũng không bì được với nàng nên bị hạ gục. Nàng liền chạy đến tháo dây trói cho Tử Khiết.

Địa hỏa liếm vào tay nàng khiến cho lớp áo ngoài cháy xém còn da thịt thì bỏng rát. Nhưng nàng không bỏ cuộc. Nàng vẫn tiếp tục cố gắng cởi trói.

- Quái lạ, sao ta mở mãi cũng không được?

Tử Khiết lúc này đã kiệt sức. Chàng cố gắng mở mắt nhìn nàng rồi khều khào nói:

- Thường Tận, mau chạy đi. Địa hỏa này da thịt phàm trần của nàng không chịu nổi đâu.

- Không! Ta không đi!

Thường Tận vẫn cứng đầu cố gắng mở dây sắt Đọa linh nhưng bất lực. Huyết Vân lúc này mới chạy lại:

- Đề ta!

Thường Tận đẩy chàng ra, không cho phép lại gần.

- Địa hỏa này rất nguy hiểm. Ngươi không nên động vào. Đề ta ứng phó là được.

- Huyết Vân, mau đưa Thường Tận ra khỏi đây! - Tử Khiết lấy hết sức bình sinh đề yêu cầu Huyết Vân - Nếu huynh còn xem ta là bằng hữu, thì mau đưa nàng đi.

Thường Tận lắc đầu, nàng nhất định không rời khỏi đây mà không có chàng. Bất đắc dĩ, Huyết Vân phải đánh mạnh vào sau gáy Thường Tận để nàng ngất xỉu, sau đó đưa nàng cùng Hoa Mai rời khỏi.

Chàng có thể cảm nhận được tiếng bước chân dồn dập. Chẳng mấy chốc nữa mà binh lính sẽ đuổi tới. Quả nhiên chàng còn chưa rời khỏi địa lao, binh lính đã vây chặt chàng.

Trong lúc bận đối phó với Quý binh, chàng lại lạc mất Hoa Mai, cuối cùng chỉ một mình chàng và Thường Tận thoát thân. Chàng tự nhủ:

"Hoa Mai là trẻ con, chắc bọn quý cũng sẽ nương tay không hạ thủ."

Sau đó đưa Thường Tận trốn vào trong rừng. Tuy nói là rừng nhưng nơi đây vẫn là địa bàn của Quý giới, làm gì có cây cối nào sống nổi. Xung quanh

chỉ độc toàn đá vào sỏi. Hiếm hoi lắm chàng mới tìm được một con suối. Chàng đỡ Thường Tận vào trong một cái động, rồi lấy đá tảng lấp lại, sau đó đi tìm đồ ăn.

Trong khi đó Hoa Mai bị bắt nhốt trở lại vào phòng Tử Khiết. Lúc này chàng đã hoàn toàn bất động, chỉ chờ cho sinh mạng bị lấy đi. Chàng không cam tâm, rất không cam tâm, nhưng chàng chẳng thể làm gì khác.

Đột nhiên một con đau xé đến tận tâm can khiến chàng tỉnh dậy. Một bàn tay đang đầm thắm vào lồng ngực chàng, bàn tay của một nam nhân với khuôn mặt loang lổ quái dị. Hắn nở nụ cười đắc ý rồi rút ra một vật gì đó màu ngọc bích.

Chàng không biết đó là gì, cũng không hiểu tại sao nó lại ở trong người mình. Chỉ biết rằng sau khi nó bị đoạt mất, chàng cảm giác như mình đã không còn hơi thở nữa. Kẻ vừa đoạt linh thạch của chàng không ai khác chính là Tiết Kiên, hay cũng chính là Hoa Mai.

Lợi dụng sơ hở của lũ lính canh, cộng với việc chúng tin hấn là trẻ con nên không đề phòng, hắn đã dễ dàng hạ thủ rồi cướp đi linh thạch.

"Quả là một lũ ngu muội. Dùng địa hỏa để lấy linh thạch, tuy là giúp cho công lực của linh thạch được chín muồi, nhưng bọn chúng chưa từng nghĩ rằng, khi linh thạch còn chưa kịp luyện hóa xong thì đã bị kẻ khác cướp đi rồi. Chỉ tiếc cho các ngươi có tâm mà không có trí."

Nghĩ rồi hắn biến thành làn khói đen rồi đi như con gió, bỏ mặc lại Tử Khiết chỉ còn cái xác khô. Không có linh thạch chống đỡ, chàng dù là thân xác của thần tiên của không trụ được bao lâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hồng linh thạch

Thường Tận nửa tỉnh nửa mê gọi tên Tử Khiết. Trong giấc mơ, nàng nhìn thấy chàng toàn thân bốc cháy dữ dội, sau đó chàng chậm chậm, chậm chậm hóa thành tro bụi trước ánh mắt bất lực của nàng.

Thường Tận gào lên thật to "Tử Khiết!" sau đó choàng tỉnh giấc. Nàng có thể cảm thấy sự đau rát truyền từ cánh tay đến. Toàn bộ tay phải của nàng được bọc bởi vải trắng. Xung quanh nàng tối đen như mực, chỉ có vài tia nắng le lói chiếu vào qua những khe đá.

Nàng chống một tay ngồi dậy, sau đó dùng sức đẩy những tảng đá lấp cửa ra. Nàng bò ra ngoài, theo quán tính chạy đi tìm Tử Khiết. Nàng không xác định được phương hướng, chẳng rõ phía nào mới là địa lao, nhưng vẫn ra sức chạy. Nàng nghĩ chỉ cần nàng cố gắng, Tử Khiết sẽ còn cảm cự được.

Một lát sau Huyết Vân trở về, thấy cửa động bị phá toang thì vô cùng hốt hoảng. Chàng ném cả đồ ăn vừa mới tìm được qua một bên rồi chạy đi tìm Thường Tận. Chàng triệu hồi một con bướm đen, rồi niệm chú để nó lần theo mùi của Thường Tận, sau đó tức tốc bám theo.

Thường Tận đi một hồi thì gặp thôn dân. Nơi đây toàn những dã quỷ chuyên sống bằng cách hấp thụ linh khí đất trời. Lâu dần tất cả nguồn lực đều cạn kiệt, khiến cho thức ăn khan hiếm, chúng chỉ có thể đánh giết lẫn nhau chiếm đoạt linh lực sống qua ngày.

Bên một gốc cây đa khô héo, cả đám người đang xúm lại tấn công một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi. Thường Tận thấy vậy thì không kiềm được bức xúc mà xông vào rút kiếm chém cho bọn quỷ kia tan tác. Bọn chúng nổi cơn thịnh nộ, gọi thêm người tới giết nàng.

- Hừ, thì ra là một con người. Ngươi không lo ở nhân gian mà tới đây nộp mạng cho bọn ta? Nếu đã vậy, chúng ta cũng đành thuận theo tự nhiên mà giết ngươi để mở tiệc tối nay.

Nói rồi chúng nhất loạt xông lên. Thường Tận vì bị thương một tay nên chỉ có thể chống đỡ bằng tay còn lại. Do đó chẳng mấy chốc nàng bị thất thế, liên tục bị bọn quỷ đánh vào bụng, vào mặt. Bọn chúng còn cố ý đánh vào cánh tay bị thương của nàng khiến Thường Tận càng trở nên yếu thế.

Cuối cùng nàng kiệt sức ngã gục xuống, mặc cho chúng xông vào đâm đá trọng thương. Đang hả hê vì con mồi ngon bị hạ gục trước mắt, bọn quỷ lại bị một phen thất kinh khi bị hàng chục mũi tên từ đầu phóng tới găm vào người.

Những mũi tên này có độc nên nhanh chóng khiến cho chúng da thịt thối rữa, đau tận xương tủy. Huyết Vân nhân lúc đó đưa cả Thường Tận lẫn đứa bé đi.

Trở về trong động, chàng dùng nội lực ra sức trị thương cho Thường Tận. Nàng vừa bị thương bởi địa hỏa chưa lành nay lại thêm vết thương mới, e rằng tính mạng khó bảo toàn. Đột nhiên đứa bé kia nói với Huyết Vân:

- Ân công xin hãy để ta cứu tỷ ấy.

Huyết Vân cười khẩy, đoạn xoa đầu nó:

- Nhóc con, cậu còn vết mũi chưa sạch, đòi cứu ai chứ? Ngoan ngoan ngồi chơi, đợi ta chữa trị cho tỷ ấy, sẽ kiếm cho ngươi cái gì ăn.

Đứa bé lắc đầu:

- Ta không cần thức ăn.

Đồng thời vận nội công để lấy một thứ gì đó ra từ lồng ngực, một viên hồng ngọc đỏ rực như màu máu. Huyết Vân vô cùng kinh ngạc:

- Đây chẳng phải là...

- Đúng vậy. Nó là lý do khiến cho lũ quỷ kia tấn công ta. Quý Vương có lệnh hễ ai tìm thấy viên linh thạch này, sẽ được thưởng mười ngàn năm linh lực. Vì vậy bọn chúng không từ thủ đoạn nào để bắt ép ta.

- Không ngờ... - Huyết Vân thở dài - một thứ quan trọng như vậy lại ở trong người của một đứa bé. Nhưng mà thứ này ta không nhận được. Ngươi mau cất vào đi. Nếu cứu nàng ấy, sinh mạng của ngươi cũng sẽ không còn.

- Ân công đừng từ chối ta. Ta tuy còn nhỏ nhưng cũng hiểu được sức mạnh của linh thạch này là quá lớn đối với thân xác của ta, sớm muộn ta cũng bị phản phệ mà chết. Chi bằng dùng nó để cứu mạng tỷ ấy. Huống hồ nếu ta còn giữ linh thạch trong người nhất định sẽ là mục tiêu công kích của kẻ khác.

Huyết Vân vẫn nhất quyết chối từ:

- Chuyện liên quan đến tính mạng. Thứ cho ta không thể đồng ý.

Rồi chàng lại tiếp tục vận công trị thương cho Thường Tận. Tạm thời vết thương của nàng đã đỡ phần nào, nhưng nội thương thì vẫn rất nghiêm trọng. Chàng đang nghĩ, có lẽ chỉ có tiên thảo mới cứu được nàng. Nghĩ rồi chàng nhờ đứa bé canh chừng Thường Tận, còn chàng ra ngoài tìm thảo dược.

- Ngươi cứ ở đây đợi ta. Ta đã có cách cứu nàng ấy, sẽ trở về sớm thôi.

Đứa bé gật đầu:

- Ân công yên tâm. Ta nhất định sẽ chăm sóc tỷ ấy.

Sau đó Huyết Vân rời đi. Tiên thảo mà chàng cần chính là một nhánh rễ của cây Tùng Bách ngàn năm ngự ở phía đông của Quỷ điện. Chàng không còn cách nào khác ngoài việc lên vào Quỷ điện để trộm một nhánh rễ đó.

Chàng dùng thuật ẩn thân để qua mắt lính canh, sau đó vào được Quỷ điện một cách dễ dàng. Tuy nhiên, bên cạnh gốc cây Tùng Bách lại đang nằm ngao ngễ một nam nhân mặc áo tím. Dáng dấp hần phong trần, tay đang dốc cạn bầu rượu trong tay.

Hắn liếc nhìn lên, bắt gặp ánh mắt của Huyết Vân đang nhìn mình. Chàng không ngần ngại tiến lại gần, cướp lấy bầu rượu trong tay Ninh Tư, đưa lên miệng uống sạch.

- Sao ngươi lại ở đây? - Ninh Tư hỏi - Không lẽ muốn truy sát ta?

Huyết Vân trả bình rượu lại cho Ninh Tư, đoạn đáp:

Thật ra ta đến đây là để cướp đồ.

- Cướp đồ? - Ninh Tư cười khẩy - Ở đây có thứ gì ngươi muốn cướp? Hay là... ngươi muốn cướp sắc?

Huyết Vân chẳng nói chẳng rằng, bất ngờ hạ một đạo chú khiến toàn thân Ninh Tư bất động. Sau đó chàng từ từ tiến đến gốc cây, lấy đi một nhánh rễ nhỏ. Trước khi đi, chàng ngoảnh lại nói với Ninh Tư:

- Vết thương của ngươi hồi phục rồi chứ? Tốt hơn hết ngươi nên từ bỏ tham vọng, đừng đi tìm Tử Khiết nữa.

Dứt lời, chàng lại ẩn thân rồi rời khỏi Quỷ điện. Đạo chú trên người của Ninh Tư cũng được hóa giải. Khóe miệng chàng cong lên, bất giác cười khỏ. Từ bỏ hay không, không phải chàng muốn là được. Trên thế gian này, có những việc bắt buộc phải làm, cho dù rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục cũng không từ nan.

Chàng vốn dĩ đã trốn ra khỏi Tàn Sinh Điện, lên đường đi tìm Tử Khiết, quyết tâm lấy công chuộc tội với Quý Vương. Nhưng chẳng bao lâu, chàng nghe tin phụ thân mình đã bắt được Tử Khiết, khiến bao tâm sức chàng bỏ ra thành công cốc.

Vì thế chàng liền trở về đây, mượn rượu giải sầu. Sau đó mới tình cờ bắt gặp Huyết Vân. Chàng thanh niên áo xám đỏ vẫn luôn làm chàng bận tâm. Một kẻ mà đạo luôn nói chuyện nhân nghĩa thiện lương, khiến chàng cảm thấy khá thú vị. Chỉ tiếc rằng hai người từ đầu vốn đã không chung đường.

...

Huyết Vân vội vã trở về thì thấy chỉ còn một mình Thường Tận ở đó, còn tiểu quỷ kia đã biến đi đâu tự lúc nào. Chàng bắt mạch cho Thường Tận thì thấy mạch tượng đã ổn định trở lại. Không những vậy, nội lực còn mạnh mẽ hơn gấp bội.

"Hong rồi", chàng nghĩ, "Cuối cùng cũng không ngăn được đứa bé đó."

Hóa ra đứa bé kia đã nhân lúc chàng rời khỏi mà truyền linh thạch cho Thường Tận. Chàng thở dài:

"Có lẽ đây chính là định mệnh. Cầu cho tên nhóc kia giữ được mạng sống."

Một lát sau, Thường Tận tỉnh lại. Nàng ho khan một hồi lâu mới dứt. Sau đó nàng liền hỏi Huyết Vân:

- Tên tiểu quỷ kia đâu? Có cứu được nó không?

Huyết Vân không muốn làm nàng cảm thấy áy náy nên giấu đi sự thật:

- Đứa bé đã được cứu và đưa đến nơi an toàn rồi.

- Vậy ta yên tâm rồi. - Nàng đáp - Nhưng mà...

- Có chuyện gì sao?

- Ta cảm thấy cơ thể tràn đầy sinh lực, thậm chí còn khỏe hơn trước.

- À, là nhờ cái này đây - Huyết Vân giơ chiếc rễ cây trong tay lên - Đây là rễ cây Tùng Bách ngàn năm, có chức năng hồi phục linh lực rất tốt.

- Ra là vậy..

- Ngươi mau nghỉ ngơi thêm đi.

- Không được, chúng ta phải đi cứu Tử Khiết. - Nàng ngắt lời.

- Thường Tận, nghe ta nói. Ngươi phải hết sức bình tĩnh.

- Có gì trở về rồi nói. Giờ ta phải quay trở lại địa lao để cứu hân.

- Tử Khiết đã tan thành cát bụi rồi.

Thường Tận giật nảy mình:

- Ngươi nói cái gì?

Huyết Vân nén một hơi dài rồi đáp:

- Hôm nay khi lên vào Quỷ điện, ta nghe nói Tử Khiết đã chết, linh thạch trong người huynh ấy cũng biến mất không dấu vết.

- Không thể như vậy. - Thường Tận lắc đầu - Đó không phải là sự thật.

- Ta cũng rất tiếc, nhưng huynh ấy đã không còn nữa rồi.

- Không thể như thế! Ngươi nói dối! - Thường Tận gào lên đau đớn.

Nàng không thể tin được sự thật đang bày ra trước mắt. Nàng chưa bao giờ để Tử Khiết vào mắt, nhưng không ngờ cái chết của chàng lại khiến nàng tuyệt vọng đến vậy. Từ lúc nào đó, chàng đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của nàng.

Nàng thà hi sinh tính mạng, cũng không muốn thấy Tử Khiết chết. Thế nhưng số phận trêu ngươi, khiến hai người mãi mãi cách biệt. Nàng thật sự hối hận vì đã không đối xử với chàng tốt hơn một chút.

"Nếu chàng nói với ta chàng thích ta một lần nữa, nhất định ta sẽ đồng ý.", nàng thầm nghĩ. Tiếc rằng điều đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra nữa. Thường Tận như hóa điên. Nàng cảm thấy lồng ngực nghẹn lại, không thể thở nổi. Nàng ra sức đánh mạnh vào bả vai Huyết Vân.

- Tất cả là tại ngươi! Nếu ngươi không cản ta lại, thì Tử Khiết đã không chết...

Huyết Vân không chống cự, cũng không cãi lại. Chàng cũng hối hận không kém Thường Tận. Đối với Huyết Vân, Tử Khiết là bằng hữu tốt nhất. Tử Khiết chết rồi, chàng liệu có vui được chăng? Vì vậy, chàng cứ đứng đó mặc cho Thường Tận xả cơn giận lên mình.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trục xuất khỏi sư môn

Sau thất bại nặng nề ở Quỷ giới, Thường Tận cùng Huyết Vân trở lại Tu chân giới để báo cáo tình hình cho Thượng Lang. Hai người vừa xuất hiện ở công thì đã có nhiều người chạy ra hỏi han.

"Hai người không sao chứ?"

"Từ Khiết đâu? Sao không trở về cùng các người?"

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Quá nhiều câu hỏi ập đến cùng lúc khiến Thường Tận choáng ngợp. Huyết Vân vội đẩy đám đông ra:

"Có gì từ từ hãy nói. Các sư huynh sư đệ xin hãy báo với trưởng môn một tiếng. Chúng ta cần thông báo tình hình cho sư phụ trước."

Tại đại điện, tất cả đệ tử đều tập trung đông đủ. Thượng Lang bước vào, ngự trên bục cao. Bên cạnh ông là phu nhân Trương Mỹ Quỳnh. Về mặt bà ta tỏ ra bức tức thấy rõ. Thượng Lang sau khi an vị mới ôn tồn hỏi:

Hai đệ tử đi xuống nhân gian đã gặp hái được gì rồi?

- Bẩm sư phụ - Thường Tận kính cẩn đáp - Nhiệm vụ người giao lần này rất tiếc đã thất bại. Ngược lại còn khiến cho Thuần Minh và Từ Khiết mất mạng.

"Cái gì? Ngay cả Từ Khiết cũng chết rồi?", cả hội trường lao nhao.

"Hai người nam tử anh tuấn nhất Tu Chân giới lại bị chúng hủy hoại!"

"Người mất đi tính mạng, kẻ lại trở về bình an vô sự. Thật là khó tin!"

- Mọi người im lặng đi! - Thượng Lang quát lớn, đoạn quay sang nói với Thường Tận - Nếu hai đứa nó đã hi sinh vì đại cục, chúng ta cũng chẳng còn cách nào khác. Các con mau trở về nghỉ ngơi đi. Chuyện linh thạch để sau hãy bàn.

- Khoan đã! - Trương Mỹ Quỳnh lên tiếng - Đồ đệ ưu tú nhất Trịnh Thuần Minh của ta chết không minh bạch. Ta không thể không truy cứu. Các người nhất định phải đưa ra một lời giải thích.

- Bẩm sư mẫu - Thường Tận đáp - Thuần Minh là vì cứu con mà chết.

- Cái gì? - Mỹ Quỳnh gần giọng - Hóa ra là vì người! Đứa bé đáng thương nào có tội tình gì, vậy mà lại bị người hại chết.

- Bà đang nói cái gì vậy? - Thượng Lang ngắt lời - Rõ ràng là nó vì cứu Thường Tận mà chết, chứ đâu phải bị hãm hại!

- Vậy có gì khác nhau? - Mỹ Quỳnh tức giận quát lại - Nếu không phải vì cứu ả ta, nó có đi đến kết cục này không? Thuần Minh một đời anh minh, sao có thể dễ dàng mất đi tính mạng như thế! Nếu không phải vì ăn phải bùa mê thuốc lú gì của con tiện nhân kia, thì đâu có ra nông nổi này.

- Bà... ănnói thật hàm hồ. - Thượng Lang tức không nói nên lời.

Nhân lúc dầu sôi lửa bỏng, Tinh Thúy cũng xen vào góp phần hỗn loạn:

- Bẩm sư nương, con còn có chuyện muốn bẩm báo.

- Có chuyện gì?

- Thừa sư nương, sư phụ, có lẽ hai người không biết thân phận thật sự của Thường Tận.

- Thân phận thật sự của ả? - Mỹ Quỳnh ngạc nhiên.

Thường Tận nắm chặt tay lại thành nắm đấm. Nàng biết Tinh Thúy muốn nói gì, nhưng cho dù là vậy, nàng cũng không hề sợ hãi.

- ả ta thật ra là con gái của Ma tôn Trương Huyết Vũ. - Tinh Thúy đáp, đoạn nhếch mép cười đắc ý.

"Cái gì?!" Cả hội trường xôn xao bàn tán.

- Không những vậy - Tinh Thúy tiếp lời - Huyết Vân đứng bên cạnh ả ta, cũng là con trai của ả.

- Nếu nói như vậy - Mỹ Quỳnh đáp - Chẳng phải hai kẻ này là gian tế hay sao?

Thượng Lang cũng vô cùng sùng sốt, chuyện hoang đường như vậy sao có thể xảy ra? Ông vẫn bình tĩnh hỏi lại Thường Tận:

- Con mau nói xem, những lời Tinh Thúy nói có phải là thật không?

Thường Tận đáp:

- Thừa sư phụ, con chẳng có gì hổ thẹn để che giấu thân phận. Con đích thực là con gái của Huyết Vũ. Nhưng trước giờ chưa từng có qua lại gì với ông ta.

- Quả nhiên là như vậy! - Mỹ Quỳnh gần lên - Các người thực sự là gian tế do Ma giới cài vào. Thảo nào Thuần Minh và Tử Khiết lại dễ dàng bị hại chết như thế. Rõ ràng là do các người cấu kết với nhau để giết người diệt khẩu.

- Ta không có! - Thường Tận phản bác lại - Ta đã nói rõ ràng, ta và ma giới chẳng có can hệ gì. Tại sao bà vẫn dính ninh mọi chuyện là do ta làm?

- Vẫn còn giả biện? - Tuyết Cơ chen vào - Ta nghe nói Ma giới đã thu thập được viên linh thạch đầu tiên từ tay Tử Khiết. Đây chẳng phải là thứ các người đã để vuột mất hay sao?

- Sao có thể? - Huyết Vân ngắt lời - Hôm đó Tử Khiết ở trong tay Quý Vương. Cho dù linh thạch có bị cướp, thì cũng là bị Quý giới cướp đi, sao lại đổ vấy cho Ma giới chứ?

- Hừ, chuyện đã đồn khắp thiên địa này, có ai mà không biết. Người còn chối cãi? - Tuyết Cơ dính ninh.

Huyết Vân toan phản bác nhưng Thường Tận đưa tay lên ngăn chằng lại, đoạn nói to:

- Nếu mọi người đã không có ý tin lời chúng ta nói, vậy thì giải thích thêm cũng chẳng ích gì. Thừa sư phụ, người nói xem, rốt cuộc muốn xử trí chúng con ra sao?

Thượng Lang lên nhìn nét mặt Trương Mỹ Quỳnh, sau đó thờ dãi đáp:

- Nếu như mọi việc vẫn còn chưa rõ ràng, chỉ bằng hai con tạm thời rời khỏi sư môn. Đợi sự tình được sáng tỏ, ta ắt sẽ gọi các con trở về.

Thường Tận gật đầu. Nàng biết Thượng Lang nói như vậy chẳng khác nào đuổi hai người ra khỏi Tu Chân. Tuy vậy nàng cũng không miễn cưỡng phản búa làm gì. Cho dù nàng có nói sự thật bao nhiêu lần, những người kia cũng từ chối không muốn tin.

- Vậy được, chúng con đi đây. Mong sư phụ bảo trọng.

Nàng cùng Huyết Vân cúi đầu hành lễ lần cuối rồi rời khỏi Bạch Mã sơn. Phía sau lưng lời bàn tán xôn xao vẫn chưa dứt. Tinh Thúy cười tươi đắc ý. Nàng ta cuối cùng cũng loại bỏ được cái gai trong mắt. Chỉ có điều Tử Khiết chết rồi, trả thù Thường Tận cũng mất đi ít nhiều hứng thú. Tuy vậy việc Thường Tận bị trục xuất khỏi sư môn cũng khiến nàng ta vô cùng hả dạ.

- Người định đi đâu? - Huyết Vân hỏi Thường Tận.

- Ta cũng không biết nữa. Thiên địa rộng lớn, lại không có chỗ cho ta dung thân. Ta nghĩ... ta sẽ tiếp tục truy tìm tung tích của ngũ linh thạch, ngăn chúng rơi vào tay kẻ xấu.

- Người chưa từng nghĩ đến việc trở về Ma giới ư? - Huyết Vân tò mò.

Thường Tận mỉm cười đáp lại:

- Chưa từng. Ta không sinh ra, cũng chẳng lớn lên ở đó. Tuy ta mang dòng máu Ma tộc nhưng ta không giống những người đó.

Huyết Vân cười lớn:

- Thì ra người vẫn luôn nghĩ về Ma giới như vậy.

- Ta biết...

- Biết cái gì?

- Không phải ai trong Ma giới cũng xấu. Cũng có những người thiện lương giống như người. Nhưng mà... nếu như Ma tôn đã có âm mưu bá chiếm Ngũ linh thạch, ta bằng mọi giá phải chống lại.

- Cho dù người đó là cha người?

- Đúng vậy. - Thường Tận đáp chắc nịch - Vì đại nghĩa diệt thân, quyết không hối hận. Dĩ nhiên, ta vẫn mong người có thể khuyên nhủ Ma tôn quay đầu hoàn lương, từ bỏ ý định.

- E rằng chuyện này ta không thể giúp được. Phụ thân là tín ngưỡng duy nhất của ta. Dù ông ấy làm gì, ta cũng sẽ luôn ủng hộ.

- Kể cả chuyện thương thiên hại lý?
- Tất nhiên là không. Ta sẽ cố gắng giúp ông ấy đạt được mục đích bằng cách thức ít thương vong nhất.
- Ít thương vong thì cũng vẫn là thương vong. Người làm vậy có gì khác đi ư?
- Ta tin tưởng ở phụ thân. - Ánh mắt Huyết Vân sáng rực lên khi nói về Huyết Vũ - Ông ấy gây dựng nên một Ma giới yên bình trong suốt hàng vạn năm, đây không phải điều dễ dàng. Dù ông ấy có làm gì, cũng có đạo lý của nó. Còn ta, sẽ hết lòng phò tá.

Thường Tân cười nhạt:

- Chấp niệm của người sâu đậm như vậy. Xem ra ta có nói nữa cũng bằng thừa. Thôi thì chúng ta hãy từ biệt tại đây. Con đường của chúng ta từ nay khác biệt. Người hãy cố gắng bảo trọng.
- Người cũng bảo trọng.

Hai người đi về hai hướng. Một quay về Ma giới, người còn lại tiến về hạ giới. Ánh tàn dương vụt tắt sau tán cây, chỉ để lại một vài vệt sáng màu đỏ buồn bã, như sự chia ly tan rã của những người đồng môn vốn cùng nhau vào sinh ra tử.

Huyết Vân quay về cầu kiến Ma tôn, hỏi rõ thực hư lời đồn đại bên ngoài. Sau đó chàng mới vỡ lẽ ra rằng Hoa Mai chính là Tiết Kiên do cha mình gài vào. Nghe chuyện, chàng tức tốc đi tìm Tiết Kiên hỏi rõ:

- Người cướp đi linh thạch rồi, còn Từ Khiết thì sao?
- Ta cũng không rõ. Lấy được linh thạch là ta rời đi ngay, làm gì có thời gian quan tâm đến sống chết của hân.
- Không lẽ đúng như lời bọn chúng nói, Từ Khiết sớm đã tan thành cát bụi?
- Theo kinh nghiệm của ta thì không ai có thể thoát khỏi cái thiêu đốt của địa hỏa, kể cả thần tiên. Vậy nên việc Từ Khiết bỏ mạng cũng chẳng phải chuyện lạ.

Huyết Vân nắm lấy cổ áo của Tiết Kiên:

- Người vẫn còn mở miệng nói ra được những lời vô tình như thế? Từ Khiết đối với người tốt như vậy, người nỡ lòng nào lấy oán báo ân?

Tiết Kiên gỡ tay Huyết Vân ra và hờ hững đáp:

- Người hân đối xử tốt là đứa bé mười tuổi tên Hoa Mai chứ không phải ta. Nếu ta xuất hiện dưới bộ dạng này, người nghĩ hân sẽ cứu ta sao?
- Tất nhiên hân sẽ cứu người, chỉ cần là người có trái tim thiện lương!
- Ha ha ha! Lương thiện? Thái tử điện hạ, người bắt đầu nói những chuyện khó hiểu như vậy từ lúc nào, ta cảm thấy rất bối rối. Xin hãy thứ lỗi cho ta còn có chính sự phải làm, không thể ở đây tán gẫu với người thêm nữa. Cáo từ.

Nói rồi hân quay lưng bỏ đi. Huyết Vân thở hắt ra. Chàng cố gắng giữ trái tim thuần khiết thì có ích gì? Chàng vẫn chẳng thể thay đổi được suy nghĩ của những ma quỷ quanh mình. Chàng muốn hoàn thành nghiệp bá vương của phụ thân bằng phương thức ít tổn hại nhất, nhưng liệu điều đó có khả thi?

Chàng cơ hồ cảm nhận được một trận gió tanh mưa máu đang sắp tràn đến nơi đây. Lời đồn một viên linh thạch đang ở Ma giới sẽ thu hút sự nhòm ngó của khắp các môn phái. Thiên đế biết được Từ Khiết bỏ mạng vì Ma giới cũng sẽ không dễ yên.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Sai một li, đi một dặm

Gió khẽ lay nhánh hoa đào trước cửa Ninh Dương điện khiến cho hàng vạn cánh hoa tung bay lả tả trên mặt hồ như một bức tranh thủy mặc đầy ý thơ. Từ bên trong gian phòng kia tỏa ra mùi thuốc sắc nồng đậm. Thi thoảng một tiên nga lại đẩy cửa đi vào, tay bưng một chậu nước cùng với nhiều chiếc khăn tay ẩm.

Trong phòng có một nam nhân đang nằm yên bất động trên phản, mi tâm hơi chau lại còn môi dường như đang nhấp nháy nói những lời gì đó không rõ ràng. Mồ hôi của chàng túa ra như tắm, khiến cho tiên nga phải lau liên tục.

Bên cạnh giường, Thiên hậu đang ngồi trầm ngâm lo lắng, tay bà nắm chặt lấy tay chàng trai kia, khóc mắt khế rơi lệ. Thấy chàng nói mơ, bà tưởng rằng

chàng đã tỉnh dậy nên vui mừng gọi tên liên hồi:

- Tử Khiết! Tử Khiết! Con tỉnh rồi sao? Mau trả lời mẫu thân!

Chàng vẫn không có phản ứng gì. Thiên hậu khẽ thở dài. Đã hơn một tháng trời, Tử Khiết vẫn chưa hề tỉnh dậy lấy một lần. Ngày hôm đó khi trên trời có dị tượng lạ, bà đã vội vã tìm đến Thiên đế cầu cứu. Ông lập tức dùng gương Ảnh Linh thì biết được con trai mình đang rơi vào thảm cảnh.

Ngay sau đó, Thiên đế đích thân đến Quỷ giới cứu chàng ra khỏi địa hỏa. Lúc này Tiết Kiên đã kịp rời đi cùng với viên linh thạch trong người chàng. Tử Khiết bị thiêu đốt đến sắp cạn kiệt linh khí, hồn phách chàng cũng bị tiêu tán ít nhiều.

Sau khi cứu chàng về, Thiên đế ngày ngày truyền linh lực để giúp chàng hồi phục, đồng thời sai người hái một trăm đóa hoa kim liên, đun trong nước sương hoa bảy bảy bốn chín ngày, rồi mang cho chàng uống.

Rõ ràng hơn ba mươi ngày như thế nhưng chàng tuyệt nhiên không có tiến triển gì khiến Thiên đế cùng Thiên hậu muôn phần lo lắng. Bất lực, Thiên đế treo thưởng khắp ngũ giới, hề có ai tìm được cách cứu chữa cho Tử Khiết, thì sẽ được phong tặng mảnh đất phía tây nam của Thiên Tộc.

Phản thưởng hậu hỉ như vậy, khó tránh nhiều người nổi lòng tham. Ai nấy từ khắp các giới kể cả yêu ma quỷ quái cũng không bỏ qua cơ hội đến xin diện kiến Thiên đế cho phép chữa trị. Tins tức truyền ra mới một ngày mà đã có cả hàng dài xếp trước cổng Thiên cung chờ tới lượt.

Người đến thử vận may nhiều là thế, nhưng bất cứ ai bước ra đều lác đầu bỏ cuộc. Chưa kể hai giới Quỷ Ma góp mặt cũng chỉ để xác thực sự thật thái tử Thiên tộc lạnh ít dữ nhiều, vốn là một chuyện có lợi cho chúng, chứ không hề có thiện ý cứu giúp.

Tins tức về việc thái tử Thiên tộc gặp nạn rất nhanh cũng truyền đến tai Thường Tận.

- Ngươi nói tên của vị Thái tử đó là gì? - Nàng hỏi vị quan khách lạ mặt đang bàn luận về Tử Khiết trong quán nước.

- Ngươi không biết thái tử Hoa Tử Khiết sao? - Hắn trả lời - Một thời gian trước hắn ăn chơi trác táng làm hại đến con gái của Sấm thần nên bị đày xuống trần gian làm thường dân. Nay Thiên kiếp đã tận, hắn được Thiên đế mang trở về lại Ninh Dương điện để chữa trị.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, "Hóa ra Tử Khiết là con trai của Thiên đế, vì vậy nên nhiều lần đại nạn không chết. Tuy việc chàng giấu ta thân phận là rất đáng giận nhưng miễn chàng còn sống thì ta đã yên lòng rồi."

- Có điều... - Vị quan khách kia tiếp lời.

- Có điều sao? - Nàng hỏi.

- Nghe nói rằng hàng trăm người đã đến diện kiến xin chữa trị cho Tử Khiết cũng đều bó tay. E rằng hắn cũng chẳng còn giữ được tính mạng bao lâu nữa. Thiên đế nên nghĩ đến việc sinh con nối dõi khác thôi haha!

Nhìn thấy bọn chúng bật cười khoái chí trước sự nguy khốn của người khác, Thường Tận không nhịn được liền dùng chuỗi kiếm đập vào gáy hắn một cái khiến hắn bất tỉnh nhân sự, sau đó lạnh lùng rời đi trước ánh mắt ái ngại của những người xung quanh.

Nàng tùy tiện cưỡi một con ngựa của ai đó để bên đường rồi phi thẳng về phía mặt trời lặn để tìm đến chỗ Tử Khiết. Khi đã chạm tới đường chân trời, nàng xuống ngựa rồi ngự kiếm để lên Thiên cung. Ở đây quả nhiên có một hàng người dài tít tắp.

"Nếu cứ đứng đợi ở đây có lẽ ta sẽ không kịp gặp chàng mất.", Thường Tận nghĩ, "Phải có cách nào khác để vào trong".

Sau đó nàng quyết định hóa trang thành một tiên nga rồi lên vào đám tiên nữ đang bê nước cho Tử Khiết. Vào trong rồi, nàng liền chạy lại gần để nhìn cho rõ. Quả nhiên người nằm đó chính là Tử Khiết mà nàng quen.

Một lang y đến từ Đông Hải đang bắt mạch cho chàng. Sau khi kiểm tra xong, ông ta cũng thở dài lắc đầu.

- Lực phủ ngũ tạng của Thái tử gần như đã bị phế, còn hồn phách thì tiêu tán. Trừ khi có ngũ linh thạch cái thế, mới giúp thái tử hội tụ được nguyên thần, nếu không e rằng chẳng trụ được bao lâu nữa.

Thiên đế phẩy tay ý ra lệnh cho hắn rời khỏi. Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc như thế này, làm sao có thể một chốc một lát thu thập được ngũ linh thạch chứ, chưa kể một số viên còn không rõ tung tích.

Thiên đế suy nghĩ có vẻ lung lăm, sau đó ông ta rời khỏi Ninh Dương điện để đi làm chính sự gì đó, chỉ còn lại Thiên hậu cùng một số Tiên nga ở lại chăm sóc thái tử.

Thường Tận lên đi theo thì nghe được đoạn hội thoại giữa Thiên đế và hộ vệ thân tín của ông.

- Chuyện đến nước này, e rằng chúng ta phải đẩy nhanh kế hoạch thôi.

- Nhưng mà... hiện giờ thời cơ chưa chín muồi. - Tên hộ vệ đáp - E rằng sẽ gây bất mãn trong lòng ngũ giới.

- Chưa chín muồi thì làm cho nó chín muồi! - Thiên đế ra lệnh, giọng khẳng định chắc nịch.

Thường Tận tuy không hiểu ý của bọn họ là gì nhưng cho rằng Thiên đế làm gì cũng có đạo lý của nó. Vì vậy, nàng cũng không truy cứu thêm làm gì. Nàng cho rằng việc nên làm nhất lúc này là trở về Ma giới, thuyết phục Ma tôn cho mượn linh thạch để cứu mạng Tử Khiết.

Tuy rằng lang trung kia nói phải cần đến năm viên, nhưng cho dù nếu có một viên thôi biết đâu sẽ giúp kéo dài thời gian được thêm chút nữa.

Nghĩ là làm, nàng rời khỏi Thiên giới để quay trở lại Ma giới. Đây là lần thứ hai nàng tới nơi hoang vu u ám này. Nàng tiến thẳng về phía Ma Thực điện, nơi ở của Trương Huyết Vũ.

Thường Tận bị một toán âm binh chặn lại ngăn cản nhưng nàng cũng không hề nao núng. Lần đầu tới đây, bọn họ có thể dễ dàng hạ gục nàng. Nhưng lần này quay lại, thân thủ của nàng đã không còn như trước, đã không có âm binh nào có thể làm hại được nàng.

Thường Tận gây một trận náo loạn phía trước cửa cung khiến cho Huyết Vũ phải đích thân ra xem.

- Thường Tận? – Huyết Vũ ngạc nhiên thốt lên.

Ông ta phẩy tay một cái, toàn bộ âm binh đều dừng tay lại. Thường Tận cũng thu kiếm về. Đúng lúc ấy, Huyết Vân cũng từ bên trong điện bước ra.

Thường Tận đến trước mặt Huyết Vũ, hành lễ rồi đưa ra thỉnh cầu:

- Mạo phạm Ma tôn rồi. Hôm nay ta đến đây là có việc cần nhờ vả.

- Ô, ta tưởng ngươi nhất quyết không nhận người cha là ta đây? – Huyết Vũ cười nhạt.

Thường Tận lãnh đạm đáp:

- Phụ thân tất nhiên phải nhận, có điều muốn ta trở về Ma giới phụng sự thì lại là chuyện khác.

- Hừ, ngươi đến cầu cứu không chút thiện ý như vậy. Ngươi bảo ta phải làm sao giúp ngươi đây?

Thường Tận vẫn khảng khái đáp:

- Ta không cầu Ma tôn nể tình phụ tử để ra tay tương cứu, chỉ cần người suy xét đạo lý ân nghĩa mà đưa ra quyết định. Tử Khiết sau khi bị Ma giới cướp mất linh thạch, đã hồn phi phách tán, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. Nay chỉ có ngũ linh thạch mới cứu được chàng. Mong người hãy rộng lòng từ bi cho mượn linh thạch, dùng xong ta nhất định sẽ hoàn trả nguyên vẹn.

- Ha ha ha! – Huyết Vũ cười lớn – Linh thạch này vốn dĩ là cướp về từ người Tử Khiết. Nay tự tay đem dâng cho hân, ngươi nghĩ hân sẽ chịu hoàn trả sau khi dùng xong ư? Ngươi nói chuyện cũng quá giản đơn rồi.

- Ta đã hứa sẽ mang linh thạch trở về toàn vẹn, thì cho dù phải hi sinh tính mạng, cũng sẽ bảo đảm mang nó về trả cho người – Thường Tận quả quyết.

- Không được! Linh thạch là báu vật cả đời ta tìm kiếm, sao có thể dễ dàng giao ra như vậy. Ta có thể giúp ngươi bất cứ chuyện gì, riêng việc này thì không. Mau rời khỏi đây đi, đừng cầu xin vô ích nữa.

Thấy nói lý lẽ không thành, nàng bèn quay sang cầu cứu Huyết Vân:

- Huyết Vân, ngươi mau khuyên nhủ Ma tôn đi! Tử Khiết là bằng hữu tốt nhất của ngươi, lẽ nào ngươi không muốn cứu hân?

Huyết Vân thở dài, lòng chàng đang rối như tơ vò. Cuối cùng chàng cũng mở lời khấn cầu cha mình:

- Xin phụ thân hãy cho phép con mang linh thạch đi cứu Tử Khiết. Sau khi xong việc đích thân con sẽ mang nó bình an vô sự trở về.

- Hồ đồ! – Huyết Vũ tức giận – Con nghĩ thế giới này quá giản đơn rồi. Con cho rằng Thiên đế sẽ dễ yên cho con mang viên linh thạch này rồi đi dễ dàng hay sao?

- Nhưng con cũng không thể bỏ mặc Tử Khiết không màng.

- Vậy thì sao chứ? Hân là thái tử Thiên tộc, ắt có người lo cho hân, còn chúng ta là người của Ma tộc, có gì lại bận tâm về hân?

- Con và Tử Khiết là bằng hữu vào sinh ra tử. Dù hân và con thân phận khác biệt, cũng không thể mặc kệ hân không quản. Xin phụ vương thành toàn.

Ma tôn thở dài bất lực. Ông ta rốt cuộc cũng không thể cưỡng lại lời cầu xin của con trai mình. Ông sai người mang linh thạch đến giao cho Huyết Vân, đồng thời dặn chàng:

- Nhất định không thể để xảy ra sai sót gì. Cơ hội giành được ngũ linh thạch không dễ có được, nếu con làm mất thì cũng đừng nhìn mặt ta nữa.

- Xin phụ vương yên tâm, con nhất định sẽ mang nó trở về an toàn.

Nói rồi, chàng cùng với Thường Tận rời đi, nhanh chóng khởi hành đến Thiên giới. Hai người dùng sức mạnh của linh thạch để lên vào Ninh Dương điện một cách thần không biết quỷ không hay.

Sau đó Thường Tận hạ được lên Thiên hậu cùng những Tiên nga ở đó để họ ngủ thiếp đi để bẻ hành động. Khi ai nấy đều nằm yên bất động rồi, Huyết Vân mới lấy ngũ linh thạch ra, vận nội công để truyền sức mạnh từ linh thạch vào người Tử Khiết.

Trong khi đó, Thường Tận cải trang thành một Tiên nga, đứng ở cửa canh chừng phòng khi có ai đến. Sau suốt một ngày một đêm vận công, Tử Khiết đã hồng hào lên trông thấy. Thường Tận bắt mạch cho chàng thì thấy nội tạng đã hồi phục, khí huyết đã lưu thông trở lại.

- Tốt quá rồi, với tình trạng này thì ít nhất cũng cầm cự được thêm một tháng nữa. Trong lúc đó ta sẽ tìm cách cứu chàng. – Thường Tận nói.

Huyết Vân gật đầu đáp lại. Sau đó hai người nhanh chóng rời khỏi Ninh Dương điện. Trên đường trở về Ma giới, bọn họ nhìn thấy mây đen vần vũ đầy trời, sấm chớp nổi lên từng hồi ầm ỉ.

- Phía đó không phải là Ma giới sao? Có chuyện gì vậy? – Thường Tận nói.

- Không hay rồi, chúng ta phải mau trở về thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Huyết tẩy Ma tộc

Một quang cảnh hết sức hỗn loạn đang diễn ra tại Ma giới. Thiên binh thiên tướng liên tục hô mưa gọi gió, khiến cho bầu trời bỗng chốc trở nên xám xịt, sấm chớp nổ ra liên hồi khiến lòng người sợ hãi.

Hai bên tả hữu là Quỷ binh và Tu chân môn phái đang chuẩn bị vũ khí sẵn sàng nghe lệnh. Từ trong không trung lúc này lóe lên một tia sáng trắng chói mắt, Thiên đế trong bộ giáp phục màu vàng uy vũ xé tia sáng ấy bước ra. Giọng nói của ông ta trầm âm vang vọng cả một góc trời:

- Tất cả nghe lệnh! Ma giới âm mưu hãm hại thái tử Thiên tộc, trước là cướp đi linh thạch từ người Tử Khiết, sau lại lên lên vào Ninh Dương điện để ra tay hạ thủ, mong muốn khiến Thiên tộc ta tuyệt hậu nhằm mưu đồ bất chính. Nay chứng cứ đã rõ, ta kêu gọi Quý giới cùng Tu chân giới hợp lực với Thiên giới tiêu diệt Ma giới, bảo vệ an bình cho chúng sinh.

- Chúng thần tuân mệnh – Toàn bộ Thiên binh đáp.

Thượng Lang dẫn đầu đệ tử Tu chân cũng nghiêng cần cúi đầu nhận lệnh. Điều đáng ngạc nhiên là Quý giới cũng được Thiên đế triệu tập bất chấp sự thật bọn chúng chính là kẻ dùng địa hỏa khiến cho Tử Khiết hồn phi phách tán.

Lúc này Ma tôn dẫn theo Âm binh xuất hiện, đi cùng ông là mẫu thân của Huyết Vân, tên Đặng Huyền Ánh. Huyết Vũ trong bộ y phục nửa đen nửa xanh mang lại khí thế bức người khó tả. Đôi mắt đen của ông rực sáng trong màn đêm như đôi mắt của mãnh thú trước khi vồ lấy con mồi.

Huyết Vũ không ngần ngại nhìn thẳng vào Thiên đế mà chất vấn:

- Người hãm hại thái tử Thiên tộc rõ ràng là Quý Vương, vậy mà nay mọi tội lỗi đều đổ lên đầu Ma tộc ta, thật là nực cười. Đường đường là danh môn chính phái, lại đi làm trò bỉ ổi này, các ngươi có thấy tự hổ thẹn không?

Thiên đế đáp lại, phong thái vẫn vô cùng khoan thai:

- Quý Vương chỉ là vô tình làm hại đến hài nhi, nay đã ăn năn hối lỗi. Ngược lại là ngươi, năm lần bảy lượt âm mưu đoạt mạng con trai ta, không những vậy còn cướp đi linh thạch. Âm mưu thâm hiểm như vậy, nếu không sớm diệt trừ, chẳng phải mầm họa cho chúng sinh hay sao?

Huyết Vân lúc này vừa về đến, vội chạy đến cạnh Huyết Vũ, phản bác lại lời của Thiên đế:

- Thiên đế xin người hãy tự trọng, nói chuyện phải có chứng cứ. Ma giới lợi dụng thời cơ để cướp đi linh thạch là thật, nhưng hãm hại Thái tử Thiên tộc, thì tuyệt nhiên không có.

- Vậy ư? Thế đây là gì? – Thiên đế lấy gương Ảnh linh ra, chiếu lại cảnh Thường Tận và Huyết Vân lên vào Ninh Dương điện.

- Đây rõ ràng là ta và Thường Tận dùng pháp lực của linh thạch để cứu mạng Tử Khiết. – Huyết Vân đáp.

- Cứu mạng? – Thiên đế tỏ vẻ tức giận – Có cả hàng dài người đứng đợi ở ngoài để vào cứu chữa cho con trai ta. Nếu các ngươi thực sự có tâm ý, tại sao lại phải lên lên lút lút!

Thiên đế nói như vậy quả thực là làm khó Huyết Vân. Nếu không phải vì sợ linh thạch bị Thiên đế đoạt lại thì chàng bắt đắ dĩ cũng không phải lên lút cứu Tử Khiết. Nhưng nói cho cùng thì linh thạch này vốn thuộc về Tử Khiết, chàng cố gắng bảo vệ nó khỏi tay Thiên đế cũng không hợp lẽ.

Thường Tận thấy Huyết Vân rơi vào thế khó thì liền đỡ lời:

- Hàng người dài như vậy, đợi đến lượt chúng ta có lẽ Tử Khiết đã mất mạng, vì vậy mới phải lên lên vào cứu chàng.

Thiên đế nhận ra Thường Tận, nữ nhân hôm đó đã liều mạng cứu Tử Khiết từ chỗ Mộc thần, nhưng không vì vậy mà ông có thể nương tay phá hỏng đại sự. Thiên đế vẫn kiên quyết:

- Lý do như vậy mà các người cũng có thể nghĩ ra được. Khá khen cho một Ma tộc mưu mô xảo trá. Không nói nhiều nữa. Hôm nay chúng ta nhất định phải thanh tẩy Ma giới, đem lại yên bình cho chúng sinh!

- Thiên đế tại sao người lại không nói lý lẽ? Chỉ vì một viên linh thạch mà người định gây ra đại chiến, khiến sinh linh đồ tán sao? – Thường Tận tỏ rõ sự bất bình.

Tuyệt Cơ đứng cạnh Thường Lang lúc này mới lên tiếng chen vào:

- Thiên đế đang trừ bạo diệt ác, giúp ổn định ngũ giới, sao có thể nói là khiến chúng sinh lâm than chứ? Thường Tận người lúc trước từng làm đồ đệ của Tu chân giới, nay lại đứng về phía Ma giới làm càn, thật là mất mặt giáo phái. Cũng may chúng ta kịp thời trục xuất người, nếu không chẳng biết sẽ gây chuyện bại hoại sự môn gì.

Thường Lang đứng đó nhắm mắt thở dài. Trước tình cảnh hỗn loạn như vậy, ông nhất thời không thể nghĩ thông suốt được. Thường Tận dù sao cũng từng là đồ đệ yêu thích của ông, vừa thông minh vừa nhạy bén, lại có tính tình cương trực ít ai sánh kịp. Hôm nay mọi người đều chia mũi kiếm về phía nàng, ông cũng đành lực bất tòng tâm.

- Ta không hổ thẹn với lòng – Thường Tận đáp – Hôm nay rõ ràng là ba giới Thiên – Quỷ – Tu Chân đang ý đồ đồng hiệp yếu, không nói đạo lý, vô duyên vô cớ gây chiến, ta nhất định sẽ toàn lực chống lại.

Thường Tận khẽ rút Thương kiếm, ánh mắt sắc lẹm như gươm, tà váy đen của nàng tung bay trong gió, cùng với mái tóc đen dài tạo thành một cảnh tượng vô cùng kiệt xuất.

Thiên đế đưa tay lên ra hiệu. Ngay lập tức, một dàn Thiên binh xếp thành hàng ngang chắn phía trước, rút mũi tên bạc ra bắn liên hồi về phía Ma tộc.

Thường Tận nghiêng người tránh né, rồi dùng kiếm chặn đường bay của những mũi tên đang trút xuống như mưa. Huyết Vân xoay người một cái, làm động tác kéo cung, sau đó những mũi tên lửa từ từ hiện ra, xé gió cắm phập vào vai của những Thiên binh nọ.

Ma tôn cũng ra hiệu cho cung thủ của mình ra, bắn tên đáp trả. Bản thân ông vận công tạo thành một màn chắn chặn toàn bộ mũi tên lại, sau đó tay phải làm động tác bóp chặt, ngay lập tức toàn bộ mũi tên đều bị tan thành tro bụi.

Thiên đế lại đưa tay ra hiệu, một toán Thiên binh khác lên thay. Nhiều đợt như thế, liên tục tấn công. Chẳng mấy chốc, cung thủ của cả hai bên đều bị đả thương gần hết. Lúc này Thiên đế lại ra hiệu cho toàn bộ binh tướng cùng với đủ loại binh khí xông lên, ra sức chém giết Âm binh.

Quỷ Vương cùng Tu chân trưởng môn cũng lệnh cho quân đội của mình lên giúp sức. Giữa hai phe lúc này có thể thấy rõ sự chênh lệch binh lực vô cùng lớn. Ba giới cùng chống lại một giới, quân lực ít nhất cũng đã gấp ba. Huống hồ, Ma tôn còn bị tấn công bất ngờ, chưa kịp có thời gian chuẩn bị, nên nhanh chóng bị lép vế.

Thường Tận lẫn vào trong đám Âm binh, cùng họ đánh lại Thiên binh Thiên tướng, kể cả Quỷ binh và cả Tu chân môn đệ.

Nàng nhìn thấy Lam Hạc, Tinh Thúy, Tuyệt Cơ, và rất nhiều người khác từng là đồng môn của nàng đang chém giết Âm binh nhưng bản thân nàng lại không nỡ ra tay đánh trả. Dù sao họ cũng từng là bằng hữu của nàng, bảo nàng làm sao có thể tận diệt được đây?

Thế nhưng một Âm binh, rồi lại thêm một Âm binh ngã xuống, hồn phi phách tán. Vốn dĩ họ đã là những con ma, chỉ còn lại linh hồn, một khi bị tiêu diệt, thì sẽ mãi mãi không siêu sinh.

Trong phút chốc Thường Tận cảm thấy choáng ngợp. Nàng không thể thở nổi. Xung quanh bạn bè nàng đang đồ sát gia tộc nàng, những người nàng hằng kính nể đang giết hại hằng hà sa số sinh linh vô tội. Còn nàng lại không biết phải làm gì.

Nàng giết một tên Thiên binh, nàng lại chém một tên Thiên binh nữa, nàng ra tay với Quỷ binh, nhưng lại không nỡ giết Tu chân môn đệ, chỉ dùng tay không đánh cho họ bất tỉnh. Càng đánh nàng càng cảm thấy trống rỗng vô hạn.

Máu tươi chảy ra khắp nơi, âm khí trùng trùng. Rất nhiều, rất nhiều linh hồn đang dần tan biến trong hư không.

Phía bên kia, Huyết Vân đang giao thủ với Ninh Tư. Nam nhân áo tím, ánh mắt tà mị vẫn ung dung như ngày nào. Hôm nay trong cuộc đại chiến này, hắn lại càng hứng thú khi nhìn thấy nhiều người tử trận.

Hắn nhoen cười nửa miệng với Huyết Vân. Chàng thanh niên áo xám trước mặt hắn đây, đã từng là người hắn vô cùng yêu thích. Thế nhưng ai bảo hai người không chung chí hướng. Huyết Vân năm lần bảy lượt khuyên can hắn cải chính quy tà, nhưng không ngờ lại có một ngày hắn nhân danh chính nghĩa

đi tiêu diệt chàng.

- Huyết Vân, chúng ta lại gặp nhau rồi. – Ninh Tư ngọt nhạt chào.

- Ta tưởng rằng ngươi vẫn còn chút lương tri, năm lần bảy lượt tha chết cho ngươi, nhưng rốt cuộc lại gặp nhau trong tình cảnh này.

- Ha ha ha! – Ninh Tư cười lớn – Huyết Vân à Huyết Vân, một tên ma đạo mà cố gắng trở thành người thiện lương, cuối cùng bị chính sự thiện lương đó hại chết. Nể tình chúng ta cũng từng có giao hảo tốt, hôm nay ta sẽ đích thân tiễn ngươi lên đường.

Nói rồi Ninh Tư phẩy Thần Tịch một cái, chiếc quạt trắng trong tay hắn xoay tít nhằm hướng Huyết Vân mà bay tới. Những chiêu thức này Huyết Vân vốn đã sớm nắm rõ trong lòng bàn tay, vì vậy chàng dễ dàng xoay người tránh lười chém.

Đồng thời chàng làm động tác kéo cung để thả một mũi tên vô hình lao như bay về phía Ninh Tư. Thế nhưng hắn ta vẫn kịp tránh nhờ nghe được tiếng vút trong gió của mũi tên này.

Ninh Tư vẫn chưa bỏ cuộc, hắn đích thân cầm quạt Thần Tịch, liên tục đâm trực diện vào người Huyết Vân. Chàng không hề nao núng, liên tục uyển chuyển tránh né được những đòn tấn công, đồng thời dùng chuông đáp trả.

Cả hai đánh với nhau đến khi lưỡng bại câu thương vẫn chưa dừng lại. Đến cuối cùng Huyết Vân vẫn không thoát khỏi sự lươn lẹo của Ninh Tư khi hắn giả vờ kêu lên:

- Thường Tận, ngươi chết nhanh vậy sao?

Huyết Vân giật mình quay sang nhìn thì ngay lập tức bị Thần Tịch của Ninh Tư đâm vào lồng ngực trái. Ninh Tư còn dùng lực xoay mũi quạt cho khoét sâu hơn vào vết thương và cười khoái chí.

Huyết Vân nhìn xuống người mình, thấy máu đen đang tuôn ra như suối. Từ trong cổ họng chàng cũng có một thứ chất lỏng gì đó đang ộc ra liên hồi.

Thường Tận ở gần đó vội vã chạy đến đỡ lấy chàng. Nàng tức giận một chuông đánh Ninh Tư ngã bật ra nền đất. Ninh Tư lồm cồm bò dậy, vẻ mặt vẫn cười tươi đắc ý.

- Tên vong ân bội nghĩa nhà ngươi – Thường Tận gào lên – Hắn vì cứu đôi mắt của ngươi mà bất chấp bị bại lộ thân phận, còn đi ngược lại với lương tri của bản thân, vậy mà rốt cuộc hắn đòi lại được cái gì đây?

Nụ cười trên môi Ninh Tư chợt tắt:

- Ngươi nói cái gì? Sao hắn lại liên quan đến mắt của ta?

- Khi mắt ngươi bị hủy – Thường Tận gần lên từng chữ - là hắn đã lén trộm linh thạch của Tử Khiết để chữa mắt cho ngươi, chăm sóc cho ngươi suốt mấy ngày đêm. Hắn năm lần bảy lượt tha mạng cho ngươi, còn ngươi lại chỉ biết lấy oán báo ân!

Ninh Tư quỳ sụp xuống, hắn không thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Hắn vừa nhìn chăm chăm vào chàng thanh niên áo xám đang gục ngã trong tay Thường Tận, vừa cố lục lọi trong ký ức của mình.

“Ta lên là Thiện Nhân, cũng là người trong Quý tộc. Tình cờ đi ngang thấy ngươi bị đá thương nên xông vào cứu.”

“Người của Quý giới? Mùi hương của ngươi không giống như vậy.”

Từng câu từng chữ Huyết Vân nói trong hang động ngày hôm đó hiển hiện rõ ràng trong tâm trí hắn. Thì ra là vậy, thì ra Thiện Nhân chính là Huyết Vân, thế nhưng hắn trước giờ chưa từng nhận ra.

Hắn không bao giờ có thể ngờ rằng, kỳ phùng địch thủ của hắn lại là ân nhân cứu mạng của hắn. Người mà hắn ngày đêm mong mỏi gặp lại, người mà hắn đã tự hứa sẽ dùng tất cả thịnh tình để đối đãi lại là kẻ hắn tự tay kết liễu.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cửu ngũ chí tôn

- Ninh Tư, nếu ngươi cảm thấy áy náy với ta, hãy bảo vệ Thường Tận, bảo vệ Ma tộc. – Huyết Vân dùng hết sức bình sinh để nói những lời cuối cùng với hắn trước khi hai mắt nhắm hẳn, còn hai tay thì buông thõng xuống.

Thân xác chàng trong tay Thường Tận dần tan thành những hạt bụi vàng trôi vào trong không trung vô tận. Thường Tận thần thờ nhìn hai bàn tay trống

rõng của mình, rồi lại nhìn Ninh Tư. Hắn ta đang chìm trong tuyệt vọng.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn như vậy. Trước đây cho dù sắp mất mạng, hắn cũng chưa từng bị thương đến vậy. Nàng đứng lên, dùng Thương kiếm lao tới chém hắn thì bỗng dừng từ sau lưng có người nắm bả vai nàng giật ngược lại.

Thường Tận dùng sức phản kháng, xoay một vòng trong không trung để tách cơ thể ra khỏi bàn tay đó. Người vừa tấn công nàng là Quỷ Vương. Ông ta trừng mắt nhìn nàng có ý hăm dọa.

Nàng một thân trần đầy nộ khí, liên tục tiến tới chĩa mũi kiếm vào người Quỷ Vương nhưng mọi chiêu thức đều bị hắn hóa giải.

Khi giao đấu đang diễn ra căng thẳng thì phía bên kia nàng nghe thấy tiếng của Ma tôn gào khóc. Nàng nhất thời mất tập trung liền bị Quỷ Vương dội một chưởng vào ngực trái, khiến nàng ngã nhào ra sau, hộc máu liên hồi.

Ma tôn đang ôm Ma hậu Đặng Huyền Ánh trong tay, ánh mắt vô cùng khản thiết. Ông dùng linh lực hóa thành một kết giới xung quanh hai người, sau đó chẳng màng chiến đấu gì nữa. Huyền Ánh mấp máy môi, dường như đang cố gắng nói gì đó với Huyết Vũ.

Bà đưa tay lên lau những giọt lệ dài trên gương mặt ông. Máu tươi tuôn ra nhuộm đỏ cả y phục màu trắng của bà. Huyền Ánh chợt đưa tay vào ngực trái của mình, lấy ra một viên ngọc màu đen tuyền như hắc thạch nhưng lại không phát sáng.

Sau khi trao nó vào tay Huyết Vũ, bà trút hơi thở cuối cùng rồi cũng tan thành mây khói. Lúc này, Thiên đế cùng với Thượng Lang xuất hiện, hợp lực phá vỡ lớp kết giới quanh Huyết Vũ.

Ma tôn cất viên hắc ngọc vào trong người sau đó dùng toàn lực chống trả. Thấy vậy, Thường Tận liền bỏ mặc Quỷ Vương để chạy đến trợ giúp. Quỷ Vương cũng chạy theo, hợp lực với Thiên đế đôi kháng lại cha con Thường Tận.

Ba người đấu hai vốn đã không cân sức. Ấy vậy mà đột nhiên Tuyệt Cơ từ đâu xuất hiện, dùng trăm phách kiếm toan đâm vào người Thường Tận. Huyết Vũ chớp mắt một cái đã đứng chắn trước mặt Thường Tận, nhận thay mũi kiếm cho nàng.

- Không! - Thường Tận gào lên đau đớn – Người không biết kiếm này có thể khiến hồn phi phách tán sao?

Huyết Vũ quay lại, gượng cười với Thường Tận. Nàng vội chạy đến ôm lấy ông ta.

- Phụ thân, đừng chết!

Huyết Vũ cong đuôi mắt lên hạnh phúc:

- Cuối cùng con cũng nhận người cha này rồi...

- Con đã nhận phụ thân rồi, xin người đừng chết có được không? – Nàng bật khóc nức nở.

Nhân lúc hai người đang bị phân tâm, Thiên đế hạ đạo pháp nhằm diệt gọn bọn họ thì Ninh Tư từ đâu xuất hiện, dùng thân mình làm màn chắn.

- Ninh Tư, con điên rồi sao? Mau quay lại đây? – Quỷ Vương kinh ngạc gọi chàng.

Ninh Tư khòe miệng khẽ cong, hắn đáp:

- Mặc dù người đối xử với con rất bạc, con vẫn luôn một mực hiếu thuận với người. Duy chỉ có hôm nay, xin phụ thân hãy để con làm việc này. Quý tộc con không thể chống lại, nhưng Ma tộc con nhất định phải cứu.

Nói rồi chàng dùng bản thân chắn cho Thường Tận, đồng thời lấy trong người ra một viên linh thạch màu trắng, vốn là cướp được từ Hạ giới trước đây, sau đó đẩy vào trong người nàng.

Ngay lúc đó, Huyết Vũ cũng lấy ra từ trong người mình hai viên linh thạch: một màu xanh ngọc bích, một màu đen tuyền rồi dùng phép đẩy vào ngực trái nàng.

Thường Tận trong phút chốc cảm thấy choán ngợp. Nàng dường như có thể cảm nhận được nguồn linh lực đang chảy cuộn cuộn trong cơ thể nàng như muốn nổ tung.

Huyết Vũ mỉm cười nói với nàng:

- Bảo vệ Ma tộc, nhiệm vụ này bây giờ giao cho con, hãy cố gắng hoàn thành nó.

Sau đó ông cũng hóa thành tro bụi tan vào trong không khí. Thường Tận nắm chặt hai bàn tay, ngửa đầu lên trời gào lớn.

Nội lực từ trong người nàng tỏa ra vô cùng mạnh mẽ, đánh bay tất cả những yêu ma thần tiên trong bán kính mười dặm. Ngay cả Thiên đế cũng bị nàng làm cho trọng thương, nhiều người khác không giữ được tính mạng, chỉ có người của Ma giới là không hề bị tổn hại.

Hai mắt Thường Tận hóa thành màu đỏ như máu, còn tóc nàng trở nên dài hơn bao giờ hết. Nàng toàn thân ngùn ngụt lửa giận, đưa tay lên dùng phép

bóp cổ Tuyết Cơ.

Nàng ta giãy giụa một lát rồi tắt thở. Trước khi chết vẫn còn cố gắng nguyên rủa Thường Tận:

- Ta xin thề dù có làm ma cũng phải quay lại giết ngươi xả hận! Ta nhất định phải khiến ngươi sống không bằng chết!

Thường Tận mặt không biến sắc, bóp chặt hơn nữa để kết liễu Tuyết Cơ. Sau khi Tuyết Cơ chết, một viên linh thạch màu xanh lục chui ra từ miệng ả ta. Thường Tận thu hồi viên linh thạch đó rồi cất vào lồng ngực mình.

Giờ đây trong người nàng đã có đủ năm viên linh thạch đến từ năm giới: Nhân – Ma – Quỷ – Tiên – Tu Chân. Nàng chính thức trở thành người mạnh nhất thiên hạ, không ai đầu lại. Ngay cả Thiên đế cũng phải dè chừng nàng.

Toàn bộ Âm binh quỳ rạp xuống chân nàng hô to:

- Ma tôn vạn tuế! Ma tôn vạn tuế!

Nàng quay lại nói với Thiên đế:

- Các người đã tổn hại nghiêm trọng, nên ta cũng không giết cùng diệt tận làm gì. Mau chóng rút binh rời khỏi đây và đừng bao giờ trở lại.

Nói rồi nàng nhất xác Ninh Tư và biến mất. Thiên đế hạ lệnh rút quân. Tất cả Thiên binh, Quỷ binh cùng Tu chân môn phái đồng loạt rời khỏi.

Thượng Lang chạy đến bên cạnh xác con gái mình, gục đầu bật khóc:

“Là ta đã hại con rồi. Lẽ ra ta không nên nương tay với người ngoài, để rồi hại chết người thân của mình.”

Không chỉ có Thượng Lang, hàng vạn người khác cũng đang oán than. Một trận đại chiến đã khiến cho toàn bộ địa giới của Ma tộc trở thành đồng hoang tàn. Xác chết rải rác khắp nơi: tiên có, ma có, quỷ có. Trong vòng mười dặm ngay cả cây cối cũng không sinh sôi được nữa.

Thường Tận đưa Ninh Tư trở về Ma Thực điện, nơi Huyết Vũ từng sống khi còn tại thế. Nàng dùng linh lực hồi phục cho hắn. Cũng may hắn chỉ bị trọng thương chứ chưa tổn hại đến nguyên thần, vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Chỉ tiếc rằng giờ đây khi nàng có đủ sức mạnh để bảo vệ mọi người, thì đã không còn ai sống sót nữa. Em trai nàng, phụ thân nàng đều đã chết. Những người thân duy nhất của nàng trên thế giới này đã không còn.

Trước đây nàng phiêu du thiên hạ, quyết không nhận người cha tà đạo của mình, không ngờ có một ngày ông ta vì nàng mà hi sinh mạng sống. Trước đây nàng cố chấp không cho bản thân một cơ hội trùng phùng với thân quyến, giờ đây có muốn cũng đã không kịp nữa.

Thường Tận đứng trước cửa điện, đảo mắt nhìn quanh. Sức mạnh chí tôn mà nàng sở hữu chẳng có ý nghĩa gì, vị trí Ma tôn mà nàng nghiêm nhiên đạt được cũng chẳng nghĩa lý gì. Tuy nhiên trước khi chết Huyết Vũ đã giao mạng sống của toàn bộ Ma tộc đặt vào tay nàng. Nàng dù không muốn cũng phải tiếp nhận nghĩa vụ này.

Liếc mắt nhìn bầu trời xám xịt phẳng phất màu khói, nàng không khỏi thở dài cảm thán. Âm binh đang thu thập xác chết của Ma tộc về để chôn cất. Số ma chết nhiều đến mức có thể xây dựng được một biệt điện rộng lớn, chưa kể những người chết mà thân xác cũng chẳng còn.

Nàng định quay bước trở vào thì thấy một bông hoa xuyên chi nở rộ trên một vách tường. Nàng khẽ lại gần, nâng niu nó trên tay.

“Hoa nở giữa đồng tro tàn, một bông hoa cô độc biết bao!”

Khóc miệng nàng bắt giắc cong lên. Nàng đứng dậy rồi dịch chuyển đến một nơi khác. Còn có một chuyện quan trọng nàng cần phải làm.

...

Trước cửa cung Ninh Dương đã vắng bóng người qua lại. Cây hoa đào mấy hôm trước còn khoe sắc, nay cũng đã lụi tàn. Bên trong phòng, Thiên hậu khóc sưng cả mắt, thiếp đi bên cạnh Tử Khiết.

Thường Tận bước đến, chân không phát ra tiếng động. Nàng đặt tay lên trán Tử Khiết để truyền linh lực cho chàng, trong khi miệng lầm nhảm một đạo chú.

Hồn phách của Tử Khiết đang phân tán ở khắp nơi, nghe lời gọi của nàng thì liền trở về, nhập lại vào xác.

“Tuy rằng vẫn còn một phần nguyên thần chưa nhập thể, nhưng tạm thời tính mạng cũng đã được bảo toàn.”, nàng thầm nghĩ, “Tử Khiết, từ nay chúng ta sẽ không gặp nhau nữa. Mong chàng có thể sống tốt.”

Sau đó nàng xoay người một cái đã trở lại Ma Thực điện. Tử Khiết từ từ mở mắt, tay khẽ động đậy. Chàng mở miệng gọi Thiên hậu:

- Mẫu thân...

Thiên hậu sức tỉnh giấc, thấy con trai đã tỉnh thì vui mừng khôn xiết, vội vã gọi người hầu tới.

- Mau truyền thái y – Bà ra lệnh.

Đoạn quay qua hỏi Tử Khiết:

- Con cảm thấy thế nào rồi?

Chàng nhoen miệng cười:

- Sao trông người lại lo lắng vậy? Con chỉ là ngủ một giấc thôi mà.

Tử Khiết sau khi tỉnh dậy thì đã quên hết mọi ký ức về chuyến đi đây ở nhân gian. Kể cả mọi ký ức về Thường Tận, chàng một chút cũng không nhớ.

Chuyện gần đây nhất mà chàng nhớ được chính là ở trước đại điện, Sấm thần kể tội chàng với Thiên đế. Sau đó thì chàng bị phạt đầy xuống làm phạm nhân. Nhưng chuyện sau đó thế nào, chàng đều không thể hình dung được.

- Tỉnh lại là tốt rồi – Thiên hậu nói – Những chuyện ở nhân gian kia cũng chẳng có gì quan trọng, không cần phải nhớ lại làm gì.

Chàng khẽ gật đầu đồng tình. Chàng không biết rằng ở nhân gian chàng đã trải qua những chuyện chàng cho là quan trọng nhất, gặp gỡ người mà chàng trân quý nhất trong cuộc đời mình.

Tử Khiết nằm trên giường suốt hơn một tháng trời nên cảm thấy mình mảy mề ẩm, muốn đứng dậy ra ngoài hít thở một chút. Chàng chưa ra khỏi cửa thì đã gặp ngay Bích Ngọc bước vào.

- Tử Khiết, lâu rồi không gặp!

Nữ nhân này là con gái của Thủy thần, lúc nhỏ thường hay bám lấy chàng không buông. Bẵng đi một thời gian, nàng ta chẳng mấy khi lên Thiên cung chơi nên hai người cũng chẳng gặp nữa. Hôm nay nghe nói Tử Khiết khỏi bệnh nên nàng ta lặn lội đường xá xa xôi đến thăm, không ngờ lại trùng hợp lúc chàng có nhã ý đi dạo.

- Vậy đề ta đi cùng chàng. – Bích Ngọc nói.

Tử Khiết hỏi nàng những chuyện đã xảy ra trong thời gian chàng hôn mê bất tỉnh. Bích Ngọc tuy không tận mắt chứng kiến nhưng có thể kể ra biết bao nhiêu chuyện: đã có bao nhiêu người xếp hàng dài trước Ninh Dương điện chờ chữa trị cho chàng. Ma tộc đã lên hãm hại chàng ra sao, rồi đại chiến ngũ giới kéo dài vài ngày, cuối cùng phân thắng bại thuộc về Ma tộc thế nào.

- Thường Tận đại ma đầu này coi như cũng có bản lĩnh, lại có phần cực kỳ may mắn. – Chàng bình luận.

- Lại còn không ư? – Bích Ngọc đáp – Nàng ta nhan sắc tầm thường, võ công pháp lực lại càng tầm thường, thế mà thoát cái được cả Ma tôn lẫn con trai Quý Vương trợ giúp thành người mạnh nhất ngũ giới. Thật chẳng công bằng chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Gặp gỡ cổ nhân

Năm trăm năm thâm thoát trôi qua tựa như một giấc mộng. Thường Tận sau trận đại chiến ngày hôm ấy đã nổi danh khắp ngũ giới, khiến người người khiếp sợ.

Lợi dụng danh tiếng của nàng, nhiều kẻ xấu nhân danh làm việc cho Ma tôn để làm những việc đại nghịch bất đạo, khiến cho Thường Tận sớm bị đồn thổi là một đại ma đầu độc ác vô tình, giết người không gớm tay.

Ngất nổi nàng xưa nay vốn là người kiệm lời, cũng chẳng bận tâm giải thích, vậy nên những hiểu lầm kia cứ chất chồng chẳng thể hóa giải.

“Thanh giả tự thanh”, nàng nói, khi người hầu tên Phi Yến hỏi nàng, tại sao không thanh minh cho bản thân. Đối với nàng, những gì người bên ngoài nói đều không quan trọng. Dù cho danh tiếng nàng có xấu hơn chẳng nữa thì cũng chẳng ai làm gì được nàng.

Sự thật là chưa từng có người nào động được vào một sợi tóc của Thường Tận, mặc dù không biết bao nhiêu sát thủ đã đột nhập vào Ma Thực điện để ám sát nàng. Thứ mà chúng nhắm tới chính là Ngũ linh thạch trong người vị Ma tôn cao cao tại thượng kia. Thế nhưng bất kì ai bước vào cũng đều đã hóa thành tro bụi không dấu vết.

Thường Tận dù là ban ngày hay ban đêm, lúc ngủ hay thức cũng đều thiết lập một kết giới quanh chỗ mình nằm. Chỉ cần có người chạm vào kết giới,

nàng liền có thể phát giác, và với một cái phẩy tay nhẹ tựa lông hồng, kẻ đột nhập kia liền được tiễn về với cát bụi.

Lời đồn về những cái chết bất đắc kì tử được truyền đi rất nhanh, thế nhưng vẫn không ít người muốn thử vận may. Họ coi việc cướp đồ từ tay Ma tôn Trương Thường Tận là một ván bài sinh tử, được ăn cả, ngã về không.

Truyền kì về Thường Tận thậm chí còn lan truyền khắp Phàm giới. Thông qua lời kể của những người mãi nghệ đường phố, câu chuyện về Thường Tận trở nên biến tướng hơn bao giờ hết:

“Trương Thường Tận là con gái ngoài giá thú của Ma tôn đời trước. Trước đây nàng ta sống ở trần gian như những người trần mắt thịt khác. Sau này, nàng gia nhập Tu chân giáo phái, trở thành đệ tử số một ở đây, võ công không ai sánh bằng. Với biểu hiện tốt như vậy, lẽ ra nàng ta đã có thể tu thành chín quả, phi thăng thành tiên.

Thế nhưng bản tính Thường Tận độc ác, lại cực kỳ tham vọng nên đã hợp lực với cha mình giết thái tử Thiên tộc, cướp đi linh thạch. Cũng may chàng ta phúc lớn mạng lớn, qua được kiếp nạn này, giữ lại được một mạng.

Tuy nhiên trong cuộc đại chiến ngũ giới ngày hôm ấy tại Ma giới, Thường Tận cầu kết với đứa con hoang của Quỷ Vương, giết em trai, cướp linh thạch. Sau đó còn nhân lúc cha mình gặp nạn, cướp đi hai viên linh thạch còn lại. Kinh khủng hơn là nàng ta còn giết con gái của Tu chân trưởng môn, vốn là đồng môn cũ để đoạt lấy viên linh thạch cuối cùng, một bước trở thành người mạnh nhất thiên hạ, bậc cửu ngũ chí tôn với sức mạnh san bằng cả Ma giới.

Với sức mạnh khủng khiếp đó, nàng ta phản công lại phe của Thiên đế, giành phần thắng tuyệt đối, nghiễm nhiên bước lên chiếc ghế Ma tôn khiến người người kinh sợ.”

Người qua đường nghe được câu chuyện đó cũng phải lên tiếng cảm thán:

“Thật là quá tàn nhẫn!”

“Nàng ta quả thật là mất hết nhân tính!”

“Ngay cả người thân của mình mà cũng lợi dụng, đồng môn của mình mà cũng giết hại, không biết nàng ta còn làm ra loại chuyện gì nữa!”

Mặc dù ngoài miệng chửi rủa không ngừng, nhưng trong thâm tâm của những phạm nhân này lại muôn phần sợ hãi. Vì vậy, miếu thờ của Thường Tận ở phạm giới thậm chí còn được hương khói thờ cúng hơn cả nhiều bậc Tiên nhân khiến Thiên đế không khỏi ái ngại.

Nói về Thiên đế, cũng đã khá lâu rồi, ông dù không ngừng mưu tính đoạt lại ngũ linh thạch nhưng vẫn bất thành. Trận chiến hôm đó lẽ ra đã được vạch lên để ông có thể danh chính ngôn thuận thu hồi cả năm viên linh thạch, thế nhưng không ngờ biến số xảy ra, khiến cho Ma giới tự nhiên được lợi.

Kể từ đó, Thiên đế vẫn luôn ngày đêm suy tính để lấy lại những thứ ông để vuột mất. Tuy nhiên, dù đã thử bao nhiêu cách, ông vẫn không thể vượt qua được lớp phòng thủ hoàn hảo của Thường Tận.

Một ngày nọ, Thiên đế gọi Tử Khiết đến nghị sự. Sau đại nạn không chết, Tử Khiết đã trở nên trầm ổn hơn trước rất nhiều. Chàng luôn có một cảm giác buồn bã mơ hồ, mặc dù chẳng hiểu tại sao bản thân lại cảm thấy như vậy.

Tử Khiết bước vào thư phòng, cúi đầu hành lễ với phụ thân mình. Sau khi Thiên đế ban ngồi, thì ông đi vào đề cập ngay chuyện chính:

- Con cũng đã nghỉ ngơi khá lâu rồi nhỉ. Đã cảm thấy thân thể hồi phục chưa?

- Đa tạ phụ vương đã quan tâm. Nhi thần cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.

- Vậy thì tốt – Thiên đế nói – Lần này gọi con đến đây là có việc cần giao.

- Xin phụ vương cứ phân phó.

Thiên đế khẽ đặt quyển sách đang đọc dở sang một bên, ánh mắt nửa thăm dò nửa kỳ vọng nhìn Tử Khiết:

- Con có biết nữ nhân tên Trương Thường Tận không?

- Trương Thường Tận? – Tử Khiết ngạc nhiên – Nhi thần có nghe nói đến người này, là Ma tôn hiện tại của Ma tộc.

Thiên đế gật đầu tỏ ý hài lòng. Thái độ của Tử Khiết như vậy có lẽ là thực sự không nhớ gì về Thường Tận. Thế nên ông yên tâm giao nhiệm vụ cho chàng.

- Người có việc gì cần nhi thần giúp liên quan đến nàng ta sao?

- Quả thực như vậy, là một chuyện rất hệ trọng. Con cũng biết đấy, Thường Tận đại ma đầu này nổi danh độc ác, coi mạng người như cỏ rác. Sức mạnh ngũ linh thạch ở trong người ả ta ngày nào, thiên hạ còn bất ổn ngày đó. Chỉ có thu hồi lại linh thạch từ tay nàng ta, chúng ta mới có thể yên tâm.

- Ý người là...

- Nội gián của ta gần đây đến báo, Thường Tận đạo này thường lui tới tại Nhân gian. Chỉ cần con tìm cách tình cờ gặp nàng ta, tiếp cận rồi lừa lấy linh thạch, thì việc này sẽ thành công mỹ mãn.

Tử Khiết suy nghĩ hồi lâu, chàng cảm thấy việc này không ổn lắm.

- Bẩm phụ vương, thứ cho nhi thần nói thẳng, kế sách lừa gạt này... không phù hợp với phong thái làm việc của danh môn chính phái lắm. Huống hồ, con cũng không chắc chắn liệu bản thân có thể thành công tiếp cận Thường Tận không. Nàng ta vốn là một người lãnh đạm, lại quý kẻ đa đoan, không ai dễ dàng lường gạt.

- Ta biết đây không phải cách hành xử vốn có của chúng ta, nhưng đối với loại tiểu nhân tà ác như vậy, chúng ta không còn cách nào khác. Về việc con lo lắng là Thường Tận sẽ không tiếp nhận con, con không cần phải nghĩ nhiều. Chỉ cần làm theo lời dặn của ta, ắt sẽ hiệu quả.

Tử Khiết vẫn cảm thấy có gì đó chưa thỏa đáng nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý. Chàng theo lời dặn của Thiên đế, chuẩn bị những bộ y phục đẹp để tiêu soái nhất, chải tóc quần khăn thật gọn gàng rồi lên đường xuống hạ giới.

Thường Tận lúc này đang cải trang thành thường dân để truy tìm tung tích của Bông Gòn Nhỏ. Kể từ khi Thuần Minh mất, nàng quên bẵng đi sự tồn tại của con thần thú này. Tuy nhiên vài hôm trước, Bông Gòn Nhỏ đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt nàng, khiến nàng như một con gấu ngủ đông bất ngờ choàng tỉnh giấc.

Trong phút chốc, mọi ký ức về Thuần Minh, về Bạch Thược bỗng cuộn cuộn trong tâm trí nàng. Nàng vội vã đuổi theo Bông Gòn Nhỏ nhưng chẳng may bị mất dấu. Nàng cho người tìm khắp Ma giới cũng không thấy tung tích, vì vậy lần này nàng đích thân xuống hạ giới để tìm.

Đi đến đâu nàng cũng thấy người ta bày bán tranh và tượng thờ Ma tôn là nàng. Oái oăm thay, những bức họa cũng như tranh vẽ này thực sự xấu không thể tả. Quả thực đôi mắt của nàng đã biến thành màu đỏ, nhưng thân hình to béo cùng với mắt mũi bặm trợn thế này dù một chút cũng chẳng giống nàng.

“Tiểu cô nương, mau mua tượng thần Ma tôn đi. Có thờ có thiêng, có kiêng có lành. Muốn sống thọ thì đừng tiếc chút tiền còn con.”, đó là lời mời chào nàng thường thấy trên phố.

Nàng dừng lại một cửa hàng ven đường, tiện miệng hỏi:

- Các người bán tượng Ma tôn xấu thế này, không sợ bị nàng ta trừng phạt sao?

Người chủ tiệm hoảng hồn cảm gậy xua đuổi nàng:

- Phui phui cái mồm nhà ngươi! Không mua thì đi chỗ khác! Tượng đẹp như tạc thế này cũng dám chê, đúng là chán sống rồi.

Thường Tận chẳng thèm đôi co với hắn, liền quay gót bỏ đi. Ở một góc khác có người phụ nữ trung niên đang dọa dẫm con nhỏ của mình:

“Con mà còn khóc nữa thì Ma tôn sẽ đến bắt con về ăn thịt đấy. Ma tôn thích nhất là ăn thịt con nít hừ, khôn hồn thì nín ngay!”

Nàng trầm nghĩ, “Hừ, trong mắt các người, Ma tôn cũng thật là rảnh rỗi quá đi. Nếu ta thực sự ăn thịt con nít, còn phải xem là nó có hư hay không ư?”

Đang lơ đãng trên đường thì đột nhiên phía trước có chiếc xe ngựa phi như bay tới.

“Tránh đường! Tránh đường!”, người phu xe vừa gào lớn vừa thúc ngựa chạy như điên.

Thường Tận cảm thấy rất không vừa mắt với kẻ này, nàng nghĩ, “Quả là không coi ai ra gì. Đường phố đông như vậy mà cũng không chịu đi chậm lại.”

Nghĩ vậy, nàng đứng im tại chỗ bất động ngay giữa đường, mặc cho tên phu xe tiếp tục gào thét. Nàng định bụng sẽ cho hắn một bài học đích đáng. Nếu hắn cứ nhất quyết thả tông vào nàng chứ không dừng xe, thì người tan xác sẽ là hắn.

Thế nhưng chiếc xe còn chưa kịp chạm vào nàng thì từ đâu có một thanh niên lao ra, ôm nàng bay lên mái nhà. Nam nhân anh tuấn đó có đôi mắt màu xanh ngọc bích, nụ cười tà mị pha chút lưu manh, tay ghì chặt eo của Thường Tận.

Chàng một thân y phục trắng trông càng nổi bật hơn khi đứng cạnh một cây đen tịch mịch là nàng. Thường Tận thoáng chút tức giận vì kẻ lạ mặt vô duyên vô cớ làm hỏng ý định của mình, nhưng sau khi nhìn thấy mặt hắn thì lại trở nên dờ dẩn khác thường.

Nàng nhìn chằm chằm Tử Khiết cho đến khi chàng cất tiếng nói:

- Đại mỹ nhân, không định buông ta ra sao? Có phải... đã bị nhan sắc của ta mê hoặc?

Điều cười nửa miệng của chàng quả nhiên không lẫn vào đâu được. Thường Tận sực tỉnh, nàng vội đẩy Tử Khiết ra. Chàng vẫn như trước kia, gọi nàng là “Đại mỹ nhân”. Thường Tận thoáng chút bối rối. Ngày hôm đó, sau khi hồi phục nguyên thần cho Tử Khiết, rõ ràng chính tay nàng đã xóa đi ký ức của chàng, vậy mà hôm nay gặp lại, trông thái độ của chàng lại không có chút gì khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Nghiệt duyên

- Ngươi... vẫn còn nhớ ta ư? – Thường Tận hỏi.

Tử Khiết mỉm cười hỏi ngược lại:

- Cô nương biết ta sao?

Thường Tận nhận ra bản thân thất thố, liền chữa lời:

- À, không có gì. Là ta nhận nhầm người thôi.

- Có điều... - Tử Khiết tiếp lời – Được quen biết với một mỹ nhân như nàng đây ta cũng rất vui lòng. Không biết cô nương tên là gì?

Thường Tận quay mặt đi, lạnh lùng đáp:

- Chúng ta chỉ là bèo nước gặp nhau, không cần phải để lại tên tuổi làm gì. Ta còn có việc phải làm, xin cáo từ.

Nói rồi nàng cất gót đi thẳng. Tử Khiết vội vã chạy theo nàng, kéo kéo tay áo nài nỉ:

- Đại mỹ nhân, nàng nói xem, ta vừa cứu nàng một mạng. Có phải nàng nên làm gì đó để báo đáp ta không?

Thường Tận đang đi chột khựng lại, chân mày khẽ cau lại nhìn Tử Khiết:

- Ta cũng chẳng yêu cầu ngươi cứu. Tự ngươi làm rồi bây giờ đòi trả ơn? Nếu còn không mau tránh đường thì đừng trách ta không khách sáo!

Thái độ cứng rắn của Thường Tận chẳng làm Tử Khiết lùi bước. Trái lại, chàng càng cảm thấy thú vị hơn. Tử Khiết tranh biện:

- Dù sao ta cũng đã quyết tâm đi theo nàng rồi. Nàng đừng hất hủi ta có được không? – Vừa nói chàng vừa làm ra vẻ mặt cún con đáng thương.

Nếu là trước đây thì nàng chẳng cần suy nghĩ mà tung cho chàng một cước nằm rạp dưới đất. Thế nhưng giờ đây nàng lại không nỡ làm vậy. Thường Tận hỏi chàng:

- Ngươi không có việc gì để làm ư? Sao lại bám theo ta?

- Đúng vậy, ta trước giờ chỉ chu du thiên hạ, tìm thú vui cho bản thân, chẳng hề có việc gì làm. Chi bằng... nàng để ta đi cùng, biết đâu ta có thể giúp được gì đó.

- Thôi được rồi. Nhưng trước tiên ngươi cần buông tay áo ta ra.

Nói đoạn nàng liếc xuống tay áo đang bị Tử Khiết bám chặt. Tử Khiết thả tay áo nàng ra rồi cười khoái chí:

- Cảm ơn nàng đã thu nhận ta!

Hai người đi dọc các khu phố để tìm tung tích của Bạch Thược nhưng nó vẫn bất vô âm tín. Cuối ngày, Tử Khiết mệt lả người kêu đói. Chàng vô tư tựa đầu vào vai Thường Tận từ phía sau.

Thường Tận có thể cảm nhận hơi thở cùng giọng nói của Tử Khiết rất gần ngay bên tai mình. Tim nàng bắt nhịp đập mạnh liên hồi. Cảm giác khó chịu này nàng lần đầu gặp phải, nên nhất thời bối rối không biết phải đối phó sao.

- Sao nàng dần mặt ra vậy? – Tử Khiết rời đầu khỏi vai nàng, tiến lên trước mặt nàng đồng thời nhìn xuống hỏi.

Thường Tận ngược nhìn lên. Tử Khiết đang ở rất gần nàng. Từng đường nét trên gương mặt chàng quen thuộc đến lạ thường. Đôi mắt màu xanh ngọc bích tựa như nước hồ thu, đôi mày đen rậm vừa cương nghị vừa nhu mì. Trong phút chốc, Thường Tận như bị thôi miên vào ánh mắt chàng.

Nàng không khống chế được bản thân liền tiến tới chạm khẽ môi mình vào môi chàng. Tử Khiết hai mắt tròn tròn kinh ngạc. Chàng không ngờ nữ nhân này lại bạo dạn đến vậy, hôn người vừa mới gặp mặt không lâu. Tuy nhiên, cảm giác này cũng thật ngọt ngào khó cưỡng. Vì vậy chàng cũng thuận theo đáp lại Thường Tận bằng những cử động nhẹ nhàng tình tứ từ đôi môi mình.

Thường Tận đắm chìm trong mật ngọt mà nhất thời quên mất bản thân đã quyết tâm quên Tử Khiết thế nào. Ngày hôm ấy ở Ninh Dương điện, nàng hạ pháp để xóa ký ức chàng, để hai người vĩnh viễn không gặp lại, không tương tư cũng chẳng phải đau khổ.

Thế nhưng hôm nay nghiệt duyên lại đưa hai người trở lại với nhau. Là duyên kiếp trêu ngươi hay là sự sắp đặt của thiên mệnh? Nàng không hận Tử

Khiết, dù cho Thiên tộc có đồ sát gia tộc nàng. Bởi lẽ nàng biết Tử Khiết vô tội. Nhưng như vậy không có nghĩa là nàng có thể vô tư ở bên chàng.

Trái lại, nàng càng cần phải tránh xa chàng. Kể từ trận huyết chiến tại Ma tộc, hai giới đã định sẵn là kẻ thù truyền kiếp, đừng nói đến ái tình bằng hữu. Nàng yêu chàng là thật, nhưng nàng hận Thiên tộc cũng là thật.

Những dòng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu đưa Thường Tận trở về thực tại, khiến nàng bất giác rơi lệ.

“Chỉ một chút nữa thôi. Hãy để ta ở cạnh chàng một chút nữa thôi.”, nàng nghĩ.

Cuối cùng nàng vẫn không thắng nổi lý trí. Nàng rời môi khỏi Tử Khiết, khẽ phẩy tay một cái khiến đầu óc chàng choáng váng sau đó lặng lẽ rời khỏi.

Khi Tử Khiết định thân lại thì Thường Tận đã cao chạy xa bay. Có chút hụt hẫng cũng có chút ngạc nhiên. Nữ nhân kia vừa mới hôn chàng lại đã liền có thể bỏ mặc chàng đi mất. Chàng cười nhạt chua xót. Chàng trừu tượng nhiều thiếu nữ như vậy, nhưng đây là lần đầu chàng bị khi dễ bởi một nữ nhân.

Tử Khiết không bỏ cuộc, chàng biết Thường Tận vẫn còn ở nhân gian. Một khi chưa tìm được Không linh thú, nàng sẽ không trở về. Vì vậy chàng ra sức tìm kiếm khắp mọi nẻo đường.

Trong lúc đó, Thường Tận đã phát hiện ra dấu chân của Bạch Thược trên một con hẻm nhỏ hướng lên núi. Nàng lần theo đó mà đi. Càng đi nàng càng lạc sâu vào một khu rừng rậm. Đi đến khi trời tối thì dấu chân cũng biến mất.

“Kì lạ”, nàng nghĩ, “dấu chân đột nhiên biến mất. Chẳng lẽ...”

Một bóng đen vụt qua sau lưng nàng. Thường Tận nhanh như chớp quay lại. Bóng đen kia lại tiếp tục lướt qua sau lưng nàng nhưng lần này càng gần hơn.

- Đừng giả thần giả quỷ nữa. Mau hiện thân đi! – Nàng nói lớn, khẩu khí mạnh mẽ khiến người ta có phần kinh sợ.

Một nam nhân bước ra, dáng vẻ hần vô cùng luộm thuộm, áo quần xộc xệch đã bạc màu còn mái tóc thì buộc cầu thả lòa xòa trước mặt. Trên tay hần ôm một con thỏ nhỏ màu trắng. Thường Tận vừa nhìn là đã nhận ra Bạch Thược, nhưng còn kẻ đang đứng kia, nàng nhất thời không nghĩ ra được.

Bạch Thược trước giờ rất kén chủ nhân. Ngoài nàng và Thuần Minh ra, nó chẳng nhận ai khác nữa. Vậy mà hôm nay chính mắt nàng nhìn thấy Bạch Thược ngoan ngoãn nằm trong tay một kẻ lạ mặt. Không lẽ con thỏ này ham ăn đến mức bất kì ai cũng nhận chủ.

Nhưng không. Nàng nhìn kỹ lại gương mặt của tên ăn mày kia thì bỗng hồn xiêu phách lạc. Kẻ đứng đó không ai khác, mà chính là Thuần Minh!

Hần hất hàm hỏi nàng:

- Cô nương hung dữ kia, ngươi là ai? Sao lại lén lút lút lút vào vườn của ta?

- Vườn của ngươi? – Thường Tận ngạc nhiên hỏi lại – Đây rõ ràng là một khu rừng, sao ngươi có thể nhận nó là của mình chứ?

- Nơi đây trước giờ chỉ có mình ta ở, không của ta chẳng lẽ lại là của ngươi?

Thường Tận toan cãi lại sự vô lý trong câu nói của hần nhưng chợt khựng lại.

“Không đúng”, nàng nghĩ, “Thuần Minh là một người ôn nhu nho nhã, chứ không có bộ dạng lời thôi lại ăn nói không có đạo lý thế này. Người trước mặt nàng chẳng qua chỉ là có gương mặt tương tự mà thôi.”

Nghĩ vậy, nàng cũng chẳng thêm đôi co thêm làm gì. Nàng hỏi hần:

- Ngươi tên là gì?

- Tại sao lại muốn biết tên ta?

- Cứ trả lời đi!

Giọng nói ra lệnh có phần ngang ngược của nàng khiến hần bất giác hạ giọng ngoan ngoãn trả lời.

- Tên ta là Quách Thế Bảo. Sao hả?

Nàng thở dài. Quả nhiên đây không phải Thuần Minh. Nhưng mà... hần cũng có thể là kiếp sau của Thuần Minh. Càng ngắm nàng càng cảm thấy cần phải đưa kẻ này trở về để điều tra.

Tức thì nàng vung tay phẩy nhẹ một cái, cả ba người đã trở về lại Ma Thực điện. Thế Bảo hốt hoảng la lên:

- Ngươi đưa ta đến đâu thế này? Đây là thiên đường hay địa ngục?

Thường Tận bị tên Thế Bảo này làm nhức hết cả đầu. Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống bảo tọa, một chân gác lên trên ghế, một chân buông thõng.

Thường Tận phẩy tay một cái. Toàn bộ nền trong Ma Thực điện được thấp sáng rõ như ban ngày, khiến cho Thế Bảo bất ngờ dừng ca thán. Hắn quay người nhìn chung quanh. Nơi đây quả thực cũng lộng lẫy huy hoàng không khác gì những cung điện mà hắn từng gặp.

Chỉ có điều Ma Thực điện này nhìn kiểu gì vẫn mang một nét u ám khó tả. Thường Tận chống tay lên cằm, cất giọng ra lệnh cho Thế Bảo:

- Trước tiên ngươi hãy ngồi xuống đã. Ta sẽ nói cho ngươi biết đây là đâu.

Thế Bảo ngồi xuống, trong tay vẫn ôm chặt Bạch Thược. Thường Tận gọi nó:

- Bông Gòn Nhỏ, mau qua đây.

Tức thì, Khổng linh thú rời khỏi Thế Bảo chạy ngay vào lòng nàng nằm ngoan ngoãn. Thế Bảo tròn mắt kinh ngạc:

- Thế này là thế nào? Thỏ con chưa bao giờ thân thiết với người khác. Ngươi đã ếm bùa chú gì lên người nó vậy?

Thường Tận vẫn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt vuốt bộ lông mềm mượt của con thú nhỏ. Một lát sau, nàng trở mình, bắt đầu nói chuyện với Thế Bảo:

- Nơi đây là Ma Thực điện. Còn ta chính là Ma tôn Trương Thường Tận.

Nói đến đây nàng để ý thấy sắc mặt của Thế Bảo đã trắng bệch không còn giọt máu. Thì ra hắn bị kẻ đáng sợ nhất thiên địa này bắt đi. Phen này thì thấm rồi. Hắn không những vô lễ với Ma tôn, lại còn muốn tranh giành sủng thú với nàng.

Thế Bảo đột ngột quỳ rạp xuống xin tha mạng:

- Xin Ma tôn lượng thứ. Ta có mắt như mù, không thấy thái sơn.

Thường Tận khẽ cong môi cười:

- Ngươi hoảng sợ cái gì. Ta có ăn thịt ngươi đâu.

Tên Thế Bảo này trong lúc hoảng sợ chỉ được hai từ “Ăn thịt” khiến hắn lại càng hoảng hồn hơn. Hắn cúi rạp người xuống, trong lòng thầm lẩm nhẩm một bài kinh phật.

“Nam mô a di đà phật, nam mô quan thế âm bồ tát...”

Thường Tận nói tiếp:

- Ta không tùy tiện làm hại người khác. Chỉ cần ngươi làm theo những gì ta nói, ta sẽ đảm bảo mạng sống cho ngươi.

- Việc gì ta cũng làm – Thiếu Bảo hấp tấp nói – Chỉ cần ngươi tha mạng cho ta, giết người cướp của phóng hỏa việc gì ta cũng làm được.

- Không phải những chuyện đó.

- Vậy thì là gì? – Hắn ngơ ngác hỏi.

Thường Tận nhìn xa xăm, rồi lại nhìn hắn. Nàng phẩy tay một cái, Thế Bảo đã nằm an vị trên một chiếc giường băng lạnh ngắt. Hắn hốt hoảng kêu cứu. Hắn biết ngay mỗi lần nữ nhân này phẩy tay thì chẳng có chuyện gì tốt đẹp xảy ra nên hoảng hốt than khóc cho số phận hẩm hiu của mình.

Thường Tận tiến tới, hạ một đạo chú lên người Thế Bảo. Trong chớp mắt, tất cả những chuyện xảy ra trong cuộc đời hắn đều hiển hiện trước mắt nàng, kể cả chuyện kiếp trước.

Nàng xem mãi, xem mãi, cuối cùng cũng nhìn thấy dáng vẻ Thuần Minh. Quả thực kiếp trước của Thế Bảo chính là Thuần Minh. Một giọt lệ bất giác rơi ra từ khóe mắt nàng. Ông trời quả thực đã đưa Thuần Minh trở lại bên cạnh nàng, nhưng dưới một nhân cách khác.

Vậy cũng không sao, cho dù Thuần Minh có trở thành bộ dạng nào, nàng cũng thành tâm mong hắn được yên bình. Bởi hắn là ân nhân cứu mạng của nàng, đời đời kiếp kiếp nàng cũng không thể quên được.

Sau khi đã chắc chắn Thế Bảo là Thuần Minh, nàng giải chú và đưa Thế Bảo trở lại khu rừng rậm trên trần gian. Nàng đặt hắn nằm xuống giường, rồi xóa ký ức của hắn về nàng.

“Thuần Minh, cuối cùng chúng ta cũng gặp lại. Từ nay tính mạng của ngươi sẽ do ta bảo vệ. Ngươi không cần biết về sự tồn tại của ta, nhưng ta sẽ luôn dõi theo ngươi từ xa.”

Sau đó nàng xoay người biến mất, để lại Bạch Thược cùng với Thế Bảo trong căn nhà gỗ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Thân bất do kỷ

Không gian bên trong Ma Thực điện ngọt ngào khó tả. Thường Tận nằm dài trên tràng kỷ, chìm đắm trong những ác mộng triền miên. Nàng nhìn thấy bản thân mình đang ở Bạch Mã Sơn, ngày ngày luyện võ độc sách, bên cạnh bao nhiêu đồng môn võ tư phóng khoáng khác.

Bên bờ hồ Thủy Tọa, Thuần Minh cùng Tử Khiết đang luyện võ với nàng. Nàng khi ấy tuy lãnh đạm nhưng trái tim vẫn thuần khiết. Nhìn những nụ cười của đồng môn bằng hữu, nàng cảm thấy ấm áp lạ thường.

Nhưng khung cảnh vui tươi ấy đột nhiên biến thành cảnh hỗn chiến tanh tưởi. Vị nồng của máu tươi đến giờ vẫn ám ảnh nàng chân thực đến mức buồn nôn. Em trai nàng, rồi cha nàng lần lượt ngã xuống. Nàng đột nhiên tiếp nhận năm viên linh thạch, cùng với năng lượng bùng nổ trong cơ thể, nàng ra sức tàn sát những người xung quanh cho đến khi phần lớn bị tử thương.

Một khung cảnh hoang tàn đến cô quạnh vây khốn nàng. Nàng cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến buốt xương. Một màu xám xịt u ám bao phủ lấy Ma giới. Nàng cảm thấy đầu nặng như chì, tay chân tê cứng. Nàng bước đi trong vô định cho đến khi có người lay mạnh vai nàng:

- Thường Tận, mau tỉnh dậy! Mau tỉnh dậy!

Nàng mở mắt ra thì thấy Ninh Tư đã ở bên từ lúc nào.

- Có chuyện gì vậy? – Nàng hỏi hần, trong khi đầu óc vẫn còn thấy choáng váng.

- Tình trạng càng lúc càng tệ đi rồi – Ninh Tư đáp – Thân thể ngươi đã bắt đầu không kiểm soát được Ngũ linh thạch. Cứ đà này, ngươi sẽ sớm bị phản phệ mà chết.

Thường Tận thở dài:

- Đã tệ đến mức này rồi sao? Ta tưởng rằng Ngũ linh thạch có sức mạnh chí tôn, có thể cải thiên hoán địa, cải tử hoàn sinh, không ngờ nó lại còn có tác dụng phụ.

Ninh Tư cười nhạt. Hắn đã ở đây trong Ma Thực điện hơn năm trăm năm rồi, tận mắt chứng kiến tất cả những biến đổi trong sức mạnh của Thường Tận. Ngoài nhiệm vụ bảo vệ nàng khỏi những tên sát thủ, hắn còn kiểm soát vị trí thái y cho nàng.

Hắn hiểu rõ hơn ai hết, sức tàn phá khủng khiếp của Ngũ linh thạch đối với vật chủ chứa đựng. Hắn nói với nàng:

- Trên thế giới này không có thứ gì là miễn phí. Ngươi muốn có được sức mạnh chí tôn, thì phải chịu đựng những nỗi đau mà người thường không chịu đựng nổi, phải trải qua những chuyện người thường không vượt qua nổi. Ngươi có thể tùy ý sử dụng sức mạnh ngũ linh thạch, nhưng phải đánh đổi bằng chính tuổi thọ của mình. Nếu ngươi còn muốn sống thêm được vài trăm năm nữa, thì tốt nhất nên bảo toàn sức lực, tránh ra ngoài vận nội lực nhiều. Ta sẽ tìm cách chữa lành lực phủ ngũ tạng cho ngươi.

- Không cần – Nàng nói – Ngươi lại định dùng người sống để tu bổ nội tạng cho ta sao?

- Không thì ngươi nghĩ là gì? – Ninh Tư đáp – Tốt nhất là cứ mỗi năm thay một bộ nội tạng mới. Cứ như vậy, ngươi sẽ có thể sống sót được lâu hơn.

- Không được! Ta không đồng ý!

- Đến nước này rồi mà ngươi còn cố chấp? Dù sao danh tiếng của ngươi cũng đã rất xấu rồi, dù có giết thêm vài vạn người thì cũng chẳng thể tệ thêm được.

- Danh tiếng là do người đời gán cho ta, liên quan gì đến ta? Bọn họ nói ta độc ác thì ta cũng phải trở nên như lời họ nói sao? Ta cấm ngươi lạm sát người vô tội để chữa thương cho ta.

- Ngươi... - Ninh Tư tức giận không nói nên lời.

Nữ tử này trước giờ vẫn luôn cố chấp như vậy. Hắn một mực muốn tốt cho nàng, nhưng nàng một chút nhã ý cũng không đáp lại hắn. Ninh Tư sợ đi đồng ý ở bên cạnh Thường Tận là vì sự giao phó trước khi chết của Huyết Vân. Bằng không hắn đã mặc xác nàng mục rữa trong sự tra tấn của Ngũ linh thạch mà chẳng thêm màng tới.

Ninh Tư không sợ hãi trước mệnh lệnh của Thường Tận, nhưng đến cuối cùng hắn vẫn phải thuận theo. Sợ đi như vậy là vì hắn nhớ lại những lời của Huyết Vân khi còn sống. Bất kể là trong hoàn cảnh nào, Huyết Vân cũng khuyên hắn giữ lấy sơ tâm, hành thiện cứu người.

Hắn bỏ đi ra vườn cây phía sau điện, vắt vẻo nằm trên một ngọn cây Tùng uống rượu. Hắn cảm thán sao mà trên thế gian này lại có nhiều người cố chấp đến vậy. Cho dù làm tổn hại đến bản thân cũng không muốn làm trái lương tâm mình. Cái thứ gọi là “lương tâm” đó quan trọng đến thế sao?

Hắn nằm ở đó cũng không biết được bao lâu rồi, chỉ biết rằng năm vò rượu của hắn đã cạn sạch. Với một giọng lè nhè khàn đục, hắn gọi chiếc quạt Thần Tịch của hắn đi lấy thêm rượu. Thần Tịch lúc này ắt hẳn đang nghĩ chủ nhân của mình có vấn đề về thần kinh.

Bản thân chiếc quạt có thể giết người chém người, giỏi lắm thì nhúc nhích làm trò cho hắn xem được, chứ bảo nó đi lấy rượu, làm sao mà nó nâng được bình rượu vừa tròn vừa tròn chứ.

Cuối cùng thì Ninh Tư cũng có thêm rượu để uống, nhưng người mang rượu tới lại là Phi Yến. Vừa nhìn thấy nàng ta, Ninh Tư đã bật dậy.

- Ta đâu có cho gọi người – Ninh Tư chất vấn nàng.

Phi Yến tỏ ra sợ hãi, nhưng vẫn trả lời rất bình tĩnh.

- Nô tì ở bên trong nghe tiếng đại nhân liên tục đòi rượu, vì vậy mới cả gan mang đến cho người.

Ninh Tư dùng ngón trỏ nâng mặt Phi Yến lên. Hai má nàng lúc này đã đỏ như gấc dù không uống rượu. Với một giọng lạnh lùng cùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, Ninh Tư nói:

- Người đừng tỏ ra tinh tướng với ta. Người muốn gì ta còn không rõ hay sao? Chắc chưa ai nói cho người biết, bổn thiếu gia không hứng thú với loại nữ nhân ẻo là yếu ớt như người. Khôn hồn thì mau biến khuất mắt ta.

Phi Yến cúi hèn bỏ chạy vào trong bếp. Đây là lần đầu tiên Ninh Tư nặng lời với nàng như vậy. Không biết là do nàng đã làm sai điều gì, hay là do hơi men trong người khiến chàng không làm chủ được lời nói.

Nàng nhất thời ảm ức mà ôm mặt khóc nức nở. Không ngờ nam nhân mà nàng thầm thích lại phủ phàng với nàng đến vậy. Hắn dùng từ “ẻo là yếu ớt” để mô tả nàng, phải chăng kiểu hắn thích phải mạnh mẽ soái khí?

Nếu đúng như vậy thì thế gian này ngoài Ma tôn Thường Tận ra nàng chẳng thể nghĩ được ai khác có tính cách như vậy. Phi Yến trầm tính vạn tính cũng không bao giờ ngờ được người Ninh Tư thích lại là một nam nhân.

Thế nhưng nàng ta rút cuộc lại hiểu lầm rằng hắn thích Thường Tận. Tự cổ chí kim, lễ thường là cái gì không ăn được thì phải đập đổ. Phi Yến nàng cũng không có ngoại lệ.

Nếu Ninh Tư đã vô tình như vậy, thì nàng cũng quyết tâm tuyệt tình đến cùng. Hôm nay lúc mang nước vào cho Ma tôn, nàng đã lén nghe được cuộc đối thoại giữa Thường Tận và Ninh Tư. Chẳng cần phải suy nghĩ nhiều, nàng cũng biết đây là một cơ hội trời cho.

Buổi tối hôm ấy, Thường Tận đang thiu thiu ngủ thì bỗng ngủi thấy một mùi tanh tưởi khó chịu. Mùi vị này nàng vẫn thường thấy trong ác mộng của mình. Nàng hoảng tỉnh giấc thì thấy một xác chết ngay giữa đại điện.

Nàng gọi lớn:

- Người đâu?

Ngay tức thì, Phi Yến cùng một loạt người hầu khác có mặt. Một lát sau, Ninh Tư cũng xuất hiện. Thường Tận lườm Ninh Tư một cái. Nàng nghi ngờ xác chết này là do hắn mang tới, nhưng vẫn giả vờ không biết để cho hắn một cơ hội giải thích.

- Nói xem, xác chết này là thể nào? – Nàng gằn lên từng chữ.

Đám người hầu nhìn thấy xác chết vẫn còn đọng máu tươi thì chạy nhỏ giải thêm thuốc. Kể từ khi Thường Tận lên làm Ma tôn, tất cả người trong Ma giới đều bị cấm sát sinh, lại càng bị cấm ăn thịt người. Vì vậy bọn chúng nhất thời thêm muốn, hai mắt không ngừng nhìn chằm chằm.

Không một ai nói gì. Thường Tận tức giận đập tay lên thành ghế, tạo thành một âm thanh vang gầm như sấm. Đám hạ nhân ai nấy cũng đều sợ mất mặt. Ninh Tư lúc này mới lên tiếng:

- Tự dưng có một xác chết từ trên trời rơi xuống, quả là ông trời giúp ta.

Thường Tận trừng mắt nhìn hắn:

- Người đang làm bộ như cái xác này không liên quan đến người?

Ninh Tư nhăn trán nhìn nàng:

- Người nghi ngờ ta?

- Không phải người thì là ai? – Thường Tận tức giận đáp.

Lúc này ở phía dưới, Phi Yến đột nhiên bật khóc nức nở. Thường Tận chuyển ánh mắt về phía nàng ta, chất vấn:

- Có gì mà người khóc?

- Bẩm Ma tôn – Phi Yến đáp – Hôm nay thần thấy hộ vệ đại nhân mang về một xác chết, cứ ngỡ là làm theo chỉ thị của người, vì vậy nên không báo lại. Không ngờ ngài ấy lại là lên làm trái chỉ thị của người. Thần bẩm báo chậm trễ, xin người hãy phạt nặng.

Thường Tận chuyển ánh mắt trở lại phía Ninh Tư:

- Người còn gì để nói không?

Ninh Tư cười khẩy:

- Ta đã nói là ta không làm. Chẳng lẽ người lại chọn tin con tiện tì kia thay vì ta sao?

Thường Tận tức giận khiến cho đôi mắt màu đỏ của nàng lại càng ánh lên như ngọn lửa. Nàng gằn lên từng chữ, âm thanh vang vọng khắp cả Ma Thực điện.

- Ta đã ra lệnh cấm sát sinh, vậy mà người năm lần bảy lượt chống đối. Hộ vệ Ninh Tư, người tưởng rằng người có ơn với ta thì ta sẽ không trừng phạt người sao? Người đâu? Mau giam Ninh Tư vào địa lao, cách chức Hộ vệ.

Ninh Tư cười nhạt, phong thái vẫn vô cùng điềm tĩnh. Hắn quay lại nhìn Thường Tận một cái trước khi đích thân tự bước vào địa lao.

- Người nhốt ta lại cũng không sao. Dù sao ta cũng đã quá chán cuộc sống nơi đây, thay đổi một chút cũng không có gì là không tốt. Nhưng mà con người kia dù sao cũng đã chết, người tốt nhất nên tận dụng nội tạng của hắn.

Nói rồi hắn quay đầu bước đi. Phi Yến ở bên dưới trưng ra bộ mặt đắc ý thấy rõ. Ninh Tư liếc nàng ta một cái trước khi rời đi, tuy vậy hắn chẳng nói một lời.

Thường Tận cho tất cả mọi người lui xuống. Nàng không biết nên phải làm gì. Xác chết đang rỉ máu dưới kia khiến nàng buồn nôn vô hạn. Ninh Tư bảo nàng lấy đi nội tạng của kẻ đó để thay cho nội tạng của bản thân, nàng không biết có đủ dũng khí để làm hay không.

Dù là người không do nàng giết, nhưng cảm giác tội lỗi khiến nàng không khỏi khó chịu bứt rứt. Nàng phẩy tay một cái, xác chết kia liền biến mất khỏi tầm mắt nàng. Đến cuối cùng nàng vẫn không nhẫn tâm làm theo lời Ninh Tư. Nàng sai người mang xác chết đó đi mai táng, còn bản thân thì tiếp tục chịu nỗi đau quặn thắt mà Ngũ linh thạch mang lại.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Khổ nhục kế

Ninh Tư ở trong địa lao vẫn bình thản như không. Thường Tận có tin hắn hay không thực ra hắn chẳng để tâm lắm. Ngược lại hắn cảm thấy ở đây cũng khá tốt. Ngày ngày vẫn có người hầu hạ đồ ăn thức uống. Hắn còn có thể đút lót cho mấy tên canh ngục để mỗi ngày chúng mang cho hắn một bầu rượu Mầu Sơn.

Uống rượu vào rồi hắn lại ngồi cười như ngây dại. Trong cơn say chập choáng hắn lơ mơ nhìn thấy một nam nhân áo xám dịu dàng bơi thuốc lên mặt hắn rồi dùng vải trắng băng lại. Thỉnh thoảng chàng ta còn đưa tay lên trán hắn xem thử có sốt hay không.

Hắn khều khào gọi tên chàng nam nhân đó:

- Huyết Vân, người bảo ta phải bảo vệ em gái người, bảo vệ Ma tộc này. Đã lâu như vậy rồi, ta cứ dằng dẳng thực hiện lời hứa. Bao giờ người mới tha thứ cho ta? Bao giờ người mới mang ta đi cùng?

Nam nhân kia ánh mắt dịu dàng tựa làn mây, lặng lẽ nhìn hắn, rồi mỉm cười đáp lại:

- Sẽ sớm thôi. Chúng ta sẽ lại được ở bên nhau. Đến lúc đó, ta nguyện cùng người đi khắp thế gian, chẳng màng chính sự. Cái gì mà giấc mộng bá vương, cái gì mà ước mơ hoài bão, ta đều không cần nữa. Ta chỉ cần người.

- Người nói thật sao?

- Tất nhiên là thật rồi.

Đoạn Huyết Vân nhắm mắt lại, áp sát vào Ninh Tư. Hai người mũi chạm mũi, môi chạm môi. Cảm giác ấm áp ấy khiến Ninh Tư cảm thấy vạn phần êm ái ngọt ngào.

Chợt bên tai có người gọi lớn:

“Đến giờ ăn cơm rồi!”

Khiến hắn choàng tỉnh giấc. Những gì hắn thấy vừa rồi hóa ra chỉ là ảo mộng. Hắn ngửa đầu ra sau tựa vào tường, lòng tràn đầy thất vọng.

Càng thất vọng hắn càng uống nhiều hơn. Hắn mong rằng sau khi say bí ti rồi hắn sẽ gặp được Huyết Vân lâu thêm chút nữa. Vì vậy không ngừng uống lấy uống để.

Trong khi đó, tại Ma Thực điện, Thường Tận cũng đang say giấc nồng. Càng ngày nàng càng mơ thấy ác mộng nhiều hơn. Hễ nhắm mắt lại là những cảnh đen tối lại ập đến. Gió tanh mưa máu, nàng càng muốn quên đi lại càng phải đối mặt.

Chợt tiếng ồn ào xôn xao bên ngoài cửa điện khiến nàng tỉnh giấc. Nàng cơ hồ nghe tiếng cãi vã, rồi tiếng đánh nhau.

Nàng vươn người uể oải rồi lững thững bước ra ngoài xem thử. Đám đông tản dần ra theo bước chân của nàng, để lộ một nam nhân áo trắng đang nằm sõng soài dưới nền đất.

- Hắn là ai? – Nàng cất tiếng hỏi.

Một tên lính gác công đáp lại:

- Bẩm Ma tôn, kẻ này không biết từ đâu đến, cứ nhất quyết đòi vào gặp người. Trên người hắn nồng nặc mùi Tiên khí vì vậy chắc chắn là người của Thiên giới. Cho nên chúng thần đã nhanh trí cho hắn một trận nhừ tử.

“Người của Thiên giới?”, Thường Tận sững sốt hỏi lại, trong lòng không khỏi ngờ hoặc.

Nàng phẩy tay lật người tên nam nhân kia lại. Khuôn mặt đó quả không lẫn đi đâu được.

- Người này ta sẽ mang đi.

Nàng chỉ nói một câu ngắn gọn rồi dùng phép dịch chuyển tức thời đưa cả hai rời khỏi đó. Nàng cùng với Tử Khiết trở lại trong Ma Thực điện. Nàng đặt chàng lên trường kỷ rồi xem xét một lượt.

Khắp người Tử Khiết là nhiều vết thương chằng chịt. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra khiến chàng bị thương nặng như vậy? Máu tươi của chàng thấm đỏ cả y phục khiến nàng không khỏi đau lòng.

Thường Tận coi bỏ từng lớp y phục trên người chàng, rồi dùng khăn ướt lau quanh vết thương. Sau đó đắp thuốc và băng bó lại.

Toàn bộ cung nhân trong Ma Thực điện vô cùng ngạc nhiên khi Thường Tận đưa về một nam nhân lạ mặt, không những vậy còn chăm sóc rất tận tình. Ngay cả vị hộ vệ được ân sủng là Ninh Tư cũng chưa từng được ưu ái đến như vậy.

Trong khi ai nấy vẫn đoán già đoán non, Thường Tận đã ra lệnh:

“Người này sẽ do ta trực tiếp chăm sóc. Bất kỳ ai cũng không được động vào. Nếu dám kháng chi, giết không tha!”

Đây là lần đầu tiên Thường Tận ra lệnh dứt khoát như vậy. Cho dù nàng là Ma tôn đứng đầu cả Ma giới, cũng chưa từng hà khắc đến như vậy. Thế nên mọi người mới cả gan đoán rằng nam nhân lạ mặt kia có thân phận không tầm thường. Mà vị trí của y trong lòng Thường Tận lại càng bội phần đặc biệt.

“Ta mến mộ Ninh Tư, nhưng trong lòng y chỉ có Ma tôn. Không ngờ Ma Tôn lại đem tấm chân tình của nàng ta cho một người khác nữa. Chuyện tình cảm rắc rối thế này ta quả thật không thể ngờ tới”, Phi Yến nghĩ, “Vậy thì càng tốt. Nếu Ninh Tư biết được trong lòng ý trung nhân của hắn lại là người khác thì sẽ cảm thấy thế nào? Nếu như nữ nhân đó chết đi, hắn lại càng cảm thấy thế nào?”

Nghĩ đến đây, Phi Yến không cảm được mà khẽ nhếch khóe môi. Trong lòng ả, một lần sóng đang cuộn cuộn trào dâng chỉ chực chờ tràn ra nhấn chìm tất cả.

Một ngày nọ, Phi Yến nhân lúc xoa bóp vai cho Thường Tận liền thăm dò hỏi:

- Ma tôn, có một điều nô tì vẫn mãi không hiểu.

- Là chuyện gì? – Thường Tận hỏi, mắt vẫn nhắm hờ thư giãn.

- Bẩm Ma tôn, thần nghe đồn trong dân gian rằng giữ ngũ linh thạch trong người lâu ngày sẽ sinh bệnh. Tại sao người không đem chúng đi cất giấu ở một nơi an toàn, để bảo đảm tính mạng cho bản thân.

Thường Tận chợt mở trừng mắt. Phi Yến thấy vậy liền quỳ sụp xuống:

- Xin Ma tôn thứ tội. Nô tì chỉ là lo lắng cho an nguy của người nên mới hỏi như vậy, tuyệt nhiên không có lòng riêng.

Thường Tận đưa tay ra hiệu cho Phi Yến đứng lên, đoạn nói:

- Ngươi hoảng hốt làm gì. Ta cũng chưa trách tội ngươi. Mau xoa bóp tiếp đi.

- Vâng ạ.

Phi Yến quay trở lại tiếp tục bóp vai cho Thường Tận, khuôn mặt vẫn chưa hết hoảng loạn. Nàng ta tự trách mình vì nóng lòng muốn mọi được thông tin mà nhất thời khinh suất. Thế nhưng Thường Tận bỗng dừng cất tiếng nói dịu dàng:

- Cũng chẳng có gì phải giấu. Ngũ linh thạch sức mạnh chí tôn, có thể đưa ngươi lên vị trí mà người người ngưỡng mộ, cũng phải lấy lại thứ gì đó từ ngươi. Tại sao ta phải giữ nó trong người ư? Chắc ngươi chưa quên có bao nhiêu kẻ đã từng đột nhập vào Ma thực điện để cướp đồ. Chỉ khi cả năm viên ngũ linh thạch ở trên người, ta mới có đủ năng lực để bảo vệ chúng. Nếu như ngũ linh thạch này rời khỏi ta nửa bước, chẳng biết được kết cục sẽ thế nào.

Thấy Thường Tận thoải mái mở lòng với mình, Phi Yến đánh bạo hỏi thêm:

- Quả thực là có vô số kẻ ôm mộng cướp được linh thạch. Cũng chỉ có người với sức mạnh tối thượng mới bảo vệ được nó. Nhưng mà... sau này nếu người không trụ được nữa, thì Ma tộc này phải làm sao?

- Chuyện đó ngươi không cần lo. Ta tự có tính toán.

Thường Tận đã nói như vậy, Phi Yến cũng chẳng tiện hỏi thêm. Nàng ta chỉ lẳng lặng làm việc, trong đầu nảy sinh nhiều toan tính.

Dạo gần đây Thường Tận vì có Tử Khiết ở bên mà tâm trạng tốt hơn trước nhiều, dù nàng không nhận ra được điều đó. Tử Khiết sau khi được chăm sóc đặc biệt thì đã tỉnh lại, vết thương cũng đã dần hồi phục.

Mỗi ngày Thường Tận đều đích thân đến phòng chàng để xem xét bệnh tình. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Như mọi ngày, Thường Tận mang theo một ít thảo dược đến thăm chàng.

- Thấy thế nào rồi? Đờ nhiều chưa?

- Đa tạ cô nương tương cứu. – Tử Khiết đáp – Đây là nhà của nàng sao? Lần đó nàng không từ mà biệt, làm ta vạn phần lo lắng.

- Lần đó ta có việc gấp nên mới vội vã rời đi. Có điều... sao ngươi lại bị thương? Chuyện gì đã xảy ra?

- Hôm đó sau khi nàng biến mất, ta đã đi tìm khắp nơi. Sau đó không ngờ gặp phải một con quái thú, bị nó đánh cho toi bời. Trong lúc mê man, con quái thú đó đã làm gì ta cũng chẳng biết nữa. Chỉ biết rằng khi tỉnh dậy đã thấy mình nằm ở đây rồi.

- Trùng hợp đến vậy sao? – Thường Tận tỏ vẻ ngờ hoặc – Con quái thú đó trông như thế nào?

- Ta cũng là lần đầu gặp loại quái thú như vậy. Nó toàn thân là một màu đỏ tron bóng, trên đầu có ba cái sừng nhọn màu đen. Nhìn qua thì tưởng là trâu rừng nhưng lại to lớn khác thường, đã vậy còn có ba cái đuôi như cá sấu nữa. Chấn hấn nó nghĩ ta là đồ ăn nên miệng không ngừng nhò dãi.

- Theo như ngươi miêu tả thì con vật đó chắc hẳn là Thuần Hoa thú, trước giờ chỉ ăn rau cỏ. Tại sao nó lại tấn công ngươi chứ?

- Sao mà ta biết được. Chẳng lẽ nó thấy ta anh tuấn ngồi ngồi nên định cướp sắc? Nào ngờ ta kháng cự dữ quá nên nó dậu đồ bìm leo, quyết tâm hành ta như tử cho hả giận.

Thường Tận cũng phải bó tay với suy luận của Tử Khiết. Kết luận như vậy cũng chỉ có hấn mới nghĩ ra được. Nàng thở dài:

- Thôi được rồi. Ngươi nghỉ ngơi thêm đi. Ngày mai ta lại tới thăm.

- Khoan đã! - Tử Khiết gọi giật lại.

- Còn chuyện gì sao? – Thường Tận quay đầu lại.

- Khi nào trời sáng ta muốn đi dạo một vòng. Nàng có thể đi cùng ta không?

- Trời sáng? – Thường Tận ngạc nhiên – Bây giờ đang là buổi sáng mà.

- Cái gì?

Tử Khiết dụi mắt nhìn quanh một lượt, rồi lại dụi mắt thêm lần nữa.

- Nàng có nhầm không vậy? – Chàng hỏi – Rõ ràng xung quanh tối đen như mực, nhìn ra cửa sổ cũng chẳng thấy có chút ánh sáng nào...

Thường Tận chợt bật cười.

- Nàng cười cái gì?
- Nơi đây là Ma giới – Nàng nói – Bất kể ngày hay đêm cũng chỉ có một màu đen tĩnh mịch như vậy thôi. E là làm nguoi thất vọng rồi.
- Cái gì? Ma giới ư? Không lẽ Thuần Hoa thú đã lòi ta đến tận đây? Nói vậy thì... nàng chính là người của Ma tộc?
- Đúng vậy. – Nàng không ngần ngại đáp.

Tì nữ ở bên cạnh nàng cũng nói xen vào:

- Không những là người của Ma tộc, mà ngài ấy còn là Ma tôn có pháp lực cao nhất thiên hạ.
- Từ Khiết mở to cả hai mắt, ánh mắt vô cùng sùng sốt:
- Vậy là... ta đang ở trong cung điện của Ma tôn sao?
  - Đúng vậy. Nguoi sợ rồi sao? – Thường Tận hỏi.
  - Không có, chỉ là... ta hơi bất ngờ. Một nữ nhân xinh đẹp như nàng lại là Ma tôn trong truyền thuyết mà người ta vẫn hay nhắc tới.

Nàng cười khẩy:

- Ma tôn độc ác, giết người không gớm tay chứ gì... Nếu nguoi đã thất vọng như vậy, thì đợi thương thế lành hẳn hãy nhanh chóng rời khỏi.

Nói đoạn nàng quay đầu đi khỏi phòng Từ Khiết. Nàng cho rằng Từ Khiết sau khi biết nàng là Ma tôn sẽ tìm cách trốn đi càng sớm càng tốt. Nhưng nàng không thể ngờ rằng tất cả chỉ là một màn kịch giả ngốc của Từ Khiết, để có thể tiếp cận nàng.

Chàng đương nhiên biết Thường Tận là Ma tôn. Mà thứ chàng đang nhắm đến chính là vật quý giá trên người nàng. Phụ thân chàng nói không sai, Thường Tận quả nhiên đã cứu chàng. Từ Khiết không hiểu sao một Ma tôn lãnh đạm như nàng lại để tâm đến một người chỉ từng gặp qua một lần như chàng.

Cho đến giờ, kế hoạch của chàng vẫn diễn ra vô cùng thuận lợi. Từ Khiết một mặt khâm phục khả năng liệu toán như thần của Thiên đế, một mặt lại không ngừng suy nghĩ xem tại sao Thường Tận lại cứu mình. Nghĩ đi nghĩ lại chàng cũng chỉ có thể đưa ra một kết luận, đó là Thường Tận đã mê mẩn nhan sắc của chàng ngay lần đầu tiên gặp mặt. Vì vậy nên khi thấy chàng gặp nạn, nàng đã không ngần ngại đưa chàng về thẳng tám điện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Giao dịch bí mật

Bạch Mã Sơn sau năm trăm năm cũng đã dần hồi phục lại nhân lực như thuở ban đầu. Tuy nhiên không khí quanh môn phái lúc nào cũng không giầu được về âm đạm.

Sau khi Nguyễn Tuyết Cơ chết, trưởng môn Nguyễn Thượng Lang cũng thoái vị, nhường chức lại cho Trần Lam Hạc.

Vốn có tiên căn chưa đủ vững vàng, Lam Hạc gặp không ít khó khăn trong việc lấy lòng môn đệ. Toàn bộ Tu chân đệ tử tuy ngoài mặt tôn kính nhưng trong lòng lại thầm cảm thấy không phục, thường xuyên nói xấu sau lưng hắn, khiến cho Lam Hạc ngày đêm phiền não.

Trong khi đó, Thượng Lang đã bỏ hết chính sự, quay về bế quan tu luyện, không rời khỏi phòng nửa bước. Trương Mỹ Quỳnh, vợ ông ta thì ôm một mối hận thù sâu sắc với Thường Tận. Bà đã thề rằng nếu không khiến cho Thường Tận chịu giày vò đau khổ thì sẽ bị trời tru đất diệt.

Bà ta nhiều lần đến gặp Lam Hạc để bàn bạc kế sách. Tuy nhiên cho đến giờ vẫn chưa có được một kết quả mỹ mãn. Bao nhiêu sát thủ họ phái đi đều trở nên bất vô âm tín, e rằng đã sớm hồn phi phách tán dưới tay Thường Tận.

Nàng càng sống an yên, Mỹ Quỳnh càng vạn phần tức giận. Bà ta thường xuyên bỏ ăn bỏ uống, chỉ ngồi một chỗ để suy nghĩ. Suy nghĩ nhiều đến mức thần trí điên đảo, tới mức hai mắt nhòa đi không phân biệt được màu sắc nữa. Mái tóc mềm mượt của bà cũng từ màu đen tuyền chuyển thành bạc trắng. Chỉ sau năm trăm năm mà Mỹ Quỳnh trông đã như một bà lão chín mươi tuổi, da dẻ nhăn nheo gầy xẹp.

Lam Hạc vốn có tình cảm với Tuyết Cơ nên sẵn sàng giúp sức, nhưng nhìn sự cố chấp của Mỹ Quỳnh hắn vẫn không cảm được lác đầu ngao ngán. Hắn kêu gọi đồ đệ trợ giúp, điều tra tất cả thông tin liên quan đến ngũ linh thạch, ước vọng tìm được sơ hở để hạ bệ Thường Tận.

Một đồ đệ mách nước cho Lam Hạc rằng bên ngoài địa phận Quỷ giới tám năm dặm có một vị cao nhân tên là Dạ Khuyết. Ông ta tri thức uyên thâm, có thể nói là biết mọi thứ. Chỉ cần trả cho ông ta một cái giá tốt, ông ta sẽ giúp người đạt được mọi ý nguyện.

Nghe vậy Lam Hạc liền tức tốc gói ghém hành lý đến tìm Dạ Khuyết. Vừa bước tới cổng, hắn đã bị một luồng khói độc tấn công và ngất xỉu tại chỗ. Khi tỉnh dậy, Lam Hạc thấy mình bị trói trên một cây cột gỗ, còn miệng thì bị nhét giẻ lau.

Hắn kêu lên ú ớ đồng thời vùng vẫy chân tay để thu hút sự chú ý của người đàn ông quái dị đang một mình ngồi đánh cờ ở góc phòng bên kia.

Dạ Khuyết chẳng buồn chú ý đến Lam Hạc. Mãi đến khi ván cờ đi đến hồi kết, ông ta mới chuyển ánh mắt về phía hắn. Ông điềm tĩnh hỏi:

- Người đến đây có việc gì? Nhìn sắc mặt người khó coi như vậy, e rằng muốn đòi hỏi một thứ gì đó xấu xa.

Lam Hạc vô cùng ngạc nhiên. Quả đúng như lời đồn, vị cao nhân này cái gì cũng biết. Ngay cả nội tâm của Lam Hạc mà ông ta cũng đọc được. Lam Hạc ú ớ hồi lâu vẫn không nói được thành lời. Dạ Khuyết đi đến gần kéo miếng nùi giẻ trong miệng hắn ra.

- Nói đi. – Dạ Khuyết ra lệnh.

- Tại hạ Trần Lam Hạc, là trưởng môn phái Tu Chân. Hôm nay tìm đến ngài quả thật có việc hệ trọng. Dù phải trả bất cứ cái giá nào, ta cũng nguyện ý.

- Việc đó là gì?

- Xin ngài hãy chỉ cho ta cách để tiêu diệt Ma tôn Trương Thường Tận. – Lam Hạc đáp.

- Hừ - Dạ Khuyết cười nhạt, bộ dạng trông có vẻ không bất ngờ lắm – Thì ra danh môn chính phái cũng chỉ đến vậy thôi. Ma tôn tuy rằng mang tiếng độc ác, nhưng chưa hề tổn hại đến bất cứ ai. Tại sao các người cứ muốn giết cùng diệt tận? E rằng thứ các người muốn cũng chỉ là Ngũ linh thạch trên người nàng ta.

- Không phải! – Lam Hạc phản bác lại.

-Ồ, nếu vậy thì là gì?- Dạ Khuyết ra vẻ quan tâm hỏi.

- Nàng ta và Tu chân giới có mối thù diệt môn. Vì vậy bằng mọi giá ta phải giết nàng ta để rửa hận.

Dạ Khuyết vuốt vuốt bộ râu thưa của mình, rồi chậm rãi ngồi xuống phân. Ông ta phân giải:

- Nếu nói là thù diệt môn, thì phải là nàng ta có thù với các người mới đúng. Đừng quên kẻ bắt đầu trước là các người. Nếu không phải ba giới Thiên – Tu chân – Quỷ hợp lực tấn công Ma giới, thì các người có đi đến kết cục như vậy không?

Lam Hạc dần mất bình tĩnh:

- Rốt cuộc ngài có đồng ý giúp không? Nếu không thì nói ngắn gọn để ta còn biết. Đừng có ở đây rao giảng đạo đức!

- Ha ha ha! – Dạ Khuyết cười lớn – Người vậy mà lại nóng vội quá. Chắc người cũng biết, muốn nhận được ân huệ từ ta phải đưa ra một cái giá. Để ta xem, người sẵn sàng hi sinh những gì, sau đó mới cân nhắc.

Suy cho cùng Dạ Khuyết cũng chỉ là một người thuận mua vừa bán, chẳng đứng về phe nào. Cho dù ông ta thấy Thường Tận không làm gì sai, nhưng vẫn đồng ý giúp Lam Hạc đối phó với nàng.

Thấy vậy Lam Hạc cười đắc ý nói:

- Nếu việc này thành, một trong năm Ngũ linh thạch sẽ dành cho ông.

Dạ Khuyết nghe thấy vậy thì có chút động lòng. Tuy rằng ông ta không ham sức mạnh quyền lực, nhưng mà ông vẫn luôn tìm kiếm viên hồng linh thạch có khả năng khôi phục nguyên thần, tăng cường tu vi.

- Được – Dạ Khuyết đáp – Giao dịch thành công!

Sở dĩ Dạ Khuyết cần viên linh thạch đó là để cứu một người ông đã vô tình đánh mất từ rất lâu rồi. May mắn là ông đã tìm được một mảnh nguyên thần của nàng ta, sau đó lưu giữ nó trong một cái hộp nhỏ bằng thủy tinh. Hàng ngày ông dùng linh lực và máu của bản thân để nuôi nấng nó, hi vọng có ngày có thể đưa người chết trở lại.

Trước đây khi đám người Từ Khiết, Thường Tận cùng Huyết Vân đến tìm ông nhờ làm giả Ấn quý, ông đã không ngần ngại yêu cầu một giọt máu của Từ Khiết. Ông ta không có mục đích nào khác ngoài việc nuôi dưỡng nguyên thần kia.

Một giọt máu của thái tử Thiên tộc còn quý giá hơn hàng vạn giọt máu tầm thường của Dạ Khuyết. Nhờ có nó mà nguyên thần của người chết kia càng thêm bội phần hồi phục. Chỉ còn chờ thêm Hồng linh thạch nữa, là ông đã có thể tiến hành pháp thuật thượng cổ triệu hồi những hồn phách thất lạc để hợp nhất nguyên thần cho nàng.

Vì vậy lần này, dù cho có phải đi ngược lại lương tâm, ông cũng phải giúp Lam Hạc cho bằng được.

- Nhiều năm về trước ta đã có dịp gặp Ma tôn Thường Tận một lần – Dạ Khuyết nói – Khi ấy nàng ta vẫn là một phạm nhân đang tìm đường lên núi Bạch Mã để bái sư học đạo. Ta còn nhớ như in, vì nàng ta vô cùng đặc biệt.

Dạ Khuyết hồi tưởng lại lần tình cờ gặp gỡ Thường Tận. Khi ấy ông ta đang có việc cần điều tra ở nhân gian nên tùy tiện dựng một cái nhà lá bên sườn núi Bạch Mã. Không ngờ cơ duyên trùng hợp lại tìm thấy Thường Tận đang bị trúng độc Hải Thâm.

Ông ta chữa trị cho nàng sau đó còn tặng cho Thường Tận một chiếc bùa màu đen giúp chống tà khí. Sau đó một thời gian ông gặp lại nữ nhân này ở gần Quỷ môn quan nhưng nàng đã không còn nhận ra ông nữa.

Ngược lại, Dạ Khuyết vừa gặp nàng là đã nhận ra ngay. Vì nàng mang trong mình một sức mạnh kỳ bí bị phong ấn. Nguồn năng lượng đó là chí hàn, vô cùng xung khắc với nguồn năng lượng của Ngũ linh thạch.

- Ngươi chỉ cần phá vỡ lớp phong ấn của nguồn sức mạnh đó – Dạ Khuyết tiếp lời – thì ngay lập tức hai nguồn linh lực xung khắc sẽ bắt đầu đối kháng nhau, và hủy hoại toàn bộ cơ thể cũng như nguyên thần của vật chủ trong thời gian ngắn.

- Chỉ đơn giản vậy sao? – Lam Hạc tỏ ý nghi ngờ.

- Đơn giản? – Dạ Khuyết quát mắt nhìn hấn – Nếu ngươi cho rằng việc tiếp cận được Thường Tận và phá vỡ lớp phong ấn trong người nàng ta là dễ dàng thì e rằng thiên hạ này ai cũng làm được.

- Nếu vậy... ông nói xem. Ta phải làm thế nào?

- Cái này thì cần phải dùng đến thứ mà ngươi trân quý nhất.

- Thứ mà ta trân quý nhất? – Chẳng phải ta đã đồng ý cho ông một trong năm ngũ linh thạch rồi sao?

- Linh thạch là cái giá để ta nói ngươi biết cách tiêu diệt Ma tôn. Còn muốn ta hiến kế tiếp cận nàng ta, thì còn cần ngươi trả một cái giá khác.

Lam Hạc hừ lạnh:

- Vậy ta phải cho ngươi thứ gì ngươi mới bằng lòng?

- Thân xác của Tuyết Cơ.

- Cái gì? – Lam Hạc vô cùng sửng sốt.

Dạ Khuyết vẫn ung dung nói tiếp:

- Ngươi có thể giấu được người khác, nhưng không giấu nổi tai mắt của ta. Trên đời này không có gì là ta không biết. Việc ngươi âm thầm nuôi dưỡng thân thể của Tuyết Cơ cũng vậy.

- Phải, ta thừa nhận. Nhưng việc đó thì liên quan gì đến ngươi? Ngươi muốn xác của nàng để làm gì?

- Chuyện đó ngươi không cần quản. Ngươi chỉ cần biết rằng, sau khi xong việc, xác của Tuyết Cơ và Hồng linh thạch sẽ thuộc về ta.

- Không được! – Lam Hạc phản đối.

- Tại sao chứ?

- Ngươi cũng biết tại sao ta lại lên nuôi cơ thể nàng. Bởi vì ta thực sự không thể sống thiếu nàng ấy. Ta làm tất cả những chuyện này, cũng chỉ vì nàng. Nếu ngươi muốn cướp đi thân thể ấy từ ta, thì những việc này ta làm còn có ý nghĩa gì nữa?

- Thôi được – Dạ Khuyết quay lưng lại về phía Lam Hạc – Nếu ngươi không muốn vụ giao dịch này, thì mời đi cho.

Trước sự cứng rắn của ông ta, Lam Hạc đột nhiên thấy bối rối. Người duy nhất có thể giúp hấn cũng chỉ có Dạ Khuyết, nhưng thân xác của Tuyết Cơ cũng không thể tùy tiện giao ra. Hấn suy nghĩ hồi lâu, sau cùng vẫn quyết định phải từ bỏ thân xác của nàng.

“Dù sao nàng cũng đã chết rồi. Ta luôn tự huỷ hoại hoặc giữ nàng lại bên cạnh ta, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một cái xác không hồn. Chi bằng dùng thân xác ấy để đổi lấy sự viên mãn. Như vậy mới xứng đáng với vong hồn của nàng.”

Nghĩ vậy Lam Hạc miễn cưỡng đồng ý với đề nghị của Dạ Khuyết. Ông ta kéo Lam Hạc lại gần, thì thầm to nhỏ. Ngoài cửa chỉ có tiếng lá rơi cùng tiếng gió thổi hiu hắt. Không ai biết trong căn nhà lá xập xệ kia, hai người đã bàn bạc những gì. Chỉ biết rằng một trận cuồng phong khác lại sắp kéo đến nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sa vào hũ mật

Thường Tận đi dạo cùng Tử Khiết như đã hứa. Khung cảnh xung quanh Ma Thực điện tuy không mỹ miều nhưng lại mang một nét đẹp trầm mặc rất riêng. Một màu xanh tím luôn bao phủ khắp không gian, thay cho ánh mặt trời rực rỡ thường thấy ở nhân gian.

Thi thoảng Tử Khiết lại liếc nhìn Thường Tận một cái. Chàng so với Thường Tận vẫn cao hơn một cái đầu, vì vậy ở góc nhìn này trông nàng vô cùng nhỏ bé đáng yêu. Thi thoảng một vài sợi tóc mai của nàng thuận theo chiều gió tung bay che phủ khuôn mặt nàng.

Tử Khiết vô thức nhìn theo chuyển động vuốt tóc của nàng một cách chăm chú. Từng đường nét trên gương mặt sắc sảo của nàng vừa thân thuộc vừa lạ lẫm.

“Nữ nhân này suy cho cùng cũng có phần rất đổi dịu dàng. Tuy rằng tính tình hơi cứng nhắc nhưng cũng rất trọng tình trọng nghĩa, nói chuyện cũng có lý lẽ.”, Tử Khiết tự nhủ, “Nhưng mà nàng ta làm ra nhiều tội ác như vậy, cho dù tính cách có tốt đến đâu cũng không bù đắp được. Phụ thân giao cho ta thời hạn một năm để lấy được niềm tin của nàng. Ta chỉ có thể dùng toán tính đối đãi, chứ không thể dùng thực tâm.”

Thường Tận ở bên thấy không khí hơi im ắng nên chủ động mở lời:

- Sao ngươi lại không nói gì? Chẳng phải ngươi rất lắm lời sao?

Tử Khiết cười nói:

- Không có gì. Ta chỉ là đang nghĩ, sao nàng lại có thể xinh đẹp như vậy?

Thường Tận bắt giác đỏ mặt, nhưng vẫn tỏ ra lãnh đạm nói:

- Ngươi không có chút tự tôn nào sao? Những lời như vậy mà cũng nói ra được.

Tử Khiết đột nhiên đứng chắn trước mặt Thường Tận đồng thời cúi sát mặt xuống nói:

- Chỉ cần nàng vui, tự tôn này có hay không cũng chẳng hề gì.

Thường Tận tròn tròn mắt nhìn chàng. Khuôn mặt nàng lại càng đỏ hơn bao giờ hết. Nàng quay đầu tránh sang một bên định bỏ đi thì Tử Khiết kéo tay nàng lại, tiện thể đẩy nàng vào một góc cây gần đó.

- Ngươi muốn làm gì? – Thường Tận la lên.

- Nàng nói xem. – Tử Khiết vừa nói vừa nâng cằm nàng lên vuốt vuốt.

- Vô lễ! – Thường Tận quát lớn đồng thời đưa tay lên định tát Tử Khiết nhưng bị chàng nhanh chóng đỡ được.

Sau đó Tử Khiết không ngần ngại áp sát Thường Tận, tham lam mút trọn toàn bộ đôi môi mềm mại của nàng. Thường Tận nhất thời bị sự ngọt ngào làm cho thần trí mơ hồ. Nàng dần buông lỏng tay xuống, còn đôi môi thì thuận theo tự nhiên phối hợp với Tử Khiết.

“Minh chắc là điên rồi.”, Thường Tận nghĩ, “Đã tự dặn lòng phải tránh xa Tử Khiết. Cuối cùng vẫn không ngừng dây dưa với hắn.”

Hai người liên tục quấn lấy nhau cả buổi không rời. Sau đó Tử Khiết kéo nàng vào trong một thâm cỏ, đưa tay gỡ bỏ quai áo nàng. Thường Tận không chống cự, cũng không tức giận. Nàng đưa tay lên phẩy nhẹ một cái, tạo thành kết giới xung quanh ngự hoa viên, để không ai có thể bước vào quấy rầy.

Sau đó từng lớp vải lần lượt được tháo xuống. Thường Tận và Tử Khiết bỏ qua tất cả những rào cản về cả tâm lý lẫn về thể xác, cứ thế hòa quyện vào làm một. Một nam, một nữ, đến khi chuông báo ngày tiếp theo vang lên.

- Ngươi rất thích ta sao? – Thường Tận hỏi Tử Khiết.

Chàng xoay người về phía nàng, khẽ đưa ngón tay trò chạm nhẹ vào đầu mũi nàng một cái rồi bông đùa nói:

- Tất nhiên rồi. Nếu không thích nàng thì còn thích ai?

Thường Tận đột nhiên thấy vô cùng cảm động. Hơn năm trăm năm trước, Tử Khiết không ngừng theo đuổi nàng, vì nàng mà không tiếc hi sinh tính mạng. Năm trăm năm sau, dù đã mất trí nhớ, chàng vẫn một lòng nhất kiến chung tình. Nàng không biết đó nên gọi là phúc hay là họa.

Thường Tận bắt chước các thiếu nữ tuổi đôi mươi ngây thơ giả vờ giận dỗi hỏi thêm:

- Chàng đã nói vậy với bao nhiêu người rồi? – Thường Tận không để ý rằng bản thân đã thay đổi cách xưng hô với Tử Khiết.

- Nàng là người đầu tiên. – Từ Khiết không do dự đáp.

- Nói dối! – Thường Tận bữu môi – Ta thấy rõ ràng là chàng đã bông đùa với không biết bao nhiêu nữ tử rồi, lại còn nói chỉ thích mình ta?

Từ Khiết nâng bàn tay nàng lên vân vê, rồi dịu dàng nói:

- Ta quả thực đã chọc ghẹo rất nhiều người, nhưng duy chỉ có một người ta thực sự dụng tâm, đó là nàng. Thường Tận, nếu nàng cũng thích ta, có thể mở lòng với ta không?

- Ai nói là ta thích chàng?

- Nếu vậy thì đêm qua... ai là người xông vào ta?

Thường Tận bật dậy:

- Rõ ràng là chàng xông vào ta, sao giờ lại đổ ngược lại?

- Lúc đó là nàng đè lên người ta nàng quên rồi sao?

Thường Tận bối rối đỏ mặt. Nàng lập tức đứng dậy khoác vội y phục rồi chạy về Ma thực điện, bỏ lại Từ Khiết ở phía sau, cố gắng che giấu sự e thẹn của mình. Khoe môi chàng chọt cong lên, sau đó lại trùng xuống. Chàng cảm thấy thật tệ vì đã lừa dối Thường Tận như vậy.

Thường Tận quả rất thú vị, nhưng chàng không có tình cảm với nàng. Cái chàng muốn chỉ là Ngũ linh thạch nằm sâu trong trái tim kia của nàng. Mà thứ đó chàng phải tiếp cận Thường Tận đủ lâu để có được niềm tin tuyệt đối của nàng rồi ra tay nhanh gọn.

“Bỏ đi, không có gì phải áy náy. Dù sao nàng ta cũng là một đại ma đầu giết người không gớm tay. Lừa gạt loại người như vậy có gì phải hổ thẹn chứ!”, Mặc dù tự nhủ trong lòng như vậy, Từ Khiết vẫn cảm thấy có chút gì đó lẩn cấn trong lòng.

...

Một tháng sau, đại hôn lễ của Thường Tận và Từ Khiết được tổ chức. Tuy rằng là lễ cưới giữa Ma tôn và Thái tử thiên tộc, nhưng vì Từ Khiết chưa bao giờ nói ra thân phận thật sự của mình, còn Thường Tận thì giả vờ như không hay biết, nên đám cưới diễn ra mà không có sự góp mặt của Thiên tộc.

Trong mắt mọi người, Từ Khiết chỉ là một thần tiên ăn chơi lêu lổng, thích du ngoạn bốn phương, tình cờ gặp được Ma tôn và may mắn được nàng cứu về. Vậy nên ai nấy trong Ma tộc cũng ừ ừ kéo về chúc phúc.

Tuy nhiên, ngay trước ngày hôn lễ, có một người kịch liệt ra sức phản đối. Người đó là Ninh Tư. Khi Thường Tận đang vui vẻ thử giả y trong phòng riêng thì Ninh Tư đột nhiên xuất hiện.

- Sao người lại ở đây? – Phi Yến sùng sốt khi thấy chàng.

Ninh Tư phẩy phẩy chiếc quạt Thần Tịch trong tay, ung dung đáp:

- Trước giờ ta chỉ là đang nghỉ dưỡng, nên chẳng buồn ra ngoài, chứ người nghĩ cái lồng sắt tầm thường đó có thể giam cầm được ta sao?

Đoạn chàng quay sang phía Thường Tận. Nàng dừng ngắm mình trong gương, bước tới chiếc bàn tròn rồi ngồi xuống.

- Các người lui ra đi. – Nàng ra lệnh cho tì nữ.

Sau khi ai nấy đều rời đi rồi, Thường Tận mới nói với Ninh Tư:

- Người đừng khuyên ta vô ích.

Nàng hiểu rõ hẳn đến đây là có mục đích gì. Ninh Tư mặt không biến sắc, chậm rãi ngồi xuống đối diện, phẩy phẩy quạt Thần Tịch đoạn mở lời khuyên giải nàng:

- Nói như vậy thì Ma tôn đã biết thừa tại sao ta muốn ngăn cản người. Hẳn là người của Thiên tộc, tuyệt đối không thể tin được.

- Hẳn là người ta yêu. – Nàng hờ hững đáp, ánh mắt không hề suy chuyển.

- Vậy cũng không được! Làm sao người biết hẳn không có ý đồ bất chính?

- Ta không quan tâm hẳn có mưu đồ gì với ta. Ta chỉ muốn ở bên hẳn một chút, vậy cũng là sai sao?

- Lễ nào người đã quên cái chết của Huyết Vũ, và cả Huyết Vân nữa? Hàng vạn thần dân Ma tộc bồi táng vì Thiên đế, người đã quên hết rồi sao? Người hết lần này đến lần khác lo lắng cho Từ Khiết, nhưng hẳn có thể vì người mà làm được gì? Chẳng lẽ người không tự suy xét được?

- Phải! – Thường Tận cũng phát tiết lên – Ta đương nhiên hận Thiên tộc, cũng không muốn dây dưa với họ. Nhưng sơ tâm của một người không bao giờ

thay đổi, dù hần có biến thành bộ dạng gì đi nữa! Từ Khiết là một người lương thiện, hiểu rõ đúng sai, chàng sẽ không vì mối thù giữa hai giới mà làm hại ta. Nếu chàng nói yêu ta, điều đó chắc chắn là thật. Trước đây ta từng vì nhiều lý do mà cự tuyệt chàng ấy, nhưng ông trời đã cho ta thêm một cơ hội nữa. Ta không thể không nắm lấy.

Ninh Tư tức giận đứng vụt dậy, tay nắm mạnh lên bàn:

- Mê muội! Người đã bị tình cảm che mờ hai mắt. Cho dù ta có nói gì đi chăng nữa, người cũng sẽ không tin. Nhưng mà ta là người hiểu rõ nhất, kết cục của chuyện này là gì. Ta đã hứa với Huyết Vân sẽ bảo vệ người, vì vậy trừ khi ta chết đi, nếu không thì đám cưới này ta nhất định phải phá!

Nói rồi chàng phẩy tay bỏ đi trong lửa giận. Thường Tận bản thân ngồi trong phòng, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng. Nàng đã phải quyết tâm thế nào mới đưa ra quyết định rời xa Từ Khiết, nàng là người hiểu rõ. Nhưng ông trời trêu người, cứ đưa chàng tới bên cạnh nàng. Nàng dù đã cố gắng, nhưng vẫn không thể đổi lòng mình.

Vì vậy nàng lạnh lùng gọi Tác Sát tới. Hần là phó tướng dưới trướng Ninh Tư. Nàng âm thầm ra lệnh cho Tác Sát hạ thủ với Ninh Tư để hần ngủ đi một thời gian.

- Nhớ là đừng làm hại đến tính mạng hần. – Nàng dặn.

- Thần tuân lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chẳng phải cố nhân

Từ Khiết tỉnh dậy ngay khi hồi chuông báo buổi sáng vang lên. Chàng vậy mà đã ở lại Ma giới hơn mười năm rồi. Mười năm nói ngắn không ngắn, nói dài cũng chẳng dài. Đối với thần tiên mà nói, mười năm trôi qua cũng chỉ như một cái chớp mắt.

Mỗi sáng chàng thức dậy đều vì tiếng chuông báo, chứ chẳng nhờ có ánh sáng mặt trời soi rọi. Trước đây ở Ninh Dương điện, ít ra ngày đêm vẫn còn rõ ràng. Nhưng kể từ khi sống ở Ma giới, chàng đã quen với việc ngày đêm chỉ có một màu.

Có điều, chàng phát hiện ra mình ngủ ngon hơn rất nhiều khi ở đây. Chẳng biết là vì màn đêm trùng trùng hay vì có tri âm bên cạnh. Mỗi sáng thức dậy, chàng đều có thể cảm nhận được hơi thở đều đặn của Thường Tận phả ra bên tai mình.

Nàng tựa đầu lên vai chàng, ngủ một cách ngon lành. Chốc chốc nàng lại cựa quậy người một cái, chớp mũi mềm mại cọ cọ vào vai Từ Khiết khiến chàng cảm thấy nhồn nhột.

Chàng đưa tay vén tóc Thường Tận lên, khẽ vuốt nhẹ nhẹ lên gò má xương xương của nàng, rồi bắt giác than thở trong lòng:

“Thường Tận, sao nàng lại gầy đến thế?”

Nàng gầy guộc đến đau lòng. Tuy da dẻ vẫn còn hồng hào nhưng thân thể đã suy nhược rất nhiều. Chàng có lẽ không biết được mỗi đêm nàng đều mất ngủ vì con đau đến từ từng tế bào trên cơ thể. Ngủ linh thạch đang ngày đêm gặm nhấm sức lực nàng, khiến nàng ngày càng tiều tụy trông thấy.

Từ Khiết động dậy bên cạnh khiến nàng chợt tỉnh giấc.

- Sao chàng không ngủ thêm? – Nàng hỏi.

Từ Khiết nhoèn miệng cười đáp:

- Trời đã sáng rồi nàng không biết sao?

- Nhưng ta muốn ngủ thêm... Ta rất buồn ngủ.

- Không được. Đã ngủ cả đêm rồi vẫn còn muốn ngủ sao? Mau đi cùng ta ra ngoài chơi.

Thường Tận xoay người về hướng ngược lại, gối đầu lên tay ngủ tiếp:

- Chàng đi chơi một mình đi. Ta phải ngủ thêm. Trước đây không có chàng ta còn ngủ cả ngày cơ. Bây giờ ta chỉ cần ngủ thêm một chút thôi.

Từ Khiết vẫn chưa chịu buông tha cho nàng, vẫn chực chờ bên cạnh lay lay vai Thường Tận:

- Ta không ngờ Ma tôn như nàng lại là một con sâu ngủ. Mau dậy đi, nếu không ta sẽ dỗi đấy.

- Được, vậy chàng đổi đi. Ta ngủ tiếp đây.

Từ Khiết làm về mặt cún con đầu khỏ:

- Nàng hết thương Từ Khiết rồi. Từ Khiết khóc cho nàng xem!

Thường Tận đành phải ngồi dậy để đỡ dành chàng:

- Thật bó tay với chàng. Thôi được rồi, vậy mau thay đồ đi, chúng ta ra ngoài chơi.

- Hoan hô, nàng là nhất!

Kèm theo đó là một màn mưa nộ hôn khắp mặt Thường Tận, mãi cho đến khi nàng cất lực đẩy ra mới thôi. Ở bên Thường Tận, Từ Khiết vô thức trở nên hồn nhiên như trẻ con. Nếu thời gian có thể ngưng lại ở giây phút đó, có lẽ là kết thúc tốt đẹp nhất.

Trên khu chợ sầm uất ở nhân gian, Thường Tận trong bộ y phục màu đen thanh thoát nắm lấy tay Từ Khiết kéo đi theo nhịp mời gọi của những gánh hàng rong bên đường. Đột nhiên nàng dừng lại ở một quầy trang sức bên đường.

- Nàng thích cái này sao? – Từ Khiết nâng chiếc trâm cài tóc mà Thường Tận đang ngắm nhìn nãy giờ lên.

Chiếc trâm khắc hình chiếc lá đính kèm một viên ngọc bích rất tinh xảo. Thường Tận đón lấy chiếc trâm từ tay chàng, sau đó nói:

- Màu của nó y hệt màu mắt chàng vậy... Trông thật đẹp...

Thấy Thường Tận ngần ngừ hồi lâu, chàng giành lấy chiếc trâm rồi nói với chủ tiệm:

- Cái này bao nhiêu tiền?

- Công tử thật có mắt nhìn. Cái này chỉ có mười đồng thôi, nhưng lại là mặt hàng đang được ưa chuộng nhất hiện giờ.

- Được, ta lấy cái này.

Người bán hàng mừng rỡ nhận tiền rồi còn chúc hai người Thường Tận:

- Chúc hai vị bách niên giai lão, đầu bạc răng long.

Khóe môi Thường Tận bắt gặp khe cong lên. Nàng hơi cúi đầu, để cho Từ Khiết cài chiếc trâm lên mái tóc mình.

Đột nhiên từ phía sau Thường Tận một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Thường Tận?

Cả nàng lẫn Từ Khiết cùng quay lại. Người vừa lên tiếng là Thuấn Minh.

- Quách Thế Bảo, sao ngươi lại ở đây? – Thường Tận hỏi.

“Không đúng”, nàng nghĩ, “Rõ ràng mình đã xóa ký ức của hắn rồi, sao hắn vẫn còn nhớ tên mình?”

Thuấn Minh tiến lại trước mặt nàng, đoạn giải thích:

- Là ta, Thuấn Minh đây. Ta đã lấy lại ký ức rồi.

Thường Tận ngạc nhiên, nhất thời bị kích động không thể nói nên lời.

- Sao vậy? Gặp lại ta nàng không vui sao?

Thường Tận lắc đầu:

- Không có, đương nhiên là ta vui rồi. Sao huynh có thể khôi phục trí nhớ được vậy? Mau kể cho ta nghe.

- Trở về rồi nói. – Thuấn Minh đề nghị.

- Được, chúng ta mau quay trở lại Ma thực điện.

Sự xuất hiện của một kẻ lạ mặt khiến Từ Khiết đột nhiên cảm thấy khó chịu. Không hiểu vì sao, chàng chẳng có cảm tình với nam nhân này. Không biết là vì chàng đang ghen hay vì hắn có điểm gì thực sự đáng ghét.

Chàng ngồi bên lạng lẽ quan sát cuộc đối thoại giữa hai người. Mãi một lúc lâu sau Thuấn Minh mới đề ý đến sự có mặt của Từ Khiết.

- Lâu rồi không gặp, ngươi vẫn khỏe chứ?

“Lâu rồi không gặp? Là ý gì?”, Từ Khiết trầm nghĩ.

- Chúng ta đã từng gặp nhau sao? – Chàng hỏi.

Thường Tận vội lắc đầu ra hiệu với Thuấn Minh. Chàng hiểu ý nên liền nói lảng đi:

- À không có gì. Chắc là ta nhận nhầm người thôi. Nhưng tại sao ngươi lại ở đây?

- Ta và chàng đã thành thân. – Thường Tận nói.

- Thành thân? – Thuấn Minh tỏ vẻ sững sốt.

- Đúng vậy – Thường Tận mỉm cười đáp – Thật tiếc vì không có huynh tham dự buổi lễ trọng đại của chúng ta. Quả là thiếu sót lớn.

- Không hề gì – Thuấn Minh cười nhạt, trong lòng cảm thấy có chút chua xót.

- À đúng rồi, huynh còn chưa kể ta nghe tại sao huynh lấy lại được ký ức.

- Chuyện rất dài – Thuấn Minh đáp – Đại khái là... ta may mắn gặp được một vị cao nhân. Người đó đã giúp ta lấy lại được ký ức của kiếp trước, chỉ có điều thân xác này vẫn là phạm nhân không thể thay đổi, linh lực cũng không có.

- Là vị cao nhân nào vậy?

- Ta cũng không biết nữa. Người đó vô cùng thần bí, không để lại danh tính.

- Vậy ư? Cũng không sao. Miễn huynh nhớ lại là tốt rồi.

Chẳng hiểu sao Từ Khiết luôn cảm thấy lời nói của Thuấn Minh có vấn đề, hơn nữa ánh mắt hắn cũng rất gian tà. Chàng nghĩ phải chăng bản thân mình ghen tuông quá hóa khùng khùng. Nếu không tại sao lại vô duyên vô cớ nghĩ xấu cho người khác.

Nhưng suy luận như vậy cũng không đúng. Rõ ràng bản thân chàng không có chút tình ý nào với Thường Tận, làm sao có thể có cảm giác ghen tuông?

Thật ra trực giác của chàng vốn không hề sai. Chỉ là Thuấn Minh nguy trang quá kỹ. Người vừa trò chuyện với Thường Tận chẳng phải Thuấn Minh nào cả. Người đó là Quách Thế Bảo, vốn chẳng hề có chuyện lấy lại được ký ức. Hắn vẫn chỉ mang ký ức của Thế Bảo, sau đó bị một kẻ khác nhập vào, không chế cơ thể.

Thuật nhập thân này quá xuất sắc đến nỗi ngay cả Thường Tận cũng không phát hiện ra. Hơn nữa kẻ nhập vào Thế Bảo lại có hiểu biết rất tường tận về thói quen, cách đi đứng, nói chuyện của Thuấn Minh lúc còn tại thế, vì vậy chẳng để lộ chút sơ hở nào.

Vị Thuấn Minh giả mạo này đề nghị được ở lại Ma Thực điện phò trợ cho Thường Tận. Từ Khiết liền phản đối:

- Không cần đâu. Chắc ngươi cũng biết ở đây đã có một hộ vệ trưởng quan là Ninh Tư, không cần thêm người nữa.

- Ngươi vẫn còn nhớ đến ta sao? – Một giọng nam nhân là lướt xuất hiện, trong giọng nói còn pha chút hằn học.

- Ninh Tư, sao ngươi lại đến đây? – Thường Tận hỏi.

Kể từ khi Thường Tận sai người lén hạ thủ với Ninh Tư làm hắn ngủ say li bì mấy chục ngày liền, Ninh Tư tức giận chẳng thèm lui tới nữa. Thế nhưng hôm nay hắn đặc biệt đến đây là vì nghe tin cố nhân xuất hiện.

- Bạn cũ đến thăm, đương nhiên ta phải ra nghênh tiếp. – Ninh Tư đáp.

- Thường Tận, sao nàng lại chứa chấp loại người này? – Thuấn Minh nói.

- Sao nào? Ta thì có gì không tốt? – Ninh Tư lờm Thuấn Minh bằng nửa con mắt đồng thời đáp lại bằng một giọng sắc lẹm – Ngươi đã sớm hôn phi phách tán, sao giờ vẫn còn xuất hiện ở nơi đây?

- Ta còn sống vì lý do gì, thì cũng không phải việc của ngươi – Thuấn Minh đáp.

- Đương nhiên là việc của ta – Ninh Tư nâng giọng – Đường đường là một Hộ vệ trưởng, ta có quyền chất vấn những kẻ có lai lịch bất minh.

- Được rồi – Thường Tận ngắt lời – Tất cả ra ngoài. Ta cảm thấy rất nhức đầu, các ngươi đừng cãi nhau nữa. Ninh Tư ngươi hãy an bài chỗ ở cho Thuấn Minh để hắn làm trợ thủ của ngươi.

Ninh Tư gấp quạt lại tức mình bỏ đi. Thuận Minh cũng đứng dậy đi ra ngoài. Từ Khiết thấy mọi người đi rồi liền vui vẻ chạy đến bên Thường Tận, ai ngờ cũng bị nàng đuổi:

- Chàng cũng ra ngoài đi.

Thấy tâm trạng nàng có vẻ không tốt, Từ Khiết cũng chẳng dám nói nhiều bèn lẳng lặng bỏ đi. Khi chỉ còn lại một mình, Thường Tận mới thở nhẹ một cái, sau đó đột nhiên nôn thốc nôn tháo. Sàn nhà bỗng chốc bị nhuộm bởi một màu đỏ tươi.

Thứ mà nàng vừa nôn ra toàn bộ là máu. Thường Tận ôm lấy lồng ngực mình, oằn lên đau đớn. Lúc này nàng đã phải cố nhịn khi cơn đau ập đến, nhưng giờ nàng chẳng thể khống chế nổi.

Nàng cố gắng để không phát ra tiếng kêu mặc dù vô cùng đau đớn. Lúc này thì Phi Yến mới chạy vào, mang một chén thuốc cho nàng. Thường Tận uống vào thì thấy đỡ đau hơn hẳn.

Kể từ khi thân thể biến chứng nặng lên, Thường Tận bèn dặn dò Phi Yến chuẩn bị thuốc cho mình, nhưng việc này chỉ có hai người được biết, tuyệt đối không được tiết lộ cho người thứ ba.

- Ma Tôn đã cảm thấy tốt hơn chưa? – Phi Yến hỏi.

Thường Tận khẽ gật đầu:

- Đỡ hơn nhiều rồi.

Vị thuốc mà Phi Yến sắc cho nàng quả thật công hiệu. Mỗi lần uống vào, mọi đau đớn của nàng đột nhiên biến mất một cách nhanh chóng. Chỉ có điều, Phi Yến bỏ những gì vào trong thuốc, thì nàng không thể biết được.

Vì vậy nàng không hề phát giác ra, Phi Yến đã lén hạ độc vào trong đó. Mỗi lần nàng uống thuốc là lại có một phần độc thẩm thấu vào cơ thể nàng. Tuy rằng thuốc có công hiệu giảm đau tức thì, nhưng lại không chữa được căn cơ của bệnh.

Thứ mà nàng uống chỉ đánh lừa được các giác quan, khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng ngược lại nó găm nhấm vào tận xương tủy, ăn mòn nàng từng chút, từng chút một.

Thường Tận uống thuốc xong thì thiếp đi một lúc. Trước khi ngủ nàng vẫn không quên thiết lập một lớp phong ấn quanh người mình.

Khi nàng tỉnh giấc, Từ Khiết đang nằm trên phản ngay bên ngoài kết giới. Bên ngoài hạ nhân đều đang bàn tán về chuyện gì đó rất nóng bỏng.

Nàng mở kết giới ra, cho gọi Phi Yến đến hỏi chuyện. Thì ra mọi người đang rôm rả về trận đại hồng thủy ở nhân gian. Thần Minh thú nuôi ở Thiên giới không hiểu sao bị sống ra ngoài, gây nên một trận cuồng phong, kéo theo đó là mưa lớn không dứt, gây ra lũ lụt khắp nơi.

Nhân gian bỗng chốc chìm trong biển nước, sinh linh lầm than. Tuy Thiên đế đã sai người đến khống chế Thần Minh thú, nhưng linh lực của nó quá mạnh, nhất thời không thể thần phục được.

Thần thú cứ thế hoành hành suốt một tháng ròng, khiến cho phạm nhân tử nạn vô số. Kết quả là, Ma giới đột nhiên thu nhận thêm không biết bao nhiêu là âm hồn trôi nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Anh hùng cứu mỹ nhân

Nghe chuyện xong, Thường Tận lập tức dịch chuyển đến nhân gian để xem xét tình hình. Trước mắt nàng, hàng ngàn hàng vạn phạm nhân đang vùng vẫy giữa biển nước. Một số người may mắn hơn ngồi bập bênh trên những chiếc thuyền, chèo vạt giữ thăng bằng để nó không bị vào nước nhưng vẫn không ngăn được dòng nước xoáy cuốn trôi cả người lẫn vật đi xa.

Trong không gian hỗn loạn, nàng chợt nghe thấy tiếng khóc của một đứa bé. Nàng sà xuống cứu lấy bé trai đang mắc kẹt trên một ngọn cây. Ngay bên dưới là dòng nước dữ đang chực chờ nuốt chửng nó. Nàng một tay ôm đứa bé, tay còn lại thì pháp tạo thành lớp màng bảo vệ chung quanh.

Sau đó nàng đặt đứa bé trên một đỉnh núi cao nơi dòng nước không kéo đến được, rồi đảo mắt nhìn quanh truy tìm vị trí của Thần Minh thú. Ngay lúc ấy, Từ Khiết và Ninh Tư xuất hiện. Ninh Tư kéo khuỷu tay nàng:

- Ngươi đang làm gì vậy? Mau theo ta trở về Ma giới.

- Không được – Thường Tận giằng tay ra – Ta phải cứu bọn họ.

- Cứu người đã có Thiên giới lo. Ngươi chẳng cần bận tâm.

- Thiên giới đã đánh nhau với Thần Minh thú cả tháng trời rồi, mà nào có dấu hiệu khả quan nào? Nếu ta không ra tay, e rằng toàn bộ hạ giới sẽ trở thành oan hồn vất vưởng!

- Vậy thì đã sao? Ngươi là Ma tôn. Việc của ngươi là lo cho an nguy của Ma giới. Đợi bọn họ chết đi rồi, ngươi thu nhận họ cũng chưa muộn.

- Ngươi thì hiểu gì? Thiên tai chính là chia ly. Người chết kẻ sống không thể ở bên nhau. Nỗi đau khổ ấy còn tệ hơn là cái chết.

Ninh Tư nheo mắt, gằn từng chữ:

- Ngươi nói ta không hiểu? Nỗi đau biệt ly đương nhiên ta hiểu rõ. Nhìn người mình yêu tan thành mây khói, vĩnh viễn không thể gặp lại. Điều đó đau đớn tột cùng.

Thường Tận chợt ngưng lại, ánh mắt có chút bối rối. Nàng lại vô tình chạm vào nỗi đau của Ninh Tư. Nàng không phải không biết hấn giằng vật thế nào. Chỉ là nhất thời quên mất đi chuyện đó. Ninh Tư lại nói tiếp:

- Thiên giới luôn coi ngươi là cái gai trong mắt. Giờ ngươi xuất hiện ở đây, bọn họ sẽ không cho rằng ngươi đến cứu người, mà sẽ xem ngươi là đồng phạm của Thần Minh thú, để ra tay tiêu diệt gọn. Ngươi tốt nhất mau quay trở về.

Từ Khiết này giờ đứng bên cạnh vẫn không mở lời. Chẳng vô cùng ngạc nhiên khi Thường Tận lại có ý định cứu những phạm nhân không thân không thích kia. Chẳng phải nói nàng là đại ma đầu giết người không gớm tay sao? Vậy thì chuyện đang xảy ra trước mắt chàng là gì đây?

Chàng nhất thời suy nghĩ không thông thì Ninh Tư quay sang nói:

- Từ Khiết, ngươi là người của Thiên giới. Nếu có đi thì cũng là ngươi đi.

Từ Khiết gật đầu:

- Được, chuyện này cứ để ta.

Nói rồi chàng theo hướng dòng lũ bay đi tìm Thần Minh thú. Thường Tận toan chạy theo thì bị Ninh Tư cản lại:

- Mau cùng ta quay về!

Thường Tận có chút dao động, nhưng tiếng gào khóc ai oán bên dưới khiến nàng không thể kìm lòng. Nàng mạnh tay chường cho Ninh Tư một đòn cực mạnh khiến hấn ngã bật ra, rồi theo hướng của Từ Khiết mà đuổi theo.

Lúc Từ Khiết tìm ra Thần Minh thú thì Thường Tận cũng vừa đuổi kịp tới. Xung quanh là hàng loạt Thiên binh Thiên tướng đang ra sức đối phó nhưng đều bị Thần thú đánh cho tan tác. Nhìn thấy Thường Tận, cả đám hô hoán lên:

“Ma tôn! Là Ma tôn! Mau chạy đi!”

Toàn bộ Thiên binh Thiên tướng chạy tán loạn để bảo toàn mạng sống. Đường đường là người của Thiên giới, lại sợ Ma tôn hơn cả Thần thú, quả thực là làm mất mặt thần tiên. Thường Tận vẫn bình tĩnh như không.

- Vậy cũng tốt. Không có bọn chúng cản đường, ta có thể thần phục con thú này nhanh hơn.

Nói rồi nàng xoay hai tay vận khí theo chiều kim đồng hồ rồi dồn hết linh lực thành một khối cầu tụ, sau đó phóng thẳng về hướng con thú khổng lồ lông lá không thấy rõ mặt mũi kia. Nó nhanh chóng dùng hai chân ngăn ngừa của mình chạy sang một bên để né đòn tấn công của nàng.

Thường Tận ngay lập tức ném một quả cầu khác về phía nó. Lần này thì Thần Minh thú không né được nên bị đá thương. Máu xanh đen từ trong người nó chảy ra làm cho một mảng lông trắng muốt của nó bị nhiễm bẩn.

Nó gầm lên tức giận, khiến cho bầu trời đột nhiên nổi sấm dữ dội. Tiếp theo đó là cơn mưa trút xuống như thác. Thần Minh Thú lùi về sau lấy đà, sau đó chạy như bay đến chỗ Thường Tận.

Con vật như thể phát điên, muốn dùng chân mình để giẫm nát nàng. Nào ngờ Thường Tận thoát cái đã nhảy lên được lưng của nó. Nàng dùng một chưởng chí mạng giáng xuống giữa trán nó. Thần Minh thú cảm thấy trời đất quay cuồng, cuối cùng không còn xác định được phương hướng nữa mà thả mình rơi vô định trong không gian.

Thường Tận rời khỏi lưng nó, lặng nhìn con vật rơi xuống dòng nước sâu thẳm. Máu của Thần Minh thú loang ra, nhuộm xanh cả một dòng suối. Nàng làm phép cho nước rút về phía sông Hạ, rồi để nó chảy ra biển.

Tưởng rằng mọi việc đã xong, ai ngờ Thần Minh thú đột nhiên tỉnh dậy. Lần này nó còn hung hãn hơn trước gấp vạn lần. Con vật to lớn như một tòa thành nhằm hướng Thường Tận mà lao tới. Đứng trước Thần Minh thú, thân ảnh nàng nhỏ bé như thể một hạt cát giữa sa mạc mênh mông.

Nàng chậm chậm nhìn nó chạy đến chỗ mình, ánh mắt không hề dao động. Thường Tận đột nhiên đưa tay lên trời, lập tức Thương kiếm của nàng bay đến nằm gọn trong lòng bàn tay. Sau đó nàng hơi nghiêng người về phía trước, đâm thẳng vào mắt trái của Thần thú.

Với tốc độ chạy quá nhanh, Thần Minh thú chẳng kịp tránh mũi kiếm của nàng, vì vậy bất đắc kì tử bị đâm một nhát sâu trong đồng tử. Theo quán tính nó trượt dài về phía trước tầm trăm thước. Thường Tận sau khi đâm Thần Minh thú thì nhanh chóng lách người qua một bên để tránh thân hình đồ sộ của nó cán qua người mình.

Nàng sau đó đuổi theo Thần Minh thú từ phía sau, rồi len vào giữa bụng nó, đâm từ dưới lên. Thần Minh thú thấy vậy liền nằm rạp xuống nhằm dè bẹp nàng bên dưới. Nhưng nàng nhanh chóng lẩn ra ngoài rồi tiện tay đâm thêm một nhát vào hông nó.

Thần Minh thú gầm lên đau đớn. Trong phút chốc nó bỗng biến hình từ màu trắng thành màu đỏ tươi như máu, hai mắt long sông sọc. Nó quấy đuôi một cái hất văng Thường Tận ra một bên. Con thú gầm gừ rồi tiếp tục lao vào Thường Tận như con thiêu thân. Nàng nhanh chóng đứng dậy được rồi tránh sang một bên.

Cuộc rượt đuổi dường như không có hồi kết. Dù bị trọng thương nhưng Thần Minh thú vẫn vô cùng sung sức và không có dấu hiệu dừng lại. Đột nhiên từ trong không gian phát ra một luồng sáng kì ảo bao trùm lấy nàng cùng Thần Minh thú.

- Đó là thứ gì vậy? – Từ Khiết thốt lên.

Một loạt Thiên binh Thiên tướng lúc này đã quay lại, vây thành một vòng tròn phía trên Thường Tận. Bọn họ thi pháp lên một thần khí có hình dạng như chiếc lưới lấp lánh ánh kim.

- Đó chẳng phải là lưới Tỏa Yêu hay sao? – Ninh Tư sùng sốt – Khốn nạn! Bọn chúng lại dám thừa cơ lúc nàng ta bận đối phó với Thần thú để ra tay thọc gậy bánh xe.

Ninh Tư tức giận xông lên đánh nhau với đám Thiên binh. Một vài người trong đám dùng tay để ra đối phó với Ninh Tư, còn lại vẫn kiên trì trấn giữ lưới Tỏa Yêu. Thấy vậy Từ Khiết cũng toan bay vào trợ giúp nhưng ánh mắt đột nhiên bắt gặp một bóng dáng quen thuộc.

Chàng tiến lại gần người đó, lòng rối bời hỏi:

- Phụ thân, đừng nói với con rằng... Thần Minh thú là cái bẫy người tạo ra.

Thiên đế đứng từ xa quan sát nãy giờ, phong thái vẫn vô cùng ung dung khi bị Từ Khiết chất vấn:

- Đúng vậy. Con có thấy ta thủ đoạn cao minh không? Ta thừa biết nữ nhân này nhất định sẽ không ngồi yên được mà đến nhân gian một chuyến. Trong lúc đó, ta bày sẵn mai phục, chỉ chờ thời cơ là phóng lưới, tóm gọn một mẻ.

Từ Khiết sùng sốt, nhất thời không nói nên lời.

- Người... chẳng lẽ... chỉ vì muốn bắt được Thường Tận mà không tiếc hi sinh mạng sống của phạm nhân?

Thiên đế vẫn vô cùng bình tĩnh:

- Sinh mạng của phạm nhân chẳng qua chỉ là một vòng lặp luân hồi. Cho dù có chết đi, thì cũng sẽ được đầu thai ở kiếp khác, không thiệt đi đâu mà sợ. Huống hồ, cái chết của họ đổi lại được yên bình cho Ngũ giới, thì cũng được tính là hi sinh vì đại nghĩa.

- Người nói gì vậy chứ? Đành rằng Thường Tận là một Ma tôn giết người không gớm tay, nhưng người tàn sát nhiều người vô tội như vậy, có khác gì nàng ta đâu?

- Hồn xược! - Thiên đế mạnh tay giáng một cái tát xuống mặt Từ Khiết. – Con đừng quên nhiệm vụ đến Ma giới lần này của con là gì. Ta còn chưa hỏi tội con làm lỡ thì giờ, đến tận lúc này vẫn chưa lấy được linh thạch. Con có tư cách gì để chất vấn ta ở đây?

Từ Khiết lắc đầu:

- Con không hiểu... Con không thể hiểu được.

- Hiểu cái gì?

Chàng vẫn lắc đầu. Cái chàng không hiểu được là tại sao một Ma tôn nổi danh độc ác như nàng lại bất chấp tính mạng đi cứu phạm nhân để rồi rơi vào bẫy. Chàng cũng không thể hiểu được tại sao một người chàng luôn tôn kính như phụ vương lại không từ bất kì thủ đoạn để hèn nào để tiêu diệt Thường Tận.

Chàng rớt cuộc đã làm đúng hay là sai? Việc chàng lợi dụng Thường Tận, việc chàng làm nội gián cho phụ vương, tất cả dường như đều không có nghĩa lý gì. Mười năm sống cùng Thường Tận, chàng cũng phần nào hiểu được con người nàng. Chàng vẫn luôn cho rằng nàng độc ác, cho đến khi chứng kiến tất cả những gì xảy ra hôm nay.

Bên trong lưới Tỏa Yêu kia, Thường Tận đang một tay đối phó với Thần thú, một tay vận công phá lưới. Nàng không biết rằng lưới này được thiết kế ra để hút linh lực của thần ma. Nàng vận công bao nhiêu, sẽ bị phản phệ bấy nhiêu. Nàng càng ra sức phá lưới, càng bị trọng thương nhanh hơn, đến cuối

cùng sẽ sức cùng lực kiệt mà chết.

Hướng hồ, ở ngay bên cạnh nàng là Thần Minh thú vẫn đang điên cuồng tấn công, chẳng màng để ý đến lớp lưới xung quanh. Đường như ý niệm duy nhất của nó lúc này là giết nàng. Ninh Tư, người duy nhất đang cố gắng giải cứu nàng vẫn chưa vượt qua được lớp phòng vệ dày đặc của Thiên binh.

Nhưng Thiên đế dù trăm tính ngàn tính cũng không ngờ được Từ Khiết sẽ xuất hiện phá hỏng mọi kế hoạch của mình. Hình ảnh Từ Khiết xuất hiện trong màn mưa, thi pháp đánh bay toàn bộ Thiên binh Thiên tướng sẽ không bao giờ phai nhạt trong lòng Thường Tận.

Chàng biến thành con rồng trắng có đôi mắt màu xanh ngọc bích, bay quanh lưới Tòa yêu, không ngần ngại phun lửa ra thiêu đốt những Thiên binh đang trấn giữ ở đó. Lửa lan ra rất nhanh, khiến cho toàn bộ đội hình bắt lửa. Bọn họ nằm lăn ra đất gãy giữa.

Từ Khiết nhân lúc đó thổi cháy lưới Tòa Yêu, bay vào trong trận cấp Thường Tận đi. Một rồng một ma bay về hướng Ma thực điện. Thường Tận nằm yên trên lưng Từ Khiết, khe khẽ vuốt những cái vảy màu trắng của chàng.

Hơi thở của nàng yếu dần, yếu dần rồi nàng yên tâm là đi trên lưng chàng. Nàng thực sự đã bị chàng lay động tâm can. Một lần nữa, Từ Khiết chẳng màng thế cục mà cứu lấy nàng. Xem ra nàng đã không tin lắm người.

Phía sau lưng hai người, Thiên đế vội vã bay xuống hạ pháp dập lửa. Sau đó nhẹ nhàng gọi Thần Minh thú:

- Nhiệm vụ thất bại rồi, mau trở về thôi.

Con thú ngoan ngoãn thu nhỏ lại bằng một nắm đấm, chạy đến nằm gọn trong lòng bàn tay Thiên đế. Sau đó toàn bộ Thiên binh Thiên tướng cùng với Thiên đế đều biến mất trong không trung. Ninh Tư lúc này mới thu quạt Thần Tịch lại, thở dốc liên hồi. Chàng vẫn không thể nuốt trôi cục tức này.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đêm đen vô tận

Thường Tận nằm gọn trong vòng tay Từ Khiết. Suốt cả quãng đường dài, Từ Khiết vẫn không ngừng vận hết tốc lực để trở về Ma Thực điện càng nhanh càng tốt. Chàng lướt như con gió vào trong phòng, khẽ khàng đặt Thường Tận xuống giường, rồi vận khí điều trị cho nàng.

Khuôn mặt Thường Tận nhợt nhạt không chút khí sắc. Dù vậy khóe môi nàng vẫn hơi cong lên lộ rõ ánh cười hạnh phúc. Có lẽ nàng đã thấy điều gì đó đẹp đẽ trong giấc mơ.

Đột nhiên cửa mở ra, Thuần Minh vội vã chạy vào.

- Nàng ấy bị sao vậy? – Thuần Minh hỏi.

- Không có việc của ngươi ở đây. – Từ Khiết hờ hững đáp.

- Dù sao nàng ấy cũng là sư muội của ta. Để ta giúp...

- Nàng ấy là thê tử của ta! – Từ Khiết ngắt lời – Việc của thê tử ta không cần ngươi quản. Mau ra ngoài đi.

Thuần Minh thở dài, im lặng đi ra ngoài. Từ Khiết dường như phát điên. Trước tình trạng hiện giờ của Thường Tận, chàng không thể giữ bình tĩnh như thường ngày được nữa. Chàng liên tục vận khí đến nỗi cơ thể không chịu nổi nữa mà học máu tươi ra vẫn chưa muốn dừng lại.

Một lát sau, Ninh Tư bước vào. Hắn không nói lời nào liền tiến đến bên cạnh Từ Khiết rồi dùng dùng linh khí của mình phối hợp. Hai người miệt mài trị thương cho Thường Tận suốt hai ngày hai đêm. Cuối cùng, khi những vết thương trên người nàng liền lại, bọn họ mới miễn cưỡng ngừng tay.

Ninh Tư ra ngoài sai tì nữ sắc thuốc, còn Từ Khiết tiếp tục ngồi bên cạnh Thường Tận để canh chừng. Chàng dùng hai tay mình nắm chặt lấy đôi tay lạnh ngắt của Thường Tận, rồi gối đầu lên đó thiếp đi ngon lành.

Ngoài hiên, hàng hoa xuyên chi mà Thường Tận dày công chăm sóc suốt năm trăm năm bỗng rụng ủa tàn. Mây đen vần vũ kéo đến khiến cho màn đêm tím tối ở Ma giới dần trở nên xám xịt.

Thuần Minh đứng từ xa ngắm nhìn Ma thực điện, trong lòng dấy lên vài suy nghĩ. Hắn rảo bước dọc quanh hoa viên, rồi tình cờ dừng lại trước phòng bếp.

Bên trong, tì nữ Phi Yến đang sắc thuốc. Mùi thơm tỏa ra ngào ngạt dễ chịu. Nhưng dường như hắn cảm thấy có gì đó không đúng. Phi Yến đảo mắt nhìn quanh vội về mặt lấm lét rồi lén lấy một lọ đựng gì đó từ trong người ra, nhỏ vài giọt vào trong ấm thuốc đang sôi sùng sục.

- Không màu, không mùi, không vị... Quả là tinh vi.

Giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng làm Phi Yến giật mình hoảng hốt. Rõ ràng nàng ta đã cảnh giác nhìn quanh nhưng vẫn bỏ sót Thuấn Minh đang đứng sừng sững ngoài cửa sổ sau lưng. Thuấn Minh vừa tiến lại gần vừa vỗ tay trong khi Phi Yến đã mặt cắt không còn giọt máu.

Nàng ta quỳ rạp xuống, rôi rít van xin:

- Nô tì biết sai rồi. Xin ngài hãy tha mạng!

- Thứ người bỏ vào đó là gì?

- Bẩm... là phật tổ.

- Phật tổ? Lần đầu tiên ta nghe thấy cái tên này. Có công hiệu như thế nào?

Phi Yến ngần ngừ không dám nói.

- Nói mau! – Thuấn Minh quát.

Phi Yến vừa khóc vừa nói:

- Là chất độc cực mạnh, tấn công vào gan phổi, không gây đau đớn cho người trúng độc nhưng sản sinh ra ảo giác.

- Ô, thần kì vậy sao? Người đã dùng nó bao lâu rồi?

- Bẩm... đã được một năm rồi.

- Một năm? Hừm. Tốt lắm. Cứ tiếp tục việc này đi.

- Dạ? – Phi Yến ngẩng đầu lên kinh ngạc, dường như nàng ta vừa nghe lầm gì đó.

- Người không nghe nhầm đâu. Ta bảo người hãy tiếp tục hạ dược vào thuốc của Ma tôn.

Phi Yến vẫn chưa hết bàng hoàng. Lời của nam nhân này nói rất cuộc là thật hay giả. Có ai trong Ma thực điện này lại không biết hắc là ân nhân cứu mạng của Thường Tận, một người có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với nàng.

Vậy nên những lời hắc nói hôm nay, quả thật đáng ngờ. Tuy nhiên, hắc ngay sau đó đã đỡ Phi Yến đứng dậy, rồi đưa cho nàng ta một lọ thuốc nữa.

- Thứ này là Lộc Như hương, có thể thấm vào máu qua đường hô hấp. Người mỗi ngày bỏ vào trong lò hương một giọt, cộng với thứ thuốc độc mà người hạ, rất nhanh thôi sẽ có kết quả.

Phi Yến hai tay run rẩy đỡ lấy. Vốn nàng ta chỉ có ý hãm hại Thường Tận vì lòng ghen tị của mình, nhưng nay lại có thêm đồng bọn, nên nhất thời vẫn chưa thể tin được.

Sau khi giao việc xong, Thuấn Minh ung dung rời khỏi, tiến về hướng Ma thực điện, bỏ lại Phi Yến vẫn đứng đó thất thần. Nàng ta thầm nghĩ: “Không lẽ Thuấn Minh cũng như mình, đau khổ vì tình nên mới ra tay hạ thủ? Mà thôi, mặc kệ là vì lý do gì. Dù sao hắc cũng cùng chung mục đích với mình.” Nghĩ vậy nàng ta lại an tâm tiếp tục sắc thuốc.

Về phần Thuấn Minh, sau khi rời khỏi phòng bếp, hắc đi thẳng đến gian phòng của Thường Tận và Từ Khiết. Thuấn Minh bước vào trong, vỗ nhẹ lên vai Từ Khiết. Chẳng tỉnh dậy, nhìn thấy Thuấn Minh thì ngay lập tức vẻ mặt biểu lộ cảm xúc không mấy vui vẻ.

Ai bảo hắc là ân nhân cứu mạng của Thường Tận, lại được nàng hết lòng đối đãi. Đến bây giờ chàng mới biết, tất cả cảm giác thù ghét với Thuấn Minh đều vì do ghen tuông mà ra.

- Có chuyện gì sao? – Từ Khiết hồ hững hờ, hai tay vẫn nắm chặt lấy Thường Tận như muốn khẳng định chủ quyền.

- Người đã vất vả mấy ngày rồi, nên đi nghỉ ngơi một lát. Nơi này cứ để ta canh chừng là được rồi.

Từ Khiết lắc đầu:

- Không cần đâu. Ta không thấy mệt.

- Người nghe lời hắc đi. – Ninh Tư bỗng từ đâu bước đến nói chen vào – Người mau đi nghỉ ngơi lát đi. Chỗ này để ta với hắc canh chừng.

Từ Khiết miễn cưỡng gật đầu:

- Được thôi. Nếu các người đã nài nỉ như vậy thì ta cũng kính không bằng tuân mệnh.

Nói rồi chàng đứng dậy leo lên giường nằm cạnh Thường Tận trước những con mắt tròn dẹt của hai người kia.

- Cái này... - Ninh Tư nói – Chẳng phải ngươi đã đồng ý rồi sao. Sao lại...

- Giường của ta ở đây mà – Từ Khiết đáp – Trước giờ ta vẫn ngủ cạnh nàng ấy. Giờ không nghỉ ngơi ở đây thì ta biết đi đâu chứ?

Ninh Tư bật cười, phẩy phẩy quạt:

- Thật là bó tay với nhà ngươi. Thôi được rồi, Thuấn Minh, chúng ta mau về thôi.

Thuấn Minh nhìn mặt có vẻ không vui nhưng cũng đành miễn cưỡng rời đi cùng với Ninh Tư.

Hai người đi khỏi rồi, Từ Khiết lại tiếp tục canh chừng cho Thường Tận ngủ. Chàng sợ rằng nếu mình chợp mắt, ai đó sẽ đến làm hại nàng. Vì vậy nhiều ngày liền mới gắng gượng ở bên cạnh nàng.

Chàng khẽ tựa đầu lên một cánh tay, tay còn lại dịu dàng vén vài sợi tóc lưa thưa trên trán Thường Tận xuống. Ai mà nghĩ được rằng Ma tôn khi ngủ lại mang dáng vẻ ôn nhu đến vậy. Có lẽ đã rất lâu rồi nàng chưa được ngủ ngon như vậy.

Mi tâm nàng không chau lại như mọi khi mà giãn ra vô cùng thư thái. Khóe môi nàng khẽ cong lên ánh cười. Nàng dường như đang rất bình tâm. Có lẽ nàng cảm nhận được Từ Khiết đang ở bên cạnh bảo vệ. Vì vậy trong tiềm thức không hề có chút bất an lo lắng.

Từ Khiết cứ như vậy yên lặng ở bên nàng suốt nhiều ngày đêm. Chuông báo chuyển ngày cứ vang lên hết nhịp này đến nhịp khác, Từ Khiết vẫn ở trong Ma thực điện không rời. Thế rồi chàng thiếp đi bên cạnh nàng lúc nào không hay.

Trong giấc mộng, chàng thấy mình đang lạc giữa một cánh đồng hoa oải hương tím ngắt. Chàng bước đi trong vô định, mơ hồ nghe thấy bên tai tiếng suối chảy róc rách. Chàng cứ đi mãi, đi mãi mà không có điểm dừng.

Rồi chàng ngửi thấy một mùi thơm vô cùng dễ chịu, giống như mùi hoa nhài mà mẫu thân chàng vẫn dùng để pha trà. Càng ngửi chàng càng cảm thấy thân thể bỗng bình như nước. Chàng nhìn thấy mình đang tự trôi đi giữa rừng hoa.

Chàng không hề sai bước nhưng thân thể cứ tự động trôi về phía trước. Là chàng đang trôi, hay là hoa đang di chuyển ngược lại? Chàng cũng không rõ nữa. Chàng chỉ cảm thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Rồi chàng đột nhiên nhìn thấy Thường Tận đang nằm giữa cánh đồng hoa ấy. Nàng gối đầu lên cánh tay, rồi đắm chiều nhìn về phía bầu trời xanh thẳm. Từ Khiết trôi về phía nàng. Chàng cúi người xuống, chìa tay ra gọi Thường Tận.

Nàng giật mình, vội nhào người ra bắt lấy tay chàng rồi kéo giật về phía mình. Từ Khiết đáp xuống trên thân thể mềm mại của nàng. Chàng say đắm nhìn đôi mắt đỏ như hồng ngọc của nàng và mỉm cười, sau đó tiện thể cúi xuống trao cho nàng một nụ hôn trên đôi môi mềm mại tựa cánh sen đang mùa nở rộ.

Trong lúc đó, tại Ma thực điện, Phi Yến khẽ đẩy cửa bước vào. Nàng ta đến thay hương như mọi ngày. Chỉ có điều, hôm nay tuy đã gõ cửa mấy lần nhưng không có giọng Từ Khiết trả lời. Bất chấp không có sự đồng ý từ chủ tử, nàng ta vẫn đánh bạo tự ý mở cửa vào trong.

“Quả nhiên xạ hương của Thuấn Minh đưa vô cùng công hiệu. Chỉ có mấy ngày mà đã làm thần trí của bọn họ điên đảo.”, Phi Yến nghĩ.

Nàng ta tiện tay nhò thêm một giọt Lộc Như hương vào trong lư hương rồi chạy ra ngoài đi báo tin cho Thuấn Minh.

- Không ngờ cơ hội của ta đến nhanh như vậy. – Thuấn Minh nói – Phi Yến, tất cả là nhờ công của ngươi.

- Không có gì. Ngươi quá khen rồi. – Phi Yến đắc ý nói.

- Tốt lắm. Bây giờ ngươi đi thăm dò xem Ninh Tư hán đang ở đâu làm gì. Đêm nay chúng ta sẽ hành động.

- Tuân lệnh!

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vĩnh biệt cố nhân

Mùa đông trên núi Bạch Mã, tuyết rơi dày đặc chẳng thấy mặt trời. Gió bắc liên tục thổi ào ào đưa những chiếc lá úa còn sót lại trên ngọn cây bay đi thật xa. Mặc cho gió rét xuyên thấu từng thớ thịt, một bà lão tóc bạc trắng vẫn đứng trước hiên nhà trông về phía chân trời nhàn nhạt, ánh mắt không giấu được nỗi bi ai.

- Mỹ Quỳnh, bà lại làm gì ngoài này vậy?

Giọng nam nhân vang lên phía sau khiến bà giật mình quay lại.

- Không phải ông nói sẽ bế quan tu luyện thêm ngàn năm không ra ngoài sao? Vì có gì mà xuất hiện lúc này? – Mỹ Quỳnh trả lời, trong giọng nói xen lẫn chút giận dữ.

Thượng Lang trông ngoại hình cũng chỉ tầm tứ tuần, mặc dù râu tóc cũng bạc trắng, nhưng da dẻ vẫn hồng hào khỏe mạnh, nếu không muốn nói là vô cùng tuấn lãng. Ông kéo Mỹ Quỳnh lại gần rồi ôm vào lòng.

- Sao bà cứ cố chấp như vậy? Bao nhiêu năm trôi qua vẫn canh cánh trong lòng. Nếu không phải vì lo lắng cho bà, thì ta định cả đời này cũng không ra ngoài.

Mỹ Quỳnh để im cho Thượng Lang vuốt ve làn da nhăn nheo của mình, như cái thời hai người còn son trẻ. Quá nhiều chuyện xảy ra, quá nhiều ân oán, thị phi, quá nhiều mất mát. Tài sản quý giá nhất của bà chẳng phải là đứa con gái rượu Nguyễn Tuyết Cơ sao? Đến bây giờ chỉ còn lại một thân già tàn tạ, thử hỏi bà có thể yên lòng được chăng?

- Ngay cả trong giấc mơ, ta cũng muốn được tận tay giết chết Thường Tận. Ta đã dùng thuật Nhập thần để giúp Lam Hạc nhập vào cơ thể của một phạm nhân. Nam nhân này có nhan sắc hệt như Thuần Minh lúc còn tại thế. Hắn sẽ giúp ta đạt được ý nguyện.

- Nhập thần? – Thượng Lang sừng sốt – Bà có biết hậu quả của việc dùng tà thuật là gì không hả? Cái mạng này bà không cần nữa sao?

- Có gì đâu chứ, đối với việc mất đi con gái, mất đi cái mạng này cũng chẳng đáng là bao.

Thượng Lang thở dài:

- Ta cũng rất đau lòng. Tuyết Cơ là máu mủ của ta. Thế nhưng nó cũng đã ra tay với Thường Tận. Trên chiến trường, sống chết là chuyện không tránh khỏi...

Mỹ Quỳnh giăng ra khỏi vòng tay của Thượng Lang, tức giận lớn tiếng:

- Thế thì đã sao? Tuyết Cơ nó là con gái của ông đấy! Là người mang giọt máu của ông. Vậy mà ông nói như thể là một kẻ xa lạ nào vậy! Cái gì cơ? Sống chết là chuyện không tránh khỏi? Người chết là con gái chúng ta đó! Chuyện này có thể chấp nhận được sao?

- Vậy thì nằng tính làm gì? Muốn cùng Thường Tận người sống kẻ chết sao?

- Một cái mạng già của ta có gì đáng giá chứ? Cho dù có mục nát dưới lòng đất kia, ta cũng quyết tâm kéo Thường Tận xuống cùng. Ắt ta hại chết con gái ta, ta phải bắt ả đền lại gấp trăm gấp ngàn lần!

Thượng Lang lay lay hai vai Mỹ Quỳnh:

- Bà mau tỉnh táo lại đi. Làm vậy con gái cũng chẳng sống lại được nữa.

- Ta không quan tâm! Bất kể thế nào ta cũng phải báo thù!

- Bà điên rồi!

- Phải, ta điên rồi! Ha ha ha!

Mỹ Quỳnh xoay người cười vang khắp một khoảng trời. Bà ta đã đến mức thân tàn ma dại, xem ra chẳng còn gì để mất. Phen này giữa Thường Tận và Mỹ Quỳnh, chỉ có một người có thể sống.

...

Không gian bên trong Ma thực điện càng lúc càng trở nên u ám quỷ dị. Trong căn phòng tối om, chỉ le lói lên vài tia sáng hiu hắt từ hai chiếc đèn dầu thấp ở hai bên phòng. Mùi hoa nhài tỏa ra từ lư hương thơm ngào ngạt tới mức khó thở.

Cửa phòng chậm chậm đẩy ra. Một nam nhân y phục trắng khoan thai bước vào. Trên tay hắn, lưỡi kiếm sáng loáng phản chiếu lên đôi mắt sắc lạnh. Gương mặt chính trực bị che lấp bởi vẻ gian ác nham hiểm, vẻ mặt chứa đầy phẫn nộ và hận thù.

Trên chiếc giường phủ gấm hoa đỏ thắm, Thường Tận và Tử Khiết đang say trong giấc nồng, hoàn toàn không phát giác được có người đang lại gần. Cả hai đều đã bị Phật tổ hương làm lạc vào mê trập, nhất thời không tỉnh lại được.

Vì vậy, kẻ mang thân xác Thuần Minh kia dễ dàng tiến lại gần, một phát gãy gọn đâm thẳng vào tim Thường Tận. Con đau thấu tận tâm can khiến nàng choáng tỉnh giấc. Nàng kêu lên một tiếng rồi dùng hết sức mình tự tay rút thanh kiếm ra.

Trong khi đó, Thuần Minh vẫn cố gắng chống cự, nghiêng răng đẩy lưỡi kiếm sâu hơn vào trong lồng ngực. Máu Thường Tận bình thường đã có màu đỏ

nay lại sáng rực lên trông vô cùng đáng sợ.

Nàng đưa tay phải lên, dùng pháp thuật đẩy bay Thuần Minh ra sau. Nàng chống tay đứng dậy, rồi dứt khoát rút thanh kiếm ra. Từ lỗ hổng ở ngực, máu chảy ra liên tục như tắm.

Nàng một tay bịt vết thương, một tay dùng linh lực đối kháng Thuần Minh. Tuy nhiên nàng cũng có thể cảm nhận được, linh lực của mình đang yếu dần. Nhất đâm của Thuần Minh đã xuyên thấu vào tim, nơi chứa đựng năm viên linh thạch, làm cho chúng bị mất liên kết với nhau.

Nhân lúc sơ hở, Thuần Minh vùng ra được và nhanh chóng trượt lại gần Thường Tận, rút chùy thủ từ thắt lưng ra đâm vào bên hông nàng. Thế nhưng có lẽ hắn đã quá xem thường Ma tôn là nàng đây. Cho dù bị đá thương nghiêm trọng, Thường Tận vẫn dư sức đánh lại hắn.

Ngay lúc lưỡi chùy thủ vừa đâm vào, Thường Tận đã nắm được tay của Thuần Minh, xoay ngược người một vòng rồi đập toàn bộ thân thể của hắn xuống đất. Thuần Minh vẫn chưa bỏ cuộc. Hắn tiếp tục đứng dậy, triệu hồi Nguyệt Thanh kiếm vào trong tay, rồi tiếp tục tấn công trực diện.

Thường Tận dễ dàng né được những đường chém thuận thực của hắn. Đối với nàng, những thủ pháp mà một trường môn như hắn đang dùng đây chỉ là trò trẻ con. Hắn chẳng qua nhờ ăn may mà đâm được nàng hai nhát, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ gặp may mãi mãi.

Thường Tận xoay người một cái, tay phải đâm thẳng vào ngực của Thuần Minh. Pháp lực bộc phát ngay lúc đó đã làm cho nguyên thần của Lam Hạc đang trú ngụ trong thân xác của Thuần Minh bị đánh bật ra.

- Hóa ra là ngươi? – Thường Tận sững sốt khi nhìn thấy hắn.

Trong khi đó, thân xác phạm nhân của Thuần Minh đã nằm sõng soài dưới đất, vì chịu đá kích mạnh mà tắt thở. Thường Tận gào lên một tiếng, âm thanh ai oán vang vọng khắp toàn bộ Ma giới.

Ninh Tư bị dẫn dụ đi dẹp loạn ở cổng Âm ti, nghe thấy tiếng gào của nàng thì giật mình hoảng hốt. Biết có chuyện chẳng lành, hắn vội vã bỏ trận trở về.

Từ Khiết đang trôi lạc trong giấc mơ cũng bị tiếng kêu của nàng làm cho tỉnh giấc. Chàng lắc đầu thật mạnh, chớp chớp mắt liên hồi mới lấy lại được sự tỉnh táo vốn có. Trước mắt chàng, một khung cảnh máu me đang diễn ra, trái ngược với giấc mộng xuân mà chàng vừa trải.

Thường Tận đưa tay trái lên, chỉ với một ý niệm giản đơn trong đầu đã có thể dễ dàng đoạt được kiếm của Lam Hạc, sau đó dùng tay còn lại kéo hắn đến gần trước mặt. Nàng bóp cổ rồi nâng hắn lên cao khỏi mặt đất.

Lam Hạc giãy giụa với vẻ mặt căm tức không nguôi. Nàng nheo mắt hỏi hắn:

- Tại sao ngươi lại làm vậy? Tại sao lại năm lần bảy lượt hãm hại ta?

Lam Hạc gieo ánh mắt khinh bỉ vào mặt nàng:

- Một kẻ giết người không góm tay như ngươi, sớm muộn cũng phải chịu báo ứng. Ngươi đã giết chết người con gái mà ta yêu thương nhất, vì vậy ta muốn ngươi phải đền mạng.

- Đền mạng? Ngươi dựa vào đâu mà nói vậy? Chuyện đi đến ngày hôm nay, chẳng phải là do các ngươi bức ta hay sao? Ngày hôm đó tại Mộc thần điện, ngươi bỏ mặc ba người bạn ta không quản, ta cũng bỏ qua cho ngươi. Sau đó ngươi lại cùng với người của Thiên giới và Quỷ giới đến đây đồ sát Ma giới, ta cũng bỏ qua. Tất cả đều là vì nể tình đồng môn. Nhưng Tuyệt Cơ giết chết phụ thân ta, nàng ta đền một mạng thì có gì là sai? Còn ngươi hôm nay lại mượn thân xác của bằng hữu ta để làm chuyện trái đạo lý. Ngươi nói xem ta có nên bỏ qua cho ngươi lần nữa?

- Đừng phí lời. Muốn giết thì giết. Ngươi tưởng ta sợ ngươi sao? – Lam Hạc đáp trả, giọng nói vẫn vô cùng ngang ngược như ngày nào.

Thường Tận nhẹ nhàng đáp:

- Được. Vậy ta sẽ cho ngươi toại nguyện.

Sau đó nàng vận cổ hán một cái, khiến cho đầu tách lìa khỏi thân, lăn lông lốc trên nền đá. Chưa dừng lại ở đó. Thường Tận còn vận hai phần linh lực để khiến cho nguyên thần của hắn tiêu tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Sau đó nàng ngã sụp xuống, òa khóc nức nở. Từ Khiết từ trên giường lao xuống đỡ lấy nàng, để nàng tựa vào vai mình.

- Đã không sao rồi. Thường Tận, đừng khóc nữa. – Chàng an ủi.

Thường Tận lắc đầu, nước mắt vẫn lưng tròng:

- Vì sao bọn chúng hết lần này đến lần khác đều ép ta? Tại sao chúng nhất định phải tước đoạt những người yêu quý bên cạnh ta? Thuần Minh huynh ấy có tội tình gì? Bây giờ cũng chỉ còn lại một xác phạm nhân, vậy mà chúng cũng chẳng chịu buông tha. Chàng nói xem, rốt cuộc ta phải làm sao? Có phải chỉ khi nào ta chết, thì tất cả những chuyện này mới kết thúc?

Từ Khiết siết chặt vòng tay, dùng linh lực trị thương ở ngực trái cho nàng, bàn tay vỗ vỗ lên lưng nàng an ủi:

- Bọn họ làm như vậy là vì họ có dã tâm xấu xa, chứ không phải vì nàng. Vì vậy, Thường Tận à, nàng nhất định phải sống thật tốt, thật khỏe mạnh. Có như vậy mới bảo vệ được những người nàng yêu quý.

Thường Tận thều thào một cách yếu ớt:

- Là thật sao? ... Nhưng mà Từ Khiết à, ta cảm thấy mệt quá. Ta cảm thấy cơ thể này sắp không thuộc về mình nữa rồi.

- Nàng đừng nói linh tinh...

- Chẳng có thể hát cho ta nghe một bài được không? - Thường Tận đột nhiên yêu cầu.

- Được, nàng muốn nghe bài gì?

- Bài mà chàng thích nhất.

- Được – Từ Khiết tăng hắng lấy giọng rồi bắt đầu ngâm

“Hoa tuyết nhỏ, rơi trên ngọn suối

Từng cánh rơi ướt nhòa khóe mi

Người ở phương xa ngừng mong nhớ

Người ở đây chớ hoài ngóng trông...”

Khúc hát đưa nàng vào trong giấc ngủ. Những giọt lệ vẫn không ngừng chảy ra từ khóe mi.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trần Minh Nguyệt

- Nàng ta thế nào rồi? – Ninh Tư vội vã chạy đến, lo lắng hỏi.

- Suyt – Từ Khiết ra hiệu – Nàng ấy vừa mới thiếp đi. Ra ngoài rồi hắng nói.

Đoạn chàng đặt Thường Tận lên giường, đắp chăn cẩn thận rồi mới cùng Ninh Tư ra ngoài, đóng cửa lại.

- Thuấn Minh chết rồi.

- Chết rồi? – Ninh Tư sững sốt.

- Ừm. Thuấn Minh bị một người khác nhập vào, lợi dụng mối quan hệ giữa hắn với Thường Tận để ra tay ám toán nàng.

- Còn có chuyện như vậy sao? Kẻ đó là ai?

- Ta cũng không biết. Lúc tỉnh dậy thì hắn đã bị Thường Tận chặt đầu rồi. Đầu hắn vẫn còn ở trên sàn. Ngươi có thể xem thử.

Ninh Tư khẽ mở cửa phòng, lôi xác của cả Thuấn Minh lẫn Lam Hạc ra ngoài.

- Hóa ra là hắn! Xem ra cũng đáng chết lắm.

- Ngươi biết hắn ư?

- Có biết sơ sơ. Được rồi, ngươi mau về nghỉ ngơi đi. Ta sẽ lo liệu hai cái xác này.

- Ừm.

- À đúng rồi – Ninh Tư chợt nhớ ra chuyện gì đó – Khi nào Thường Tận tỉnh lại, bảo nàng ấy đi thăm Bình An.

- Bình An? – Từ Khiết nhú mày – Là ai?

- Là đứa bé mà Thường Tận cứu ở nhân gian trong trận lũ gây ra bởi Thần Minh thú. Ta thấy nó đáng thương nên tiện tay mang về. Mấy ngày nay nó cứ

hỏi về Thường Tận suốt.

- Ra là vậy. Được, ta sẽ chuyển lời đến nàng.

- Cáo từ.

Ninh Tư rời đi, Từ Khiết trở lại vào trong phòng. Đã nhiều ngày trôi qua, trong phòng thực sự quá âm đạm rồi. Không ngờ hạ nhân ngay cả việc thấp nền cũng lười biếng.

Chàng phẩy tay một cái. Tất cả đèn trong phòng đều vụt sáng, khiến cho quang cảnh bên trong trở nên rực rỡ như ban ngày. Từ Khiết sai hạ nhân mang đến ít nước ấm và khăn sạch. Chàng tự tay giặt khăn rồi chậm rãi lau mồ hôi lấm tấm trên gương mặt gầy gò của Thường Tận.

Nhìn nàng nhọt nhọt hốc hác, chàng không khỏi cảm thấy đau lòng. Từ Khiết bắt mạch cho nàng, cảm thấy có gì đó kì lạ, nhưng không thể chỉ rõ ra là chuyện gì.

“Với pháp lực của Ngũ linh thạch, lẽ ra nàng ấy không thể dễ dàng bị đả thương. Vậy tại sao lần này lại hôn mê lâu như thế?”, chàng suy ngẫm.

...

Trong khi đó, tại núi Bạch Mã, mọi người vẫn chưa biết tin Lam Hạc đã chết. Ngày ngày Mỹ Quỳnh vẫn dùng linh lực truyền tin qua lại với Lam Hạc. Duy chỉ hôm nay vẫn chưa có hồi âm, vậy nên bà ta có chút bức bối.

Gió ngoài sân càng lúc càng nổi to lên, thỉnh thoảng còn có những cơn lốc. Mãn đêm u tối kéo theo mây đen và mưa mù mịt. Tiếng giông vang lên cũng là lúc mọi đồ đệ Tu Chân nhanh chóng đóng kín cửa phòng.

Trong cơn cuồng phong thịnh nộ ấy, một bóng người mặc áo đen thoát ần thoát hiện trong đêm tối, lén lén vào phòng của Lam Hạc. Hắn đi chung quanh phòng, hi vọng tìm thấy cơ quan nào đó.

Trong lúc lục lọi, hắn vô tình chạm phải tượng gỗ trên đầu giường, khiến cho một cánh cửa mở ra, để lộ gian phòng bí mật ẩn sau tường gỗ.

Hắn nhanh chóng nhảy vào bên trong, dùng linh lực thấp sáng chiếu đèn trong tay rồi đảo mắt nhìn quanh. Đập vào mắt hắn là xác một thiếu nữ đôi mươi nằm trong chiếc quan tài bằng băng trong suốt.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Đây chính là thân xác hắn vẫn luôn tìm kiếm, cơ thể của Tuyết Cơ. Lam Hạc chết rồi. Trên đời này chẳng còn ai hay biết về sự tồn tại của cái xác này. Vì vậy, hắn lấy đi thân thể của Tuyết Cơ cũng không xem là việc xấu xa gì lắm.

Hắn vác nàng lên vai, rời khỏi phòng của Lam Hạc, vượt qua màn mưa mù để trở về gian nhà tranh bên ngoài Quý môn quan. Ở nơi đây hắn sớm đã chuẩn bị một chiếc quan tài bằng khác.

Hắn đặt nàng nằm xuống, cẩn thận đóng nắp lại, dùng linh lực để giữ cho nhiệt độ bên trong quan tài luôn ở mức thấp sao cho thân xác nàng không bị phân hủy.

Xong xuôi, hắn chậm rãi cởi lớp áo ngoài ướt đẫm mưa ra, móc lên giá đỡ rồi ngồi xuống giường. Từ dưới gối hắn lấy ra một chiếc hộp bằng thủy tinh nhỏ. Hắn mở hộp ra, lấy dao găm giấu ở bên người, đâm một nhát vào tim rồi nhỏ máu vào trong hộp, sau đó đóng nắp lại, cất về chỗ cũ.

Hàng trăm năm nay, mỗi ngày hắn đều làm vậy. Sau khi tự làm thương chính mình, hắn lại dùng thuốc lá già nhuyển để đắp vào. Vết thương lâu ngày không lành được đã mưng mủ và bốc mùi hôi thối khủng khiếp nhưng hắn chẳng bận tâm. Chỉ cần nuôi sống được nguyên thân người con gái hắn yêu, hắn có thể bất chấp mọi giá, kể cả tính mạng mình.

Hắn ngả lưng xuống gối và bắt đầu nghĩ miên man về những ngày xưa cũ. Khi đó, hắn vẫn còn là một thổ địa nhỏ bé tại kinh thành Thăng Long. Mỗi ngày ngoài việc ăn uống đi dạo xung quanh ra, hắn cũng chẳng có nhiều việc để làm.

Cuộc đời của hắn sẽ cứ tẻ nhạt trôi qua nếu hắn không gặp nàng: Trần Minh Nguyệt, một thiếu nữ tuổi mười sáu có đôi mắt mơ màng trong trẻo tựa những cánh hoa rơi xuống mặt hồ mùa thu yên ả. Ngay từ giây phút nhìn thấy nàng trên phố, trái tim hắn đã không thể bình yên được nữa.

Kể từ đó, mỗi ngày hắn đều dành thời gian đi theo nàng khắp mọi nơi, quan sát những người nàng gặp, những nơi nàng đến, rồi bắt giác cười ngây ngô trước những cử chỉ, nét mặt đáng yêu của nàng. Hắn say mê nàng đến mức vẽ ra cả ngàn bức tranh, phủ kín gian phòng của hắn với mọi biểu cảm của nàng.

Minh Nguyệt có lẽ không bao giờ biết được có một người vẫn thầm yêu nàng đến vậy. Bởi Dạ Khuyết chưa bao giờ lộ thân ra. Hắn luôn dùng thuật ẩn thân mỗi khi xuất hiện trước mặt nàng, vì vậy nàng chưa từng biết đến sự tồn tại của hắn.

Tuy vậy, hắn rất tận hưởng những khoảnh khắc ở bên cạnh nàng. Mỗi ngày, Minh Nguyệt lại lên núi hái thuốc về chế được liệu. Nàng được sư phụ khen ngợi không ngớt vì thông minh giỏi giang lại còn có tấm lòng lương thiện.

Thế nhưng cuộc đời đưa đẩy, cuối cùng Minh Nguyệt không thể tiếp bước trên con đường hành y cứu người mà mình vẫn luôn mơ ước. Nàng bị bắt cóc rồi bán vào kỹ viện, nơi nàng bị đánh đập, tra tấn mỗi ngày nếu không chịu ra tiếp khách.

Cuối cùng, Minh Nguyệt van xin tú bà ở đó, để nàng làm việc múa hát mua vui. Còn nếu bắt nàng hầu hạ thực khách, nàng thà chết còn hơn. Tú bà kia tuy tức tối nhưng bắt buộc phải đồng ý với nàng. Cũng may Minh Nguyệt trời phú nhan sắc hơn người, vậy nên đáng về của nàng khi múa cũng vạn phần mê hoặc.

Dạ Khuyết năm lần bảy lượt muốn cứu nàng ra khỏi lầu xanh nhưng bị những vị thần tiên khác phát giác. Vốn dĩ thần tiên không có quyền can thiệp vào việc của phàm giới. Nếu hắn còn ngoan cố, sẽ bị trừng phạt đích đáng.

Cuối cùng, Dạ Khuyết bỏ ngoài tai mọi lời cảnh cáo, dùng phép thuật cứu Minh Nguyệt ra khỏi lầu xanh, sau đó hủy đi giấy bán thân của nàng ở chỗ tú bà. Kết quả là hắn bị Vu thần bắt, mang về chịu phạt suốt năm mươi năm. Còn Minh Nguyệt sau khi thoát ra ngoài thì cũng chẳng có nơi nào để đi.

Cuối cùng nàng đành quay về lầu xanh khi xưa để xin làm ca kỹ, khiến cho mọi công sức của Dạ Khuyết đều đổ sông đổ bể. Danh tiếng của nàng nhanh chóng đồn ra khắp thành Thăng Long. Không một ai không biết vũ nữ Minh Nguyệt có nhan sắc khuyên thành cùng những điệu múa say đắm lòng người.

Nhiều vị công tử giàu có sẵn sàng bỏ ra ngàn lượng vàng để chuộc thân cho nàng nhưng đều bị Minh Nguyệt từ chối. Thay vì trở thành một con chim bị giam trong lồng vàng, nàng thà ở lại đây bay lượn nhảy múa. Chẳng biết từ lúc nào, nàng đã cảm thấy yêu việc đánh đàn nhảy múa, coi đó là thú vui duy nhất của đời mình.

Một ngày nọ, có vị công tử vô cùng khôi ngô tuấn tú ghé thăm kỹ viện. Không như những nam nhân khác, người này chỉ ngồi im uống rượu nghe đàn và tận hưởng điệu múa uyển chuyển của những vũ công.

Về trầm mặc của hắn đã làm Minh Nguyệt động lòng. Sau khi hắn rời đi, Minh Nguyệt đã lén đi theo, bày tỏ tấm lòng của mình. Nam nhân kia lần đầu được nữ nhân tỏ tình thì cảm thấy vô cùng thú vị. Hắn đồng ý đi ăn mì với nàng, sau đó còn tặng nàng một chiếc vòng tay bằng bạc hắc thạch màu đen.

Suốt một tháng sau đó, hai người đi đâu cũng có nhau. Minh Nguyệt hoàn toàn chìm đắm trong sự hạnh phúc mà đáng tiếc lần đầu cho hắn. Nam nhân kia vô cùng kinh ngạc vì trong lòng hắn luôn cho rằng một kỹ nữ như nàng sớm đã không còn trinh nguyên.

Hắn cảm thấy rất có lỗi với Minh Nguyệt vì thực ra hắn chỉ xem nàng như món đồ chơi không hơn không kém, còn nàng thì đã trao cho hắn thứ quý giá nhất của đời mình. Để Minh Nguyệt không lún sâu thêm vào tình cảm mù quáng này, hắn đã rời đi vào sáng hôm sau, không để lại chút dấu vết nào.

Sau khi tỉnh dậy, Minh Nguyệt chạy khắp nơi tìm hắn vẫn không lần ra dấu vết nào. Nàng điên cuồng gào khóc nhưng tuyệt nhiên vô vọng. Hắn ngay cả một cái tên cũng không để lại cho nàng, chỉ biết họ của hắn là Trương.

Không lâu sau, nàng phát hiện mình đã mang thai. Minh Nguyệt rời bỏ lầu xanh, về vùng núi heo hút trồng rau, nuôi cá và sinh ra một bé gái. Nàng đặt tên nó là Trương Thường Tận.

Đứa bé vừa sinh ra đã vô cùng hoạt bát đáng yêu. Càng lớn, Thường Tận càng tỏ ra thông minh lanh lợi khiến Minh Nguyệt vô cùng mãn nguyện.

Trong khi đó, Dạ Khuyết đã bị Vu thần mang về Thiên cung, giam vào Thiên lao, ngày ngày chịu nỗi khổ cắt da cắt thịt để bù đắp cho tội lỗi đã gây ra. Xen vào chuyện của phàm nhân, làm đảo lộn nhân duyên, chính là một đại tội.

Năm mươi năm trôi qua, khi hắn đã lãnh đủ hình phạt và trở lại nhân gian thì Minh Nguyệt đã không còn. Quá nhiều chuyện xảy ra trong lúc hắn đi khỏi. Dạ Khuyết không rõ là chuyện gì nhưng cái chết của Minh Nguyệt đã làm hắn phát điên.

Hắn làm loạn đảo mộ của nàng lên, nhưng thân xác nàng vốn đã sớm thối rữa. Hắn ngồi đó ôm bộ xương khô khóc thương trong vô vọng.

Sau khi định thần lại, hắn tìm cách thu thập nguyên thần của Minh Nguyệt, vốn đang rải rác khắp nơi trong ngũ giới, sau đó đặt vào trong một cái hộp thủy tinh, ngày ngày dùng máu tim của mình nuôi dưỡng, mong có ngày giúp nàng trùng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Tỉnh mộng

Kể từ sau khi thân phận Thuần Minh bị bại lộ, Phi Yến không còn dám dùng Lộc Như hương nữa. Tuy nhiên, phạt tội thì nàng ta vẫn dùng đều đặn. Mỗi khi mang thuốc đến cho Thường Tận, nàng ta không quên pha thêm một ít độc vào trong.

Có lẽ vì vậy mà Thường Tận mãi vẫn không tỉnh dù đã nhiều ngày trôi qua. Trong khoảng thời gian đó, Từ Khiết nửa bước cũng không rời khỏi. Chàng tự tay bón thuốc cho Thường Tận, và ngày ngày dùng khăn ẩm lau mồ hôi cho nàng.

Thường Tận mất nhắm nghiền, tâm trí chìm sâu trong ảo mộng. Nàng mơ thấy mình hạ sinh một bé gái hết sức bụ bẫm đáng yêu. Nàng đặt tên cho nó là Quế Chi. Nàng cùng Từ Khiết và đứa bé làm thành một nhà ba người vui vẻ hạnh phúc.

Nàng cứ thế chìm đắm trong những giấc mơ triền miên không hồi kết. Từ Khiết mỗi ngày đều ở bên kể chuyện cho nàng nghe, tâm tình với nàng mọi thứ.

Thế nhưng Thường Tận nửa chữ cũng không đáp lại.

Một ngày nọ, đột nhiên lính canh đến báo, rằng có một kẻ tự xưng Dạ Khuyết muốn cầu kiến Thường Tận. Từ Khiết khoát tay:

- Dạ Khuyết? Hắn là ai? Không gặp!

- Nhưng mà... ông ta bảo rằng có thể chữa được bệnh cho Ma tôn.

- Sao cơ?

Ngoài phòng khách, Dạ Khuyết đang ngồi ngay ngắn trên ghế, vân vê ngón tay cái như thể đang nhập tâm suy nghĩ gì đó. Từ Khiết từ ngoài bước vào, lên tiếng:

- Ngươi nói có thể chữa được cho Thường Tận?

Dạ Khuyết lập tức đứng dậy:

- Thì ra ngươi thực sự ở đây.

- Ngươi biết ta sao?

- Đương nhiên, chúng ta đã từng có duyên gặp mặt.

- Vậy sao? Ta không nhớ đã từng gặp ngươi.

Dạ Khuyết cười khẩy, hắn biết rõ Từ Khiết đã bị mất trí nhớ, nên cũng không tiện đào thêm

- Không nhớ cũng không sao. Ngươi chỉ cần biết, ta có thể chữa khỏi cho Ma tôn.

Từ Khiết hoài nghi:

- Ngươi là người ngoại tộc, sao biết được chuyện gì đã xảy ra với Thường Tận? Càng làm sao biết được tình trạng của nàng ấy? Ngay cả những thầy thuốc giỏi nhất của Ma tộc cũng đã bó tay, làm sao ngươi có thể chữa được.

- Trên đời này, không có gì là ta không thể làm được. – Dạ Khuyết tự tin đáp.

- Thôi được, cho ngươi một cơ hội. Chớ có giờ trò.

Dạ Khuyết gạt đầu mẫn nguyện, khóe môi khẽ cong lên. Từ Khiết dẫn Dạ Khuyết vào bên trong Ma thực điện. Sau khi bắt mạch xong, Dạ Khuyết hỏi:

- Đạo gần đây Ma tôn thường ăn uống những gì?

- Ngoài ăn cháo yến mạch và uống thuốc ra thì chẳng còn gì khác.

- Vậy ư? – Dạ Khuyết vuốt vuốt bộ râu thưa thưa của mình. – Hôm nay đã ăn uống gì chưa?

- Một lát nữa hạ nhân sẽ mang đồ ăn đến. Sao vậy? Có vấn đề gì sao?

- Lát nữa mang đồ đến, hãy để ta xem qua trước.

- Được.

Hai giờ sau, Phi Yến mang cháo và thuốc đến. Như mọi khi, Từ Khiết hạ lệnh cho nàng ta để đồ trên bàn rồi lui ra. Dạ Khuyết dùng kim thử độc cũng chẳng phát hiện ra được gì.

Sau đó hắn múc một muỗng thuốc ra, rắc lên đó ít bột thuốc. Ngay lập tức, bên trong thuốc kết tủa đen sì. Dạ Khuyết lắc đầu thờ dãi:

- Quả nhiên, trong thuốc có độc. Không màu, không mùi, không vị.

- Thâm độc vậy sao? – Từ Khiết sùng sốt – Uống cho ta ngày ngày cẩn thận, không ngờ vẫn bị ám toán sau lưng.

- Không sao. Từ ngày mai, cho nàng ta uống cái này.

Nói đoạn, Dạ Khuyết lấy trong người ra một lọ thuốc nhỏ, đưa cho Từ Khiết.

- Thứ này có thể giải được độc sao?

- Không.

- Vậy tại sao lại bảo ta cho nàng uống?

- Tuy không giải được độc, nhưng sẽ phần nào phục hồi được những nội thương trong người nàng ta. Còn thuốc giải cho thứ này, ta cần phải về nghiên cứu thêm

- Được. Vậy người tạm thời ở lại Ma Cốt điện, đợi Thường Tân tỉnh rồi hẵng rời khỏi.

- Ta cũng đang có chủ ý như vậy.

Dạ Nguyệt rời đi rồi, Từ Khiết ngay lập tức đi về phía phòng bếp. Khá nhiều hạ nhân đang chuẩn bị đồ ăn ở đó. Từ Khiết một mạch đi thẳng đến chỗ Phi Yến, trực tiếp nắm lấy cổ nàng ta. Toàn bộ hạ nhân thấy vậy thì vô cùng hết hoảng, đồng loạt quỳ rạp xuống.

Phi Yến giãy giụa, mắt đánh lảo liên, tự suy ra được hành vi của mình đã bị phát giác. Đến nước này, nàng ta biết rõ kết cục của mình là gì. Vì vậy, nàng ta quyết tâm đánh liều một phen. Phi Yến cố lấy hết hơi tàn để nói với Từ Khiết:

- Người... không tò mò... ai... đã ra lệnh... cho... ta... ư?

Từ Khiết chợt khựng lại. Chàng nói lỏng bàn tay ra một chút, đoạn trừng mắt:

- Là ai, mau nói ra!

- Là Trưởng quan... thị vệ... Ninh Tư...

Mi tâm của Từ Khiết chau lại. Chàng siết chặt vòng tay của mình hơn:

- Chết đến nơi rồi mà người vẫn còn nói dối?

- Người nghĩ mà xem... một người hầu thấp bé như ta giết Ma tôn thì được lợi gì chứ? Huống hồ ta cũng chẳng có lá gan đó. Chính là Ninh Tư ra lệnh cho ta... Ngài ấy nói, chỉ cần Ma tôn chết rồi, ngài ấy sẽ có thể khởi binh chiếm đoạt ngôi vị này.

- Ta cũng nghĩ người không có cái gan đó.

Từ Khiết đáp, đồng thời siết chặt vòng tay, bẻ gãy cổ của Phi Yến, sau đó thả cho nàng ta rơi tự do xuống sàn gạch lạnh lẽo. Hạ nhân trông thấy cảnh đó lại càng muôn phần sợ hãi hơn, đầu cúi thấp hết mức có thể.

- Nhốt nàng ta vào địa lao, không ai được phép đến thăm. – Chàng ra lệnh, sau đó rời đi.

Chàng cứ canh cánh trong lòng câu nói của Phi Yến. Biết đâu nàng ta nói thật? Chàng không tin một kẻ thấp cổ bé họng như ả ta lại có mưu đồ lớn như vậy. Vì vậy chàng không một chiều giết chết ả, mà chỉ bẻ gãy cổ, rồi tống nàng ta vào ngục, đợi sau này từ từ tra hỏi.

Có điều, sau câu nói của Phi Yến, chàng cho rằng nhất định phải dò chừng kẻ tên Ninh Tư này. Hẳn vốn là người của Quý giới, nay lại đầu quân cho Ma tộc, ít nhiều có điểm đáng ngờ.

Từ Khiết về lại Ma thực điện thì thấy Ninh Tư đã ở đó.

- Người đang làm gì ở đây? – Từ Khiết hỏi.

Ninh Tư quay đầu lại, tay phẩy phẩy quạt.

- Ta nghe nói Thường Tân gặp chuyện, nên liền đến xem thử.

- Người là đang mong nàng ấy có chuyện ư? – Từ Khiết hỏi, giọng thăm dò.

- Ha ha ha! – Ninh Tư cười lớn, đáp lại với một giọng cười cợt – Ta cầu còn chẳng được.

Từ Khiết vội vã đuổi hán đi:

- Đêm đã khuya rồi, người cũng nên rời đi ngay thôi.

- Ta vừa đến người đã đuổi đi. Sao vậy? Ngay cả ta người cũng ghen sao?

- Không có.

- Yên tâm, ta đối với đại ma đầu này, một chút cảm giác cũng không có.

Nói rồi hán quay đầu rời khỏi. Từ Khiết nhìn theo bóng lưng hán, ánh mắt vạn phần ngờ vực.

...

Ma thực điện hết sáng rồi lại tối, nhiều ngày trôi qua, thân thể của Thường Tận đã dần hồi phục. Chỉ có điều, lâu như vậy rồi mà nàng vẫn không tỉnh. Từ Khiết bắt đầu thấy sốt ruột. Chàng thường gọi lớn tên nàng nhưng chẳng hề có tác dụng.

Chỉ đến khi chàng không ngờ tới nhất, Thường Tận mới đột nhiên tỉnh dậy. Nàng chớp chớp mi mắt, để lộ hai đồng tử màu đỏ như hồng ngọc. Lúc ấy, Từ Khiết đang gối đầu lên vai nàng, ngủ ngon lành.

Nàng khẽ dùng ngón tay, kéo kéo vạt áo Từ Khiết. Chàng thấy động thì liền thức giấc. Nhìn thấy Thường Tận mở mắt, chàng vui mừng khôn xiết. Thường Tận khẽ nói đùa với chàng:

- Đầu chàng nặng như vậy, mà lại gối lên vai ta. Nếu ta không tỉnh dậy, có lẽ cái vai này tê liệt đến mức phải cắt bỏ.

Từ Khiết bật cười như đứa trẻ lên ba. Chàng xoa xoa vai nàng rồi cười nói:

- Nàng tỉnh dậy là tốt rồi. Để ta xoa vai cho nàng. Nàng xem có thấy dễ chịu hơn chút nào không?

Từ Khiết miệt mài nắn bóp. Thường Tận khẽ dùng ngón trỏ đặt lên chính giữa trán chàng, khiến chàng phải dừng việc đang làm lại. Chàng ngẩn ngơ nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Thường Tận, sau đó nhẹ nhàng gạt tay nàng ra, cúi xuống đắp một nụ hôn lên đôi mắt mềm mại của nàng.

Thường Tận nhắm chặt mắt, tận hưởng vị ngọt ngào đến từ đôi môi ấy. Khóe miệng nàng bắt đầu cong lên, thay cho tiếng lòng. Nàng cười vô cùng mãn nguyện, có lẽ là nụ cười hạnh phúc nhất từ trước đến giờ.

Nàng cảm thấy thật may mắn. May là bên cạnh nàng vẫn còn Từ Khiết. Tất cả bạn bè, người thân của nàng đều lần lượt ra đi, bỏ lại nàng thân cô thế cô trên cõi đời này. May sao Từ Khiết vẫn không rời bỏ nàng. Nàng tự nhủ, sau này dù có chuyện gì xảy ra, cũng nhất định phải bảo vệ chàng chu toàn.

...

Buổi chiều Từ Khiết đưa nàng ra ngoài đi dạo. Đã lâu rồi, Thường Tận không rời khỏi phòng, cảm thấy có hơi choáng ngợp với không khí bên ngoài. Nàng vươn vai hít một hơi thật dài, rồi đột nhiên nhìn thấy những bông hoa xuyên chi phủ rợp một góc tường.

Nàng kéo tay Từ Khiết chạy lại gần, sau đó nhìn chàng cười nói:

- Chàng xem, những bông hoa đại này thật mạnh mẽ biết bao.

- Hình như là vậy thật. Vài hôm trước ta thấy chúng đã úa tàn. Sao giờ lại đột nhiên nở rộ vậy?

Thường Tận nhướn miệng cười:

- Quả là kỳ lạ. Dường như chúng có thể cảm nhận được ta đang đến, vì vậy mới khoe sắc đón chào.

Từ Khiết bật cười:

- Hay là như vậy thật nhỉ?

Thường Tận còn đang mải mê ngắm hoa thì đột nhiên cảm thấy có động ở chân. Nàng nhìn xuống thì thấy có một đứa bé đang nghịch gấu váy nàng. Đứa nhỏ này thoạt nhìn đã thấy vô cùng bụi bặm đáng yêu, chỉ có điều ăn mặc vô cùng rách rưới.

Nàng ngạc nhiên:

- Em bé này, cháu là con ai vậy? Sao lại vào đây?

- Con tên là Bình An. Con đợi người đã lâu lắm rồi.

- Bình An? – Nàng nghĩ mãi cũng không nhớ ra được cái tên này.

Đột nhiên từ phía sau có giọng nói vọng đến:

- Rõ ràng đứa bé là do người cứu, sao ngay cả mặt mũi nó cũng không nhớ?

Nàng quay đầu lại thì thấy Ninh Tư.

- Ta cứu nó lúc nào? – Nàng hỏi.

- Vào hôm Thần Minh thú làm loạn ở nhân gian, chẳng phải người đã sà xuống cứu nó từ con lũ hay sao?

- À, thì ra là đứa bé đó. – Thường Tận đột nhiên nhớ ra – Nếu vậy, thì ai đã mang nó về đây?

- Thì... ta thấy nó cũng đáng thương, nên đã cố ý cứu về.
- Ô, hóa ra Trưởng quan thị vệ Ninh Tư cũng là một người có trái tim vô cùng ấm áp. – Thường Tận đáp, giọng nói có chút tình nghịch.
- Tất nhiên rồi. – Ninh Tư vừa đáp vừa phẩy phẩy quạt, điệu bộ vô cùng phong nhã.

Từ Khiết vẫn cảm thấy hần vô cùng đáng ngờ, vì vậy cả buổi chẳng nói với hần câu nào. Chẳng nghi ngờ rằng đứa bé này có thể cũng chỉ là một công cụ mà Ninh Tư gài vào để hại Thường Tận, vì vậy mới liên bế nó đi chỗ khác.

- Người đưa nó đi đâu vậy? – Ninh Tư hỏi.
- Bé ngoan, có phải con đã đói rồi? Ta sẽ đưa con đi ăn cơm, có chịu không. – Từ Khiết dụ dỗ Bình An.

Đứa nhỏ lắc đầu:

- Bình An chỉ thích ở với vị nữ tiên kia thôi.

Từ Khiết khảy mũi nó:

- Nàng ấy không phải nữ tiên, mà là Ma tôn đấy. Nghe sợ không nào? Sợ thì đừng lại gần nữa nhé!

Vừa nói chàng vừa bế nó lướt đi thật nhanh. Bình An ngoảnh đầu lại nhìn Thường Tận rồi thở dài. Vốn dĩ nó đã đợi rất lâu mới đợi được vị nữ tiên đó xuất hiện, thế mà chưa được chơi bao nhiêu đã bị một nam nhân xấu xa mang đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thời cơ

Thường Tận ngồi trên chính điện, tì tay vào cằm, mắt nhìn lơ đãng về phía xa, trông có vẻ như đang nhập tâm suy nghĩ gì đó. Từ Khiết từ ngoài bước tới, đi cạnh bên là Dạ Khuyết.

- Đã lâu không gặp. – Thường Tận chuyển ánh nhìn về phía Dạ Khuyết, chủ động bắt chuyện.

Dạ Khuyết chấp tay cúi đầu hành lễ.

- Bái kiến Ma tôn.
- Miễn lễ.- Thường Tận vẫy tay ra hiệu – Nói đi, người muốn được ban thưởng gì?

Dạ Khuyết đứng thẳng dậy, bắt đầu đi thẳng vào vấn đề:

- Chẳng giấu gì Ma tôn, lần này ta tới đây để xin người một ân huệ, cũng là để trao cho người một ân huệ.

Thường Tận một chân gác lên ghế, chậm rãi tì khuỷu tay lên đầu gối rồi hỏi ngược lại Dạ Khuyết:

- Ân huệ mà người muốn dâng cho ta... chính là thuốc giải của Phật tổ sao?
- Không phải.

Thường Tận nhếch mày, tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Vậy thì là thứ gì chứ?
- Thuốc giải chỉ cốt để cứu người. Vì chỉ có khi người tỉnh dậy, mới có thể trao cho ta một ân huệ, mà ân huệ đó, cũng chính là để giúp bản thân người.
- Có gì cứ nói thẳng.

Dạ Khuyết lấy trong vạt áo ra một chiếc hộp thủy tinh nhỏ:

- Trong này... là nguyên thần của mẫu thân người.
- Người nói cái gì? – Thường Tận nheo mắt, mi tâm chau lại.

- Ta và Minh Nguyệt trước kia từng có một mối giao tình. Sau khi nàng ấy chết, ta đã thu thập nguyên thần của nàng ấy, đựng trong chiếc lọ thủy tinh này. Ta cũng đã tìm được một thân thể hoàn thiện, có thể giúp nàng ấy hồi sinh, chỉ cần...

- Chỉ cần có Hồng linh thạch của ta? – Thường Tận nói.

- Đúng vậy – Dạ Khuyết đáp – Chỉ cần người dùng sức mạnh hồng linh thạch để đưa nguyên thần vào nhập thể, Minh Nguyệt sẽ có cơ hội sống lại.

Thường Tận có nằm mơ cũng không thể ngờ được, có một ngày nàng sẽ có cơ hội hồi sinh mẫu thân mình. Tuy rằng cơ hội đã gần kề trước mắt, nàng vẫn không thể vội vàng quyết định. Quả thực trong lòng Thường Tận có chút đắn đo. Bởi lẽ nàng không biết động cơ thực sự của Dạ Khuyết là gì.

- Để thu thập nguyên thần này... xem ra người đã tồn không ít tâm sức. Huống hồ... muốn nuôi dưỡng nó cũng cần phải dùng chính máu tim của người.

- Ta và nàng ấy từng có ân tình... vì vậy nên chút tâm sức này cũng chẳng đáng là bao.

- Thôi được – Thường Tận nhanh chóng đồng ý, mặc dù vẫn có chút khúc mắc trong lòng – Cứ quyết định vậy đi. Ngày mai người mang thân thể đến đây, chúng ta sẽ cùng thi pháp.

- Tuân lệnh.

...

Dạ Khuyết đi rồi, Thường Tận càng trở nên thâm trầm hơn. Nàng im lặng chẳng nói gì, cứ nhìn về xa xăm. Từ Khiết tiến lại gần, khẽ vuốt tóc nàng và hỏi:

- Nàng đang nghĩ gì vậy? Cảm thấy có gì không ổn ư.

Thường Tận hướng ánh mắt về phía chàng, nhẹ nhàng đáp:

- Quả thật như vậy. Ta cảm thấy tên Dạ Khuyết này có gì đó đáng ngờ.

- Sao lại nghĩ vậy?

- Cho dù là ân tình gì đi nữa, cũng có đáng hi sinh nhiều như vậy vì một người đã chết hay không?

Từ Khiết khẽ mỉm cười, tay ngừng nghịch tóc Thường Tận. Chàng nói:

- Nếu như... ta nói là nếu như... mặc dù ta không thích cái nếu như này lắm... nếu có một cách để cứu sống Thuấn Minh, nàng có nguyện ý làm không?

- Ta... - Thường Tận chợt khựng lại.

Quả thật nếu có thể cứu Thuấn Minh, nàng sẽ không tiếc bất cứ giá nào. Một người đã vì nàng mà không màng tính mạng, thì một chút hi sinh cũng chẳng thấm vào đâu. Vậy nên nếu thực sự giữa Dạ Khuyết và mẹ nàng có mối ân tình gì đó đủ sâu nặng, hẳn cũng có thể thực lòng muốn bà hồi sinh.

Nhưng nếu lỡ như Dạ Khuyết chỉ đang lợi dụng nàng thì phải làm thế nào? Nếu như tất cả chỉ là một cái bẫy? Hồi sinh một người, nàng phải mở lòng ngực, rút ngũ linh thạch ra, sau đó tách Hồng linh thạch ra khỏi những linh thạch còn lại, rồi mới truyền linh lực từ Hồng linh thạch sang nguyên thần để nhập nó vào xác.

Đây cũng là lúc mà vật chủ của ngũ linh thạch yếu đuối nhất. Nếu có người ý đồ muốn đoạt ngũ linh thạch, thì không có cơ hội nào tốt hơn. Vì vậy mà Thường Tận mới có chút lưỡng lự trước khi đồng ý đề nghị của Dạ Khuyết, dù bản thân rất muốn cứu mẹ mình.

Nàng nói với Từ Khiết:

- Ngày mai khi ta thi pháp, cần chàng bảo vệ tuyệt đối, không được xảy ra sai sót gì. Chàng cũng đi thông báo với Ninh Tư giúp ta. Dù sao có nhiều người cũng tốt hơn.

- Ừm, ta biết rồi.

...

Trên Thiên giới ngay lúc này, Thiên đế đang bày tiệc khoản đãi quân thần từ khắp ngũ giới tụ họp. Ai nấy đều tò mò không biết là bữa tiệc này được tổ chức với mục đích gì. Họ đơn giản chỉ nhận được một cái thiệp mời, gói trong giấy cói, và đính một chiếc lông vũ màu trắng tinh khôi.

Mở thiệp mời ra, họ chỉ nhìn thấy vồn vện một dòng chữ:

“Giờ Thiên Cang ngày rằm tháng tới, tại Quỳ Hoa điện, quân thần tề tựu, đại sự thông cáo.”

Sau khi mọi người tập hợp đông đủ rồi, Thiên đế cùng Thiên hậu tiến vào điện, bước lên bảo tọa. Thiên đế ban ngồi cho mọi người, rồi ôn tồn nói:

- Hôm nay mời các người tới đây, là để báo một chuyện mừng. Con gái của Thủy thần, Trịnh Bích Ngọc và con trai của ta, Hoa Tử Khiết sẽ thành thân với nhau. Hôm nay chính là lễ đính hôn của hai người.

- Chúc mừng Thiên đế. – Quần thần đồng thanh.

Tuy có chút hơi đột ngột, nhưng chúng thần tiên vẫn hiểu được nguyên nhân sâu xa trong chuyện này. Thiên đế chẳng qua chỉ là muốn tăng cường thế lực. Mà gần đây, Thủy thần cũng khá được lòng dân, lại có thêm nhiều chiến công hiển hách, nên Thiên đế muốn lôi kéo ông ta về phía mình, cũng là chuyện dễ hiểu.

Hơn nữa, bữa tiệc này lại thiếu vắng đi một nhân vật quan trọng, đó là Tử Khiết, duy chỉ Bích Ngọc có mặt, khiến người ta không khỏi dị nghị. Nếu hai người là lưỡng tình tương duyệt, thì có sao thái tử lại không xuất hiện trong bữa tiệc đính thân của mình. Vì vậy nên họ càng chắc chắn rằng hôn ước này chỉ là một vụ giao dịch.

Thực chất trong toàn ngũ giới này, không ai thực sự biết tung tích của thái tử Thiên tộc nơi đâu. Trong khi đó, Tử Khiết lại không hay biết gì về kế hoạch tiếp theo của phụ vương mình. Ngay cả việc hệ trọng như định thân, chàng cũng không được thông báo.

Điều đó cũng chẳng có gì khó hiểu, kể từ khi Tử Khiết chống lại mệnh lệnh của Thiên đế, ra tay cứu Thường Tận từ con đại hồng thủy, Thiên đế đã chẳng còn nói cho chàng biết bất cứ điều gì trong kế hoạch của mình nữa.

Sau khi tiệc tàn, tất cả mọi người đều rời đi hết, duy chỉ có Thủy thần lưu lại. Ông ta cùng với Thiên đế bàn chuyện cơ mật, ngay cả Thiên hậu cũng chẳng được tham dự.

- Ngươi nói tin đó có xác thực không? – Thiên đế hỏi.

- Thần đã kiểm chứng lại rồi, đích thực là như vậy. Ngày mai Thường Tận sẽ thi pháp hồi sinh mạng sống cho mẫu thân ả. Lúc đó nàng ta sẽ trở nên vô cùng yếu đuối. Nhân cơ hội này, chúng ta hoán đổi thái tử, để cho con rồi mà thần tạo ra trà trộn vào ở bên cạnh Thường Tận, chờ đúng thời cơ liền ra tay động thủ.

Thiên đế gật gù:

- Kế hoạch rất hoàn hảo. Nhưng... ngươi định làm thế nào để hoán đổi Tử Khiết?

- Cái này... thì cần phải có người giúp rồi.

- Sao cơ? Ta cũng cần phải ra tay?

- Đúng vậy. Thái tử Tử Khiết dù sao cũng thân thù bất phân, huống hồ thân phận tôn quý, chúng ta không dám làm liều. Chỉ xin Thiên đế xuống Ma giới một chuyến, lên đem người đi. Sau đó, con rối của thần với diện mạo y hệt thái tử sẽ được đưa vào Ma thực điện, nhằm đánh lừa Thường Tận. Chỉ có điều... việc này cần phải làm ngay hôm nay, không được chậm trễ.

Thiên đế đập mạnh tay lên ghế, tỏ vẻ tức giận:

- Hừm, chuyện quan trọng thế này mà bây giờ mới nói với ta? Được rồi, nếu vậy ta sẽ lập tức đi bây giờ.

Nói rồi Thiên đế biến thân đi mất, phi hành một chuyến đến Ma giới. Ông cố ý xuất hiện trước mặt Tử Khiết lúc không có ai bên cạnh. Vừa nhìn thấy ông, Tử Khiết vội vàng đuổi theo. Đến nơi không có người qua lại, chàng gọi to:

- Phụ thân! Sao người lại đến đây?

Thiên đế đứng lại, chấp tay sau lưng rồi khoan thai nói:

- Ta đến là có việc cần nói với con.

Tử Khiết từ từ tiến lại gần:

- Nếu như người định gây khó khăn cho Thường Tận thì con quyết sẽ...

Chưa đợi chàng nói hết câu, Thiên đế đã phẩy tay một cái khiến chàng ngất xỉu tại chỗ. Sau đó chàng bị đưa về Thiên cung, giam giữ trong Ninh Dương điện, bố trí mười lớp quân tinh nhuệ canh phòng.

Đồng thời, Thủy thần đã chuẩn bị một con rối hoàn hảo, có dáng vẻ y hệt thái tử, để thay thế vị trí của chàng. Con rối trở về Ma thực điện, ở bên cạnh Thường Tận như mọi ngày.

Vừa về đến cửa, Thường Tận đã vui vẻ chạy đến báo tin:

- Tử Khiết, ta có chuyện vui muốn nói cho chàng biết.

- Là chuyện gì?

- Ta đã có thai rồi! – Thường Tận hào hứng kể - Lúc này Dạ Khuyết bắt mạch cho ta, nói đã có thai được hai tuần rồi.

- Vậy sao? Tốt quá rồi. – Con rối tỏ vẻ vui mừng gượng gạo – Nếu vậy thì ngày mai lúc thi pháp phải cẩn thận một chút.

- Ta biết rồi! – Thường Tận sà đến ôm chặt lấy Từ Khiết – Ta nhất định sẽ cẩn thận. Có chàng ở bên cạnh bảo vệ, ta chẳng lo gì nữa.

Con rối dang tay ôm lại nàng, ánh mắt tỏa ra đầy sát khí. Thường Tận nằm gọn trong vòng tay hắn, khóe mắt cong lên đầy rạng rỡ. Nàng không hề hay biết những hiểm nguy đang gần kề.

Trong khi đó, tại Ninh Dương điện, Từ Khiết đã tỉnh lại và liên tục tìm cách thoát ra ngoài. Mặc cho chàng gào thét khản cả họng, những binh lính bên ngoài cũng mặc kệ. Họ đã được giao nhiệm vụ phải giữ chân chàng trong điện bằng mọi giá.

Từ Khiết thậm chí còn chẳng ra nổi bên ngoài để đối đầu với đám thiên binh. Chỉ riêng kết giới mà Thiên đế giăng trước cửa phòng đã làm khó chàng rồi. Từ Khiết vận hết chín mươi phần trăm công lực mà vẫn chưa phá được.

Nhiều giờ trôi qua, mồ hôi rơi lã chã trên gương mặt mệt mỏi chàng, thấm ướt hết cả y phục, vậy nhưng lớp kết giới kia một chút cũng không suy chuyển. Thậm chí cơ thể chàng cũng sắp không chịu được nữa. Từ trong lồng ngực chàng, một luồng chất lỏng đỏ tươi mặn chát trào ngược ra miệng.

Từ Khiết ho một cái thật mạnh rồi ôm ngực, cảm giác đau nhói lan khắp cơ thể chàng. Thế nhưng chàng vẫn chưa bỏ cuộc. Từ Khiết lau vết máu ở miệng rồi tiếp tục vận công. Bên trong phòng chẳng mấy chốc đã loạn như vừa trải qua một cơn bão, nhưng kết giới vẫn không hề có dấu hiệu xứt xát gì.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Giác mộng hóa tro tàn

Sáng hôm sau, Thường Tận thức dậy từ rất sớm. Có lẽ sự kiện trọng đại hôm nay khiến nàng bồi hồi mà không ngủ thêm được. Nếu như thành công, nàng có thể trùng phùng với mẫu thân của mình. Vậy có nghĩa là nàng sẽ có được một gia đình trọn vẹn mà nàng hằng ao ước.

“Đợi bé con này sinh ra nữa, là cả gia đình ta sẽ được đoàn tụ rồi”, nàng tự nhủ.

Thường Tận chải đầu, buộc tóc gọn gàng rồi khoác chiếc áo bào màu đen thêu hoa bằng chỉ bạc. Khi nàng đẩy cửa bước ra, hàng vạn bông hoa xuyên chi đồng loạt nở rộ khoe sắc. Nàng đi đến chính điện, nơi đó Dạ Khuyết đã đợi sẵn cùng với thi thể của Tuyết Cơ trong quan tài băng lạnh lẽo.

Nàng bước vào trong, ngạc nhiên khi nhìn thấy dung nhan của nữ nhân đang nằm đó.

- Sao lại là nàng ta? – Nàng nắm chặt hai tay thành nắm đấm, lời nói phát ra từ kẽ răng.

- Ta biết ngươi có thù với Tuyết Cơ – Dạ Khuyết phân giải – nhưng mà... ngươi dù sao cũng đã chết rồi. Chúng ta chỉ mượn tạm thân xác để đưa mẹ ngươi trở về thôi.

- Không được. – Thường Tận đáp, giọng vô cùng dứt khoát – Ta hận nàng ta thấu xương, sao có thể chấp nhận nhìn mẹ ta trong bộ dạng đó?

- Đây là cách duy nhất rồi...

- Tìm thân xác khác. – Thường Tận ngắt lời – Ngươi tìm thân xác khác rồi chúng ta nói chuyện tiếp.

Nàng toan quay đầu rồi đi thì Dạ Khuyết nói với lại:

- Vậy ngươi muốn chờ đến bao giờ? Hàng ngàn hàng vạn năm sau? Ngươi nghĩ có thể dễ dàng tìm được một thi thể của người chết còn nguyên vẹn như thế này sao? Huống hồ còn là tiên thể nữa, ngươi đi đâu để tìm? Chẳng lẽ ngươi không muốn nhìn mẹ mình sống lại?

Thường Tận nhắm nghiền mắt, thở một hơi dài. Mi tâm nàng chau lại thêm bội phần. Nàng rút cuộc phải làm sao mới tốt? Nàng dĩ nhiên muốn cứu mẹ mình, nhưng thù hận với Tuyết Cơ nàng không bao giờ quên được.

Thù giết cha, thù diệt môn ngày ngày vẫn hiển hiện ngay trước mắt. Nàng nếu lợi dụng thân xác của Tuyết Cơ cũng đồng nghĩa với việc phải chịu sự giày vò mỗi ngày. Chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt ấy, toàn bộ sát khí trong cơ thể nàng lại dâng trào dữ dội.

Dạ Khuyết chạy đến trước mặt Thường Tận, cố gắng khuyên giải nàng suy nghĩ lại. Thường Tận vẫn do dự chưa quyết thì con rối Từ Khiết bước vào. Hắn tiện miệng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Vẫn chưa bắt đầu sao?

- Thân thể mà Dạ Khuyết định dùng là kẻ thù của ta. – Thường Tận đáp.

- Ô, vậy sao? Ta thấy có vấn đề gì đâu?

Thường Tận ngạc nhiên nhìn hấn:

- Chẳng nói gì vậy? Chẳng lẽ chàng không hiểu... để mẹ của mình nhập vào thân xác của kẻ thù khó chịu đến mức nào?

Từ Khiết nắm lấy hai vai Thường Tận, đồng thời nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Thường Tận à, nàng muốn cứu mẫu thân mình chứ?

- Ta tất nhiên là muốn, nhưng...

- Vậy thì được rồi. Bắt đầu thôi.

Ánh mắt nghiêm nghị của Từ Khiết khoáy sâu vào mắt nàng, ánh mắt duy nhất khiến nàng không kiềm được mà mỉm lòng.

- Thôi được rồi – Nàng thỏa hiệp – Nhưng Ninh Tư đâu rồi? Sao giờ này vẫn chưa có mặt?

- Ta đã thông báo cho hấn rồi, rất nhanh sẽ đến thôi. Yên tâm, trong lúc đó ta sẽ bảo vệ nàng.

Thường Tận gật đầu:

- Ừm, vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Thường Tận đến bên cạnh quan tài, nháy lấy chiếc hộp thủy tinh chứa nguyên thần từ tay Dạ Khuyết. Thường Tận từ từ nhắm mắt lại, vận công rút ngũ linh thạch từ lồng ngực ra, tách lấy Hồng linh thạch, truyền Hồng linh khí vào chiếc hộp.

Trong lúc đó, Ninh Tư được hạ nhân tới báo có phản quân ở thành phía đông. Hấn vội vã rời điện, đem theo một trăm quân tinh nhuệ. Ngoài thành không biết ở đâu kéo đến bao nhiêu là cô hồn dã quỷ, đập phá, tàn sát những linh hồn vô tội.

Ninh Tư xuất hiện như con gió, cầm Thần Tịch xông vào chém từng người, nhát cắt ngọt lịm chặt bay đầu của những kẻ phản loạn. Chàng ra hiệu cho đội quân tinh nhuệ của mình tiến lên, giáp chiến với kẻ địch.

Tuy trông có vẻ dễ dàng nhưng đám phản tặc đó lại khó đối phó hơn Ninh Tư tưởng. Giết một kẻ, hấn lại hồi sinh thành hai kẻ khác. Cứ như vậy, binh lực của chúng liên tục tăng lên theo cấp số nhân. Chẳng mấy chốc, đội quân một trăm người của Ninh Tư bị áp đảo bởi kẻ địch.

Cứ tình hình này, chẳng mấy chốc cả đoàn sẽ kiệt sức mà chết. Ninh Tư sai thủ vệ thân tín bên cạnh mình lập tức trở về cầu cứu Ma tôn. Tên thuộc hạ đó tuân mệnh, vừa chống trả vừa rút lui, bỏ chạy về Ma điện.

Hấn chưa kịp vào cổng đã bị ai đó dùng linh lực một phát đánh chết, còn chưa hiểu ra chuyện gì thì đã tan biến thành cát bụi trôi vào hư không. Bên trong chính điện, Thường Tận vẫn đang tập trung vận khí. Đã mười giờ trôi qua, cơ thể nàng cũng trở nên yếu dần.

Sử dụng ngũ linh thạch dù sao cũng phải vận sức hơn bình thường, nên cơ thể suy nhược là điều không tránh khỏi. Huống hồ, nhiều ngày qua nàng bị hạ độc, nội tạng cũng đã bị hoại hóa ít nhiều. Nàng càng vận sức, cơ thể càng trở nên yếu hơn.

Trong suốt quá trình, Dạ Khuyết ở bên cạnh yên lặng quan sát, còn con rối Từ Khiết thì đi qua đi lại trong phòng, lộ rõ vẻ mất kiên nhẫn. Thứ mà hấn đang đợi, chính là thời cơ.

Khi Thường Tận phụt ra máu tươi, hấn vừa kịp nhận ra, đây chính là lúc hành động. Trong khi Dạ Khuyết hoảng hốt dùng linh lực trợ giúp cho nàng, thì Từ Khiết đã vòng ra sau lưng Thường Tận, một nhát thật gọn xuyên mũi kiếm Xạ Ngọc qua bụng nàng.

Thường Tận mờ to hai mắt, kêu lên đau đớn. Dạ Khuyết cũng vô cùng sửng sốt, nhất thời không hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Thường Tận đánh rơi ngũ linh thạch xuống đất, ôm lấy bụng mình rồi từ từ quay lại.

Con rối Từ Khiết đang đứng ở đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng. Không chút do dự, hấn giáng thêm một chưởng vào ngực nàng khiến Thường Tận ngã ra dưới sàn đá lạnh lẽo.

Dạ Khuyết tức giận xông lên đánh nhau với Từ Khiết nhưng con rối này lại may mắn tránh được chiêu đầu. Tuy vậy, hấn không để gì cản phá được những chiêu tấn công bằng tay không của Dạ Khuyết. So về võ công, hấn vẫn còn kém Dạ Khuyết khá xa.

Thế nhưng không hiểu tại sao, chỉ sau mười chiêu, Dạ Khuyết bỗng cảm thấy tay chân mềm nhũn, không chút sức lực.

“Không hay rồi, ta đã bị trúng độc.”, Dạ Khuyết thàn thở.

Con rồi Từ Khiết nhếch mép cười. Độc mà hấn hạ cuối cùng đã có tác dụng. Hấn mặc kệ Dạ Khuyết ở đó, tiến đến chỗ Thường Tận, rút mũi kiếm từ bụng nàng ra.

- Tại sao? – Thường Tận đau đớn hỏi – Chẳng có thể không cần ta, nhưng còn con chúng ta...

- Cả hai ta đều không cần! – Con rồi Từ Khiết lạnh lùng buông lời.

Đồng thời hấn hạ kiếm xuống, đâm thêm một nhát vào ngực trái Thường Tận. Thường Tận đau khổ khóc cạn nước mắt, mặc cho máu tươi từ hai vết thương trên cơ thể trào ra như suối. Từ Khiết lại rút kiếm ra, nhắm thẳng nhân trung nàng hạ một kiếm xuống.

Nhưng kiếm chưa kịp chạm đầu thì Thường Tận đã nhanh chóng xoay người sang một bên. Nàng dùng hết sức bình sinh bật người đứng dậy, dùng chân đạp cho con rồi Từ Khiết một cái ngã nhào ra sau. Nàng quay quay lại chỗ ngũ linh thạch bị rơi, cố gắng thu hồi.

Lúc này, con rồi Từ Khiết nhanh tay cướp đi cả năm viên linh thạch, rồi dịch chuyển tức thời thoát khỏi Ma điện. Thường Tận sức cùng lực kiệt đã không thể ngăn cản được hấn. Nàng ngã khụy xuống đất, ngất đi không biết gì nữa.

Máu từ chân nàng chảy ra, mang theo sinh mạng của đứa bé chưa kịp chào đời. Nguyên thần của mẹ nàng vốn chưa kịp nhập thể cũng dần dần tan biến. Trước khi hoàn toàn biến mất, nguyên thần của Minh Nguyệt cố gắng nhập vào trong giấc mơ của Thường Tận, mong muốn gặp nàng lần cuối.

Thường Tận mơ mơ hồ hồ nhìn thấy bản thân nằm trên một chiếc thuyền hoa, trôi dạt giữa sông. Mẹ nàng đột nhiên xuất hiện ngay trên thuyền, dịu dàng dùng tay áo lau nước mắt cho nàng.

- Thường Tận đừng khóc, ngoan, sau này phải tự chăm sóc cho bản thân mình.

Nước mắt nàng càng rơi ra nhiều hơn:

- Không cứu được mẹ, là lỗi của con.

Minh Nguyệt vuốt tóc nàng:

- Ta đã sống cả một đời rồi, không hề hối tiếc. Ta chỉ lo... sau này không ai chăm sóc con. Hứa với ta, phải thật kiên trì lên. Chỉ cần còn sống, là còn hi vọng. Từ bỏ hận thù, sống cho bản thân.

Sau đó Trần Minh Nguyệt tan biến vào hư không. Thường Tận đưa cánh tay phải lên, cố gắng bắt lấy nhân ảnh người, nhưng nhận lại chỉ là những hạt bụi đang dần biến mất. Nàng bật khóc nức nở. Lần đầu sau hơn năm trăm năm tồn tại trên cõi đời này, nàng khóc nhiều đến như vậy.

Cảm giác mất đi tất cả lại ủa về trong tâm trí nàng. Nàng tưởng rằng bản thân cuối cùng đã có thể nhận được một cái kết viên mãn: ở bên phụ quân mình, sinh một đứa bé con, cùng với nẫu thân mình sống cuộc đời bình bình an an mãi mãi.

Thế nhưng ông trời không buông tha cho nàng. Ngay cả người nàng tin tưởng nhất, yêu thương nhất cũng phản bội nàng. Từ trước đến nay, không lẽ những lời chàng nói chỉ toàn là giả dối? Ngay cả giọt máu của hai người mà chàng cũng nhẫn tâm hạ sát.

Nàng bỗng chốc lại trở lại làm Thường Tận cô độc một thân một mình trên thế giới này. Sự tồn tại của nàng, rốt cuộc còn có ý nghĩa gì đây?

Thường Tận yếu ớt tỉnh dậy. Xung quanh nàng phủ toàn một màu đen tối. Nàng cảm thấy toàn cơ thể đau rất. Nàng mất máu rất nhiều, nội tạng cũng bị hủy hoại gần hết. Ngũ linh thạch mất đi rồi, nàng cũng chẳng cảm cự được bao lâu nữa.

Thường Tận thều thào gọi tên người duy nhất nàng có thể nương tựa lúc này: “Ninh Tư”

Từ giữa chiến trường, Ninh Tư bị bao vây bởi một vòng dày đặc kẻ địch. Toàn bộ đội quân tinh nhuệ một trăm người của hấn đã chết sạch. Một mình hấn thân cô thế cô đối chọi với năm ngàn quân địch vẫn không ngừng tăng lên theo cấp số nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tái sinh

“Ninh Tư ta không lẽ lại bỏ mạng tại đây?”, Hấn nghĩ, “Tại sao giờ này mà Ma tôn vẫn chưa tới ứng viện?”

Hấn không hề hay biết Thường Tận cũng đang gặp nạn ngay lúc đó. Hấn chật vật giành giật sự sống cho bản thân nhưng mọi nỗ lực đều vô dụng. Khi tất cả mọi hi vọng đều sụp đổ thì đột nhiên đội quân hàng vạn người của kẻ địch bỗng dừng ngưng chiến đấu, dường như nhận lệnh từ ai đó liền rút đi trong chớp mắt.

Ninh Tư quỳ rạp xuống đất thờ đốc. Những vết chém trên người hắn nhuộm đỏ cả y phục. Ninh Tư cười nhạt:

“Không lẽ Ninh Tư ta lại chết trong bộ dạng xấu xí thế thảm như thế này. Không được, dù sao cũng phải trở về rồi mới chết. Ít nhất cũng còn có người nhất xác.”

Nghĩ vậy, Ninh Tư cố vất chút sức tàn lết về Ma điện. Vừa bước vào trong, hắn vô cùng kinh hãi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

“Hóa ra đám cô hồn kia chỉ là kẻ dương đông kích tây hòng lừa ta đi chỗ khác.”

Hắn đỡ Thường Tận dậy, nhưng nàng chỉ còn một cái xác khô. Máu của nàng chảy lênh láng khắp sàn, còn cơ thể thì lạnh ngắt chẳng còn sức sống. Nàng bị đâm hai nhát, trong đó có một nhát thẳng vào tim.

Nhìn thấy Dạ Khuyết phía bên kia vẫn còn thờ, hắn liền đặt nàng xuống, chạy đến giải độc cho ông ta. Sau khi Dạ Khuyết tỉnh dậy đã kể hết mọi sự tình cho Ninh Tư. Cả hai cùng bi thống thở dài.

- Tất cả là lỗi của ta. Nếu không phải ta kiên quyết muốn Ma tôn cứu sống Minh Nguyệt thì đã không ra nông nỗi này. – Dạ Khuyết đau khổ tự dần vật mình.

- Không – Ninh Tư đáp – Là lỗi của ta. Ngay từ đầu ta đã nên ở lại đây để bảo vệ cho Thường Tận. Bây giờ xem ra đã chẳng còn cách cứu vãn.

- Khoan đã... - Dạ Khuyết dường như nhận ra điều gì đó.

- Chuyện gì vậy?

- Ta nhớ rằng trong người Thường Tận có một nguồn sức mạnh bị phong ấn đối kháng với Ngũ linh thạch. Nay ngũ linh thạch đã bị đoạt mất, nhưng chắc chắn nguồn linh lực kia vẫn còn trong cơ thể.

- Vậy thì sao chứ? Người cũng đã chết rồi.

- Biết đâu nguồn sức mạnh kia có thể cứu sống nàng ta?

Ninh Tư cười khẩy:

- Người đùa ta sao? Linh lực còn có khả năng giúp người tự hồi sinh ư?

- Không thử thì làm sao biết?

- Người muốn làm gì?

- Ta muốn mổ lồng ngực của nàng ta ra xem xét.

Nếu là người khác thì chắc chắn sẽ cho rằng Dạ Khuyết bị điên vì làm vậy chẳng khác nào khiến cho tình trạng càng tồi tệ thêm, thế nhưng Ninh Tư thì khác. Hắn vô cùng ủng hộ ý kiến của Dạ Khuyết.

- Được, vậy mau thực hiện đi. Dù sao cũng chẳng còn cách nào khác.

Dạ Khuyết dùng dao rạch một đường giữa ngực nàng, tách đôi lồng ngực ra. Ở bên trong, toàn bộ nội tạng gần như đã bị hủy hết. Tuy nhiên có một thứ gì đó vẫn đang tỏa ra linh lực yếu ớt từ trái tim nàng.

Quả tim vốn đã bị đâm thủng bởi nhát kiếm của Từ Khiết, nhưng vẫn chưa bị hủy hoàn toàn. Dạ Khuyết dùng tay để cảm nhận, hắn nhận ra một lớp phong ấn vô cùng tinh tế lại dày đặc bao lấy một phần của trái tim nàng.

Hắn đề nghị Ninh Tư cùng giúp sức để phá giải phong ấn kia. Hai người ra sức thi pháp một ngày một đêm vẫn chưa có kết quả. Ninh Tư thì càng lúc càng yếu dần. Vốn dĩ hắn đã mang một thân trọng thương, nay lại còn phải dùng sức, nên cơ thể không chịu đựng nổi.

Hắn dùng thi pháp, đột ngột ngã khụy xuống. Thấy vậy, Dạ Khuyết vội vã chạy lại đỡ hắn dậy, dìu hắn lên ghế nghỉ ngơi. Dạ Khuyết lắc đầu, phen này có lẽ họ không cứu nổi Thường Tận.

Ninh Tư thều thào lên tiếng:

- Người mau đi gọi toàn bộ Ma tộc đến đây.

- Người định làm gì?

- Cứ làm đi rồi sẽ rõ.

Dạ Khuyết đành để một mình Ninh Tư ở đó, vội vã đi kêu gọi tất cả mọi người trong Ma tộc đến. Toàn bộ tộc nhân tụ tập trước cửa điện, vẫn chưa hiểu

chuyện gì đang diễn ra. Dạ Khuyết diu Ninh Tư tới trước hiên, cố gắng giữ cho hần đứng vững.

Ninh Tư nói lớn:

- Năm trăm năm qua, Ma tôn đã ra sức bảo vệ cho Ma tộc các người. Giờ đây ngài ấy gặp nạn, các người có nguyện ý giúp đỡ?

Dòng người bên dưới lao xao bàn tán. Một kẻ mạnh dạn lên tiếng:

- Ma tôn có phải đã chết? Nếu vậy thì chúng ta sẽ lập Ma tôn mới, chẳng cần phải phí sức làm gì.

- Đúng vậy. Nói có lý. – Một đám người khác ủng hộ.

Dòng người lao xao không ngớt, có vẻ như rất vui mừng trước tin Ma tôn của mình gặp nạn.

- Vớ vẩn! – Ninh Tư ngắt lời - Trong đám các người có ai có khả năng bảo vệ cả tộc chứ? Đừng quên vào trận chiến năm trăm năm trước, là ai đã thành công chống lại cả ba giới Thiên, Tu Chân, Quỷ để bảo toàn tính mạng cho các người. Nếu giờ đây các người có lòng riêng ham mê quyền lực, thì sau này nhất định sẽ phải dùng chính mạng sống của mình để nhận lấy hậu quả!

Tiếng xôn xao bên dưới bỗng dưng im bật. Ai nấy đều cảm thấy hoang mang. Nếu quả thật bây giờ có chiến tranh xảy ra, không ai trong bọn họ có khả năng đối kháng lại với kẻ thù.

Một kẻ trong đám lại lên tiếng:

- Nếu như có thể cứu được Ma tôn, thì chúng ta cũng sẵn lòng giúp. Nói đi cần chúng ta làm gì?

- Nói vậy là... các người đều đồng ý rồi?

- Đúng vậy – Toàn bộ Ma tộc đồng thanh đáp.

- Được rồi – Ninh Tư nói – Trong người Ma tôn có một phong ấn đang ngăn cản sức mạnh của nàng. Ta cần các người truyền linh lực trong lúc ta và Dạ Khuyết thi pháp giải phong ấn. Quá trình này sẽ rất gian nan, vì vậy các người phải thật kiên trì.

- Được, không thành vấn đề!

Hơn tám trăm ngàn người trong Ma tộc trợ sức cho Ninh Tư và Dạ Khuyết suốt ba ngày ba đêm. Cuối cùng thì công sức của họ cũng được đền đáp.

Kết giới vỡ ra, nguồn linh lực trong trái tim nàng tràn ra như bão lũ, chảy vào khắp các kinh mạch trong cơ thể. Vết thương trong người nàng lần lượt liền lại, còn nội tạng thì được hồi phục nguyên vẹn như thuở ban đầu.

Thường Tận đột nhiên trợn mắt, cổ họng rít lên kinh thống như vừa chết đi sống lại. Nàng thờ đốc một hồi, cảm thấy trái tim mình đang đập dữ dội bên ngực trái.

Nàng đẩy tay ngồi dậy, cơ thể khỏe mạnh như chưa từng có gì xảy ra. Giây phút nàng hồi sinh, một luồng linh lực tỏa ra hơn trăm dặm, gây ra một cơn dao động khắp ngũ giới.

Ninh Tư và Dạ Khuyết vui mừng, quỳ rạp xuống chân nàng:

- Chúc mừng Ma tôn hồi sinh.

Toàn bộ Ma tộc cũng đồng loạt quỳ xuống:

- Ma tôn vạn tuế! Ma tôn vạn tuế!

Thấy có dị tượng lạ, Thiên đế vội vã cùng các Thiên binh ra đài quan sát.

- Hiện tượng như thế này, đây là lần đầu tiên thần nhìn thấy sau hơn mười vạn năm. – Bắc đầu tinh quân nói.

- Mười vạn năm trước, khi chiến thần Minh Đại chết, hiện tượng như thế này cũng xảy ra. Không lẽ... hần đã sống lại? – Thiên đế nói, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Dạ Khuyết nhìn cơ thể hồi phục như chưa từng bị tổn thương của Thường Tận thì liền hiểu ra mọi chuyện:

- Hóa ra nguồn linh lực bị phong ấn trong người người, lại là sức mạnh của chiến thần Minh Đại...

Thường Tận vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra:

- Ta tưởng mình đã chết chắc rồi, sao bây giờ cảm thấy mọi thứ chỉ như một giấc mộng?

Dạ Nguyệt ôn tồn giải thích cho nàng:

- Số kiếp đã định, người cho dù thế nào cũng không chết được. Ta từ sớm đã nhận ra trong người ngươi có một nguồn linh lực bị phong ấn, xung khắc với sức mạnh của ngũ linh thạch. Nhưng không ngờ sức mạnh bí ẩn mà người sở hữu lại là sức mạnh của chiến thần Minh Đại.

- Chiến thần Minh Đại... Hắn là ai?

- Hơn mười vạn năm trước, dưới trướng của Thiên đế, có một chiến thần tên là Minh Đại. Hắn có khả năng bách chiến bách thắng, khiến người người nể sợ. Ngay cả Thiên đế cũng phải nể mặt hắn ba phần. Tuy nhiên, trong một cuộc đại chiến với Quỷ giới, khi ấy Quỷ Vương đầu tiên trong ngũ giới đang nắm quyền, hắn đã phải hi sinh mạng sống của mình để phong ấn Quỷ Vương. Kết quả là nguyên thân của Quỷ Vương bị tiêu diệt, thân thể của Minh Đại bị xé tan, còn nguyên thân của hắn lại phân tán khắp nơi trong ngũ giới.

- Nghe ngươi kể thì... Chiến thần Minh Đại quả là một người bất phàm.

- Đúng vậy, cho dù chỉ sở hữu một phần sức mạnh của hắn thì cũng đã đủ sức dời thiên lập địa.

- Có điều... tại sao sức mạnh ấy lại ở trong người ta?

- Chuyện này... thì ta nhất thời không hiểu được...

- Không sao – Thường Tận thờ hất ra – Dù sao chuyện đó cũng chẳng còn quan trọng nữa. Quan trọng là ta vẫn còn sống, và những gì người khác đã gây ra cho ta, ta nhất định phải trả lại gấp bội.

- Người định làm gì?

- Lập lại trật tự ngũ giới!

...

Từ Khiết mệt là đi trong Ninh Dương điện. Cuối cùng chàng vẫn không thể phá giải được kết giới do cha mình tạo ra. Chàng tuyệt vọng nằm dựa vào cửa, miệng vẫn không ngừng gọi tên Thường Tận.

Vào giây phút Thường Tận chết, phép phong ấn của nàng đối với ký ức của Từ Khiết bị tan biến, khiến cho ký ức của chàng đột ngột trở lại. Chàng chợt nhận ra mình đã quen biết Thường Tận từ rất lâu rồi. Mọi chuyện xảy ra trên núi Bạch Mã ào ạt tràn về trong tâm trí chàng như bão lũ, khiến chàng trong phút chốc cảm thấy vô cùng choáng ngợp.

Tâm trạng chàng chuyển từ đau buồn sang vui vẻ, từ vui vẻ sang đau buồn vô cùng nhanh chóng. Bỗng chốc chàng hiểu ra tất cả. Suýt chút nữa thì chàng đã nghe lời cha mình mà ra tay với người con gái mình yêu thương nhất. Nhưng may mắn thay, ngay cả khi mất trí nhớ chàng vẫn lại một lần nữa phải lòng Thường Tận. Nếu không, có lẽ chàng đã làm việc khiến mình hối hận muôn đời.

Nhưng cũng vì nhớ ra tất cả mà chàng cảm thấy lo lắng đến phát điên. Nếu Thường Tận có mệnh hệ gì trong lúc chàng đang bị giam ở đây thì chàng biết phải làm thế nào đây? Tiếc rằng chàng lại lực bất tòng tâm, dù rất muốn nhưng không cách nào thoát ra khỏi đây để đến chỗ nàng được.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đại hôn lễ của chàng

Ma Thực điện hết sáng lại tối, suốt ngày đêm đều nhuộm một màu ảm đạm. Thường Tận khẽ lét thân thể lười biếng ra trước hiên, thần thờ nhìn ngắm những bông hoa xuyên chi đang thi nhau nở rộ. Bây giờ đang là nửa đêm. Hầu hết mọi người đã đi ngủ.

Thứ âm thanh duy nhất còn hiện hữu là tiếng gió thổi hòa với tiếng xào xạc của cây cỏ. Ngoài ra còn có tiếng thở dài của Thường Tận. Những thanh âm rầu rĩ này vốn dĩ nên được thay bằng tiếng cười đùa hoan hỉ. Thế nhưng trong vòng ngàn dặm đều im bất chấp chút động tĩnh.

Mới vài ngày trước, nàng còn đang cùng Từ Khiết ngắm hoa ở đây. Nàng còn nói đùa rằng những bông hoa này vì biết nàng đến mà khoe sắc. Vậy mà mới chớp mắt một cái, người kia đã biến mất mà chẳng để lại chút vết tích nào.

“Hóa ra tất cả chỉ là một màn kịch. Tất cả những ân cần, tất cả những ái ân mà chàng dành cho ta chỉ là giả dối. Thì ra thứ duy nhất mà chàng muốn là Ngũ linh thạch. Chỉ có mình ta ngu ngốc trao cho chàng những tình cảm sâu đậm nhất. Ta chẳng màng đến thù hận giữa hai giới để có thể ở bên chàng. Ta phải ngu ngốc đến mức độ nào mới có thể làm ra chuyện phi lý như vậy? Bây giờ nghĩ lại cảm thấy bản thân chẳng khác gì một con thiêu thân trong lửa. Ninh Tư đã từng cảnh báo, thế nhưng ta đều gạt qua một bên. Đến lúc này mới hiểu ra, làm việc theo cảm tính thì sớm muộn cũng bị chính sự cảm tính đó quật ngã. Thường Tận à, từ nay ngươi phải cứng rắn lên, từ nay không còn thứ gì gọi là tình yêu, chẳng còn thứ gì gọi là cảm xúc. Ngươi chỉ cần một mục tiêu duy nhất, chính là báo thù rửa hận, lấy lại công bằng cho những người đã khuất.”

Nàng vừa nghĩ vừa nắm chặt hai tay thành quả đấm. Đám hoa cò mọc ven tường cũng theo nắm đấm của nàng mà trở nên úa tàn. Nàng đứng vụt dậy, thay y phục, khoác lên mình bộ áo giáp màu đen lạnh lẽo. Nàng khẽ nhìn vào gương, đôi mắt nàng đã không còn màu đỏ, nhưng tại sao nàng lại cảm giác nó đang bùng cháy dữ dội như ngọn lửa.

Nàng buộc tóc cao nửa đầu, tay đeo giáp thép, giắt Thương kiếm ở bên lưng, rời khỏi phòng khi chuông báo trời sáng còn chưa vang lên. Khi Ninh Tư đến chính điện, hẳn đã thấy Thường Tận ở đó từ lúc nào.

Thường Tận ngồi trên bảo tọa, thân thể trông như bất động nhưng lại có hàng ngàn luồng khí đang chuyển động liên tục quanh nàng. Ninh Tư bước vào, cắt ngang sự tập trung của nàng.

Thường Tận mở mắt, ánh nhìn tràn ngập sát khí như thể muốn san bằng toàn bộ Ngũ giới này. Ninh Tư phẩy phẩy quạt Thần Tịch, chậm rãi tiến lại gần, bộ dạng phóng khoáng như mọi khi.

- Ngươi đã hồi phục rồi chứ? – Thường Tận lên tiếng.

- Đương nhiên – Ninh Tư đáp – Có Ma tôn như ngươi đây trị thương, ta có thể không khỏi lại được sao?

- Vậy thì tốt. Ta cần ngươi làm một số việc.

Ninh Tư gấp quạt lại, cười giả lả:

- Nhanh như vậy đã sai việc ta rồi. Nói đi, là việc gì?

- Ngươi cũng biết kế hoạch của ta rồi đó. Ta cần ngươi triệu tập một số quân tinh nhuệ, và chiêu mộ thêm những linh hồn khác trong Ma giới, bắt đầu luyện binh với cường độ lớn.

- Xem ra... lần này ngươi đã quyết tâm rồi.

- Đúng vậy. Mục tiêu lần này của chúng ta sẽ là Thiên tộc.

- Được. Chút chuyện nhỏ này cứ để ta làm.

Thường Tận gật đầu, quay lại tập trung vận khí tu luyện. Ninh Tư quay người rời khỏi, thủ pháp nhanh nhẹn như một con gió. Dưới sự chỉ huy của hắn, chỉ sau một tháng, Thường Tận đã có trong tay một đội quân tinh nhuệ hơn hai triệu người.

Nàng mỗi ngày đều đến quân doanh, vận công độ khí cho toàn bộ binh lính, giúp họ càng trở nên mạnh mẽ hơn. Nàng kiên trì như vậy suốt ba năm, nằm gai nếm mật, chờ ngày báo thù.

Một ngày nọ, hạ nhân đem đến cho nàng một phong thư màu đỏ, bên trên có gắn lông vũ khổng tước trắng. Nàng thư thái mở thư ra đọc, sau đó chẳng hiểu vì sao lại tức giận xé tan nó thành trăm mảnh. Từng mảnh thư bốc cháy thành than trước đôi mắt rực lửa của nàng.

- Xem ra ngươi đã nhận được tin. – Ninh Tư bước vào, khoe miệng khẽ nhếch lên như đang mỉa mai.

- Là thiệp mời từ Thiên cung – Thường Tận đáp.

- Thì ra là vậy. Bỏ đi, có gì đáng để tức giận chứ. Chẳng qua chỉ là một kẻ chẳng ra gì.

Thường Tận cười nhạt:

- Đúng vậy. Chỉ là một kẻ chẳng đáng để bận tâm.

...

Thượng Môn điện phủ kín sắc đỏ rực rỡ của hoa Cẩm Nhung. Xen kẽ là hàng loạt những chiếc đèn lồng trắng điểm xuyết dưới nền hoa đỏ. Hơn mười Tiên nga chạy tới chạy lui tấp nập trang trí cho cảnh sắc thêm phần lộng lẫy.

Bên này thêm một chiếc cốc lưu ly, bên kia thêm một bộ chén ngọc. Sàn nhà cũng cần phải trải thêm thảm nhung màu trắng. Hai bên cửa ra vào treo thêm vài chiếc chuông gió xinh xinh. Mỗi khi có gió thổi qua, những chiếc chuông lại vang lên âm thanh trong trẻo đầy màu sắc hoan hỉ.

Chỉ còn ít giờ nữa thôi, đại hôn của thái tử Thiên tộc Hoa Tử Khiết và con gái Thủy thần Trịnh Bích Ngọc sẽ diễn ra dưới sự chứng kiến của hàng triệu con dân khắp ngũ giới. Vào giờ phút trọng đại này, Bích Ngọc cũng bận rộn không kém.

Nàng đang ở trong Thủy Thanh cung của mình vui vẻ thay y phục, trang điểm lộng lẫy. Ở Bích Ngọc có một vẻ đẹp gì đó rất riêng. Nàng ta không phải kiểu nữ tử sắc sảo tuyệt mỹ, nhưng lại mang một vẻ rất e lệ, khiêm sa. Ai cũng nói Bích Ngọc người giống như tên, có đôi mắt to tròn lại lấp lánh như hai viên ngọc quý. Ấu đó cũng là điểm duy nhất nàng tự hào về bản thân.

Hai người Tử Khiết và Bích Ngọc cũng được xem là thanh mai trúc mã, thân thiết với nhau từ nhỏ. Trong lòng Bích Ngọc sớm đã xem Tử Khiết là người

trong mộng duy nhất của mình. Nhưng Từ Khiết lại khác. Chàng luôn chỉ xem Bích Ngọc như em gái, không hơn không kém.

Hôm nay, trong khi Bích Ngọc đang bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ, thì Từ Khiết vẫn bị giam chặt trong Ninh Dương điện. Thiên đế hiểu rõ con trai mình sẽ tìm cách tẩu thoát, nên trước giờ đại lễ, một bước cũng không để chàng rời khỏi.

Tiên nga lần lượt bê những khay đầy ắp áo quần, mũ mào. Bọn họ cố gắng tới gần để thay đồ cho chàng nhưng Từ Khiết đều hất ra khiến cho đám Tiên nga vô cùng lo lắng sợ hãi. Bọn họ cuối cùng rốt cuộc lại phải đến cầu cứu Thiên hậu.

Khi Thiên hậu đến, toàn bộ lễ phục đều nằm vương vãi trên đất, hòa chung với nước và những đồ đạc khác. Thiên hậu nhẹ nhàng bước tới, kéo Từ Khiết vào lòng trấn an. Chàng trai trưởng thành đang tràn ngập hỏa khí bỗng chốc dịu dần xuống, thu mình lại như đứa trẻ lên ba, rúc vào lòng mẹ khóc nức nở.

Thiên hậu vỗ vỗ đầu chàng, dịu dàng nói:

- Từ Khiết ngoan. Con đã bao nhiêu tuổi rồi còn khóc tu tu như vậy. Hôm nay là ngày trọng đại, con phải lấy lại tinh thần, nhanh chóng phấn chấn lên mới được.
- Mẫu thân – Từ Khiết nói – Nếu người được định hôn với người mình không yêu, người sẽ thế nào?
- Ta biết, con đã có người trong lòng. Là đại ma đầu đó sao?
- Mẫu thân, nàng ấy không phải đại ma đầu. Nàng rất thiện lương, chỉ vì nàng là người của Ma tộc nên bị mọi người hiểu lầm. Người phải tin con.
- Được. Từ Khiết à. Mẫu thân tin con. Chỉ cần con thích, sau này chúng ta có thể cưới nàng ấy về làm thiếp.
- Chuyện này...
- Từ Khiết à, nếu con muốn nàng ta làm Chính thất thì không được đâu. Con cũng biết chúng ta cần có sự hậu thuẫn của Thủy thần. Con gái của hắn ta, nhất định phải được làm chính thất.
- Còn một chuyện nữa, mẫu thân. Người có thể cho con biết tình hình của Thường Tận được không? Con bị giam ở đây đã rất lâu rồi, một chút tin tức về nàng cũng không có.
- À, được thôi. – Thiên hậu đảo mắt ngăn ngừa trước khi nói tiếp - Cũng không có gì to tát. Sau khi phụ vương đưa con trở về, Thường Tận có từng đến đây đòi người. Thế nhưng phụ vương nhất quyết không giao con ra. Nàng ta vì vậy cũng từ bỏ rồi.
- Chỉ vậy thôi sao? Phụ vương không làm khó gì nàng ấy chứ?
- Yên tâm – Thiên hậu vỗ vỗ tay Từ Khiết trấn an – dù sao nàng ta cũng là nữ nhân, ông ấy có thể làm gì chứ?
- Nhưng Phụ vương trước giờ vẫn luôn tìm cách đoạt lấy Ngũ linh thạch từ Thường Tận...
- Trước giờ có ai lấy được chưa? Phụ vương con có muốn cũng chẳng làm gì được...
- Nếu mẫu hậu đã nói vậy thì con yên tâm rồi...
- Vậy con sẽ đồng ý làm lễ chứ?
- Con...
- Chỉ cần con đồng ý, chuyện của Thường Tận ta hứa sẽ giúp con thành toàn.
- ...

Thiên hậu rời khỏi Ninh Dương điện, không quên phân phó hạ nhân đi truyền lệnh, toàn bộ Thiên cung bất kỳ ai cũng không được tiết lộ chuyện của Ma tôn Thường Tận. Từ Khiết ngây thơ tin lời của mẫu hậu mình. Từ trước đến nay, bà chưa từng nói dối chàng chuyện gì. Duy chỉ có lần này...

Từ Khiết đứng yên để hạ nhân thay lễ phục, ánh mắt thất thần nhìn ra ngoài khung cửa trắng xoá.

“Thường Tận, nàng nhất định phải đợi ta. Đợi việc này qua đi, ta sẽ tìm cách đường đường chính chính cưới nàng về. Ta sẽ tổ chức cho nàng một đại lễ trang trọng không kém gì chính thất. Dù có một chút ủy khuất, mong rằng nàng có thể vì tình cảm sâu đậm của ta dành cho nàng mà chấp nhận.”

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Kết thúc của chúng ta

Hôn lễ của Từ Khiết có thể nói là một trong những sự kiện trọng đại nhất trong Ngũ giới tại thời điểm hiện tại. Toàn bộ những đại thần trong Thiên giới đều có mặt đầy đủ không thiếu một ai. Những người ở Quý giới và Tu chân giới cũng nhận lời mời đến góp vui cho đại lễ có một không hai này.

Thượng Môn điện hoa lệ rực rỡ tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ. Từng đoàn ca vũ thay nhau nhảy múa tấu nhạc hòa cùng với tiếng chuông gió trong trẻo như thanh âm của dòng suối róc rách chảy mùa hạ. Hàng ngàn tiên nữ thi nhau khoe những điệu múa mềm mại uyển chuyển như thể những dải lụa đang lướt trong làn mưa. Hàng vạn loài hoa uốn lượn cùng với những hồ điệp đầy màu sắc càng tô điểm cho nhan sắc muôn phần lộng lẫy của các tiên nữ.

Từ Khiết và Bích Ngọc sau khi làm lễ thì an tọa ngay vị trí bên cạnh Thiên đế và Thiên hậu. Một vài tiểu tiên ngồi bên dưới tấm tắc khen hai người có tướng phu thê, nhìn thế nào cũng thấy đẹp đôi. Đặc biệt là bộ lễ phục màu trắng của hai người càng tôn lên vẻ đẹp cao ngạo thanh quý của đôi phu thê mới cưới này.

Khi tất cả đều đã say chếch choáng, hòa mình theo nhịp điệu êm ái của tiếng đàn thì đột nhiên từ đâu một vị thiên binh bỗng bay vào giữa chính điện, đáp thân hình đồ sộ của mình xuống ngay giữa dàn tiên nữ đang hiến vũ. Máu tươi học ra từ miệng kèm theo một tràng co giật dữ dội. Ngay sau đó, hắn trợn mắt rít lên một cái rồi tắt thở.

Cả hội trường xôn xao tán loạn. Dàn tiên nga cùng nhạc công vứt bỏ nhạc cụ chạy ra khỏi đại điện. Dưới ánh sáng trắng chói chang, một bóng đen cao lớn xuất hiện ở cửa Thượng Môn điện. Tóc buộc cao trên đầu, tay cầm Thương kiếm, ánh mắt sắc lẹm như gươm.

Từ Khiết đánh rơi chiếc cốc đang cầm trên tay xuống đánh choang một cái. Bích Ngọc sợ hãi nắm lấy khuỷu tay chàng, run rẩy nhìn về phía một kẻ được cho là quái vật đang đứng ở cửa kia.

- Ngươi đang làm gì ở đây? – Thiên đế tức giận hỏi.

Thường Tận nhếch mép cười, tay đang đưa thanh Thương kiếm nồng mùi sát khí:

- Chẳng phải Thiên đế đã gửi thiệp mời đến cho ta sao? Đại diện đông vui như thế này, sao ta có thể bỏ lỡ được?

- Người đâu? Mau bắt nàng ta lại! – Thiên đế ra lệnh.

Ngay lúc đó, Từ Khiết bay ra chắn trước mặt Thường Tận:

- Phụ thân xin người hãy nương tay. Nàng ấy có lẽ không có ác ý.

- Con đang làm gì vậy? Mau tránh đường. Người đâu? Sao còn chưa động thủ?

- Ha ha ha! – Thường Tận cười lớn – Từ Khiết à, ai cần ngươi bảo vệ chứ? Toàn bộ cấm quân của Thiên đế đã bị ta xử gọn trước khi vào đây. Thiên đế à, ngươi đã xem thường ta quá rồi. Nhưng cũng nhờ sự sợ sệt dương dương tự đắc đó của ngươi mà ta mới có cơ hội ra tay.

Từ Khiết sùng sốt quay lại nhìn nàng. Chàng không tin vào những gì mình vừa nghe thấy:

- Nàng vừa nói gì? Nàng đã giết hết Thiên binh? Người vừa nãy chết ở giữa chính điện cũng là do nàng làm?

Thường Tận nháy mắt với chàng:

- Đúng vậy. Chàng thấy ta có giỏi không?

- Tại sao? – Mi tâm chàng chau lại – Tại sao nàng lại làm vậy?

- Tại sao ư? Ta tưởng chàng mới là người rõ nhất chứ?

- Chẳng lẽ là vì trận chiến năm trăm năm trước?

- Năm trăm năm trước? – Thường Tận cười khò - Phải rồi, lẽ ra ta đã nên trả thù vì những gì các ngươi gây ra năm trăm năm trước. Vậy mà mãi cho đến bây giờ ta mới động thủ. Quả là đáng hổ thẹn.

- Chẳng phải nàng đã nói sẽ buông bỏ rồi sao? Chẳng phải chỉ cần có ta ở bên, nàng sẽ từ bỏ mọi hận thù? Hay là nàng giận vì ta thành hôn với Bích Ngọc? Thường Tận à, sau này nhất định ta sẽ thành hôn với nàng, để nàng trở thành trắc phi của ta...

- Trắc phi? – Thường Tận đáp – Ngươi đang đùa với ta sao? Kỹ năng diễn xuất của ngươi quả thật cao siêu. Không ngờ ta lại dễ dàng mắc lừa như vậy, đến nỗi thân tàn ma dại mới tỉnh ngộ. Từ Khiết à, sau ngày hôm ấy, chúng ta đã chẳng còn tương lai gì nữa. Ngươi định tiếp tục lừa gạt ta đến bao giờ?

- Thường Tận, nàng...

- Đừng nói nhiều với loại nữ nhân này làm gì! – Thiên đế ngắt lời – Từ Khiết, con mau giết nàng ta để diệt trừ hậu họa.

Thường Tận nhếch mép cười nhìn Từ Khiết:

- Đúng vậy, mau giết ta đi. Bằng không hôm nay ta sẽ san phẳng chỗ này.

Từ Khiết vẫn chưa thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt mình. Chàng lắc đầu nguầy nguậy. Chàng làm sao có thể xuống tay với Thường Tận? Cho dù nàng đã làm ra một chuyện tày đình.

Thế nhưng Thường Tận đã không để chàng phải đắn đo nhiều. Thương kiếm của nàng trực tiếp xuyên qua ngực trái của chàng, một nhát rất ngọt. Khóe môi nàng cong lên, nhưng khóe mắt nàng lại ứa đọng những giọt nước nóng hổi.

- Nhát kiếm này, là ta thay mẫu thân trả cho ngươi.

Nàng rút kiếm ra, máu phụt tung tóe, bắn lên cả gương mặt trắng nhợt của nàng. Thiên hậu thét lên một tiếng kinh hoàng rồi ngất xỉu ngay tại chỗ. Thường Tận xiên thêm một nhát nữa vào ngực phải của chàng.

- Nhát kiếm này, là ta thay đứa con chưa chào đời của chúng ta trả cho chàng.

Thường Tận rút kiếm ra, một con mura máu khác lại bắn lên. Mọi người xung quanh đều chết lạnh chứng kiến cảnh tượng đó. Thế nhưng Từ Khiết một chút cũng không chống trả lại. Chàng nắm lấy tay Thường Tận:

- Nàng đã xả giận lên ta rồi. Có thể tha cho những người còn lại không?

Thường Tận gạt tay chàng ra, đáp gọn lòn:

- Những người còn lại sẽ phải chết thảm hơn chàng.

Nàng nhắm thẳng hướng Thiên đế mà bay tới. Ngay lập tức, một số tiên nhân khác bay đến chắn trước mặt nàng, cùng thi pháp chống trả. Thường Tận không hề nao núng, vận khí chống lại. Một đối ba nhưng nàng không hề có dấu hiệu lép vế.

Trong khi tất cả mọi người đều hoảng loạn thì duy chỉ có một kẻ vẫn bình tĩnh ngồi nhâm nhi tách trà trong tay. Hắn đã chứng kiến tất cả từ đầu đến cuối, cũng là người có linh lực không hề kém cạnh ai, nhưng lại không ra tay tương trợ cho Thiên đế.

Theo sau Thường Tận, Ninh Tư dẫn theo một loạt Âm binh tiến vào, ra sức tàn sát những tiên nhân có mặt. Những tiểu tiên yếu đuối không kịp chạy thoát là những nạn nhân đầu tiên. Bích Ngọc lách trong đám đông, chạy đến ôm xác Từ Khiết bỏ trốn.

Thủy Thần cùng một số tộc nhân khác chạy đến giúp sức chống lại Thường Tận. Người của Quý giới thấy đánh nhau thì cười thầm trong bụng nhưng đã sớm tẩu tán để bảo toàn tính mạng. Người của Tu chân giới cũng có mặt trong buổi tiệc ngày hôm ấy. Đại diện chính là Thượng Lang và phu nhân Mỹ Quỳnh.

- Thường Tận, con mau dừng lại đi! – Thượng Lang khẩn thiết van nài – Oan oan tương báo, bao giờ mới chấm dứt? Thiên giới là một phần không thể thiếu của thế giới này, không thể tiêu diệt. Con mau dừng tay đi. Quay đầu là bờ.

Thường Tận chẳng màng đáp lại những lời mà Thượng Lang vừa nói với nàng. Tâm nàng đã sớm nguội lạnh. Cái gì mà nói nhân nghĩa đạo lý? Đối với nàng tất cả chỉ là giả tạo.

Mỹ Quỳnh không bỏ qua cơ hội này, nhân lúc nàng đang bận đối phó với những người kia thì định bụng ám toán nàng từ phía sau. Mỹ Quỳnh rút trong người ra một chiếc lọ nhỏ màu đen. Khi bà ta mở nắp và bắt đầu lâm bầm một đạo chú gì đó, hàng vạn con bọ nhỏ màu đen tủa ra từ đó, bay như con lóc về phía Thường Tận.

Chúng len lỏi vào trong y phục nàng, từng con, từng con một nhưng Thường Tận chẳng hề để ý. Trong lúc đó, Thiên đế nhanh chóng dùng phép dịch chuyển tức thời để tẩu thoát. Thường Tận tức giận, toan đuổi theo nhưng lại mắc kẹt với hơn mười thiên quân vây quanh.

Chấp niệm sục sôi trong người nàng khiến cho nguồn sức mạnh của nàng bùng nổ, nhanh chóng lấn át và đánh bật toàn bộ những Tiên nhân đang bảo vệ cho Thiên đế. Cùng lúc đó, nàng cảm thấy thân thể vô cùng đau rất khó chịu mới phát hiện ra có những dị vật lạ trên người mình.

Mỹ Quỳnh mỉm cười đầy đắc ý, càng niệm chú điên cuồng hơn. Thường Tận vật lộn một lúc cũng không làm sao lấy những con bọ đó ra khỏi người được. Trong lúc Mỹ Quỳnh đang dương dương tự đắc thì Thường Tận gầm lên một cái, toàn thân phát ra một ngọn lửa, đốt cháy toàn bộ bọ đen mà Mỹ Quỳnh thả vào. Lửa tắt đi, Thường Tận nở một nụ cười mà mị có phần đáng sợ nhìn Mỹ Quỳnh.

Nàng vẫn bình an vô sự, còn Mỹ Quỳnh bị thần chú của mình phản phệ mà thổ huyết. Trong phút chốc, nhan sắc của bà ta lại già đi thêm một bậc.

- Nể tình ngươi là vợ của sư phụ, lại chẳng còn sống được bao lâu, ta cũng không tính toán với ngươi nữa. – Đoạn nàng quay sang nói lớn - Những người còn lại chỉ cần đầu hàng thì sẽ giữ được tính mạng

Ngay lập tức hàng loạt tiên nhân quỳ rạp xuống khấn cầu:

- Xin Ma tôn tha mạng! Xin Ma tôn tha mạng.

Thường Tận đưa tay ra hiệu dừng cuộc chiến. Nàng thành công thuận lợi chiếm lấy Thiên cung mà chỉ hao tổn một phần mười quân lực. Âm binh dồn toàn bộ tiên nhân bắt được lại một chỗ, khẩn cầu Thường Tận xử quyết:

- Ma tôn, xin người hãy xử tử bọn họ.

- Không được – Nàng nói – Bọn họ chỉ là những người vô tội.

- Ma tôn, lẽ nào người đã quên mất bọn chúng đã thảm sát Ma giới chúng ta năm trăm năm trước? – Bên dưới bắt đầu lao nhao – Đúng vậy, khẩn xin Ma tôn cho phép chúng ta giết bọn họ, trả thù cho tộc nhân. Hơn nữa, chúng còn sống ngày nào, đều có thể đe dọa đến chúng ta ngày đó...

- Đủ rồi! – Thường Tận ngắt lời – Giăm những kẻ đầu hàng này vào Thiên lao. Không có lệnh của ta, không ai được phép làm sát người vô tội. Lui ra đi.

Tất cả Âm binh tức tối rút ra ngoài, áp giải theo những tù binh vừa bắt được. Thường Tận thở dài, ngã người xuống trường kỷ, tựa tay lên trán suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chiến thần Quang Đại

Tin tức Thường Tận san bằng Thiên cung nhanh chóng truyền đi khắp ngũ giới, khiến cho người người e sợ. Quý vương nhân cơ hội này liền sai người đến Thiên cung xin nàng thu nhận Quý giới dưới trướng của mình. Nàng cười khẩy:

- Mới vậy đã sợ mất mật rồi – Đoạn quay qua hỏi Ninh Tư – Người có muốn làm Quý Vương không?

Ninh Tư phẩy phẩy quạt, cười nói:

- Người hiểu rõ ta mà.

- Được, vậy cứ quyết định thế đi.

Nàng ra lệnh cho sứ giả đưa Ninh Tư trở về Quý giới nhậm chức, còn bản thân thì đích thân thị sát một vòng quanh Thiên giới nhằm chấn chỉnh nội bộ.

Thường Tận lặng lẽ rào bước qua những sàn gạch lát đá hoa cương, những trần nhà phủ ngọc thạch, những vườn hoa lung linh màu sắc, để rồi dừng chân lại trước Ninh Dương điện. Ký ức nhiều năm trước chợt ùa về trong tâm trí nàng.

Ngày đó, nàng vì Tử Khiết mà hết lời cầu xin phụ thân giao ra linh thạch, để rồi rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Ngày hôm ấy nàng còn nhớ rõ, từng cánh hoa đào nhàn nhạt rơi trước hiên cửa, phủ kín cả lối ra vào.

Nàng mở cửa ra, nhẹ bước vào trong. Chiếc giường gỗ trải đệm vàng vẫn ở đó nhưng người nay chẳng còn. Nàng dường như có thể hình dung được chính xác tư thế của Tử Khiết ngày hôm đó, lặng im bất động nhưng nét mặt vẫn vô cùng ưu tú xuất thần.

Tử Khiết chính là như vậy, chàng có thể thiếu sót rất nhiều, chỉ có nhan sắc là không thiếu. Đến bây giờ Thường Tận vẫn không hiểu nàng đã phải lòng chàng ở điểm nào, là dung nhan của chàng, hay là vẻ cốt nhả phong lưu của chàng. Nàng là thật lòng thật dạ yêu chàng, hay là vì những hành động của chàng trước đây làm cho cảm động.

Dù là vì điều gì đi chăng nữa, thì tất cả đã không còn quan trọng. Đến cuối cùng, đối với nàng thì Tử Khiết cũng chỉ là một kẻ phản bội. Chàng là một kẻ lừa gạt, lừa gạt nàng đến tận tận ma đại. Chàng còn ngấm ngầm soạn ngôi Thiên đế để trở thành kẻ thù số một của nàng. Nàng tự hứa với lòng mình, chỉ cần Tử Khiết còn sống, nàng sẽ không buông tha cho chàng.

Thế nhưng không hiểu tại sao, khóe mắt nàng lại chợt thấy cay cay.

“Tất cả đều đã qua rồi”, nàng tự nhủ, từ đôi mắt ngấn nước của nàng có vài giọt lệ bất giác rơi xuống.

- Sức mạnh trong người người là từ đâu mà có? – Giọng nói vang lên từ sau lưng khiến nàng giật mình quay lại.

- Người là ai? – Thường Tận hỏi. – Là người của Thiên giới? Tại sao vẫn còn bình an đứng đây? Lẽ ra người đã nên bị giam lại cùng những người khác.

- Ta là Quang Đại. – Nam nhân nọ đáp.

- Quang Đại... Cái tên này rất quen.

- Rất giống Minh Đại đúng không?

- Đúng vậy – Nàng đột nhiên nhớ ra – Ngươi và hắn có quan hệ gì?

Quang Đại cười khẩy:

- Còn có thể là gì được nữa? Ta và hắn chính là anh em.

- Anh em? Nói vậy thì... ngươi đã biết nguồn gốc sức mạnh của ta. Nếu hai người đã là anh em, thì ắt hẳn ngươi cũng không thua kém hắn. Tại sao hôm nay không ra tay đối phó với ta?

- Không cần thiết. – Quang Đại đáp.

Thường Tận không hiểu được hàm ý trong câu nói của hắn nên hỏi lại:

- Tại sao lại nói vậy?

Quang Đại nhìn Thường Tận, rồi lại nhìn xa xăm. Hắn đáp:

- Ta sớm đã chẳng vừa mắt tên Thiên đế đó. Năm xưa nếu không phải vì hắn, anh trai ta cũng không phải bỏ mạng.

- Chẳng phải là hi sinh vì đại cuộc hay sao? Vì cớ gì lại trách Thiên đế?

- Ngày đó hai anh em chúng ta là Chiến thần cai quản cả một vùng trời, có ai mà không nể sợ. Ngươi nghĩ một Quỷ vương nhỏ nhoi cũng khiến anh trai ta phải dùng cả Nguyên thần để phong ấn ư?

- Ý ngươi là...

- Nếu không phải vì Thiên đế lo lắng sức mạnh của chúng ta kim hãm thế lực của hắn thì anh trai ta đã không bị gài bẫy mà chết. Cái gì mà hi sinh vì đại cuộc? Tôn vinh tên tuổi thì có ích gì? Cuối cùng cũng bỏ xác nơi sa trường. Tất cả đều là cái bẫy do Thiên đế giăng ra.

Thường Tận cười khẩy:

- Xem ra hắn đã giờ trò với khá nhiều người. Vậy... ngươi định sẽ theo phe ai? Thiên đế hay là ta?

- Ta tất nhiên chẳng theo phe ai cả. Có điều... Ta phải nhắc nhở ngươi một câu. Thiên đế vẫn còn nắm trong tay Ngũ linh thạch. Hắn có thể trở lại phản công bất cứ lúc nào. Ngươi hãy chuẩn bị tinh thần đi.

- Việc này ngươi không cần lo. Tất cả đều đã nằm trong dự tính của ta. – Thường Tận tự tin đáp.

...

Giữa cuộc đại chiến, Bích Ngọc mang theo Tử Khiết xuống nhân gian trú ẩn. Thủy cung đã không còn an toàn sau khi Thường Tận đánh chiếm Thiên giới. Nàng đưa Tử Khiết vào trong một hang động sâu trong núi, dùng linh lực tạo thành một màn chắn bảo vệ cho chàng.

Nguyên thần của chàng sau khi nhận hai nhát đâm của Thường Tận thì sớm đã tiêu tán, chỉ còn lại một tiên thể vô tri vô giác. Bích Ngọc lấy dao găm, đâm một nhát vào tim mình, dùng máu ở đó nhỏ vào miệng Tử Khiết cho chàng uống, hi vọng có thể giữ gìn được thân thể không thối rữa.

Nàng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng và đau khổ. Ngày hôm nay lẽ ra là ngày vui nhất của nàng, nhưng tất cả đều hóa thành ác mộng khi Thường Tận xuất hiện. Phu quân của nàng, người mà nàng dùng cả thanh xuân để yêu thương, cho đến lúc chết cũng không ra tay với tình địch của nàng. Nỗi uất hận này, nếu nàng không rửa sạch thì cả đời này sẽ phải sống trong giận hờn.

Nàng nhắm chú truyền tin cho Thiên đế và Thủy thần, hi vọng một trong hai người đọc được mà đến tương cứu, dù nàng chẳng mong mọi gì nhiều. Nàng cũng biết hai người đối phó với Thường Tận cũng có thể lách ít dữ nhiều. Lúc đó nàng chẳng nghĩ nhiều, bỏ mặc tất cả, chỉ đưa Tử Khiết đi, quả thực cũng không hợp đạo lý cho lắm.

Người ta nói rằng con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, e cũng là ý này. Trong lúc nguy khốn, người duy nhất nàng có thể nghĩ tới là Tử Khiết thay vì cha mình. Đến khi nhớ đến phụ thân mình thì cũng đã muộn, ông đã sớm bị giam trong Thiên lao, không thể thoát ra ngoài.

May mắn thay, Thiên đế đã đọc được lời nhắn của Bích Ngọc, lập tức lên núi Yên Tử hội ngộ với hai người. Ông dùng Hồng linh thạch để tụ hồn vào thể cho Tử Khiết, giúp chàng thuận lợi hồi sinh. Sau đó ông quay sang căn dặn Bích Ngọc:

- Tuy hồn đã nhập lại vào xác, nhưng thần trí vẫn chưa khôi phục, vì vậy ta cần con phải canh chừng nó, mỗi ngày đều độ khí để giúp nó sớm ngày tỉnh lại.

- Xin Phụ vương yên tâm, nhi thần đã rõ. Con nhất định sẽ đánh thức chàng ấy.

Thiên đế gật đầu an tâm:

- Thiên cung nay đã bị chiếm cứ, ngay cả Thủy cung cũng đã bị sáp nhập vào Ma giới. Ta cần phải đi làm một số chính sự. Chuyện của Tử Khiết đành

trông cậy cả vào con.

- Bích Ngọc nhất định không phụ sự ủy thác của Phụ vương.

Thiên đế rời đi. Nơi ông đến chính là Quỷ giới. Ninh Tư vừa trở về nhậm chức ở đây, thay thế cho cha mình cai quản Quỷ giới. Hắn đặc ý nhìn về mặt khó ưa của Ninh Tề cùng mẫu thân. Tuy Ninh Tề là con của chính thất và được Phụ vương ưu ái hơn nhưng cuối cùng người nắm quyền lại là Ninh Tư, thử hỏi Ninh Tề làm sao lại không căm tức. Mà Ninh Tề càng tức tối thì Ninh Tư lại càng hả dạ.

“Ta chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được ngày này.” – Ninh Tư thầm nghĩ, khóe miệng bất giác cong lên.

Hắn cho người tu sửa lại Tàn Sinh điện, nơi hắn đã ở từ nhỏ đến lớn, khiến cho nơi này trở thành một cung điện nguy nga tráng lệ để xứng với vị trí Quỷ Vương mà hắn đang nắm giữ. Hắn nhận Binh phù từ tay Quỷ Vương mà lòng tràn ngập sung sướng. Hắn có thể cảm nhận được rất rõ sức mạnh quyền lực đang run lên trong tay hắn.

Nắm Binh phù trong tay, hắn đi đến quân doanh, ra lệnh cho binh lính tập luyện. Tất cả đều tuân lệnh răm rắp khiến hắn rất hài lòng đến mức mất đi sự cảnh giác vốn có thường ngày.

Hắn không biết rằng Quỷ vương đã âm thầm dẫn dò quân lính sau lưng hắn, để họ giả vờ làm theo mọi yêu cầu của Ninh Tư, nhưng thực chất tất cả đều là đóng kịch. Ninh Tư hóa ra cũng chỉ là một kẻ hữu danh vô thực, một con bù nhìn chính hiệu nhưng hắn đã không còn đủ tỉnh táo để nhận ra điều đó. Chiến thắng đến quá bất ngờ khiến con người ta chẳng còn đủ minh mẫn để đối phó với cạm bẫy.

Quỷ Vương âm thầm gặp Thiên đế ở mặt thất, trao đổi kế hoạch chiếm lại Thiên cung. Tuy ngoài mặt Quỷ Vương tỏ ra sợ chết và xin quy phục về dưới trướng Thường Tận, nhưng sau lưng hắn lại bí mật cấu kết với Thiên đế. Đội quân mà Ninh Tư đang ngày đêm bồi dưỡng, sẽ chính là vũ khí dùng để chống lại Thường Tận.

Ninh Tư ngày ngày đều viết thư thông báo tình hình ở Quỷ giới cho Thường Tận, khiến nàng rất an tâm. Trước giờ nàng chưa từng hoài nghi khả năng của Ninh Tư, vì vậy cũng chẳng có chút đề phòng nào. Điều nàng bận tâm lúc này chính là cục diện chưa ổn định ở Thiên giới, thêm nữa ở Ma giới hiện không có người giám sát, rất dễ bị giờ trôi.

Nàng thắt chặt an ninh ở Thiên giới, cho người canh phòng suốt ngày đêm. Thiên lao cũng được gia cố chặt chẽ để không ai có thể thoát ra. Toàn bộ tù nhân của Thiên giới đều bị giam giữ ở đó, ngoại trừ Quang Đại, vì có muốn cũng chẳng ai làm gì được hắn.

Thường Tận giao cho Dạ Khuyết canh giữ ở Thiên giới, còn bản thân thì đem theo Quang Đại trở về Ma giới để chấn chỉnh nội bộ. Nàng mang hắn theo không chỉ vì tin tưởng, mà còn để đề phòng hắn. Một kẻ mạnh như vậy nếu thả ra cho hắn tự do tự tại, không biết hắn sẽ làm nên chuyện gì. Vì vậy giữ hắn lại bên cạnh mình có vẻ là chủ kiến khôn ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nội loạn

Trong thời gian Thường Tận vắng mặt, Ma giới đã trở thành một đồng hồ lớn. Mà nguyên nhân dẫn đến cảnh hỗn loạn nơi đây lại là một kẻ tưởng chừng như đã không còn tồn tại: Tiết Kiên. Khi Huyết Vũ còn tại thế, Tiết Kiên chính là thuộc hạ thân tín của ông. Những tưởng hắn đã bỏ mạng trong cuộc chiến năm trăm năm trước, nhưng không hiểu vì sao hắn lại đột ngột xuất hiện trở lại, làm rối loạn lòng quân.

Hắn chính là tác giả của những câu chuyện thêu dệt về Thường Tận lan truyền trong khắp Ma giới. Mọi người đều cho rằng Thường Tận thiên vị Thiên giới nên không ra tay xử tử những tù nhân bất được. Nàng lẽ ra phải giết bọn họ để rửa hận cho những tộc nhân Ma giới bỏ mạng trong cuộc tàn sát năm trăm năm trước, nhưng việc nàng buông tha cho họ chính là nhát dao đâm ngược lại thân dân của mình.

Toàn thể Ma giới đều cho rằng nàng làm vậy là không xứng đáng với linh hồn của những người đã khuất. Tuy vậy, vẫn có một số người lựa chọn tin tưởng Thường Tận. Bọn họ lập thành một nhóm đối lập phản bác lại ý kiến của phe phái phản loạn do Tiết Kiên đứng đầu.

Thế nhưng đồng bọn của Tiết Kiên vô cùng đông và hung hãn, so với thế lực của phe còn lại thì chính là một trời một vực. Tiết Kiên lợi dụng lòng tin của những tộc nhân kia, đề nghị giải phóng cho toàn bộ tù nhân hơn hai vạn người trong địa lao, nhằm mục đích gia tăng binh lực cho bản thân.

Trong số những người được hắn thả, còn có cả Phi Yến. Sau khi bị Từ Khiết bề cớ rồi tống vào địa lao, Phi Yến đã ôm hận nay lại càng thêm sâu đậm. Nàng ta thề phải khiến cho Thường Tận sống không bằng chết, chịu nỗi đau giày vò cùng cực mỗi ngày như á ta đã phải chịu.

Tiết Kiên giúp nàng ta nấn lại đầu, vốn đã bị gãy khớp cổ trông vô cùng dị dạng. Hai người đều có dung mạo xấu xí như nhau, lại có cùng mục tiêu, nên lại càng dễ dàng trở thành cộng sự. Một kẻ làm lung lạc lòng dân, một kẻ điều binh khiển tướng.

Vì vậy Phi Yến một lòng xin được giúp sức cho Tiết Kiên hoàn thành nghiệp lớn, trở thành thủ vệ thân tín bên cạnh hắn. Nàng ta còn mạnh dạn gọi hắn là Tân Ma tôn. Những người khác được cứu ra từ địa lao thấy vậy cũng đồng loạt hô vang:

- Ma tôn vạn tuế!

Tiết Kiên cười lớn sáng khoái vang vọng cả một vùng trời. Hắn đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi, nằm gai nếm mật, chịu đủ nỗi đau giày vò thể xác, ôm giấc mộng bá vương.

Hắn sai người tổng cổ tất cả những người ủng hộ Thường Tận vào đại lao. Hai bên đánh nhau sứt đầu mẻ trán, thương vong nhiều không đếm xuể.

Khi Thường Tận trở về, đã là ngày thứ tư giữa trận chiến nội bộ khốc liệt ấy. Nàng vô cùng phẫn nộ khi chứng kiến thân dân của mình chém giết lẫn nhau. Vốn dĩ đồng lòng chống ngoại địch mới là điều họ cần làm, vậy mà lại vì tư lợi cá nhân gây nên cảnh gió tanh mưa máu.

Giữa khung cảnh chém giết điên cuồng ấy, Thường Tận xuất hiện cùng một con đại địa chấn, kéo theo con gió lớn khiến cho toàn bộ tộc nhân phải dừng việc đang làm lại, cố gắng trụ vững tại chỗ để không bị thổi bay đi mất.

Thường Tận đáp xuống một đỉnh núi, giọng nói đánh thép vang vọng cả một vùng trời:

- Ai là kẻ cầm đầu? Mau bước ra đây.

Tiết Kiên băng qua dòng người, bay đến trước mặt Thường Tận.

- Ngươi không làm tròn chức trách của một Ma tôn, đáng bị phế truất. Hôm nay ta tuyên bố, tước bỏ ngôi vị của ngươi. Từ nay không được phép bén mảng đến Ma giới một bước.

Thường Tận bật cười ha hả như vừa nghe được một câu chuyện cười:

- Một kẻ vô danh tiểu tốt như ngươi, lấy tư cách gì để đứng đây tước bỏ ngôi vị của ta?

- Có lẽ ngươi không biết, ta đã được toàn bộ Ma tộc tôn lên làm Tân Ma tôn, vì vậy luận về tư cách, dĩ nhiên là ta có.

- Vậy sao? – Thường Tận nhếch mép cười, đoạn quay về phía Ma tộc đứng bên dưới – Vậy các ngươi nói xem, các ngươi là toàn bộ ủng hộ hắn sao?

Những người theo phe đối lập la lớn lên:

- Không đúng! Chúng ta không hề ủng hộ tên phản tặc này.

- Ô, ngươi nghe thấy chưa? – Thường Tận nói – Làm gì có chuyện được tôn lên làm Tân Ma tôn như ngươi nói.

Ở bên dưới bắt đầu lao xao. Những người theo phe Tiết Kiên liền hô vang:

- Tân Ma tôn vạn tuế! Đề nghị Trương Thường Tận thoái vị!

- Kẻ đứng cạnh người không phải là người của Thiên giới sao? Người định bắt tay với chúng để tiêu diệt chúng ta đúng không? – Phi Yến ở trong đám đông cũng lên tiếng gây nhiễu loạn.

- Đúng vậy! Thoái vị đi! Đồ cầu kết với ngoại tộc!

Hai bên cố gắng đấu khẩu với nhau, sau đó lại xông vào xô xát. Thường Tận đưa tay lên ra hiệu dừng lại.

- Đủ rồi, các ngươi cãi nhau thì có ích gì. Như vậy đi, nếu như Tiết Kiên hôm nay có thể đánh thắng ta, thì vị trí Ma tôn này sẽ thuộc về hắn. – Thường Tận đề nghị, kèm theo một nụ cười thật tươi.

...

Bên hồ nước trước cửa Thượng Môn điện, Dạ Khuyết đang nhàn nhã ngồi câu cá. Đây là thú vui tao nhã mới của hắn dạo gần đây. Cũng có lẽ hắn cảm thấy mình đã già, vì vậy nên càng thích sự yên tĩnh, mà câu cá lại là phương pháp tốt nhất để tĩnh tâm.

Đột nhiên cần câu rung lên một cái, Dạ Khuyết cảm thấy phen này chắc chắn sẽ là một con cá to. Hắn mừng rỡ nắm chặt cần câu bằng hai tay, chuẩn bị kéo lên thật mạnh thì đột nhiên có cái gì đó bám vào chân khiến hắn giật thót tim, đánh rơi cả cần câu lẫn cá vào trong nước.

Giọng cười trong trẻo phía sau vang lên bất ngờ ánh mắt như lửa của Dạ Khuyết thì chuyển thành tiếng khóc ré lên, khiến cho hắn phải hạ giọng dỗ dành:

- Bình An ngoan, đừng khóc nữa. Ta còn chưa la rầy sao đột nhiên lại như vậy?

Đứa bé vẫn chưa thôi khóc. Dạ Khuyết lại tiếp:

- Chẳng phải con đang học với Lạc tiên sao? Đã xong chưa mà lại chạy ra đây?

Đứa bé quệt nước mũi đáp:

- Con học xong lâu rồi, đang tìm Tiên nữ tỷ tỷ nhưng không thấy đâu cả. Chị ấy đã hứa sẽ làm bánh ngọt cho con ăn.

Dạ Khuyết véo mũi Bình An:

- Ấy da đứa bé này, không thể sống thiếu Thường Tận được sao? Ta nói con nghe, Tiên nữ tỷ tỷ có công chuyện cần phải đi. Con mau về phòng tắm rửa thay đồ, chiều ta sẽ làm bánh cho con ăn. Có được không?

Bình An lắc đầu nguầy nguậy:

- Không, con chỉ thích ăn bánh của Tiên nữ tỷ tỷ thôi.

- Đúng thật là cứng đầu. Vậy thì đợi thêm vài ngày đi. Lần này tỷ ấy đi sẽ lâu đấy.

Bình An khẽ gật đầu, mặt buồn rười rượi. Vốn tưởng lại có thể ăn bánh do Thường Tận làm nhưng lại không có cơ hội.

Đột nhiên một tên Âm binh hốt hơ hốt hải chạy vào thông báo:

- Không xong rồi, Dạ Khuyết đại nhân!

- Có chuyện gì?

- Toàn bộ tù nhân đã biến mất rồi!

- Ngươi vừa nói gì?

Dạ Khuyết hốt hoảng chạy ngay đến Thiên lao thì quả thật đã chẳng còn Tiên nhân nào bị giam giữ ở đây. Xem ra lính gác ngục đã bị ra tay một cách thần không biết quỷ không hay, hiện trường thậm chí còn chẳng có dấu hiệu xô xát nào.

“Đành rằng bọn chúng có thể ra tay với cai ngục, nhưng bên ngoài còn nhiều lớp canh giữ như vậy, chúng đã thoát đi bằng cách nào?”, Dạ Khuyết vò đầu bứt tóc suy nghĩ, nhưng vẫn không tìm ra đáp án, “Không ngờ một người am hiểu như ta cũng có ngày hôm nay.”

...

Quay trở lại cuộc chiến ở Ma giới, sau khi Thường Tận tuyên bố thách đấu, Tiết Kiên liền đắc ý cười lớn. Hắn đã đợi ngày này rất lâu rồi, cũng đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng. Năm gai nếm mật, khổ công tập luyện, chính là để đợi đến ngày hôm nay. Hơn nữa, hắn đã an bài cho Phi Yến sắp đặt ám khí để giúp hắn dễ dàng hạ bệ Thường Tận mà không tốn nhiều công sức.

Tiết Kiên rút từ trong người ra thanh kiếm Trường Sinh dài mười tấc, phủ đầy sát khí. Màu sắc đen trầm của chuôi kiếm phảng phất màu đỏ của máu tươi tanh nồng hôi thối. So với Thương kiếm của Thường Tận, xem ra còn nồng nặc mùi chết chóc hơn.

Trong suốt năm trăm năm này, hắn đã giết không ít người, oán khí bốc ra ngùn ngụt. Cũng đúng thôi, để có được sức mạnh ngang ngửa với Thường Tận, hắn đã trả giá không ít, thậm chí bán linh hồn cho quỷ dữ để đổi lấy vinh quang nhất thời.

Tiết Kiên xuất chiêu đầu tiên, tấn công liên tục cả hai bên tả hữu, nhưng Thường Tận có thể dễ dàng hóa giải chỉ bằng một cái lách người. Hắn lại tiếp tục xông tới, mũi kiếm sắc lẹm chọc vào mắt nàng. Thường Tận nhẹ nhàng xoay người chín mươi độ, trực tiếp nắm lấy chuôi kiếm của hắn, dùng lực vô cùng lớn. Nàng chẳng cần di chuyển nhiều nhưng vẫn dễ dàng chiếm thế thượng phong.

Mũi kiếm nằm trong tay hắn đột ngột chạy ngược về đâm vào cổ hắn. Máu ở cổ hắn chảy ra rùng rùng nhưng hắn lại chẳng thấy đau đớn gì. Hắn rút kiếm ra, tiếp tục nhắm hướng Thường Tận mà tiến tới. Từng chiêu thức mà Thường Tận dùng nhìn thì có vẻ vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại chứa đựng uy lực vô cùng lớn. Nàng chẳng cần di chuyển nhiều nhưng vẫn dễ dàng chiếm thế thượng phong.

Trái lại, Tiết Kiên càng đánh càng lộ vẻ thất thế. Mặt hắn đỏ lên như gấc, hai mắt long sòng sọc, chỉ chực ăn tươi nuốt sống Thường Tận. Kiếm của hắn chưa chạm vào Thường Tận được chút nào mà hắn đã nhận rất nhiều nhát chém từ nàng.

Tuy vậy, đối với hắn những vết thương thể xác này chẳng đáng là bao. Hắn cảm giác Thường Tận vẫn đang nhường hắn vì nãy giờ nàng chưa dùng đến bao nhiêu linh lực cả. Nếu như nàng thực sự dùng năm phần nội lực của mình, thì Tiết có thể sẽ không trụ nổi quá ba chiêu.

Tiết Kiên nháy mắt ra hiệu cho Phi Yến ở dưới. Nàng ta biết được đã đến lúc tung tuyệt chiêu. Cái nháy mắt đó không lọt qua được nhãn quang của Thường Tận. Nàng khẽ liếc Quang Đại một cái, hắn liền lập tức hiểu ý nàng.

Quang Đại rời khỏi chỗ đứng, lén bám theo Phi Yến. Nàng ta đi đến một chỗ khuất, âm thầm thi triển pháp thuật gì đó, nhìn qua có vẻ là một thứ phù chú hắc ám. Phi Yến lấy ra một chiếc vòng tay bằng hắc thạch, rồi bắt đầu niệm chú.

Bỗng chốc xung quanh mây đen kéo đến vần vũ khắp trời. Gió nổi lên và mưa bắt đầu nặng hạt. Quang Đại đứng ở bên quan sát vẫn không hiểu nàng ta định làm gì. Đột nhiên Thường Tận cảm thấy đầu óc choáng váng, quang cảnh xung quanh trở nên mờ ảo lạ thường.

Chiếc vòng trong tay nàng nhấp nháy liên tục. Thương kiếm trong tay nàng rơi xuống đánh choang một cái. Thế giới trước mặt nàng nghiêng dần rồi trở

nên mờ ảo.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Dẹp loạn

Thường Tận ngã xuống ôm lấy đầu, vùng vẫy đau đớn. Tiết Kiên nhân cơ hội đó chạy đến toan đâm nàng một nhát thì Thương kiếm của nàng đột nhiên bay lên cản phá nhát đâm của hắn. Quang Đại lúc này mới nhận ra ý đồ của Phi Yến liền phóng thanh kiếm của mình xuống xuyên thẳng qua đầu ả.

Phi Yến chết ngay lập tức không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình. Quang Đại thu lại chiếc vòng hắc thạch trong tay ả, chạy đến cạnh Thường Tận. Hắn đỡ nàng dậy, lo lắng hỏi:

- Ngươi không sao chứ?

Thường Tận lắc đầu, trong phút chốc lấy lại thăng bằng. Nàng lướt đến bên cạnh Tiết Kiên như một con gió, nhẹ nhàng thì thầm vào tai hắn:

- Trò chơi đến đây là kết thúc.

Rồi dùng tay bẻ đầu hắn một cái. Thân thể của Tiết Kiên ngã gục xuống trước đôi mắt thất kinh của toàn bộ người có mặt ở đó. Nàng cầm cái đầu của Tiết Kiên trong tay, giơ cao lên trời:

- Còn có ai muốn trở thành Ma tôn nữa? Ta sẽ cho các ngươi cơ hội.

Dòng người ở bên dưới lúc này còn như con hổ đói thì bây giờ lại chùn bước như rắn mất đầu. Những người ủng hộ Thường Tận liền vỗ tay tán dương không ngớt:

- Đánh hay lắm!

Những kẻ phản tặc sợ hãi quỳ rạp xuống:

- Xin Ma tôn tha mạng!

- Những kẻ phản tặc này cần phải bị giết sạch! – Nhiều người kiến nghị.

Thường Tận khoát tay ra lệnh cho mọi người trật tự:

- Những người làm phản hôm nay ta sẽ không truy cứu, bởi các ngươi cũng chỉ bị người khác lợi dụng mà thôi. Nhưng có tội thì phải chịu phạt. Trong những ngày tới, ta ra lệnh cho các ngươi tu sửa lại Ma giới, khôi phục lại hiện trạng ban đầu. Vài ngày sau ta sẽ kiểm tra, nếu không làm tốt thì công địa lao luôn rộng mở chào đón các ngươi.

- Đa tạ Ma tôn tha mạng!

Thường Tận lệnh cho toàn bộ tộc nhân giải tán, rồi cùng Quang Đại trở về Thiên cung. Chưa về đến cổng nàng đã đột nhiên khuy xuống, máu từ cổ họng phun ra dữ dội. Quang Đại hốt hoảng chạy lại đỡ nàng dậy.

- Ngươi không sao chứ? Chuyện này là sao?

Thường Tận khoát tay, tỏ vẻ không sao. Nàng đáp:

- Lúc này khi đang giao chiến, chẳng hiểu sao chiếc vòng trên tay ta đột nhiên biến động dữ dội, như thể muốn hút cạn nguyên khí của ta. Ta đoán là do Phi Yến giờ trở đúng không?

- Quả thực như vậy. À đúng rồi – Hắn rút chiếc vòng màu đen trong túi áo ra – Cái này là ta lấy được từ người ả ta. Cũng may ta kịp thời chặn ả lại, nếu không e là chuyện lớn đã xảy ra.

- Cảm ơn ngươi. Ta đoán đây là chiếc vòng của Huyết Vân. Nó với chiếc vòng của ta có lẽ là một cặp.

- Huyết Vân... là ai?

- Là em trai ta – Nàng đáp – Đệ ấy đã chết rồi. Không hiểu sao Tiết Kiên lại lấy được chiếc vòng này. Đợi ta hỏi Dạ Khuyết, có thể hắn biết ẩn tình gì đó.

Nàng chưa dứt lời thì Dạ Khuyết đã hốt hơ hốt hải từ trong chạy ra:

- Ma tôn, sao giờ này người mới trở về?
- Có chuyện gì sao?
- Có chuyện lớn rồi. – Dạ Khuyết đáp.

Ba người lập tức đến Thiên lao xem xét. Cả Thường Tận lẫn Quang Đại đều vô cùng sửng sốt.

- Hơn hai vạn tù nhân, sao có thể dễ dàng thoát được? – Thường Tận nói – Trừ khi...
- Trừ khi có nội ứng – Quang Đại tiếp lời.

Thường Tận gật đầu đồng tình:

- Đúng vậy.

Dạ Khuyết vô cùng bất ngờ:

- Toàn bộ lính canh giữ đều là người của Ma tộc, sao có thể chứa nội ứng?
- Người của Ma tộc cũng có thể bị mua chuộc. – Quang Đại đáp.
- Mau giải tất cả lính canh ngục ngày hôm đó tới đây. – Thường Tận ra lệnh.

Hơn mười người canh giữ trước Thiên lao bị đưa tới trước mặt nàng. Ai nấy đều sợ hãi cầu khẩn:

- Xin Ma tôn tha tội. Chúng thần đã canh giữ rất nghiêm túc, chưa hề lơ là một phút giây nào.
- Các ngươi phát hiện ra người đã biến mất lúc nào? – Thường Tận hỏi.
- Buổi chiều người hầu mang đồ ăn vào cho họ thì mới phát hiện ra. – Một người trong đám lí nhí lên tiếng.
- Nếu vậy thì đã biến mất từ trước đó rồi. Sao các người lại có thể không nhận ra bất cứ động tĩnh nào chứ?
- Xin Ma tôn minh xét, chúng thần ở đó cả ngày lẫn đêm, không hề thấy người nào bước ra.

Thường Tận gõ gõ ngón tay trên thành ghế, đầu óc miên man suy nghĩ. Sau đó nàng lại hỏi:

- Buổi sáng có chuyện gì bất thường không?

Một kẻ trong đám dường như nhớ ra gì đó:

- Chuyện bất thường thì không có. Ngoài Dạ Khuyết đại nhân ra, buổi sáng không hề có ai đếm thăm tù nhân.
- Ngươi nói cái gì? – Dạ Khuyết bất ngờ hỏi lớn – Ta đến Thiên lao lúc nào?
- Dạ Khuyết đại nhân... chúng ta toàn bộ mười người đều nhìn thấy ngài.
- Đúng, đúng vậy. – Cả đám đồng thanh.

Thường Tận nhìn Dạ Khuyết, giọng hồ nghi hỏi:

- Ngươi đến Thiên lao làm gì?
- Ta không có! – Dạ Khuyết kiên quyết chối bỏ.
- Bọn họ đều nhìn thấy ngươi. Ngươi định giải thích sao đây?
- Ngươi đang nghi ngờ ta? Giúp bọn tiên nhân đó ta được gì chứ? – Dạ Khuyết bực bội nói.
- Sao lại không được lợi? Mục đích của ngươi chẳng phải chỉ có Hồng linh thạch thôi ư? Nay nó đã chẳng còn ở chỗ ta, làm sao ta biết được ngươi có vì tư lợi mà làm phản lại ta. – Thường Tận lạnh lùng đáp.

Dạ Khuyết tức giận chỉ tay về phía nàng:

- Ngươi... ngươi đúng là kẻ vô lương tâm. Sao có thể nói ra những lời đó? Ngươi là con gái của Minh Nguyệt, ta nếu vì muốn cứu nàng ấy mà làm hại

đến người thì còn mặt mũi gì gặp lại nàng ấy chứ?

Nói rồi hần phẩy tay bước ra khỏi Thượng Môn điện, hăm hăm bỏ đi. Thường Tận ra lệnh giải mười người cai ngục xuống, tạm thời giam lỏng họ.

- Người cũng lui ra đi. Ta muốn yên tĩnh. – Nàng nói với Quang Đại.

- Ta cho rằng... - Quang Đại cắt lời – Tất cả bọn họ đều đang nói thật.

- Dựa vào đâu mà người lại kết luận như vậy? Giữa Dạ Khuyết và lính canh, có một kẻ đang nói dối.

- Dựa vào trực giác. – Quang Đại đáp.

- Trực giác? – Thường Tận bật cười – Đó là thứ viễn vông nhất mà ta từng biết. Ta đã nhiều lần dùng trực giác để hành động, để rồi bị chính trực giác đó phản bội.

- Cho ta ba ngày. Ta sẽ tìm ra được chứng cứ chứng minh trực giác của mình là đúng.

Thường Tận cười khẩy:

- Thôi được rồi. Tùy ý người vậy.

...

Núi Yên Tử vào mùa xuân hoa ban đỏ nở rộ một góc rừng. Linh khí phủ dày đặc khắp đất trời, tạo nên một màn sương mờ mờ ảo ảo, nhìn từ xa như bức tranh sơn dầu chấm phá dịu dàng.

Bên trong một hang động nằm sâu trong vách núi, ánh nến dần được thắp lên. Hơn hai vạn người chen chúc nói chuyện rì rầm không ngớt. Bích Ngọc ngồi tựa đầu vào vách tường, tay đặt lên chiếc giường bằng gỗ. Từ Khiết đang nằm ngủ, đột nhiên nàng đứng phắt dậy:

- Các người bớt lời đi được không? Các người không thấy phiền nhưng ta thấy rất phiền!

Toàn bộ Tiên nhân ở đó trong phút chốc liền im phăng phắc. Một người trong đám lên tiếng:

- Xin Thái tử phi thứ lỗi. Là chúng thần quá ồn ào rồi. Cũng biết rằng đây là nơi người cùng Thái tử tịnh dưỡng điều trị, nhưng ngoài nơi này ra, chúng thần cũng chẳng biết đi đâu nữa.

Bích Ngọc cảm thấy vừa rồi cũng hơi thất thố nên dịu giọng xuống:

- Thôi được rồi, các người giữ trật tự chút là được.

Nàng bỏ lại tất cả mọi người, đi ra khỏi động để hít chút không khí trong lành. Tuy ngọn núi Yên Tử này chứa nhiều linh khí, nhưng so với Thiên giới vẫn không thể bì được. Một cái động bé xíu lại chứa nhiều người như vậy, không tránh khỏi có chút ngột thở.

Vốn đã bức bối trong người, nay lại có thêm những phiền toái khác, khiến cho tâm tình của Bích Ngọc trở nên khó chịu. Nàng một mình đứng dưới gốc một cây hoa ban, khẽ nhặt lá và cánh hoa, rồi bắt đầu xé một cách vô thức. Một cánh hoa xé thành nhiều mảnh, một cánh, rồi nhiều cánh. Không biết nàng đã vô nát bao nhiêu cánh hoa nữa, cho đến khi cha nàng cất tiếng gọi:

- Bích Ngọc, con đang làm gì ở đây?

Bích Ngọc ngẩng đầu lên, lười biếng đáp lại:

- Con cũng chẳng biết mình đang làm gì nữa. Con cảm thấy đầu óc trống rỗng, vô định không mục đích. Con không biết bao giờ Từ Khiết mới tỉnh lại, cũng không biết phải làm sao để đánh thức chàng.

Thủy thần chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nàng, mắt nhìn xa xăm:

- Cuộc sống này vốn là như vậy. Hiện giờ tuy con cảm thấy mất phương hướng, không biết mình đang tồn tại vì lý do gì. Có điều, sau này con sẽ biết như vậy là tốt nhất. Không phương hướng chính là phương hướng tốt nhất. Không tham vọng sẽ bớt khổ đau. Con chỉ cần cứ như vậy, bình thản mà sống nốt những ngày tháng còn lại, đừng dấn thân vào những ân oán thị phi giữa các giới.

- Nhưng mà phụ thân... - Bích Ngọc đáp – Lần này con muốn giúp Thiên đế trừ khử nữ nhân điên cuồng kia. Vì ả mà con phải sống những tháng ngày như địa ngục, nếu con cứ vậy mà bỏ qua cho ả, thì thật uổng phí cái danh phận Thái tử phi này.

Thủy thần lắc đầu:

- Những chuyện tranh đấu này, cứ để Thiên đế và chúng ta giải quyết. Con đứng ngoài cuộc là được rồi.

- Việc này con đã quyết, xin phụ thân hãy thành toàn. – Bích Ngọc kiên định trả lời.

Thủy thần lắc đầu bất lực. Đứa con gái mà ông nuôi nấng từ nhỏ đến lớn, dường như chưa bao giờ quyết tâm đến vậy. E rằng ông có muốn cũng chẳng can được.

Hoa ban đỏ tiếp tục rơi rụng, phủ đỏ cả tóc và y phục của hai người. Màu đỏ tươi của hạnh phúc hay là màu đỏ của máu?

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Kẻ đeo mặt nạ

Ninh Tư vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Đạo gần đây tâm tình hẳn có vẻ tốt. Có lẽ vì mọi chuyện trở nên thuận lợi nên hẳn chẳng còn vướng bận gì mà say sưa chè chén rượu thịt. Tuy nói vậy nhưng cho dù có nhiều chuyện phiền nào đi chăng nữa thì hẳn cũng vẫn có thể nhậu nhẹt quên ngày tháng.

Uống rượu xong hẳn ngủ say như chết, mặc kệ những vũ công xinh đẹp đang tìm cách lấy lòng hẳn, hi vọng có một tia cơ hội lọt vào mắt xanh chàng Quý vương kế nhiệm lăng tẩm phong trần này. Mỹ nữ bên cạnh hẳn nhiều không đếm xuể là vậy, nhưng Ninh Tư chẳng mấy may chú ý đến bất kì người nào.

Trên đời này hẳn ghét nhất, chính là bộ dạng mê mèm yếu điệu của những nữ nhân suốt ngày ăn vận lòe loẹt, trang điểm quá trớn. Ngoài Huyết Vân quá cổ ra, trước giờ hẳn chưa từng động lòng với ai.

Có một đạo cha hẳn vì muốn ngầm theo dõi nhất cử nhất động của Ninh Tư mà âm thầm chỉ đạo một nữ nhân tìm cách tiếp cận hẳn. Nữ nhân này so ra cũng thuộc dạng quốc sắc thiên hương, nhan sắc khó ai bì kịp, tưởng chừng sẽ dễ dàng mê hoặc được Ninh Tư, nhưng cuối cùng lại bị hẳn dọa cho bỏ chạy mất mặt.

Lúc đó phụ thân hẳn ôm một bụng tức, cho rằng con trai mình quả là cao tay, trình độ cảnh giác cao thâm đến mức mỹ nhân kế cũng không làm gì được mà không hề biết rằng, kẻ không thành vì không hiểu rõ sở thích của đối tượng.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Hẳn ăn uống no say liền chợp mắt một lúc, khi tỉnh dậy thì đã mười ngày trôi qua. Trong những ngày này, hẳn lại nhìn thấy cổ nhân, một người mà hẳn vĩnh viễn không quên được. Chẳng hiểu vì sao đạo gần đây hẳn lại càng nhìn thấy Huyết Vân nhiều hơn.

“Người ta nói, thường xuyên gặp người đã khuất nghĩa là bản thân cũng sắp được hội ngộ với họ. Huyết Vân, phải chăng người đang trên đường đến đón ta?”, Ninh Tư trầm nghĩ.

Lúc mở mắt ra, hẳn thấy đầu mình vô cùng choáng váng. Xung quanh đến một ngọn đèn cũng chả có.

“Chết tiệt!”, hẳn nghĩ, “Lũ người hầu này thật lười biếng. Lại để ta phải tự đi thắp đèn rồi.”

Hẳn lồm cồm bò dậy, lợ mọ trong bóng tối để tìm nến. Đột nhiên hẳn nghe thấy tiếng rì rầm nói chuyện bên ngoài cửa.

- Người nghe nói gì chưa? Quý vương ra lệnh tháng sau hội ngộ với Thiên đế ở núi Yên Tử để tiến đánh Thiên cung đấy.
- Suyt, nhỏ thôi. Người không biết là chuyện này cần phải giấu Tân Quý Vương à?
- Sợ gì chứ? Tên này mỗi lần say bí tỉ cũng phải ngủ đến nửa tháng là ít, ta còn lạ gì. Yên tâm đi, hẳn không nghe được đâu.
- Dù sao cẩn thận vẫn hơn. Thôi, không nói chuyện phiếm với người nữa, yên lặng canh cửa đi.

Ninh Tư nãy giờ đã nghe được hết cuộc trò chuyện kia. Trong đầu hẳn lóe lên vài tia phần nộ. Thì ra trước giờ hẳn chỉ là một quân vương bù nhìn, bị chơi đùa trong lòng bàn tay của phụ thân mình.

“Phụ thân, người đối xử với ta chẳng khác nào một con rối, ta sẽ cho người thấy, bị rối giật ngược lại dây là như thế nào.”, Ninh Tư nghĩ, tay đã bóp nát chiếc đèn dầu trong tay từ lúc nào không hay.

...

Thường Tận nhận được thư báo của Ninh Tư, kể rõ tất cả những gì chàng thám thính được về kế hoạch của Thiên đế. Ngay cả việc bọn họ đang trú ẩn ở núi Yên Tử, cũng đã bị bại lộ. Thường Tận bình tĩnh xoay xoay mẩu giấy trong tay, ngọn lửa nằng biến ra từ từ tiêu rụi nó thành tro bụi. Nàng viết thư hồi âm cho Ninh Tư, nội dung chỉ vồn vện: “Hãy tỏ ra như chưa biết gì.”

Nàng đứng dậy, khẽ bước ra khỏi phòng. Ngọn gió từ đầu thổi đến khiến đuôi tóc nàng tung bay như dải lụa. Nàng sải bước về phía cuối hành lang, theo thói quen tiến về Ninh Dương điện. Ở góc kia của con đường, Quang Đại đang đi về hướng Thượng Hoa điện ở bên phải. Đường như bị khuất tầm nhìn của những tán cây nên hẳn không nhìn thấy nàng, cứ tiến về phía trước.

Thường Tận cũng không quan tâm lắm. Nàng vẫn đều đều bước tiếp. Đến trước cây đào ngoài hiên Ninh Dương điện, nàng ngạc nhiên khi thấy Quang Đại ngồi ở đó, tay cầm một thanh sáo trúc, say sưa thổi một bài buồn da diết. Cánh hoa đào phảng phất trong gió chạm vào khuôn mặt đẹp như tạc của hắn.

Nàng chợt khựng lại giây lát, khúc nhạc này thật quá đỗi quen thuộc, dù chưa từng nghe nó trước đây nhưng chẳng hiểu sao lại bắt gặp thấy đau lòng. Khúc nhạc vừa dứt, Thường Tận như sực tỉnh từ trong giấc mộng. Quang Đại cất tiếng nói trầm ấm:

- Khúc nhạc hay quá sao?

Thường Tận quay mặt đi, vội lau đi những giọt nước mắt. Đoạn nàng quay lại, một mực chối bay chối biến:

- Dở tệ. Ta chưa từng nghe khúc nhạc nào què quặt đến vậy.

Quang Đại nhếch môi mỉm cười. Thường Tận lại nói tiếp:

- À đúng rồi. Lúc này ta thấy người đi về phía Thượng Hoa điện, sao thoát cái đã ngồi ở đây rồi?

- Thượng Hoa điện? Cung điện của Thiên hậu sao? – Quang Đại tỏ vẻ ngạc nhiên - Ta tới đó làm gì chứ? Sáng giờ ta vẫn ngồi ở đây. Người thấy đấy, ta đang bận luyện sáo.

- Không thể nào... Ta mới gặp người ở ngoài kia mà...

Một tia sáng lóe lên trong đầu của hai người. Họ dường như đã nhận ra điều gì đó bất thường.

Đêm hôm đó, lệnh triệu tập được phát đi. Toàn bộ Thiên cung bị bao phủ bởi một lớp kết giới do Thường Tận tạo ra. Nội bất xuất, ngoại bất nhập là mục tiêu của nàng. Thường Tận lệnh cho toàn bộ những người đang có mặt ở Thiên cung tập trung tại Thượng Môn điện, không ai được phép vắng mặt.

Người người ùn đến đó, tranh thủ bàn tán lao xao. Thường Tận ngồi chễm chệ trên Bảo tọa, tay cầm ly rượu nhạt, mắt nhìn lơ đãng xung quanh. Bên dưới vẫn tiếp tục suy đoán mục đích của buổi họp khẩn ngày hôm nay nhưng Thường Tận dường như không có ý định tiết lộ.

Nàng vẫn ngồi đó, hai mắt vô hồn, môi đỏ khẽ nhấp chút rượu còn lại trong ly. Khi nàng trở mình ngồi ngay ngắn lại, mọi người ngay lập tức im bật, ánh mắt đổ dồn về phía nàng. Thường Tận cất giọng nói phá vỡ bầu không khí yên tĩnh:

- Rót rượu. – Nàng hồ hững nói.

Bên dưới lại thờ dài. Những tướng Thường Tận sẽ bắt đầu đi vào vấn đề nhưng không, chẳng hiểu nàng đang chờ đợi điều gì. Thường Tận tiếp tục uống rượu, ánh mắt dò xét khắp gian phòng.

- Tất cả đều có mặt ở đây chứ? Có ai còn thiếu không? Tắc Sát, ghi tên từng người lại. – Nàng phân phó cho phó tướng hộ vệ.

- Thần tuân lệnh. – Tắc Sát đáp.

Nàng tiếp tục đưa ly rượu trong tay lên, lắc đều và nhâm nhi từng ngụm một cách vô cùng tận hưởng. Không ai hiểu vị Ma tôn của họ đang muốn làm gì.

Bên ngoài điện, Quang Đại bắt đầu cuộc truy lùng của mình. Hắn đi vòng quanh Thiên cung, không chừa lại bất cứ góc ngách nào. Bước chân của hắn nhẹ tựa lông hồng, như có như không, chẳng ai có thể nhận ra hành tung của hắn.

Đó là lý do mà Dạ Khuyết không nhận ra được khi hắn tiến đến bên cạnh. Quang Đại vỗ lên vai hắn một cái. Dạ Khuyết giật mình quay sang:

- Sao người đến mà không nói không rằng gì vậy? Muốn dọa chết ta à?

- Không dám. Chỉ là thói quen của ta thôi. Người có rảnh không? Theo ta đi đánh cờ.

- Chẳng phải đang có cuộc họp khẩn với Ma tôn sao? – Dạ Khuyết ngờ vực hỏi.

- Người cũng biết có cuộc họp đó ư? Vậy có gì giờ này vẫn ở đây?

Dạ Khuyết thờ dài:

- Chẳng phải vì nàng ta nghỉ ngơi ta như một kẻ phản tặc sao? Vậy ta còn đến đó làm gì?

- Vậy được, thế thì đi đánh cờ với ta.

Hai người Dạ Khuyết cùng Quang Đại đi đến một chiếc bàn đá bên bờ hồ, khoan thai đánh cờ. Trong lúc đó, Thường Tận nhận được lời nhắn từ Quang Đại. Nàng nhắm mắt lại, nghe được lời nói của hắn.

“Dạ Khuyết đang đánh cờ cùng ta. Người bắt đầu đi.”

Thường Tận đứng dậy, vươn vai một cái rồi nói:

- Các người ở yên đây, ta ra ngoài một lát rồi quay lại. Bất kì ai cũng không được rời khỏi.

Nói rồi nàng bước ra khỏi Thượng Môn điện, bỏ lại đám người không hiểu sự tình gì đang diễn ra. Nàng đi đến phòng Dạ Khuyết, mạnh dạn đẩy cửa bước vào. Trong phòng tối om không một tia sáng nhưng Thường Tận có thể nhìn rõ như ban ngày.

Nàng nghe thoang thoang có tiếng ai đó trong phòng. Thường Tận lướt đến chiếc giường rộng, cúi người xuống kéo lên một vật thể to lớn từ dưới gầm. Nàng tiện tay rút miếng giẻ lau từ miệng người đó. Hắn thở phào nhẹ nhõm:

- Ta tưởng đã sắp bỏ mạng rồi. May mà người tới kịp. – Dạ Khuyết nói.

- Chuyện gì đã xảy ra? – Thường Tận hỏi.

- Ta không biết. Đang ngồi trong phòng đột nhiên có kẻ đánh lên từ phía sau, trói ta lại như heo rồi còn nhét chiếc giẻ bẩn thỉu này vào miệng ta. Hắn còn tiện tay phong bế mọi huyết đạo trên người ta khiến ta chẳng thể làm gì.

- Người có nhìn thấy mặt hắn không?

- Vì bất ngờ quá nên ta không thấy. Mà này, người coi trói cho ta trước có được không? Tiện thể giúp ta giải phong ấn.

Thường Tận chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp lòi Dạ Khuyết lướt đi như bay ra phía bờ hồ. Quang Đại vẫn đang ở đó đánh cờ cùng với... một Dạ Khuyết khác.

- Cái gì thế này? – Dạ Khuyết lấp bắp – Sao ta lại đang ngồi đánh cờ ở đó? Vậy ta là ai? Đây là đâu?

Người ngồi đối diện Quang Đại đột nhiên xoay người toan bỏ chạy nhưng đã bị Thường Tận nắm lại được. Hắn bắt đầu dĩ đành phải đánh tay đôi với nàng. Thường Tận dễ dàng nắm lấy cổ tay hắn, xoay hắn một vòng trên không trung, rồi cho hắn tiếp đất bằng xương sườn. Nàng lại tiếp tục nâng hắn lên cao, trực tiếp bóp cổ hắn.

- Nói! Người là ai?

Kẻ đó vùng vẫy trong tay nàng, cố gắng dùng tay gỡ ra nhưng bất thành. Mặt hắn tím lịm nhưng vẫn nở nụ cười gian ác. Hắn ngay lập tức biến hình, trong chớp mắt đã biến thành Tử Khiết. Thường Tận giật mình, vô thức nói lỏng tay.

- Người... Sao người lại...

- Bất ngờ lắm chứ gì – Kẻ đó nói – Dù sao chúng ta cũng đã từng là phu thê, mong nàng hãy nương tay rộng lượng.

Thường Tận bất ngờ trong giây lát nhưng ngay lập tức lấy lại cảnh giác. Nàng càng siết chặt hơn.

- Không! Người không phải Tử Khiết. Không lẽ... Người hôm đó đâm ta...

- Đúng vậy – Kẻ kia đáp – Người giết người hôm đó chính là ta, khiến cho người vừa mất mạng vừa mất đi linh thạch. Ha ha ha! Ta nghe nói sau đó người đã ra tay giết Tử Khiết? Quả là một màn kịch thú vị.

Thường Tận không thể tin vào những gì nàng vừa nghe thấy. Hóa ra bấy lâu nay nàng đã hiểu lầm Tử Khiết. Nàng như người mất hồn, thả tay cho con rối kia chạy mất. Cũng may là quanh Thiên cung đã giăng kết giới, lại có Quang Đại ở bên cạnh, tên đó liền bị bắt giam vào Thiên lao.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nhập mộng hoán thực

Thường Tận vì chuyện đó mà mấy ngày tiếp theo mất ăn mất ngủ. Nàng đã nghe mọi chuyện từ con rối kia. Hắn vừa sinh ra đã không có hình dạng nhất định. Hắn có thể biến thành bất cứ thứ gì hắn muốn. Quan trọng là hắn đã giả dạng Tử Khiết, khiến cho Thường Tận một phen chết đi sống lại, thậm chí còn mang một mối hận thù với Tử Khiết.

Hắn còn giả dạng Dạ Khuyết, dễ dàng đột nhập vào Thiên lao, cứu đi tất cả tù nhân ở đó một cách thần không biết quỷ không hay. Hắn cùng với Thiên để nội ứng ngoại hợp, cứu người đi nhẹ nhàng như nhặt một nhành hoa.

Vì nghi ngờ có kẻ giở trò nên Thường Tận đã bàn với Quang Đại để triệu tập mọi người ở Thượng Môn điện rồi ghi tên lại. Nếu như một người cùng lúc

xuất hiện ở buổi họp lại cùng lúc có mặt ở nơi khác, bọn họ sẽ dễ dàng tìm ra.

Con rói kia sợ bị bại lộ nên đã động thủ với Dạ Khuyết, định bụng gây khó khăn cho Thường Tận vì nàng sẽ chỉ có thể tìm thấy một Dạ Khuyết duy nhất. Nhưng sơ hở của hắn chính là không xuất hiện tại buổi họp, nên đã dễ dàng bị vướng vào vòng tình nghi.

...

Núi Yên Tử về đêm vắng lặng đến nín thở. Mọi vật dường như đều chìm vào giấc ngủ sâu. Ngay cả chim chóc muôn thú cũng lặng im thín thít như muốn trả lại về yên tĩnh vốn có cho núi rừng. Hơn hai vạn tiên nhân đều đã say giấc nồng, duy chỉ có một người trần trọc không ngủ được.

Nàng hết xoay bên này lại xoay bên kia, đặt tay lên trán, duỗi thẳng tay bên người, co chân, duỗi chân, ... mãi vẫn không thể chìm vào giấc ngủ. Nàng bật ngồi dậy. Xung quanh dường như chẳng ai để ý đến động tĩnh mà nàng tạo ra.

Bích Ngọc khẽ nhón chân đi ra khỏi phòng, lặng đứng dưới gốc cây hoa ban đỏ. Cái lạnh của đêm luồn vào trong kẻ áo, tạo nên một cảm giác rét run người. Nhưng Bích Ngọc chẳng màng bận tâm, nàng đang thả tâm trí lơ lửng ở một nơi xa xăm, nàng cơ hồ nhớ lại bí thuật mà nàng học được từ mẫu thân trước đây: Thuật Nhập mộng hoán thực.

Chỉ cần nàng thành công bước vào giấc mộng của một người, nàng sẽ có cơ hội thay đổi ký ức của người đó vĩnh viễn. Thế nhưng cái giá phải trả chính là một nửa tuổi thọ của mình. Bích Ngọc trầm nghĩ, nếu có thể đổi lại trái tim của Từ Khiết, thì một nửa tuổi thọ có đáng là chi.

Huống hồ thần tiên trước giờ nếu không có chuyện gì xảy ra thì sẽ sống được bất tử. Mà một nửa của bất tử có lẽ cũng không đến nỗi quá tệ. Cùng lắm nàng sẽ chết đi sau mấy chục ngàn năm, như vậy đối với nàng là đã quá đủ.

Bích Ngọc đắn đo hồi lâu, song vẫn quyết tâm thực hiện kế hoạch. Nhân lúc không ai để ý, nàng đi đến bên giường Từ Khiết. Nàng đặt tay lên trán chàng, bắt đầu đọc chú.

Một lát sau, thân ảnh của Bích Ngọc bị hút vào trong tâm trí chàng. Thoáng chốc Bích Ngọc đã thấy mình xuất hiện ở một nơi xa lạ. Giấc mộng của Từ Khiết có đủ hi vọng ái ố. Hầu hết ký ức của chàng là đều về Thường Tận.

“Thật nực cười”, Bích Ngọc trầm nghĩ, “Hóa ra trong thâm tâm chàng một chút cũng không hề nghĩ đến ta. Nếu đã vậy, chàng đừng trách ta đi đến bước đường hôm nay. Những ký ức này một khi đã xóa, cho dù ta chết đi, cũng sẽ không bao giờ quay trở lại với chàng. Từ nay, Từ Khiết chàng sẽ không còn mộng tưởng đến nữ ma đầu tên Thường Tận nữa.”

Bích Ngọc chấp hai tay lại, niệm một đạo tâm pháp. Phút chốc cuồng phong kéo đến trong giấc mơ của Từ Khiết, cuốn bay đi những mảnh ký ức cả đẹp đẽ lẫn đau đớn của chàng. Mảnh ký ức duy nhất về Thường Tận mà Bích Ngọc chừa lại cho chàng, chính là giây phút Thường Tận đắm Thương kiếm xuyên qua ngực chàng.

Khoảnh khắc đau đớn đó, Bích Ngọc muốn Từ Khiết phải ghi nhớ, để chàng nghĩ rằng Thường Tận chính là kẻ thù không đội trời chung của mình. Ký ức bị xóa xong cũng chính là lúc Bích Ngọc bắt đầu thổ huyết dữ dội và bị đánh bật ra khỏi giấc mộng của Từ Khiết.

Để không làm kinh động đến giấc ngủ của những người khác, nàng ta chẳng dám la lên một tiếng nào, lặng lẽ chạy ra khỏi động, cả cơ thể đổ rạp lên đầu gối. Nàng ôm ngực cố gắng hít thở một cách khó nhọc. Nàng mỉm cười trong khi máu vẫn chảy ròng ròng nơi khoe miệng.

“Thành công rồi. Cuối cùng ta cũng có thể vĩnh viễn khiến chàng quên ả ta.”

Bích Ngọc bật ra những tiếng cười nghe như ai oán, không rõ là đang cười hay đang khóc. Trong đêm tối tịch mịch, một nữ nhân y phục trắng hòa lẫn trong màn tuyết. Hoa ban theo làn gió rơi rụng như những vệt máu nhỏ ra từ người nàng, phủ kín cả một vùng đất.

...

Thường Tận tỉnh dậy sau một cơn ác mộng. Chẳng hiểu sao cơn ác mộng lại kéo đến với nàng như những ngày xưa cũ. Ác mộng triền miên khiến nàng chẳng thể nào chợp mắt. Nàng đã ở đây, trong Ninh Dương điện ba ngày nay rồi. Chưa lúc nào nàng lại nhớ Từ Khiết như bây giờ. Mà đúng hơn là nàng chưa từng thôi nghĩ về chàng.

Trước đây là nghĩ về chàng với oán niệm, còn giờ là với hối hận. Nàng cứ tưởng rằng mình vô cùng thông minh sáng suốt, nhưng đến cuối cùng vẫn làm ra những chuyện khiến bản thân không thể quay đầu. Nàng nhớ Từ Khiết nhưng người đã sớm xa vời. Nàng đã tự tay giết chết Từ Khiết, giết đi tình yêu duy nhất của đời mình.

Nàng không biết nên vui hay nên buồn. Giờ đây nàng đã có tất cả: quyền lực, địa vị, sự kính sợ của người khác, nhưng nàng đã vĩnh viễn mất đi thứ nàng trân quý nhất: tình yêu. Nàng quá tuyệt tình và quá vội vã đẩy Từ Khiết ra khỏi đời mình, nhanh đến mức chẳng còn bất kì dấu vết nào lưu lại, thứ duy nhất nàng còn lại chính là chiếc trầm ngọc bích Từ Khiết đã tặng mình.

Còn nhớ khi ấy nàng đã nói màu của nó y hệt màu mắt của chàng. Càng nhìn nàng lại càng thấy giống. Đôi mắt xanh thăm thẳm của Từ Khiết mỗi lần nhìn nàng đều chứa một vẻ si mê khó tả. Nàng Thường vĩnh mất lên đặc ý mỗi khi chàng nhìn mình bằng ánh mắt đó.

Tuy vậy, những ngày đó đều đã quá xa vời. Nàng nghĩ, có lẽ giờ đây Từ Khiết đã chết. Đứa con của hai người thì không giữ được. Có lẽ giữa nàng và Từ Khiết ngay từ đầu đã định là nghiệt duyên, vốn không nên cố chấp ở bên nhau. Nếu ban đầu không gặp gỡ, có khi nào kết cục đã khác đi?

Nhân một ngày buồn, nàng lúi lắt cả kỷ vật của những người đã khuất ra ngắm. Thì ra còn có thanh Trảm Phách của Thuận Minh ở đây. Suýt nữa nàng đã quên mất sự tồn tại của thanh kiếm này. Từ ngày Thuận Minh ra đi, nó đã luôn được nàng bảo quản cẩn thận.

“Thuận Minh, ngươi xem. Ta đã thay ngươi thực hiện ước mơ”, Thường Tận thủ thi trong khi tỉ mỉ lau chùi cho Trảm Phách.

Đột nhiên cửa phòng mở ra. Quang Đại bước vào kèm theo một câu chào:

- Ngươi đã dậy rồi ư? Hôm nay ta sẽ đưa ngươi đi ăn cái gì đó thật ngon.

Thường Tận không để ý đến hắn, vẫn tiếp tục lau kiếm. Nàng hồ hững đáp:

- Ngươi đường đường là một chiến thần được người người trọng vọng, vậy mà ngay cả chút phép tắc đơn giản cũng chẳng có. Vào phòng nữ nhân cũng không thêm gõ cửa. Ngươi thật quá làm người khác thất vọng.

Quang Đại tiến đến trước mặt nàng, cười giả lả:

- Ngươi cũng được xem là nữ nhân ư? Huống hồ ta thấy ngươi cũng chẳng có quy củ gì, tại sao ta phải giữ lễ với ngươi?

Thường Tận không đáp lại hắn, về mặt tỏ ra dửng dưng.

- Sao, đổi rồi à? – Quang Đại hỏi, về mặt cười cợt.

- Ta không ăn, ngươi đi đi. – Thường Tận đáp, về mặt vẫn không biến sắc.

Quang Đại định rời đi nhưng ánh mắt đột nhiên rơi vào vật trong tay nàng.

- Thứ này chẳng phải là... Trảm Phách kiếm trong truyền thuyết ư?

Thường Tận bật cười:

- Cái gì mà trong truyền thuyết? Nó chỉ là kỷ vật của một người bạn cũ mà thôi, cũng chẳng phải thứ quý giá gì.

- Nếu vậy... có thể cho ta mượn được không?

Nói đoạn Quang Đại đưa tay ra định chụp lấy nhưng Thường Tận đã nhanh chóng lùi lại.

- Nằm mơ đi! – Nàng nói – Mau rời khỏi đi, ta cần yên tĩnh.

Quang Đại bỏ cuộc, gật đầu bước ra khỏi phòng, cũng không quên đóng cửa phòng lại. Thường Tận trầm nghĩ:

“Tên này bữa nay học ai mà lại giỏi thói lưu manh như vậy? Thật chả ra làm sao.”

Quang Đại vẫn không thôi nghĩ về thanh kiếm Trảm Phách kia. Tuy đối với Thường Tận nó chẳng qua chỉ là một kỷ vật, nhưng Quang Đại đã được nghe về uy danh của nó. Sức mạnh của Thanh kiếm không thể xem thường được: Chém người người chết, chém tiên tiên hồn phi phách tán, mãi mãi không siêu sinh.

Quang Đại trở về phòng mình, khẽ rút thanh sáo trúc trong người ra, ngồi vắt vẻo bên cửa sổ thổi một khúc nhạc buồn. Thường Tận đứng ở trong Ninh Dương điện cũng nghe được khúc nhạc đó. Đây là lần thứ hai nó vang lên trong đầu nàng. Mỗi lần như vậy, nàng lại bất giác rơi lệ dù chẳng hiểu tại sao.

Quang Đại vừa thổi sáo vừa hồi tưởng về thời niên thiếu vô lo vô nghĩ của mình. Khi ấy hắn và anh trai mình, Minh Đại vừa được đưa lên Thiên cung làm nhiệm vụ gác cổng. Minh Đại có một niềm yêu thích đặc biệt với âm nhạc, thường hay lên tập thổi sáo vào giờ nghỉ trưa.

Sở thích đó của hắn thường bị đồng môn cười nhạo vì họ cho rằng một võ tướng thì phải có những sở thích mạnh mẽ, oai vệ hơn, chứ mấy thứ nhạc nhĩ nhí đó thì quá là éo lá. Quang Đại vì nghe nhiều lời dị nghị mà cũng trở nên gắt gỏng với anh trai mình, thường xuyên khuyên ngăn hắn từ bỏ thói quen.

Minh Đại vì vậy mà đã không thổi sáo nữa. Hắn lao vào tập luyện điên cuồng. Dù vui hay buồn, dù lòng bình yên hay dậy sóng, việc duy nhất hắn làm là luyện võ. Chẳng bao lâu sau, Minh Đại trở thành cánh tay đắc lực của Thiên đế, nhờ tài năng võ nghệ cùng trí thông minh siêu phàm, hắn một bước trở thành Đại tướng quân thống lĩnh mười hai vạn Thiên binh.

Bất cứ cuộc chiến nào do Minh Đại dẫn đầu, đều đánh nhanh thắng nhanh, tốc độ như vũ bão khiến người người khiếp sợ. Thanh niên ngày thơ ngày nào đã thay da đổi thịt, trở thành một kẻ lãnh khốc vô tình, chỉ biết đến chém giết.

Quang Đại vẫn ở bên cạnh anh trai mình, chấp nhận làm một cái bóng nhỏ bé vô danh vô phận. Tuy rằng thực lực của Quang Đại cũng không thua kém Minh Đại là bao, hắn vẫn không được nhiều người chú ý và cất nhắc.

Quang Đại dường như không mấy hài lòng về sự thay đổi của anh trai mình. Dẫu vậy, hắn vẫn không hề ôm lòng ganh ghét hay đố kỵ. Chỉ là hắn cảm thấy thanh niên ngày này ngày kia vẫn tốt hơn. Có lần hắn nói với Minh Đại:

- Huỳnh dường như đã thay đổi quá nhanh.
- Sao vậy? Có gì không tốt ư? – Minh Đại đáp.

Quang Đại lắc đầu:

- Chỉ là... huynh bây giờ thật sự khiến người ta quan ngại.
- Quan ngại điều gì?
- Đệ cũng không biết nữa. Chỉ là cảm thấy... nội tâm huynh đã trở nên quá chai sạn...

Minh Đại bật cười ha hả:

- Thật nực cười! Trước đây chẳng phải đệ vẫn luôn muốn ta trở nên như thế này sao? Bây giờ lại nói ta chai sạn. Miệng lưỡi thiên hạ thật là lắt léo, ta chẳng biết làm sao mới có thể vừa lòng các người!

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thiếu niên chí

Quang Đại đã rất hối hận. Vào lúc Minh Đại cần sự ủng hộ nhất, chính hắn đã quay lưng lại với anh trai mình, hứa với người ngoài để khiến Minh Đại từ bỏ đam mê của bản thân. Minh Đại nói không sai, bộ dạng của hắn trở nên lãnh khốc như vậy là bởi vì lời ra tiếng vào của những người xung quanh. Quang Đại nghe những lời đó thì không thể nào phản bác lại nữa.

Rất nhiều năm sau đó, và nhiều năm sau đó nữa, Minh Đại giữ vững vị trí Chiến thần cổ đại, danh chấn lẫy lừng. Quang Đại đã không còn nhắc về sở thích xưa cũ của anh trai hắn thêm một lần nào nữa. Hắn lặng lẽ ở bên, chứng kiến mọi bước đi của Minh Đại, những lúc huy hoàng, những lúc thất bại, song đáng về thanh niên vô lo vô nghĩ tiêu dao thối sáo của ngày xưa đã chẳng bao giờ còn hiện hữu nữa.

Hắn đã trở nên thờ ơ với Minh Đại một thời gian, hai người dần trở nên xa cách, như thể chính giữa có một bức tường vô hình ngăn cản, cho đến ngày hắn nhận được tin Minh Đại tử trận trong khi chiến đấu với Quỷ Vương. Hắn có thể tin được không? Điều đó nghe như một tia sét đánh ngang tai. Mà hắn thực sự hi vọng thiên lôi giáng lên đầu hắn còn hơn phải nghe một tin dữ như vậy.

Khi hắn chạy đến nơi, Minh Đại đã hòa lẫn vào trong cát bụi. Hắn đã chẳng thể nhìn thấy Minh Đại lần cuối. Hắn quỳ rạp xuống, gào khóc thảm thiết. Rất nhiều chuyện trong quá khứ tái hiện khiến hắn phát điên. Hắn không thể ngừng trách móc bản thân vì đã đưa anh trai hắn vào bước đường hôm nay.

Hắn cho rằng, nếu ngày đó hắn không ngăn cản sở thích của Minh Đại, thì biết đâu Minh Đại sẽ không trở nên thu mình, xa cách với cả thế giới, biết đâu Minh Đại sẽ không lao vào tập luyện điên cuồng rồi trở thành một Chiến thần khát máu. Nếu vậy thì cuộc chiến khốc liệt với Quỷ Vương cũng không diễn ra và anh trai hắn cũng không phải chết.

Từ đó, cứ hễ có thời gian rảnh là Quang Đại lại tập thổi sáo. Mà từ đầu đến cuối hắn chỉ thổi được một khúc: Thiếu niên chí. Tiết tấu của bài hát như một câu chuyện kể về sự trưởng thành của một chàng trai cô độc. Hắn tấu bài này không phải vì có sự yêu thích đặc biệt, mà bởi đó là khúc nhạc duy nhất mà hắn nhớ được trong những lần nghe Minh Đại thổi trước đây.

Khúc hát vốn rất vui tươi nhưng nghe thật âm trầm qua bàn tay của Quang Đại. Khúc nhạc nghe như tiếng khóc rên rỉ giữa đêm khuya thanh vắng, thường xuyên cất lên ở Thiên cung đến mức toàn bộ Tiên nhân đều trở nên ám ảnh. Sau này khi đã quen với sự hiện hữu của nó, bọn họ đã thôi không còn để ý nữa.

Một ngày nọ, Quang Đại tình cờ nghe được cuộc đối thoại giữa Thiên đế với tân Đại tướng quân Trần Luân. Thiên đế đã nói rất rõ, hắn cần một Đại tướng quân trung thành tận tụy, và đặc biệt là khiêm tốn. Mà khiêm tốn có nghĩa là gì? Chính là không được tài năng hơn Thiên đế, cũng không được phép uy danh hơn Thiên đế.

Thật nực cười, cuối cùng thì Quang Đại cũng đã hiểu, lý do vì sao anh trai mình chết. Hắn có lỗi một, nhưng Thiên đế lại có lỗi mười. Hắn bất quá cũng chỉ là vô tình, nhưng Thiên đế lại là cố ý. Đây là hai phạm trù đối lập hoàn toàn. Nếu như hắn đã không thể tha thứ cho bản thân, thì Thiên đế hẳn lại càng không thể dung thứ.

Vì vậy, tuy ngoài mặt Quang Đại vẫn cúc cung tận tụy, nhưng trong lòng đã tàn úa từ lâu. Hắn không ngừng suy tính, tìm cách lật đổ Thiên đế. Trong lúc nguy khốn đó, sự xuất hiện của Thường Tận như một tia sáng cứu rỗi cuộc đời hắn. Hắn sẽ lợi dụng năng, biến đôi tay của Thường Tận thành vũ khí đắc lực của bản thân để báo thù cho anh trai hắn.

...

Núi Yên Tử bao mùa hoa nở lại tàn, thế nhưng Tử Khiết vẫn chưa hề tỉnh lại. Ngày ngày bên ngoài động hàng ngàn Tiên nhân vẫn kiên trì luyện tập công pháp, mong một ngày không xa trở lại phục thù, tiêu diệt Thường Tận, chiếm lại Thiên cung.

Bên trong động, một mình Bích Ngọc ngồi trước bàn trang điểm, nét mặt trông thật khó coi. Bàn tay nàng run run đưa lên mặt, rồi đột nhiên giật mình thét lên:

“Không, không thể như vậy!”

Người hầu của nàng ta vội vàng chạy vào, hốt hoảng hỏi:

- Thái tử phi, người sao... vậy? – Lời nói bị đứt đoạn khi nàng ta nhìn thấy khuôn mặt của Bích Ngọc, hơi thở gấp gấp xen chút sợ hãi. – Mặt người... bị làm sao vậy?

Bích Ngọc dùng hai tay che mặt, bật khóc nức nở.

- Ta tưởng rằng cái giá phải trả chỉ là giảm bớt tuổi thọ, không ngờ ngay cả nhan sắc cũng già đi một nửa. Khuôn mặt như thế này... còn gọi gì là thái tử phi nữa? Chẳng khác gì một bà lão xấu xí!

Người hầu kia quỳ xuống bên cạnh an ủi:

- Thái tử phi đừng lo lắng. Chúng ta là thần tiên, chỉ cần dùng phép thuật biến hình trở lại không phải là được rồi sao?

Bích Ngọc lắc đầu:

- Cái này không giống. Ta đã thử dùng phép nhưng chẳng hề có tác dụng.

Nói rồi Bích Ngọc lại tiếp tục òa khóc dữ dội.

- Thái tử phi, người đừng hoảng. Thần có cách giúp người hồi phục lại nhan sắc như xưa.

- Cách gì? Nói đi! – Bích Ngọc sốt sắng.

- Có điều... Cách này đòi hỏi một chút nhẫn... .

- Nhẫn nại ư? Mất bao lâu cũng được. Ta nguyện ý.

- Không phải nhẫn nại. Mà là... nhẫn tâm. Cách đó chính là... - Hầu nữ nói thầm vào tai Bích Ngọc – tìm những nữ tử trẻ đẹp khác, lấy da mặt của họ để thay cho da của người.

- Người nói cái gì? – Bích Ngọc quát lên – Việc độc ác như vậy mà người cũng xúi ta làm ư? Hà Văn người... không ngờ lại nghĩ ra được chủ ý ti tiện như vậy!

Hà Văn vội vã phân bua:

- Xin tiểu thư minh xét. Nô tì chỉ muốn giúp người thôi. Người nghĩ mà xem, đến lúc Thái tử tỉnh dậy, nếu nhìn thấy nhan sắc của người thế này, liệu có còn chút tình cảm nào không? Thái tử phi, mong người hãy lấy đại cục làm trọng. Một vài sinh mạng phạm trần nhỏ bé, sao có thể so bì với nhan sắc của người.

Những lời nói nhẫn tâm của Hà Văn đã phần nào lay động tâm can Bích Ngọc. So với việc bị Tử Khiết hắt hủi, thì việc vấy bẩn tay mình một chút cũng chẳng có gì to tát. Bích Ngọc thở dài, không ngờ bản thân lại phải đi đến bước đường này.

Nàng đồng ý để Hà Văn xuống trần gian, tìm một nữ tử tuổi mười sáu, nhân lúc không có người để ý, đưa nàng ta đến nơi heo hút, dùng dao trực tiếp rạch một đường quanh mặt, rồi bóc đi lớp da, bỏ vào hộp đá bảo quản. Hà Văn không trực tiếp giết chết nữ nhân kia nhưng nạn nhân sẽ vì mất máu và đau đớn kèm với nhiễm trùng mà chết dần chết mòn ở một nơi không ai hay biết.

Tại một góc khuất trên núi Yên Tử, Hà Văn lấy đi lớp da mặt nhăn nheo của Bích Ngọc, thay bằng lớp da của thiếu nữ mười sáu vừa cướp được. Sau đó nàng ta phết lên một chút nước thần, niệm thêm một đạo thiên chú. Lớp da kia liền dính lại hoàn mỹ như chưa hề động dao kéo.

Bích Ngọc tự soi mình trong gương, mỉm cười mãn nguyện. Lớp da vừa thay thậm chí còn đẹp hơn lúc ban đầu. Nàng ta không ngừng vân vê, vuốt ve gò má hồng hào mịn màng của mình. Thế nhưng niềm vui trên môi chợt tắt khi nghe Hà Văn nói:

- Cứ mỗi tháng thần lại giúp người thay da một lần.

- Cái gì? – Bích Ngọc sững sốt – Sao người không nói ngay từ đầu? Nếu vậy thì dùng hết da mặt của người trong thiên hạ cũng chẳng đủ.

- Xin lỗi Thái tử phi. Lúc này nô tì quên mất. Nhưng mà người yên tâm, việc giết người vấy máu này hãy để thần làm, người cứ coi như không biết là được rồi.

Bích Ngọc ôm đầu thở dài. Việc đã đến nước này, muốn quay đầu cũng không còn kịp nữa. Vì Từ Khiết, dù có phải bán mạng cho quý dữ, nàng cũng vui lòng.

Bích Ngọc trở về núi Yên Tử, đến bên cạnh giường của Từ Khiết. Như thường lệ, nàng lấy một ít máu của bản thân cho chàng uống. Hôm nay khí sắc của chàng có vẻ tốt lên trông thấy.

Nàng mỉm cười, ánh mắt có chút gọn buồn. Từng ngón tay thanh mảnh vuốt lên đôi mày dày của Từ Khiết, kéo xuống sống mũi, và chạm lên bờ môi nhợt nhạt của chàng. Bích Ngọc khẽ cúi đầu xuống, đắp một nụ hôn lên gò má chàng, từ khóe mắt chảy ra một giọt lệ nóng hổi.

“Từ Khiết, ta nhất định sẽ khiến chàng tỉnh lại. Sau đó chúng ta sẽ có thể ở bên nhau mãi mãi.”

Bên ngoài, những nhánh hoa ban xác xơ đã rơi rụng hết chỉ còn lơ thơ vài chiếc lá. Toàn bộ người của Thiên giới vẫn đang chăm chỉ luyện tập. Bày binh bố trận, thiên la địa võng, tất cả đều được cải biến lại để đối phó với Thường Tận.

Thiên đế vô cùng ảm đạm, ngồi một mình trên đỉnh núi nơi ít người qua lại, chịu sương chịu gió, tịnh tâm tu luyện để thoát xác bước lên tầng cao mới. Hai mắt nhắm chặt, gương mặt không để lộ hơi thở. Động tác như có như không, nhẹ nhàng khuấy động luồng không khí xung quanh.

Một khi thành công luyện hóa để năm viên ngũ linh thạch hòa vào làm một, đồng thời nhập thành một thể với Thiên đế, trên đời này sẽ không còn ai có thể uy hiếp đến tính mạng của ông nữa. Chỉ có điều, Ngũ linh thạch hòa vào từng tế bào trên cơ thể, sẽ càng dễ dàng để lại di chứng hơn.

Thế nhưng Thiên đế chẳng bận tâm về điều đó. Cho dù có phải trả giá nhiều hơn thế nữa, ông cũng không từ. Một vị đế vương mất đi ngôi báu của mình thì còn gì đau đớn hơn nữa. Vậy nên cho dù phải đánh đổi bằng mạng sống, Thiên đế nhất định phải cướp lại được Thiên cung.

Khi con phong ba xung quanh Thiên đế dần tàn đi và trở về an tĩnh, một nam nhân dáng người cao lớn, cung cách đạo mạo chậm rãi tiến lại gần. Người đó nghiêng cần cúi đầu hành lễ, điệu bộ vô cùng từ tốn khiến người ta khó mà có thể phán đoán được tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Hồ Thị Ngân

Thiên đế mở mắt ra, lãnh đạm hỏi:

- Trần Luân, người đến rồi đó ư? Việc bày binh bố trận thế nào rồi.

- Xin người cứ an tâm – Trần Luân nói – Thần đã theo lời người luyện tập Tỏa Ma trận, Thiên Giáng trận và cả Phật Dung trận. Lần này Thường Tận có mười cái mạng cũng không thoát được.

Thiên đế gật đầu:

- Tốt lắm. Cứ tiếp tục như vậy. Bên Thượng Lang thế nào? Hấn đã đến chưa?

- Bẩm Thiên đế, Tu Chân giáo chủ xin phép đứng ngoài cuộc chiến này. Ngài ấy nói, Tu chân hiện đã suy yếu, không còn giúp ích được nhiều.

- Hừm, lão già này chưa gì đã muốn thoái thác trách nhiệm. Ông ta không tham chiến chẳng qua chỉ vì chưa đủ lý do. Người hãy giúp ông ta tạo ra một lý do đi.

- Ý người là...

- Người đi tìm Quý vương, nhờ hấn giúp việc này.

- Tuân lệnh.

Trần Luân hành lễ rồi rời khỏi, rõ ràng là một vị tướng tài nhưng từ đầu đến cuối đều chẳng hề nói một lời dư thừa thể hiện tài năng của bản thân. Tất cả mọi việc hấn làm đều răm rắp nghe theo mệnh lệnh của Thiên đế. Hiển nhiên trong đầu hấn chứa đựng những chủ ý hiệu quả hơn nhưng Trần Luân chọn giữ lại những suy nghĩ đó cho riêng mình.

Hấn cảm thấy hiện tại cũng không quá tệ, an phận làm một Đại tướng quân trung thành. Chỉ cần Thiên đế không bạc đãi hấn, hấn sẽ không bao giờ phản bội lại người. Điều duy nhất làm hấn bận tâm không phải là công danh mà lại là việc nữ nhi thường tình.

Hấn từ lâu đã phải lòng Quế Châu. Nàng tuy là nữ tử nhưng lại giữ chức Phong thần uy danh lẫy lừng một cõi trời. Nếu người người trọng vọng Thủy thần mười phần thì họ cũng nể sợ Phong thần chín phần. Nàng không phải kiểu người ai gặp cũng yêu, vì nàng quá đỗi dữ dằn, lại có phần nhẫn tâm. Tuy vậy cũng có không ít nam tử đem lòng mến mộ. Và Trần Luân là một trong số đó.

Tiếc rằng một nữ tử xuất chúng như nàng lại không để mắt đến những nam tử quá tầm thường như Trần Luân. Ngoài cái chức Đại tướng quân hữu danh vô thực ra, hắn chẳng còn gì khác. Người mà nàng đem lòng thương nhớ không ai khác mà chính là Minh Đại, chiến thần thượng cổ vang chấn một thời.

Nàng ngưỡng mộ hắn, sùng bái hắn, coi hắn là tình yêu duy nhất trong cuộc đời này. Tuy tình yêu của nàng không được đáp lại, Quế Châu vẫn rất mãn nguyện vì trong lòng Minh Đại không có ai khác. Minh Đại trong mắt mọi người vốn là kẻ máu lạnh, chưa từng động tình.

Thế nhưng có lẽ chẳng mấy người biết được sự thực phía sau vỏ bọc lãnh khốc vô tình đó. Duy chỉ có một người từ đầu đến cuối chứng kiến tất cả, nhưng nguyện giấu kín sự thật cho đến khi trở về với cát bụi. Không chỉ chuyện tình bí mật của Minh Đại, mà chuyện tình của bất kì ai trên đời này, cũng không qua được mắt của hắn. Người đó chính là Ái thần.

Người này tuy râu tóc còn xanh mơn mơn nhưng nét mặt đã nhăn nhoe già úa, còn điệu bộ thì lúc nào cũng trầm ngâm. Hắn ngồi buồn rầu dưới một gốc cây lặng nhìn những người khác loay hoay tập bày binh bố trận.

Mặc kệ cho những người khác quyết tâm phục thù, hắn chỉ lẳng lặng tận hưởng vỏ rượu Mẩu Sơn trong tay mình. Thứ rượu vừa thanh vừa đắng này làm hắn có cảm giác lâng lâng khó tả. Hắn cười khẩy nhìn đám người lao nhao ngoài kia, trong mắt hắn chẳng khác gì một đám ô hợp không kỷ không cương.

Hắn hết cười rồi lại khóc, rồi lại cười như một kẻ điên. Mà có lẽ hắn bị điên thật. Tất cả những chuyện xảy đến ngày hôm nay, e rằng có một phần là lỗi của hắn. Hắn ngả người ra sau, hai mắt lim dim nhớ lại chuyện cũ.

Hơn năm trăm năm về trước, khi Ngũ giới vẫn đang sống một cuộc sống vô cùng bình yên êm ả, khi ấy hắn vẫn nhón nhơ trong điện Tơ Hồng của mình, ngày ngày chỉ làm một việc duy nhất là ghép đôi cho các cặp tình nhân ở phạm thế.

Một ngày nọ, hắn hết sức ngạc nhiên khi Minh Đại chạy đến chỗ hắn, bộ dạng vô cùng khẩn thiết. Hắn chưa từng nhìn thấy ánh mắt trầm luân như vậy ở Minh Đại trước đây. Minh Đại đã yêu cầu hắn giữ bí mật bởi vậy hắn trước giờ chưa từng nói với ai.

Chuyện là Minh Đại đã đem lòng yêu một nữ nhân ở phạm giới. Hắn tình cờ gặp nàng khi đang truy tìm một con quỷ ẩn náu sâu trong một ngôi làng hẻo lánh. Nữ nhân kia lần đầu gặp hắn đã thẳng tay tát một xô nước vào người Minh Đại vì cho rằng hắn là một kẻ xấu.

“Người bình thường cầm cuốc, cầm xẻng, người lại cầm kiếm, chắc chắn là để giết người cướp của. Nhưng người đừng tưởng ta sợ người. Người dù có bặm trợn hơn đi nữa, cũng đừng hòng dọa nạt được ta.”

Minh Đại khi ấy vẫn là một chàng thiếu niên chưa trải sự đời, nhưng nhìn thấy bộ dạng ngây thơ của nữ nhân nọ thì không nhịn được mà bật cười khoái chí. Hắn phải mất cả ngày giải thích thì mới thuyết phục được nữ nhân kia rằng hắn không phải người xấu.

Sau khi thu phục được con quỷ kia, hắn vẫn thường xuyên lui tới nhân gian để tìm nữ nhân nọ. Tiếc rằng nàng đã sớm đem lòng yêu người khác, là một nông dân trong vùng. Hắn vô cùng bất mãn, liền đến tìm Ái thần giúp mình se duyên. Thế nhưng Ái thần cũng có nỗi khổ riêng của mình.

Để được làm một Ái thần hắn cũng có những nguyên tắc nhất định. Nữ nhân kia đã được kết tơ hồng với một người khác, nên không thể tùy tiện thay đổi. Thế nhưng về quyết tâm của Minh Đại cuối cùng đã làm Ái thần mềm lòng.

Hắn giúp Minh Đại cắt đứt dây tơ hồng hiện có của nữ nhân kia, sau đó nối một dây tơ hồng mới với Minh Đại. Hắn vẫn còn nhớ rõ như in tên của nữ nhân đó: Hồ Thị Ngân, một cái tên vô cùng bình thường cùng với nhan sắc bình thường không kém. Hắn không hiểu nổi một người tài hoa như Minh Đại nhìn thấy điểm gì ở nàng ta.

Sau khi dây tơ hồng được nối, Minh Đại càng có nhiều cơ duyên gặp gỡ Thị Ngân. Hai người ngày ngày gặp gỡ bên cánh đồng ruộng. Thị Ngân luôn luôn lăm lem với biết bao bùn đất nhưng nụ cười lại rạng rỡ như ánh mặt trời buổi ban mai.

Minh Đại thường hay tựa vào gốc cây, thổi một bài sáo vô cùng da diết đi vào lòng người. Nàng ta dường như là người duy nhất tán thưởng những khúc nhạc mà hắn tấu lên, vì ở trên Thiên cung, ai nấy cũng đều chê hắn là ẻo lả.

Hai người cứ thế ở bên nhau sớm tối, rồi quyết định về chung một nhà. Hôn lễ ở thôn quê vô cùng đơn giản, đạm bạc nhưng Minh Đại cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Hắn đắm chìm trong niềm hoan ái không được mấy năm thì kẻ thù của hắn xuất hiện, vốn là một con quỷ, lên cướp đi mạng sống của người mà hắn yêu thương nhất.

Hắn nổi con thịnh nộ giết chết tên sát nhân đó, đồng thời tuyên bố từ nay về sau, Quỷ giới là kẻ thù không đội trời chung của mình. Minh Đại quay về điện Tơ Hồng tìm Ái thần, cầu xin hắn tiết lộ tung tích linh hồn của Thị Ngân.

Khi Ái thần tra ra được thì Thị Ngân đã sớm đầu thai ở kiếp khác. Hắn vô cùng đau khổ, suốt ngày đắm chìm trong thế giới riêng của mình, rồi dần trở nên lãnh đạm. Em trai hắn những tưởng sự dè dặt của mọi người là đã kích khiến hắn từ bỏ thói sáo và biến thành một kẻ khát máu. Thế nhưng sự thật không chỉ có vậy.

Sở dĩ hắn trở nên lãnh khốc vô tình là vì bản thân mất đi tình yêu đầu đời. Đó là một cú sốc lớn mà hắn không thể nào vượt qua. Từ đó trở đi, trong lòng hắn cũng chỉ có một nữ nhân duy nhất, đó là Thị Ngân.

Ngày mà hắn đối đầu với Quỷ vương, hắn đã biết rõ số mệnh mình đã định phải chết, vì vậy trước khi rời xa thế giới này, hắn đã để lại một thần chú.

Thần chú đó nói rằng, khi hân hồn phi phách tán, sức mạnh của hân sẽ đi theo Thị Ngân, dù nàng trải qua kiếp nào. Nó sẽ trụ tại trái tim nàng, bảo vệ cho nàng bình an.

Đến tận giây phút cuối cùng của cuộc đời, hân vẫn không từ bỏ được nàng. Vì yêu mà trở nên độc ác, vì yêu mà trở nên mê muội. Cuối cùng sức mạnh của hân không biết mất cùng với linh hồn và thể xác hân, mà đã tìm đến linh hồn của Thị Ngân. Trải qua bao nhiêu kiếp, sức mạnh đó vẫn chưa từng rời xa nàng.

Ái thần cười nhạt, dốc nốt những giọt cuối cùng của bình rượu vào miệng. Hân vẫn biết trên thế gian này có người đang nắm giữ sức mạnh của Minh Đại, cũng biết người đó là Thị Ngân, nhưng hân không ngờ được rằng kiếp này của Thị Ngân lại là Thường Tận.

“Nếu ngày đó ta một mực ngăn cản mối tình này, có khi nào kết cục sẽ khác đi?”, hân tự hỏi.

Tiếc rằng tất cả đều đã quá muộn. Thường Tận đã cùng với sức mạnh của Minh Đại mà đứng đây, làm đảo lộn tất cả trật tự của Ngũ giới. Nếu có trách thì phải trách số phận trên người đã để cho Minh Đại gặp Thị Ngân, lại càng phải trách Thiên đế giao nhiệm vụ bất quý cho Minh Đại để hân đến trần gian và gặp được người trong mộng. Suy cho cùng người cần chịu trách nhiệm không phải là Thiên đế sao?

“Vậy thì quá ư là nực cười! Quá nực cười!”, Ái thần cười như đang mỉa, dần chìm sâu vào cơn say chếch choáng đang chiếm lấy đầu óc hân. Ngoài kia những tiên nhân khác vẫn mãi mê tập luyện, không ai hay biết được những chuyện vừa xảy ra trong đầu hân.

Gió lại tiếp tục nổi lên. Gió len qua những cành cây khô xơ xác, tạo thành những âm thanh heo hút tựa như tiếng hú của bầy lang sói trong đêm đông lạnh lẽo. Gió lướt qua người Ái thần, đưa hân vào giấc mộng đẹp.

Xen lẫn trong tiếng gió là tiếng người hò hét, tiếng binh khí va chạm vào nhau, và cả tiếng cháy dữ dội của những ngọn lửa hồng sưởi ấm. Xa xa có một người đang lặng lẽ quan sát mọi biến động: Trần Luân. Hân đứng đó, phóng ánh mắt về phía xa: kiên định và bình thản.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lòng đồ kỵ

Núi Bạch Mã càng ngày càng trở nên u buồn đến lạ. Vùng núi tràn đầy linh khí và sức sống ngày xưa đã nhường chỗ cho vẻ buồn tẻ hoang vắng. Sau khi trở về từ trận đại chiến trên Thiên cung, phu nhân Mỹ Quỳnh đã hoàn toàn hóa điên, còn Thượng Lang thì cũng vì buồn phiền mà bỏ bê công việc của môn phái.

Ông đã cử hành một đại lễ long trọng, truyền chức vị trưởng môn cho đại đệ tử lúc bấy giờ, cũng chính là nữ nhân tên Tinh Thúy. Khi Thường Tận còn là đồ đệ của Tu Chân giới, Tinh Thúy vốn chẳng có năng lực gì nổi trội. Thế nhưng trải qua nhiều phong ba, nhiều người trong môn phái cũng bỏ đi, người thì chết, người thì bật vô âm tín, thế nên người lâu năm nhất ở đó nghiễm nhiên được giao cho trọng trách dẫn dắt môn phái.

Tinh Thúy trước giờ vẫn luôn nhắm nhe chức vị này, chỉ là sức hèn tài mọn nên chưa có cơ hội. Nếu trước đây khi Lam Hạc nhậm chức bị người người dèm pha thì nay khi Tinh Thúy đăng vị cũng chẳng mấy ai hưởng ứng.

Cũng chính vì quá ngăn ngấm với sự suy tàn của môn phái mà ngày càng nhiều người bỏ núi Bạch Mã ra đi, khiến cho nơi đây đã hoang vắng lại càng tiêu điều hơn. Toàn bộ môn phái trên dưới chỉ còn khoảng hai trăm người, mà ai nấy cũng đều tỏ ra uể oải, không còn chút sĩ khí sót lại của thuở ban đầu.

Từ sáng sớm, Tinh Thúy đã hân học đi đến phòng riêng của Thượng Lang, mắt kiên nhẫn gõ cửa. Sau ba lần gõ, cuối cùng Thượng Lang cũng đẩy cửa bước ra:

- Có chuyện gì mà Trưởng môn gấp gấp đến tìm ta giờ này?

Tinh Thúy cúi đầu hành lễ:

- Bẩm sư phụ. Đồ nhi nghe nói người đã từ chối gia nhập đội quân của Thiên đế. Con có chút không hiểu, tại sao người lại làm vậy. Cứu nhân độ thế vốn là nghĩa vụ của Tu chân giới chúng ta. Lần này Thiên giới gặp đại nạn, chúng ta cũng không nên khoanh tay đứng nhìn.

Thượng Lang hơi chùng mắt xuống, ông ra hiệu cho Tinh Thúy vào phòng, bảo nàng ta ngồi xuống, rồi bình tĩnh rót trà.

- Con cho rằng với lực lượng của chúng ta hiện giờ... có thể giúp ích được gì cho Thiên đế?

- Thừa sư phụ, quả thật lực lượng của chúng ta chẳng đáng là bao, nhưng đồ nhi cho rằng, dù nhiều dù ít chúng ta cũng vẫn có thể góp một phần sức lực. Thứ cho đồ nhi vô lễ, lần này người từ chối Thiên đế, e rằng là vì nguyên do khác.

Thượng Lang cười khẩy:

- Ý ngươi là sao? Ngươi cho rằng ta có lòng riêng?

- Đồ nhi không dám. Chỉ là... đồ nhi cảm thấy ngươi là vì không muốn tổn thương đến Thường Tận. Đồ nhi biết, ả ta từng là đồ đệ yêu quý của ngươi. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác rồi. Thường Tận đã sa vào ma đạo, không còn phân biệt được phải trái trắng đen. Ngươi đừng vì tình xưa nghĩa cũ mà bỏ qua cho nàng ta.

- Hồn xược! – Thượng Lang tức giận đặt mạnh cốc trà xuống bàn khiến nước bắn tung tóe - Từ khi nào ngươi có tư cách chất vấn và nghi ngờ ta như vậy? Ta trước nay chưa từng làm điều gì hổ thẹn với lương tâm, đặc biệt là trong tình huống ảnh hưởng đến tồn vong của môn phái. Làm việc nghĩa là không sai, nhưng cũng cần phải biết tiến lui đúng lúc. Chỉ với trên dưới hai trăm người cùng năng lực yếu kém mà ngươi cũng muốn tham chiến, ngươi có biết hậu quả xấu nhất là gì không? Chính là diệt môn!

- Thứ cho đồ nhi không thể đồng ý – Tinh Thúy vẫn quả quyết – Cho dù diệt môn thì cũng không thể lùi bước như con rùa rút cổ!

- Ngươi... ngươi...

Thượng Lang nghe những lời đó liền tức không nói nên lời.

- Ý ta đã quyết. Ngươi lui ra đi. – Thượng Lang dứt khoát ra lệnh.

- Xin sư phụ minh xét.

- Ra ngoài!

Ánh mắt Thượng Lang tràn đầy sự phẫn nộ, mà gương mặt của Tinh Thúy cũng bừng bừng nổi giận. Tinh Thúy đến cuối cùng cũng không cãi lại được ý chỉ của Thượng Lang, đành ôm một bụng tức rời đi.

Vừa đi đến chính điện, đã có đệ tử hít hơ hót hải chạy vào báo:

- Trưởng môn! Không xong rồi!

- Có chuyện gì? – Tinh Thúy hỏi.

- Bên ngoài... bên ngoài...

Thấy vẻ mặt đầy hoảng loạn của môn đệ đó, Tinh Thúy lại càng thêm bức dọc trong người. Nàng ta ra lệnh cho hần dẫn ra ngoài xem rốt cuộc điều gì đã xảy ra.

Ngay chính giữa quảng trường lớn, hơn mười đệ tử nằm la liệt, máu tươi thấm ướt cả mặt đất, xem chừng bị giết cách đây chưa lâu. Tinh Thúy quét mắt một lượt, sự phẫn nộ trong người đột ngột tăng cao. Nàng ta bước xuống giữa những thi thể, đảo mắt tìm kiếm.

Trên ngực một nạn nhân là mũi tên có cắm một phong thư. Tinh Thúy mở lá thư ra, bên trong toàn bộ là lời lẽ vô cùng ngạo mạn:

“Nếu Tu chân giới dám cả gan hợp lực với Thiên đế để chống lại Ma giới, thì số người chết sẽ không dừng lại ở con số mười.”

Cuối thư đề tên rõ mồn một: Trương Thường Tận.

Trong mắt Tinh Thúy lóe lên một tia giận giữ. Nàng ta bóp nát lá thư trong tay, ngay lập tức ra lệnh cho đệ tử bên cạnh:

- Ma đầu này muốn cảnh cáo chúng ta không được tham chiến thì chúng ta càng phải tham gia cuộc chiến này. Những đệ tử đã chết cần ả ta phải đền mạng!

Tinh Thúy bỏ qua mệnh lệnh của Thượng Lang, trực tiếp lên núi Yên Tử gặp Thiên đế, đề nghị liên thủ. Thiên đế nhoen miệng đắc ý cười khẩy, khế liếc mắt nhìn Trần Luân gật đầu tỏ ý hài lòng. Vậy là một vấn đề đã được giải quyết xong.

Tu Chân giáo phái tuy sức mỏng người ít nhưng lại có ích đối với mục tiêu của Thiên đế. Có bọn họ giúp đỡ, Thiên đế có thể an tâm khởi động trận pháp Thiên Giáng. Bởi trận pháp này đòi hỏi người có thân xác phạm nhân để tế trận, mà Tu Chân giáo hầu hết là người phạm còn đang tu tiên, cơ thể vẫn chưa hoàn toàn biến đổi.

Thiên đế sẽ không để bọn họ biết, trận pháp mà họ phải khởi động, sẽ dùng chính máu huyết của họ để phong ấn Thường Tận. Một khi Thường Tận bị vây khốn bởi trận pháp này, trong vòng hai ngày mà không thể thoát ra thì sẽ dần bị luyện hóa và hồn phi phách tán. Tuy nhiên cái giá phải trả là sinh mạng của ít nhất một trăm phạm nhân. Càng nhiều người sống bị tế, phong ấn càng mạnh mẽ và có hiệu quả nhanh hơn.

...

Tinh Thúy rời núi Yên Tử, dốc hết sức mình để bồi dưỡng cho hơn hai trăm đệ tử trong Tu chân giới. Sau khi biết tin, Thượng Lang đã học tốc đến hỏi tội. Thế nhưng Tinh Thúy không hề nao núng, ngược lại vô cùng tự tin đáp:

- Xin sư phụ thứ tội cho đồ đệ tiền trạm hậu tẩu. Người chắc cũng đã nghe chuyện Thường Tận gửi thư đe dọa, còn sát hại hơn mười đệ tử của ta. Hành

vì như vậy, sao có thể dung thứ?

- Hò đồ, quá hò đồ rồi! – Thượng Lang đau khổ thở dài – Bức thư đó còn chưa điều tra rõ ràng, sao ngươi có thể khẳng định đây không phải là kế ly gián?

- Sư phụ, con thấy người quá thiên vị à mà đầu đó đến mức thần hồn điên đảo rồi. Chứng cứ rõ ràng như vậy còn có thể là kế ly gián gì chứ? Ý con đã quyết, lần này ngay cả sư phụ cũng không thể ngăn cản. Nếu như người đã để con làm trưởng môn, thì xin hãy tôn trọng quyết định của con.

Nói rồi Tinh Thúy lạnh lùng bỏ đi. Thượng Lang lắc đầu thở dài đầy bất lực. Ông không muốn có thêm máu phải đổ một cách vô ích nữa, nhưng Tinh Thúy lại chẳng muốn nghe. Nàng ta cũng biết có thể Thường Tận không thực sự làm ra trò ti tiện đó, nhưng vì trong lòng đã có ác cảm, nên dù sự thật là gì đi chăng nữa, nàng ta cũng muốn đổ vấy lên đầu Thường Tận.

Nhớ lại năm xưa khi Thường Tận còn là đệ tử của Tu chân giới, tất cả mọi hào quang đều thuộc về nàng ấy, Tinh Thúy một chút cũng không so bì được. Ngay cả nam nhân mà Tinh Thúy đem lòng thương nhớ cũng chỉ để mắt đến một mình Thường Tận. Vì vậy Tinh Thúy không thể không sinh lòng đố kỵ.

Ngay cả khi Thường Tận bị trục xuất khỏi Tu Chân, sự ganh ghét đó vẫn không ngừng tăng lên. Danh tiếng của Thường Tận chỉ tăng chứ không có giảm, mà Tinh Thúy ngày ngày vẫn chỉ dậm chân tại chỗ, làm một đệ tử không tên tuổi, suốt ngày nghe lời bàn tán xung quanh về chiến tích của Thường Tận mà vô cùng căm tức.

Tinh Thúy không thể hiểu nổi, dựa vào đâu mà Thường Tận sa vào ma đạo vẫn có nhiều người ở bên ủng hộ như vậy. Ngay cả trưởng môn Tu chân là Thượng Lang, dù đã mất con gái trong tay Thường Tận vẫn không hề thù ghét nàng.

Càng đố kỵ bao nhiêu, Tinh Thúy càng mong mỏi Thường Tận chết đi bấy nhiêu. Không chỉ là chết, Tinh Thúy hi vọng nàng phải chịu nỗi đau giày vò sống không bằng chết, thân tàn ma dại, như vậy á ta mới vừa lòng.

Đứng trước hơn hai trăm môn đệ không mấy tin phục mình, Tinh Thúy đồng thanh tuyên bố:

- Hỡi các đệ tử của Tu chân! Các ngươi là hiện thân của chính nghĩa và sự quật cường. Nay Ma giới đang tác yêu tác quái, gây ra biết bao hỗn loạn trong ngũ giới, khiến sinh linh lầm than. Chúng thậm chí còn ngang nhiên sát hại cả đồng môn của chúng ta ngay trong địa phận núi Bạch Mã. Nếu chúng ta còn nhân nhượng với chúng, ngày mai người chết ở đây sẽ là vô số, bao gồm cả chúng ta. Vì vậy ta kêu gọi các ngươi đồng tâm hiệp lực, phò trợ Thiên đế đòi lại công đạo cho những người đã khuất, và bảo vệ nền hòa bình vốn có của Ngũ giới. Các ngươi có nguyện ý?

Tất cả môn đệ dù không ưa gì trưởng môn đương nhiệm nhưng đứng trước cái chết của đồng môn, họ vô cùng phẫn nộ và quyết định ủng hộ Tinh Thúy.

- Nguyện ý! Nguyện ý! – Toàn bộ đệ tử đồng loạt hô vang.

Khóe môi Tinh Thúy khẽ cong lên. Giây phút mà nàng chờ đợi đã đến rất gần, chỉ còn một chút nữa thôi. Nàng nhìn đám người bên dưới, rồi lại nhìn lên bầu trời xanh thẳm. Một cơn gió tanh mưa máu sẽ đến, nhưng sẽ sớm trôi đi trả lại màu trời trong trẻo như thuở ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Kế sách vẹn toàn

“Hoa tuyết nhỏ, rơi trên ngọn suối

Từng cánh rơi ướt nhòa khóe mi

Người ở phương xa ngừng mong nhớ

Người ở đây chớ hoài ngóng trông...”

Giọng hát trầm buồn của Từ Khiết vang vọng không ngừng trong những giấc mơ của Thường Tận, khiến nàng choáng tỉnh giấc vào giữa đêm. Nàng thở dốc, vội lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Nàng cười như khóc, chợt từ hai khóe mắt hai giọt nước nóng hổi lăn dài xuống bên mang tai.

Đạo gần đây Thường Tận lại gặp ác mộng trở lại. Nàng mơ thấy mình và Từ Khiết những ngày bình yên trước kia ở Ma giới. Tuy chàng không còn ký ức, nhưng hai người đã vô cùng hạnh phúc. Còn nhớ lúc nàng tựa đầu lên vai Từ Khiết, để mặc cho dòng lệ tuôn trào, để cho chàng vỗ về an ủi.

Nàng muốn nghe chàng hát bài mà chàng thích nhất, nên Từ Khiết đã hát cho nàng nghe, một ca khúc vừa buồn và êm ái, xoa dịu những tổn thương trong trái tim nàng. Nhưng sau đó bị kịch liên tục ập đến, rất nhiều người chết, oán hận chồng chất. Cuối cùng cả hai lại làm tổn thương lẫn nhau.

Đến cuối cùng thì ra Thường Tận và Từ Khiết vốn không hề có duyên phận. Giờ đây Thường Tận chỉ ước rằng Từ Khiết vẫn còn sống, dù hai người vĩnh viễn không gặp lại cũng không sao. Chỉ cần chàng bình yên sống ở một nơi nào đó trên thế giới này, thì nàng đã mãn nguyện rồi.

Gió lại thổi xào xạc trước hiên nhà. Thường Tận khẽ đứng dậy mở cửa sổ ra. Những cánh hoa đào theo làn gió tung bay như múa, thổi ùa vào phòng. Thường Tận đã ở lại Ninh Dương điện này một thời gian rồi, nhưng vẫn cảm thấy không quen. Ở đây gió nhiều quá, cũng thật phiền toái.

Buổi sáng nàng cũng không thể ngủ thêm vì ánh mặt trời chiếu rọi thẳng vào giường, chẳng giống như ở Ma giới của nàng, lúc nào cũng chỉ là màn đêm thăm thẳm. Nàng tựa cằm vào tay suy nghĩ mông lung, dáng vẻ như một thiếu nữ mười sáu biết yêu lần đầu.

Nàng nghĩ, không biết Từ Khiết ở trong căn phòng này có cảm thấy như nàng không. Có khi nào sở thích của chàng chính là sự ồn ào phiền toái này. Sau đó nàng lại thờ dài. Nàng sẽ chẳng bao giờ biết được câu trả lời, chẳng bao giờ nữa.

...

Trời còn chưa sáng hẳn thì Dạ Khuyết đã tới tìm nàng, bộ dạng vô cùng khẩn thiết.

- Có chuyện gì mà trông ngươi gấp gáp vậy? – Nàng hỏi hần.

Dạ Khuyết đáp:

- Người của ta đã nghe ngóng được, những trận pháp mà Thiên đế dự định sẽ dùng trong trận chiến sắp tới.

- Ô, quả nhiên không có gì lọt qua được hệ thống tin tức nhạy bén của ngươi. Nói đi, là trận pháp gì?

- Tòa Ma trận và Phật Dung trận.

- Hai trận pháp này... lúc còn học ở Tu chân giới ta có nghe qua. Cũng chẳng phải trận pháp ghê gớm gì. Có điều... chẳng lẽ Thiên đế định dùng những thứ tầm thường như vậy để đối phó với ta?

- Ngoài ra còn có một trận pháp nữa, nhưng người thám thính của ta không nhìn ra được đó là trận pháp gì. Nghe nói... thậm chí những Tiên nhân được chỉ thị thi triển cũng không biết họ đang làm cái gì. Có lẽ đây là một trận pháp cổ ít được sử dụng nên không ai nhận biết được.

- Nếu vậy... có lẽ đây chính là mấu chốt. Dù sao chúng ta cũng cần phải thật thận trọng. Ta viết một bức thư cho Ninh Tư, nhờ sai người gửi cho hần, rồi cho gọi Quang Đại đến đây. Ta có chuyện cần bàn với hần.

Dạ Khuyết gật đầu, nhận lấy phong thư sau đó rời đi. Một lát sau, Quang Đại xuất hiện ở cửa, mang theo một con gà nướng. Thường Tận ngẩng đầu lên cười khẩy:

- Ngươi rảnh rồi đến mức có thời gian nướng gà ư?

Quang Đại cười đáp:

- Còn không phải vì lo lắng cho sức khỏe của ngươi hay sao? Đây, ăn đi.

Quang Đại ngắt một cái đùi gà dúi vào miệng Thường Tận. Nàng dùng tay đỡ lấy, cắn một miếng rồi trả lời:

- Mùi vị không tồi. Nhưng mà... đã từ lâu ta chẳng còn ăn thịt nữa, cảm thấy hơi xa lạ.

- Cái gì? – Quang Đại tròn mắt – Ngươi là Ma tôn hay là nhà sư vậy? Ngay cả thịt cũng không ăn. Quả là không biết hưởng thụ.

Thường Tận thờ dài, ánh mắt chợt trở nên xa xăm:

- Đúng vậy, đã từ lâu rồi ta còn chẳng biết hưởng thụ là gì nữa. – Nàng bỏ miếng thịt xuống, phui phui tay rồi nói – Thôi được rồi, đi vào chuyện chính. Ngươi có lẽ đã nghe được kế hoạch của Thiên đế từ chỗ của Dạ Khuyết.

- Ủm, hần đã kể cho ta rồi.

- Ngươi có kế sách gì không?

- Trận chiến lần này sẽ rất khốc liệt. Đặc biệt là Thiên đế đã có sức mạnh của Ngũ linh thạch trong tay. Hần vốn đã là người có sức mạnh nhất nhì trong Ngũ giới này, nay lại như hồ được chấp thêm cánh, sẽ càng trở nên nguy hiểm.

- Ta cũng biết điều đó. – Thường Tận gật đầu - Lần trước chiếm được Thiên cung chẳng qua là may mắn tập kích được trong lúc Thiên giới không đề phòng. Lần này bọn họ có chuẩn bị mà đến, tình thế sẽ không dễ dàng kiểm soát như vậy nữa.

- Nếu đã biết được trận pháp của chúng, ta nghĩ cũng sẽ đối phó được thôi. Đây là sách ta tìm được ở Thiên Tư các, có thể sẽ có ích. Ngươi xem thử có cách phá giải những trận pháp kia không.

- Được, ta sẽ đọc. Cảm ơn ngươi. Còn nữa, Thiên đế định dùng thêm một trận pháp thứ ba nhưng lại không rõ là thứ gì. Ngươi có chút kinh nghiệm nào không?

Quang Đại lắc đầu:

- Ta cũng không biết đó là trận pháp gì, cách bày trận rất kỳ quái.
- Nếu vậy... đành phải tùy cơ ứng biến rồi.
- Ngươi có nắm chắc phần thắng không?

Thường Tận cười khẩy:

- Ngươi nghĩ sao?

Quang Đại im lặng không nói gì. Thường Tận lại tiếp:

- Ngươi cũng nghĩ ta sẽ không thắng được đúng không? Vốn dĩ chiếm được Thiên cung đã là điều không thể, cho nên giữ được nó lại càng khó hơn. Lúc đầu ta làm vậy chỉ là để trả thù. Bây giờ ta cũng chẳng biết mình đang cố trụ ở đây vì điều gì nữa.

Quang Đại nheo mắt:

- Chẳng phải Thiên đế đã hại chết con của ngươi sao? Vậy thì ngươi hẳn phải rất muốn giết chết Thiên đế?

Thường Tận lắc đầu, ánh mắt lơ đãng:

- Hại hẳn ra nông nổi này ta cũng đã hả mối hận rồi. Huống hồ, hẳn là cha của Tử Khiết, ta thật sự không nở xuống tay.
- Vậy ngươi tính làm gì? Nếu không có ý định thắng, chẳng lẽ ngươi muốn dùng sinh mạng của toàn bộ Ma tộc bồi táng theo ngươi? – Quang Đại đột nhiên buông lời hằn học.
- Sao vậy? Ngươi muốn giết Thiên đế lắm sao?
- Hơn bất cứ điều gì khác.
- Ta ra lệnh cho ngươi, không được động đến tính mạng hẳn. Lần này chúng ta chỉ có thể bắt sống Thiên đế, không được giết.
- Ta không phải thù hạ của ngươi!

Quang Đại đáp rồi tức giận dùng đũa bỏ đi. Thường Tận thở dài, vò trán suy nghĩ. Lòng nàng đang rối như cháo lữa. Giá mà nàng biết cần phải làm gì. Nếu bây giờ nàng muốn từ bỏ tất cả, tự nguyện dùng hai tay dâng Thiên cung trả lại cho Thiên đế, vậy thì tất cả những việc mà nàng làm trước kia còn có ý nghĩa gì? Nhưng nếu nàng cố chấp tiếp tục cuộc chiến, thì có thể nắm được phần thắng hay không? Điều mà nàng lo sợ, là càng nhiều mất mát hơn sẽ xảy đến.

Huống hồ sau khi phát hiện ra Tử Khiết không phải thủ phạm ngày hôm ấy, nàng đã chẳng còn tâm tình để trả thù nữa. Trong lòng nàng giờ chỉ còn đau khổ và giận vặt. Nếu có thể làm lại, nàng nguyện ý từ bỏ tất cả, rời xa mọi tranh đấu, lui về nơi thâm sơn cùng cốc, ẩn dật sống nốt phần đời còn lại. Thế nhưng chuyện đã đến nước này, nàng sớm đã chẳng còn đường lui nữa.

Nàng chỉ còn một lựa chọn duy nhất, đó là chiến thắng cuộc chiến, bảo vệ toàn vẹn cho Ma tộc mà nàng đã vất vả gìn giữ hơn năm trăm năm nay. Nếu nàng lùi bước, toàn bộ Ma tộc sẽ sụp đổ. Nàng không cho phép bản thân mình được yếu đuối thêm nữa. Thường Tận xóc lại tinh thần, tập trung đọc sách tìm phương án đối phó.

Nàng không ăn không ngủ nhiều ngày liền, cuối cùng cũng hoàn thành một bản đối sách. Nàng cho gọi Dạ Khuyết và Quang Đại đến, phổ biến kế hoạch cho họ. Dù Quang Đại vẫn còn hơi giận nàng sau cuộc cãi vã hôm nọ, hẳn vẫn chăm chú lắng nghe và gật gù ủng hộ.

- Ngươi sai người canh phòng chặt chẽ, nhất là những ngày này. Rất nhanh thôi Thiên đế sẽ hành động, chúng ta không được phép lơ là cảnh giác. – Nàng nói với Dạ Khuyết, đoạn quay qua Quang Đại – Phá giải những trận pháp đều trông cậy vào ngươi.

Đúng lúc ấy, bên ngoài bỗng có người chạy vào báo:

- Bẩm Ma tôn, Quý Vương đang ở bên ngoài xin được cầu kiến.
- Cho hẳn vào đây. – Thường Tận ra lệnh.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, xem chừng Quý Vương lần này lại có mưu đồ gì đó. Hẳn từ ngoài bước vào, bộ dạng vẫn vô cùng khoan thai đạo mạo như mọi khi. Quý Vương kính cẩn hành lễ với Thường Tận.

- Đột nhiên Quý Vương lặn lội đến đây là có chuyện gì?

Quý Vương khàng khàng đáp:

- Ta đến đây là để báo tin.
- Ô, là tin gì vậy? – Thường Tận ra vẻ tò mò.
- Đạo gần đây ta thấy Thiên đế có dị động, có lẽ là đang chuẩn bị để chiếm đánh Thiên cung.
- Vậy sao? – Thường Tận tỏ ra như không biết gì – Không ngờ hần nhanh như vậy đã lấy lại tinh thần rồi?

Quý Vương gật gù:

- Đúng vậy. Ta cũng không ngờ. Tình hình đã như vậy, ngươi có dự tính gì không? Chi bằng... để ta mang quân lên đây giúp ngươi canh phòng.

Khỏe mới Thường Tận khẽ cong lên:

- Được. Vậy phiền ngươi chuyển lời cho Ninh Tư mang quân đến càng sớm càng tốt.
- Không thành vấn đề!

Quý Vương vui vẻ đáp rồi rời đi. Hần vừa khuất bóng thì Dạ Khuyết đã lo lắng hỏi Thường Tận:

- Người định để hần mang quân lên đây thật sao? Ta thấy hần chưa chắc đã có ý tốt.
- Ta biết. – Thường Tận đáp.
- Ngươi biết? Vậy sao lại còn...?

Quang Đại ngắt lời hần:

- Ma tôn làm vậy là có lý lẽ của nàng ta, ngươi lo lắng làm gì?

Dạ Khuyết thờ dài, vò đầu bứt tóc, nói sao cũng không lại hai con người cứng đầu này.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Biến số

Quý Vương sai Ninh Tư đem đội quân một triệu người lên đóng giữ ở Thiên cung. Ngoài mặt thì đám lính có vẻ nghe lời Ninh Tư nhưng thực chất đã nhận được mật lệnh của Quý Vương, chờ thời cơ để nổi dậy đánh úp Thường Tận.

Ninh Tư và Thường Tận dĩ nhiên biết rõ, nhưng vẫn vờ như không hay biết, nhằm lấy niềm tin của Quý Vương. Đặc biệt bọn họ cần phải đánh lừa Phó tướng Tuấn Hùng, người vẫn âm thầm tin tức qua lại với Quý Vương và Thiên đế trong khi bị theo dõi sát sao bởi Ninh Tư.

Đương nhiên Tuấn Hùng không hề an phận trấn giữ cổng chính nơi Thượng Môn điện. Hần sai người lên tận ra quanh Thiên cung để tìm thời cơ ám toán. Tiếc rằng hành động của hần không qua mắt được Thường Tận nên toàn bộ những kẻ lên lút đó đều bị ám sát bởi người của Ma tộc. Âm binh sau đó đã hoán đổi y phục với Quý binh rồi giấu xác chúng nơi góc khuất.

Mọi việc diễn ra vô cùng nhanh gọn đến mức thần không biết quỷ không hay. Số Quý binh bị ám sát lên đến hai ngàn người trong vòng bảy ngày. Số quý binh lên lút rồi vị trí bị giết là một phần. Số còn lại là bị người của Ma tộc lừa ra góc khuất rồi hạ thủ.

Vì hành động bí mật đó Tuấn Hùng vẫn an tâm không hề phát giác ra sự bất thường. Nếu hần tính ý hơn sẽ thấy trên cổ tay của những Quý binh giả mạo sẽ không có ấn quý khắc bằng dạ than. Ấn quý này là dấu hiệu nhận biết duy nhất giữa người của Ma giới và người Quý giới. Đáng tiếc hần không đủ cảnh giác để nhận ra điều đó. Đến giờ này có lẽ hần vẫn cho rằng mọi chuyện đều nằm dưới tầm kiểm soát của hần.

Ngày ngày hần vẫn thân thiện tuần hành quanh cổng chính trước Thượng Môn điện, giả là mỉm cười với Ninh Tư trong khi lòng đầy toan tính. Ninh Tư vẫn vô cùng khoan thai như mọi khi, dạo quanh khắp một lượt toàn Thiên cung, tay cầm quạt Thần Tịch, mắt nhìn về xa xăm, như thể hần chẳng quan tâm đến bất kỳ điều gì trên thế gian này.

Mọi người, mọi việc trên Thiên cung dường như đều diễn ra vô cùng bình thường, như thể không có cuộc chiến nào sắp tràn đến nơi đây. Về bình tâm an yên của Thường Tận và Ninh Tư càng làm cho Tuấn Hùng thêm đắc chí, cho rằng bản thân sắp lập được công lớn.

...

Thường Tận nằm dài trên trường kỷ, nhắm mắt mơ màng ngủ. Viễn cảnh về một trận chiến khốc liệt sắp tới liên tục hiển hiện trong tâm trí khiến nàng không thể an giấc. Nàng cảm thấy Thiên đế đã đang đến rất gần. Quý binh đã ở đây, nghĩa là Thiên đế đã bắt đầu hành động.

Mặc dù nàng nhờ mật thám đã biết được chiến lược của Thiên giới cũng như biết được mấy chiêu trò vật vãn của Quý giới nhưng trên đời này chẳng có gì là chắc chắn cả. Biến số luôn có thể xảy ra. Mà một khi có biến số, mọi tính toán đều trở thành công cốc.

Nàng rất sợ thất bại, càng sợ tang thương. Nhưng đàm lao thì phải theo lao. Mọi chuyện đã đến nước này, chỉ còn cách mạnh mẽ đối mặt. Thường Tận trước giờ luôn vô cùng kiên định, chưa bao giờ dao động, riêng chỉ có lần này. Nàng không còn chắc chắn về quyết định của mình nữa.

Sau quá nhiều chuyện xảy ra, nàng bắt đầu nghi ngờ khả năng phán đoán của bản thân, càng hoài nghi hơn về khả năng của mình. Nàng cố chấp đắm đầu vào cuộc chiến không cân sức này, rốt cuộc là đúng hay sai?

Hai con người đảo liên tục dưới mi mắt, trông có vẻ như nàng đang gặp ác mộng. Đột nhiên một bàn tay chạm vào vai khiến nàng giật mình tỉnh dậy.

- Là con sao? – Thường Tận thở dài nhẹ nhõm.

Bình An đưa những ngón tay nhỏ bụ bẫm của mình ra nắm lấy ngón tay trỏ của Thường Tận:

- Tiên nữ ơi, con muốn cho người xem cái này.

- Là gì vậy?

Bình An kéo Thường Tận ra khỏi Ninh Dương điện, đến dưới gốc cây đào. Thường Tận tròn mắt ngạc nhiên thốt lên:

- Bông Gòn Nhỏ!

Bình An lắc đầu nguầy nguậy:

- Đây không phải bông gòn, nó là thỏ con. Người nhìn kỹ xem, nó có lông trắng và hai tai dài.

Thường Tận nhẹ nhàng bế con thỏ lên, khoe môi bất giác cong khê. Sao nàng có thể nhầm được chứ, từng sợi lông, từng đường nét trên khuôn mặt của Bạch Thược nàng đều nhớ rõ. Nàng nói với đứa bé:

- Ừm đúng rồi, nó là thỏ con. Vậy chúng ta gọi nó là Bạch Thược nhé.

Bình An gật đầu:

- Cái tên này nghe cũng được đấy. Vậy từ nay con sẽ nuôi nó ở trong phòng.

Thường Tận bật cười:

- Nó chỉ là một con thỏ, cứ để nó rong chơi xung quanh đi. Mỗi ngày con để dành cho nó ít cà rốt là được, nó sẽ ngoan ngoãn đến chơi với con. – Rồi nàng lại nói vu vơ – Ngọn gió nào đã đưa nó đến đây vậy? Hay là nó đã bắt đầu nhớ chủ cũ rồi.

Bình An chẳng hiểu những gì nàng nói, chỉ chăm chú vuốt ve bộ lông mềm mượt của Bông Gòn Nhỏ rồi nở nụ cười giòn tan. Nhìn thấy sự hào hứng của đứa bé, nụ cười vui vẻ trên môi của Thường Tận nhạt dần rồi chột tắt.

Nàng cảm thấy những giây phút bình yên như thế này sẽ sớm chẳng còn nữa. Nàng thấy vô cùng có lỗi với đứa bé này, vì nàng và những tranh đấu của nàng mà nó có thể sẽ chẳng có cơ hội lớn lên và trưởng thành nữa. Nàng xoa đầu nó, rồi dịu dàng thủ thi:

- Bình An này, nếu một ngày nào đó có người đánh đến Thiên cung, con phải nhớ kỹ, tìm một cái tú, chui vào trong đó trốn, tuyệt đối không được ra ngoài. Con đã nhớ rõ chưa?

Bình An gật đầu tỏ vẻ không hiểu:

- Tại sao người ta lại muốn đánh con? Vì con không ngoan ư? Con hứa từ nay sẽ nghe lời mà.

Thường Tận lắc đầu:

- Không phải, người ta không đánh Bình An. Người ta đến đây là để chiếm lại Thiên cung vốn thuộc về họ. Bình An không làm gì sai cả, nhưng giữa cuộc chiến, mọi thứ đều hỗn loạn, không ai phân biệt được người tốt kẻ xấu nữa, con có thể vô tình bị làm hại. Vì vậy, tốt nhất con nên tìm chỗ trốn, để không ai làm hại được con. Con đã hiểu chưa?

Bình An gật gù:

- Con hiểu rồi. Vậy Tiên nữ người cũng nhớ tìm chỗ trốn nhé, đừng để bị đánh.

- Được, ta biết rồi.

...

Trên núi Yên Tử, mùa này tuyết đã rơi trắng xóa cả một vùng. Cái lạnh của thời tiết làm con người ta lười biếng uể oải, chỉ muốn rúc mình trong chăn ngủ mãi không dậy. Tử Khiết cũng vậy, chàng càng ngủ say hơn. Bên cạnh giường của chàng, Bích Ngọc vẫn đang ân cần chăm sóc.

Những ngón tay thon mảnh trắng ngần nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt chàng, rồi vương vấn lưu lại nơi chóp mũi cao nơi phả ra những hơi thở trong trẻo đều đều. Bích Ngọc cho gọi ti nữ Hà Vân của mình đến dặn dò:

- Cuộc chiến sắp bắt đầu rồi, chúng ta cần phải hành động thôi.

- Xin người cứ phân phó. – Hà Vân nói.

- Người ra ngoài tung tin rằng Tử Khiết vẫn còn sống, tin lan đi càng xa càng tốt, tốt nhất là đến tai ở Thường Tân kia.

- Thứ cho Hà Vân ngu muội, nô tì không hiểu. Làm vậy có tác dụng gì?

- Mật thám của ta báo rằng Thường Tân đã phát hiện ra người hại ả không phải Tử Khiết, nên đã vô cùng hối hận. Người nghĩ... nếu ả biết Tử Khiết vẫn còn sống, ả ta sẽ làm gì?

- ả sẽ đến cướp người?

- Đúng vậy. Nhưng việc Tử Khiết còn sống vẫn chưa đủ động lực để ả đến đây. Người phải loan tin rằng chàng sắp chết, nếu không được cứu chữa kịp thời. Để người bên ngoài nghĩ rằng chàng đang càng nguy kịch càng tốt.

Hà Vân gật đầu:

- Nô tì hiểu rồi. Thần sẽ đi làm ngay. Xin Thái tử phi yên tâm.

Hà Vân đi rồi, Bích Ngọc lại tiếp tục thủ thủ với Tử Khiết, cũng như tâm tình với chính mình:

“Một đại ma đầu không sợ trời cao đất dày. ả cho rằng mình vô cùng thông minh. Nhưng thiếp sẽ cho nàng ta thấy, ai mới là kẻ có trí tuệ thực sự. Sau khi ả chết rồi, Ma tộc không cần đánh cũng bại. Còn chàng sẽ không bao giờ gặp lại ả nữa. ả chết rồi, mọi ký ức về ả cũng theo gió mây bay đi, như chưa từng tồn tại. Hai chúng ta rồi sẽ được bình an bên nhau mãi mãi.”

Nói rồi nàng ta lại tiếp tục mon trón những ngón tay trên gương mặt của Tử Khiết, rồi đột nhiên nàng ta cảm thấy ngứa ngáy dữ dội trên mặt, nên vội vã rời đi, chạy về phòng riêng của mình. Nhìn vào gương, Bích Ngọc lại tức giận than vãn:

“Lớp da này mới thay chưa đầy một tháng đã biến chứng! Cũng may hôm qua Hà Vân vừa mới mang một lớp da mới về cho ta.”

Sau đó ả lột lớp da hiện tại đi, thay bằng lớp da mới đựng trong hộp thủy tinh, phủ lên một lớp nước thần rồi niệm chú để đồng hóa lớp da đó. Xong xuôi, Bích Ngọc lại tự soi mình trong gương, mỉm cười thỏa mãn.

Tính đến thời điểm hiện tại, nàng ta đã thay ít nhất mười lớp da. Bao nhiêu lớp da là bấy nhiêu người chết, chưa kể những lớp da mà nàng ta không vừa ý nên bị vứt bỏ. Ban đầu nàng ta còn cảm thấy áy náy khó chịu khi làm đẹp trên mạng sống người khác nhưng về sau càng dùng quen thì nàng càng cảm thấy chuyện ấy là bình thường.

“Các người đừng oán hận ta. Hãy xem như đang làm một việc tốt đi.”, Bích Ngọc tự nhủ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Dương đông kích tây

- Người đang định đi đâu vậy? – Quang Đại hỏi khi Thường Tân toan rời Thiên cung ra ngoài.

Thường Tân không ngoảnh đầu lại, đáp:

- Ta có chút chuyện cần giải quyết, xong việc sẽ quay lại ngay.

- Người không thể đi! – Quang Đại nói, giọng dứt khoát – Người có biết Thiên đế có thể đem quân đến đây bất cứ lúc nào không? Người cần phải ở lại đây chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến.

- Ta xin lỗi. Việc này rất gấp, ta sẽ cố gắng quay lại sớm. Nếu quân địch đến đây, cứ theo kế hoạch mà làm. – Thường Tận đáp rồi biến mất, không để Quang Đại có cơ hội ngăn cản thêm.

Sở dĩ nàng vội vã như vậy là vì nghe tin Từ Khiết vẫn còn sống và đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc. Thường Tận luôn canh cánh trong lòng việc Từ Khiết chết oan vì nàng nên khi hay tin chàng còn tại thế thì vô cùng xúc động. Nàng biết rằng trong thời điểm nhạy cảm như thế này mà rời bỏ vị trí là rất nguy hiểm, nhưng nàng cũng không thể bỏ mặc Từ Khiết không quản.

Nàng rất sợ, sợ Từ Khiết sẽ thực sự chết, nếu nàng không đến cứu. Vì vậy, dù có bao nhiêu người ngăn cản, nàng cũng nhất quyết phải đi. Thường Tận đích chuyển đến núi Yên Tử. Đây là lần đầu nàng đích thân đến ngọn núi này mà không phải là nghe ngóng thông qua mật thám.

“Núi Yên Tử quả nhiên lạnh lẽo như lời đồn.”, nàng nghĩ. Cái lạnh thấu xương khiến cho hơi thở của nàng càng trở nên lạnh lẽo, còn đôi mắt thì trong suốt như gương. Thường Tận đáp xuống một ngọn cây, động tác rất nhẹ đến nỗi những chiếc lá cuối cùng của cây hoa ban vốn đã úa tàn tuy có lung lay nhưng không hề rụng xuống.

Nàng đảo mắt nhìn quanh. Về phía tây bắc một loạt Thiên binh đang xếp hàng đông nghịt, nhìn đội hình ước chừng khoảng hai vạn người. Nàng bỏ qua hướng đó, tiến về hướng đông. Nàng biết Từ Khiết đang ở đâu đó quanh đây, nhưng cụ thể là chỗ nào thì nàng không rõ.

Nàng đáp xuống biết bao nhiêu ngọn cây vẫn chưa tìm thấy tung tích của chàng. Cuối cùng, khi nàng sắp từ bỏ thì chợt thấy một Tiên nga đang to nhỏ với người bên cạnh:

- Người mau đi lấy thêm nước. Thái tử điện hạ phát sốt rồi, cần rất nhiều nước ấm.

Người kia gật đầu rồi tắt bật chạy đi đâu đó. Thường Tận nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng Tiên nga vừa ra lệnh nọ, thẳng tay đánh vào sau gáy cho ả ngã đi, sau đó mạnh dạn tiến thẳng vào trong động. Nàng đi chưa được mười bước thì đột nhiên nghe thấy âm thanh lạ.

Nàng theo phản xạ ngửa người ra sau. Hàng chục mũi tên từ phía trước và hai bên bắn tới, xướt qua cổ áo nàng. Thường Tận sai tay ra, bắt lấy một mũi tên, rồi xoay người một trăm tám mươi độ, phóng thẳng mũi tên đó về phía sâu trong động.

Một nam nhân trong bóng tối kêu lên một tiếng sau đó ngã xuống đánh bịch một cái. Trong động tối om không một tia sáng, loáng thoáng hai bên có một vài kẻ mặc áo đen đang liên tục di chuyển, cố gắng khiến Thường Tận rối loạn.

Thế nhưng nàng vẫn bình thản như không. Thường Tận đứng yên tại chỗ, phóng một tay về bên phải, thả cho Thương kiếm của mình lướt về phía những kẻ áo đen, nhanh gọn cắt một đường rất ngọt qua cổ của chúng.

Thương kiếm sau đó trở về tay nàng. Thường Tận thuận thực đổi sang tay còn lại, tiếp tục phóng về phía bên trái, tiêu diệt những kẻ đang lăm le bên mạn trái của nàng. Những kẻ này chết rồi, một loạt Thiên binh từ trong động tiếp tục ủa ra.

Thường Tận cầm chắc Thương kiếm trong tay, liên tục xoay người tránh đòn tấn công của kẻ địch, uyển chuyển lướt kiếm đi qua cổ chúng. Động tác của nàng vừa nhanh vừa dứt khoát khiến cho kẻ địch tuy đông mà vẫn thất thế.

Nhẹ như lông hồng, một tấm lưới đột nhiên giăng xuống người nàng từ không trung. Vì trời quá tối và một phần vì chuyển động của tấm lưới quá nhẹ, Thường Tận đã không phát giác ra. Đây là một tấm lưới Tỏa Yêu, không dễ gì đối phó được.

Lúc này từ bên trong động bỗng phát ra tiếng vỗ tay chậm chậm đều đều, kèm theo một điệu cười mãn nguyện của nữ nhân. Một người mặc áo trắng chậm chậm bước ra, hai bên là thị nữ cầm theo những bó đuốc soi sáng.

Thường Tận nheo mắt nhìn kỹ người trước mặt. Hóa ra là Bích Ngọc. Nàng cười khẩy:

- Người gài bẫy ta?

Bích Ngọc ngửa đầu cười lớn. Có lẽ nàng ta chưa từng hạnh phúc như vậy, kể cả vào ngày đại hôn của mình. Bích Ngọc tiến lại gần Thường Tận, nhìn một lượt từ trên xuống, rồi với giọng vô cùng là lướt, nàng ta nói:

- Đã lâu không gặp mà người chẳng có chút thay đổi, vẫn là một nữ ma đầu xấu xí. Ta chẳng hiểu nam nhân thích người ở điểm nào. Cơ thể thì cao lớn, thô thiển, toàn thân chỉ độc một màu đen buồn tẻ. Mới nhìn ta còn tưởng là đàn ông, đúng là chẳng có chút yếu điệu nào.

Thường Tận khẽ nhếch khóe môi:

- Sao? Người ghen tị à? Vì ta xấu như vậy mà Từ Khiết vẫn yêu ta?

Bích Ngọc tròn tròn mắt tức giận:

- Ai bảo người chàng ấy yêu người? Nếu chàng yêu người thì đã không cưới ta. Người nên nhớ, thê tử của chàng ấy là ta, chứ không phải người. Đến cuối cùng người chỉ là một đại ma đầu bị người đời hắt hủi không hơn không kém.

Nghe đến đây, lòng Thường Tận có chút chua xót. Nhưng không vì thế mà nàng trở nên rụt rè trước mặt kẻ đang ra vẻ thị uy với nàng. Thường Tận lạnh lùng đáp, mặt không biến sắc:

- Chẳng ấy yêu ai chúng ta đều hiểu rõ, ngươi chẳng cần đứng đây khua chiêng gõ trống làm gì. Ngươi cũng đừng vội đắc ý. Ngươi cho rằng... tấm lưới này có thể giữ chân được ta sao?

Mặt Bích Ngọc trở nên tái mét, nàng ta nghiêng răng day từng chữ:

- Dù để giữ chân ngươi đến khi cuộc chiến kết thúc. Để ta xem ngươi có thể làm vua của một đội quân bại trận được không?

- Ngươi nói gì? – Thường Tận sùng sốt.

Bích Ngọc cười nham hiểm:

- Ngươi không nghe nhầm đâu. Đội quân của Thiên đế đã bắt đầu khởi hành, ngay khi nhận được tin ngươi lọt vào bẫy. Nhiệm vụ của ta chính là khiến ngươi không kịp quay trở về. Ngươi yên tâm, để đối phó với ngươi, ta không chỉ chuẩn bị mỗi tấm lưới rách này đâu.

...

Tại Thiên cung lúc này, bây giờ đang là nửa đêm, ngoài một số lính gác đến phiên trực, những người còn lại đều đang ôm kiếm tựa tường ngủ ngon lành. Một vài những con ruồi muỗi vo ve bên tai cũng không thể phá vỡ giấc mộng đẹp của họ.

Trong không gian thanh vắng, đột nhiên vang lên một âm thanh vang vọng đến rùng mình: tiếng chuông báo kẻ địch. Toàn bộ quân lính tỉnh dậy, hốt hơ hốt hải tập hợp vào vị trí. Thiên binh còn chưa kịp đến, Quý binh đã nhanh chóng trở mặt quay mũi giáo về phía Âm binh.

Điều đó cũng không bất ngờ lắm, vậy nên Âm binh ngay lập tức phản xạ lại, dùng toàn lực chống trả. Ninh Tư vội vã hỏi Quang Đại:

- Thường Tận đâu?

Quang Đại hừ lạnh một tiếng:

- Chẳng còn trông mong gì vào nàng ta nữa đâu. Có lẽ giờ này còn đang vui vẻ với tình lang ở nơi nào đó.

Nói rồi hần vùng vằng bỏ đi. Ninh Tư chẳng hiểu chút gì trong câu nói của Quang Đại. Hần bung quạt ra phẩy phẩy lên mái tóc dài mượt của mình rồi bình thân trở lại công chính. Từ xa hần đã có thể thấy Thiên binh đang tiến lại gần, khí thế vô cùng bức người.

Hần lệnh cho một vạn âm binh vào vị trí, chuẩn bị bắn tên tẩm thuốc độc. Khi Thiên binh tới gần trong bán kính một dặm, hàng loạt mũi tên được phóng ra như vũ bão, dễ dàng đoạt mạng hơn hai trăm người. Tuy vậy, Thiên binh vẫn không ngừng tiến lại gần. Chẳng mấy chốc, chúng đã đáp xuống công Thiên cung, giáp sát vào lớp phòng vệ của Âm binh.

Hai bên đánh nhau long trời lở đất, người chết gục xuống như rạ. Thiên đế đứng ở trên cao nhìn xuống, bên cạnh là Tinh Thúy đi cùng với hơn hai trăm đệ tử Tu Chân giới. Tinh Thúy kiến nghị với Thiên đế:

- Bẩm Thiên đế, hãy để ta đưa người xuống ứng chiến.

Thiên đế khoát tay:

- Vẫn chưa đến lúc. Vai trò của ngươi vẫn chưa cần dùng đến.

Tinh Thúy thắc mắc không hiểu Thiên đế đang toan tính điều gì nhưng cũng chỉ đành chấp tay nghe lệnh. Dù đang rất nóng lòng xuống dưới tìm Thường Tận nhưng nàng ta không thể cãi lời Thiên đế. Á ta không biết rằng Thường Tận vẫn đang mắc kẹt ở núi Yên Tử cùng với đám quân của Bích Ngọc.

Thiên đế cũng chẳng buồn giải thích kế hoạch của mình với Tinh Thúy, bởi đối với ông ta, Tinh Thúy chỉ là một quân cờ không hơn không kém. Đến lúc cần dùng, ông ta sẽ lợi dụng nàng ta cho kế hoạch của mình, ngoài ra không cần phải phí lời giải thích cặn kẽ, kể cả việc dùng mạng của đệ tử Tu chân để tế trận Thiên Giáng.

Thiên đế ra lệnh cho Trần Luân bắt đầu khởi động Tỏa Ma trận và Phật Dung trận. Trần Luân ngay lập tức ra hiệu cho đội quân của mình chia làm hai nhóm, một nhóm thi triển Tỏa Ma trận, nhóm còn lại thi triển Phật Dung trận.

Với Tỏa Ma trận, Thiên binh tập hợp theo hình bát giác, cùng hỗ trợ nhau truyền sức mạnh cho những gương chiếu yêu được bố trí khắp tám hướng của Thiên cung. Ninh Tư vô cùng bất ngờ vào giây phút gương chiếu yêu đột nhiên có tác dụng, làm suy giảm sức lực của hàng loạt Âm binh trên diện rộng.

Hần không ngờ Tuấn Hùng đã lên để Quý binh bài trí loại gương này trong lúc giả vờ canh phòng ở đây. Hần không thể hiểu được, rốt cuộc kế hoạch đã có sai sót chỗ nào. Bởi lẽ những Quý binh lên lút trả trộn đến những khu vực khác ngoài Thượng Môn điện đều bị ám sát không để lại dấu vết. Vậy thì làm cách nào chúng vẫn có thể qua mắt hần mà lắp đặt gương chiếu yêu một cách thần không biết, quỷ không hay?

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 57: Thiên Giáng trận

Bích Ngọc nở một nụ cười nham hiểm, dùng ánh mắt ra hiệu cho đám thủ hạ của mình dàn trận đối phó với Thường Tận. Hơn hai trăm người bao vây một nữ nhân thân cô thế cô. Thường Tận không hề nao núng, vận toàn bộ sức lực của mình, dồn nội lực từ sâu trong cơ thể thành một luồng linh lực cực mạnh phát tiết ra xung quanh, biến lưới Tỏa Yêu thành mớ sắt vụn rơi vãi trên sàn đất lạnh lẽo.

Đám Thiên binh đồng loạt xông lên, tấn công Thường Tận từ bốn hướng. Nàng xoay người nhảy lên không trung, tránh được bốn lưới kiếm đang nhắm nhe đâm về phía mình, sau đó dùng kiếm của họ làm bàn đạp, một mạch tung cước vào mặt của cả bốn tên.

Bốn tên này bị hạ, bốn tên khác lại xông tới. Lần này thay vì đâm kiếm theo phương ngang, chúng lại thi triển theo phương thẳng đứng, khiến Thường Tận phải đổi tư thế đáp trả. Nàng nhảy lên không trung, rồi lại xoay thêm một vòng sang ngang để tránh bốn mũi kiếm như bốn cây chông đang đâm thẳng vào mình.

Nàng lách sang một bên, đáp thẳng xuống đầu của một tên Thiên binh, dùng chân phá giải thế kiếm của chúng. Đúng lúc này, một kẻ cầm giáo từ phía sau tiếp tục đâm tới. Thường Tận vẫn vô cùng khéo léo linh hoạt lách người sau đó đáp tay xuống đầu tên kia, tiện thể bẻ gãy cổ của hắn, rồi quay lại xiên cho bốn tên phía sau một phát thật ngọt bằng Thương kiếm của mình.

Chưa dừng lại ở đó, ba tên Thiên binh khác từ trần nhà tấn công trực diện từ trên xuống, khiến Thường Tận phải xoay người dịch chuyển sang bên, đụng phải đám Thiên binh còn lại đang chờ nàng như hồ chờ mồi. Tất cả đồng loạt xoay mũi giáo về phía nàng, liên tục chọc lên mỗi khi nàng lướt qua.

Thường Tận vô cùng uyển chuyển tránh né nhưng vẫn không may bị một lưới giáo xượt qua vai. Những tên khác được đà càng mạnh tay chia mũi giáo liên tục về phía nàng, khiến Thường Tận bị thương thêm hai vết ở cổ và lưng.

Nàng không hề kêu than lên tiếng nào, vẫn nhẫn nại diệt từng tên. Nàng mặc kệ hàng trăm mũi giáo đang nhắm về phía mình, tùy tiện đáp xuống trên một mũi giáo, dùng chân trái làm trụ, chân phải xoắn chặt lấy thân giáo, rồi nhào người xuống bẻ cổ kẻ cầm giáo.

Nàng cứ thế hạ từng người, từng người một. Trước tình thế đó, Bích Ngọc sốt ruột muốn tung ra chiêu tiếp theo. Xem ra việc dùng đông địch yếu không có tác dụng đối với Thường Tận. Bích Ngọc đưa tay ra hiệu, một loạt ám tiễn phóng tới.

Trên mỗi mũi tên đều tỏa ra một làn khói đen quỷ dị. Thường Tận uyển chuyển tránh được những mũi tên đó, rồi đột ngột phát hiện một lực hút khổng lồ đang bao trùm lấy bản thân. Hàng vạn mũi tên quần quanh người nàng như một chiếc vòi rồng đang chờ nuốt chửng Thường Tận vào hư không.

Nàng tự khí tại lồng ngực, cố gắng giữ thân thể vững chãi không suy chuyển. Những mũi tên liên tục chuyển động xung quanh tạo thành bức tường kiên cố mà khi chạm vào sẽ tan da nát thịt. Thường Tận thử đưa một ngón tay của mình về phía màn mưa tên đó thì phải vội vã gạt lại vì đau đớn.

Nàng nắm chắc Thương kiếm trong tay, ra sức công phá bức tường tên đó nhưng ngay cả thanh kiếm cũng bị cuốn vào, ban đầu là một phần, sau đó là toàn bộ thanh kiếm bị nuốt chửng. Hai tay Thường Tận run lên bần bật. Nàng không những bị mắc kẹt giữa vòi rồng khổng lồ này mà còn bị chiếc vòi rồng này hút dần sức lực.

Bên ngoài trận pháp, Bích Ngọc đang đứng nhìn, khóe môi cong lên đầy mãn nguyện. Nàng ta ra lệnh cho thủ hạ:

- Tất cả tập trung sức lực, nhất định phải giữ cho trận pháp này vững như bàn thạch, một con kiến cũng không thể lọt ra ngoài.

Hà Vân ở bên cạnh cất lời tung hứng:

- Chúc mừng Thái tử phi, cuối cùng cũng có thể thành công tiêu diệt đại ma đầu này rồi.

Hà Vân còn chưa dứt lời thì trận pháp kia đột nhiên nổ tung. Hàng vạn mũi tên bạt ra từ phía, đã thương vô số binh lính của Bích Ngọc. Một tên Thiên binh nhanh nhẹn đỡ ba mũi tên cho Bích Ngọc nên nàng ta may mắn không bị thương.

Từ trong màn mưa tên, Thường Tận bước ra như một vị thần, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, nét mặt không hề gợn sóng. Khắp người nàng phủ đầy thương tích, máu nhỏ ra khắp nơi, gương mặt nàng cũng bị trầy xước ít nhiều. Thế nhưng Thường Tận vẫn không hề tỏ ra sợ hãi hay đau đớn. Nàng nhìn thẳng vào mắt Bích Ngọc rồi nói lớn:

- Ngươi còn chiêu gì nữa? Mau tung ra đi.

Bích Ngọc sợ hãi nhìn Thường Tận như thể nhìn thấy quái vật. Trước giờ chưa từng có ai thoát ra khỏi trận pháp này mà vẫn còn bảo toàn được tính mạng. Nhìn vẻ mặt tái mét của Bích Ngọc, Thường Tận hừ lạnh một tiếng rồi tiếp:

- Không còn ư? Từ Khiết đâu? Ta cần gấp chàng ấy.

Bích Ngọc cong khóe môi cười khẩy trong khi sự hoảng hốt còn chưa tan biến:

- Ngươi nghĩ ta sẽ để ngươi gặp chàng ư? Đừng có mơ.

- Thấy người bình thân như vậy... nghĩa là chàng ấy vẫn bình an. Như vậy là được rồi. Ta phải đi đây.

Nàng cúi xuống nhặt thanh Thương kiếm của mình rồi quay gót bước ra khỏi động thì đột nhiên Bích Ngọc gọi với lại:

- Người... người đừng vội đắc ý. Hôm nay ta không giết được người, nhưng ngày khác ta nhất định sẽ khiến người chết không toàn thây.

Thường Tận lạnh lùng đáp:

- Tùy người.

Rồi nhanh chóng rời khỏi động, rời khỏi núi Yên Tử để trở về Thiên cung. Nàng ôm một thân trọng thương lê lết về đến cổng chính trước Thượng Môn điện. Khung cảnh trước mắt vô cùng hỗn loạn và tệ hơn những gì nàng tưởng tượng nhiều.

Đội quân Âm binh của nàng đông như kiến cỏ nay lại nằm la liệt giữa lối đi, xác chất thành đống. Ánh mắt Thường Tận lóe lên tia lửa giận, nàng dùng đòn sát khí bước vào, kiếm song song bên người. Thường Tận đi tới đâu liền chém Thiên binh cùng Quỷ binh đến đó.

Xung quanh nàng, hai phe đang đánh nhau toí bời, người chết gục xuống như mưa. Thường Tận chưa kịp bước vào bên trong Thượng Môn điện thì tiếng Ninh Tư đã vọng ra:

- Thường Tận, mau trốn đi!

Chiếc áo tím thanh nhã của Ninh Tư giờ đây đã thấm đầy máu tươi. gương mặt hần cũng hần đầy vết chém, hòa lẫn với mồ hôi quyện ra như tắm. Dạ Khuyết ở ngay phía sau lưng hần, cố gắng cầm cự nhưng xem chừng không được bao lâu nữa.

Trận pháp Phật Dung được thiết lập xung quanh, bao vây Ninh Tư, Dạ Khuyết và một toán Âm binh khoảng trăm người. Thường Tận lướt tới như bay, ra tay hạ thủ với những Thiên binh đang giữ trận, khiến cho trận pháp của chúng bị yếu đi.

Nhân lúc đó, Ninh Tư phá trận xông ra ngoài. Dạ Khuyết cũng bám theo sau. Thường Tận đẩy hai người ra đứng sau lưng mình, sau đó cầm Thương kiếm xông lên, một mình đánh nhau với hơn một trăm Thiên binh.

Ninh Tư bị thương nghiêm trọng, gục người xuống chân, thổ huyết dữ dội. Dạ Khuyết đỡ hần dậy, vẻ mặt lo lắng:

- Người còn trụ được không?

Ninh Tư khoát tay:

- Ta không sao. Chỉ lo cho nha đầu này. Nhìn khí sắc nàng ta không tốt lắm. Quang Đại đâu? Người đi tìm hần đến đây.

Dạ Khuyết gạt đầu rồi len ra khỏi đám hỗn loạn để tìm Quang Đại. Ninh Tư một thân trọng thương vẫn cố gắng vung Thần tịch lên, phóng vào đám Thiên binh để giải vây cho Thường Tận. Hai người lưng đối lưng, song kiếm hợp bích, đánh cho bất kỳ kẻ nào lại gần phải bật ra xa cả trăm thước.

Ngay lúc đó, Thiên đế cùng với Tinh Thụ xuất hiện. Hai trăm đệ tử Tu chân theo hiệu lệnh tiến lên vây quanh hai người. Thiên đế bắt đầu vận linh khí, tiếp đó một luồng khí đỏ từ hai tay ông ta như vũ bão tuôn ra như lốc xoáy tiến đến quần lấy Thường Tận và Ninh Tư.

Thiên đế hất Ninh Tư ra xa, chỉ để lại Thường Tận giữa vòng vây. Tiếp đến ông ta biến ra một quả cầu lửa khổng lồ bao phủ quanh nàng. Thường Tận cố gắng dùng sức phản kháng lại sức mạnh của Thiên đế nhưng lại yếu thế hơn thấy rõ.

Thiên đế ra lệnh cho đệ tử Tu chân:

- Mau nhảy lên ôm lấy quả lửa đó.

Đệ tử Tu chân tỏ ra ngần ngại:

- Hình như quả cầu này nóng đến mức chết người thì phải.

Thiên đế không quan tâm đến những nghi vấn của họ, tiếp tục giục:

- Còn chần chờ gì nữa? Mau lên, nếu không sẽ không kịp không chế Thường Tận!

Một đệ tử Tu chân lấy hết sức can đảm, tiên phong tiến lên trước. Kết cục là hần bị ngọn lửa khổng lồ thiêu rụi, chết trong đau đớn. Thân xác hần hóa thành tro rồi hòa vào dòng lửa cuộn cuộn như sóng trào. Những người khác thấy vậy thì vô cùng sợ hãi, lùi về sau mấy bước. Tinh Thụ nhăn trán hỏi Thiên đế:

- Chuyện này là sao? Vì có gì hần lại mất mạng?

Thiên đế hờ hững đáp, trong khi vẫn ra sức không chế Thường Tận đang vùng vẫy ở bên trong:

- Hi sinh một vài sinh mạng để đổi lấy yên bình cho Ngũ giới. Ta hi vọng các người sẽ hợp tác. Có như vậy mới xứng với sự tín nhiệm của ta dành cho Tu chân giới các người.

Tinh Thúy nắm chặt tay thành nắm đấm, ngăn ngừa không cho người của mình tiến lên. Nàng ta bắt đầu chất vấn Thiên đế:

- Tại sao người không nói với chúng ta ngay từ đầu? Chuyện hệ trọng như vậy, có gì lại giấu chúng ta?

- Hừ, thật là nhiều lời. Người có muốn giết Thường Tận không?

Mặc dù rất căm phẫn với thái độ và hành vi không đúng mực của Thiên đế, Tinh Thúy vẫn ra lệnh cho đệ tử của mình hi sinh mạng sống, bởi vì so với tính mạng của họ, nàng ta càng mong Thường Tận bị giết hơn.

- Ngũ giới gặp nạn. Tu chân giới chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Ta hứa với các người, sau khi các người chết đi, tên tuổi sẽ được lưu danh đời đời trong sử sách của Tu chân.

Cả đám nhìn Tinh Thúy, rồi lại nhìn nhau, khuôn mặt ai nấy cũng nhuốm đầy vẻ hoảng loạn. Cuối cùng, bọn họ nghiêng chặt răng, nắm tay nhau cùng xông vào biển lửa.

“Hi sinh tính mạng vì yên bình Ngũ giới. Các anh em, chúng ta cùng xông lên!”

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Mạng sống vô cùng quý giá

Hơn hai trăm đệ tử Tu chân lao vào biển lửa, hiến thân cho địa ngục. Khi máu huyết của họ đã hoàn toàn hòa lẫn vào quả cầu lửa, dòng cháy đỏ rực bùng bùng lên dữ dội, như thể muốn nung chảy người đang bị mắc kẹt bên trong thành nham thạch.

Thường Tận vẫn cố gắng hết sức để chống cự lại sức nóng đang thiêu đốt nàng đến từng tế bào. Nàng tự thân tạo ra một vòng linh lực bao quanh bản thân mình để chống lại nhiệt lượng cao ngất trời kia. Mô hôi của nàng vã ra như tắm, mạch máu cũng giãn nở cực độ như muốn nổ tung bất kỳ lúc nào.

Ninh Tư gượng sức đứng dậy, phóng Thân Tịch về phía Thiên đế, ngay lập tức bị Tinh Thúy cản lại. Hai người quyết đấu một trận thập tử nhất sinh. Lợi dụng việc Ninh Tư bị trọng thương, Tinh Thúy dùng những chiêu thức với tốc độ cao nhằm khiến cho hắn không kịp phản ứng.

Ninh Tư bị chém liên tục ba nhát: một nhát vào cánh tay phải, một nhát vào bụng và một nhát vào chân. Hắn đau đớn lùi lại ba bước, áo tím rách tả tơi, nhuộm kín máu tươi. Ninh Tư vẫn nhoen miệng cười, máu đỏ chảy ra từ kẽ răng hắn, trông thật thảm thương, cũng thật man rợ.

Tinh Thúy được thể nhảy lên cao, hai tay nắm chặt thanh kiếm, nhắm chính giữa đầu Ninh Tư mà lao xuống. Thế nhưng mũi kiếm chưa kịp chạm đầu thì một mũi thương từ đầu phóng tới, hất bay vũ khí của nàng ta.

Tinh Thúy chưa kịp định thần thì bị giáng thêm một chưởng bằng tay không vào ngực trái, khiến ả mất thăng bằng mà ngã nhào xuống đất, máu huyết trào ngược theo con ho ủa ra từ cuống họng. Người vừa đánh nàng ta không ai khác chính là chiến thần Quang Đại.

Hắn tiện tay đánh vào đầu nàng ta thêm một cái khiến ả gục xuống sàn bất tỉnh. Dạ Khuyết ở phía sau chạy đến đỡ Ninh Tư dậy. Trong khi đó Quang Đại tiếp tục lao đến tấn công Thiên đế. Thiên đế một tay chống đỡ trận pháp, một tay quay ra đối phó với Quang Đại, thế nhưng phong thái vẫn vô cùng ung dung tự tại như không.

- Không ngờ chỉ mới một thời gian ngắn mà Thiên đế đã mạnh đến như vậy. – Ninh Tư nói với Dạ Khuyết.

Dạ Khuyết nhăn trán, vẻ mặt vô cùng lo lắng đáp:

- Hắn ta quá mạnh. Có lẽ là nhờ luyện hóa thành công ngũ linh thạch. Cứ đà này, tất cả chúng ta sẽ phải bỏ mạng tại đây.

- Trận này đã không thể thắng được – Ninh Tư đáp – Vậy thì ít nhất phải bảo toàn mạng sống. Nói cho ta biết, có cách nào cứu được Thường Tận ra?

Dạ Khuyết lắc đầu:

- Khả năng cứu được Thường Tận dường như bằng không. Trừ khi giết được Thiên đế, nhưng hắn gần như bất khả chiến bại. E rằng chỉ có một cách. Nhưng cách này không thể thực hiện được.

- Là cách gì? – Ninh Tư hỏi.

- Không được! Cách này không thể thực hiện được!

- Mau nói! – Ninh Tư giục, giọng mắt kiên nhẫn.

- Dùng xà thân chú. Uy lực của nó rất mạnh, có thể cứu bất kì người nào, nhưng cái giá là chính mạng sống của người cứu. – Dạ Khuyết thở dài – Ngươi thấy chưa? Ta đã nói là cách này không dùng được rồi mà.

- Mau dạy ta câu thần chú. – Ninh Tư ra lệnh.

- Sao cơ? – Dạ Khuyết tròn mắt ngạc nhiên, còn tưởng mình nghe nhầm.

- Mau lên, đừng để ta phải nhắc lại. – Ninh Tư nói với một giọng khản đặc.

- Ngươi... quyết tâm rồi sao?

Ninh Tư cong khóe môi:

- Ta đã ra nông nổi này rồi, mạng sống này chưa chắc đã giữ được. Chi bằng đem nó ra đổi.

- Được, ta dạy ngươi.

Ánh mắt Dạ Khuyết nhìn Ninh Tư tràn đầy sự ngưỡng mộ, hân hoan như chưa từng thấy Ninh Tư tỏa sáng như vậy trước đây. Một người sẵn sàng vì người khác mà hi sinh ở trước mắt hắn đây và người suốt ngày chỉ nhõn nhợ say khướt hoan lạc là cùng một người sao?

Khi hắn đọc xong câu thần chú là lúc Ninh Tư bắt đầu nhập tâm. Trong nháy mắt, thân xác của Thường Tận và Ninh Tư đổi chỗ cho nhau. Thường Tận bàng hoàng phát hiện ra mình đã thoát ra ngoài, nhưng bằng cách nào, năng nhất thời không thể hiểu được.

Thiên đế cũng vô cùng sửng sốt. Hắn toan xoay người tóm Thường Tận lại thì đã bị Quang Đại chặn đứng. Hai người tiếp tục đánh nhau không ngừng nghỉ.

- Hai người mau rời khỏi đây! Ta không chống đỡ được lâu nữa! – Quang Đại nói với Thường Tận và Dạ Khuyết.

Thường Tận lắc đầu:

- Không! Chuyện này là sao? Các người cứu ta ra bằng cách nào? Người đang ở bên trong ngọn lửa đỏ không phải là Ninh Tư sao?

Khoảnh khắc nàng nhận ra mình không nhìn nhầm, nàng toan ulla tới lao vào quả cầu lửa kia lần nữa nhưng giọng Ninh Tư vang lên:

- Thường Tận, mau rời đi cùng Dạ Khuyết! Mạng của ta đã tận, đừng tiếc nuối làm gì. – Chàng nói một cách vô cùng bình thản, đối diện với cái chết nhưng mặt không hề biến sắc.

Thường Tận quỵ rạp xuống chân mình, không thể ngăn những giọt lệ trào dâng như mưa lũ. Nàng không hiểu tại sao mình lại đau lòng đến vậy. Trước giờ Ninh Tư đối với nàng vừa là ân nhân vừa là kẻ thù. Nàng không biết từ lúc nào, hắn trong lòng nàng đã trở nên quan trọng đến vậy.

- Không! – Nàng gào lên tuyệt vọng – Ninh Tư, ngươi không được chết! Ngươi quên đã hứa với Huyết Vân phải bảo vệ ta sao? Ngươi chết rồi, ai sẽ bảo vệ cho ta? Ngươi mau quay lại đây!

- Ta đã bảo vệ ngươi năm trăm năm rồi. – Ninh Tư đáp - Đã đến lúc ta đi gặp hắn. Huyết Vân đến đón ta rồi. Chúng ta cuối cùng cũng có thể gặp lại nhau. Thường Tận, đừng khóc. Ngươi là một ma đầu độc ác máu lạnh. Kẻ máu lạnh không có trái tim, không được yêu đuối, cũng không được rơi lệ. Hôm nay ta dùng mạng đổi mạng cho ngươi, coi như đền lại mạng sống ta đã tước đi từ Huyết Vân. Hứa với ta, ngươi sẽ không để sự hi sinh của ta trở thành vô nghĩa.

Nói rồi Ninh Tư từ từ nhắm mắt lại, thả lỏng cho ngọn lửa xung quanh bao trùm lấy mình, thiêu rụi hết toàn bộ thân xác và linh hồn. Hắn từ từ tan biến vào hư không, như chưa từng xuất hiện. Thường Tận gào lên không thành tiếng:

- Đừng! Ninh Tư! Đừng chết!

Tiếng khóc của nàng đứt đoạn từng hồi. Trận chiến vô nghĩa mà nàng đang trải qua thật quá sức tương tượng. Quá nhiều người chết, quá nhiều máu phải đổ, đổi lại không hề có vinh hoa phú quý, an lạc hưởng thụ hay địa vị tôn quý, chỉ có mất mát, tang thương và đau đớn.

Ninh Tư chết, trận pháp Thiên Giáng cũng bị hủy. Thiên đế nổi trận lôi đình ra sức đánh Quang Đại tới tấp, đồng thời muốn quay sang bắt Thường Tận nhưng liên tục bị Quang Đại cản lại.

Thường Tận chấp choạng đứng dậy, xoay người nhìn xung quanh. Xác binh lính ngập tràn dưới sàn, máu đỏ lênh láng thành sông. Thường Tận bước đi trong vô định, sau đó trước mắt nàng dần biến thành một màn đêm tối. Trước khi ngã xuống nàng còn mơ hồ nhìn thấy Dạ Khuyết chạy lại đỡ mình. Bên tai nàng văng vẳng tiếng Quang Đại:

- Mau đưa nàng ta đi! Không còn thời gian nữa đâu!

Thường Tận cảm thấy cơ thể mình đang trôi lơ lửng giữa dòng nước. Nàng nằm trên một chiếc thuyền nửa, trôi đi vô định không phương hướng. Nàng mở mắt nhìn lên bầu trời đêm tăm tối mịt mù không một ánh sao. Nàng trầm nghĩ: “Đây là thật hay là mơ?”

Nàng vẫn có thể nghe thoang thoang bên tai tiếng người la hét, tiếng binh khí chém vào da thịt, tiếng lửa pháp phòng dữ dội và tiếng người thân đang vẫy gọi nàng. Nàng nhìn thấy mẫu thân của mình. Bà vẫn luôn xinh đẹp và ân cần như ngày nào.

Mẹ nàng ngồi bên, nhẹ nhàng vỗ về vai nàng an ủi:

- Thường Tận, không sao rồi. Tất cả đều đã qua rồi. Con rồi sẽ ổn thôi.

Thường Tận nắm chặt lấy tay của mẹ, khóc nức nở:

- Con có sao! Con thực sự có sao! Mẫu thân à, con sai rồi. Con đã sai thật rồi. Chính con đã gây nên thảm kịch ngày hôm nay. Nếu như con còn sống, con thực sự không muốn tỉnh dậy nữa. Mẫu thân, người có thể đưa con đi không?

- Thường Tận ngốc... Con phải sống. Bởi vì mạng sống của con quá quý giá. Rất nhiều người đã chết để đổi lại mạng sống cho con. Con phải trân quý và nâng niu nó. Tuyệt đối không được dễ dàng chết đi. Dù có đau khổ, cũng phải sống tiếp. Hãy sống thay cho những người đã khuất. Con có thể hứa với mẹ không?

Thường Tận gật đầu, nước mắt không ngừng trào ra từ khóe mi:

- Con hứa. Con nhất định sẽ làm được...

...

Khi Thường Tận và Dạ Khuyết rời đi, Quang Đại vẫn còn đang chống trả với Thiên đế. Hắn hạ lệnh cho toàn bộ âm binh dừng đánh và rút lui để bảo toàn mạng sống. Thiên đế thấy Thường Tận đã trốn thoát thì vô cùng giận dữ, hai mắt ánh lên tia lửa đỏ ngầu.

Ông ta không còn cách nào khác đành trút giận lên Quang Đại. Chỉ với một tay, Thiên đế đã có thể dễ dàng siết chặt cổ Quang Đại đến mức suýt tắt thở. Mi tâm ông ta chau lại, và với một giọng vô cùng đầy nghiêm, ông ta nói:

- Thật uổng công cho ta bồi dưỡng ngươi thành tướng quân của Thiên tộc, để rồi ngươi quay lại cắn ngược vào cổ ta.

Quang Đại cười khinh bỉ, tiếng chữ rít ra từ kẽ răng:

- Thật uổng cho địa vị Thiên đế được người người kính trọng. Ngươi nghĩ rằng, ngươi nuôi nấng chúng ta thì có quyền tước đi mạng sống bất kỳ lúc nào sao? Anh trai ta đã trung thành với ngươi như vậy, nhưng rốt cuộc đổi lại được cái chết tức tưởi. Ngươi nói xem, tại sao ta phải trung thành với ngươi?

Thiên đế đột nhiên khựng lại, tay cũng nhất thời thả lỏng ra:

- Thì ra ngươi phản bội là vì oán hận ta đã hại chết Minh Đại? Thế nhưng ngươi có biết, hắn là cam tâm tình nguyện hi sinh không?

- Ha ha ha! – Quang Đại cười lớn – Hay cho câu cam tâm tình nguyện. Cũng giống như những con thiêu thân đến từ Tu chân giới hôm nay đúng không? Cam tâm tình nguyện nhảy vào biển lửa làm vật tế trần? Cho dù là vì bất cứ lý do gì, ép buộc người khác hi sinh không thể dùng từ cam tâm tình nguyện được đâu.

Quang Đại gằn từng chữ một, kèm theo tiếng nghiến răng ken két của hắn là một tiếng cất nghe rất ngọt tai. Thiên đế từ từ nhìn xuống bụng mình, một thanh gươm đã đâm xuyên từ trước ra sau, máu chảy đầm đìa. Ông ta vẫn bình thản như không, cười ha hả:

- Ngươi cho rằng thứ này có thể giết chết được ta hay sao? Có lẽ ngươi không biết, sau khi luyện hóa được Ngũ linh thạch, ta sớm đã trở nên bất tử, không đao kiếm nào có thể làm hại.

- Thật sao? Kể cả khi đó là Trảm phách kiếm? – Quang Đại nói, giọng điệu có chút cười cợt.

- Ngươi nói sao cơ? – Thiên đế chau mày lại, từ từ cảm thấy cơn đau đang ập đến từ bụng dưới. Ông ta buông tay khỏi Quang Đại, liên tục lắc đầu – Không thể như thế được! Cơ thể này của ta là bất tử! Có Ngũ linh thạch, ta là người mạnh nhất thiên địa này, là người bất khả chiến bại, không gì có thể đã thương...

Giọng nói của ông ta nhạt dần rồi tắt hẳn. Cơ thể to lớn của Thiên đế đổ ập xuống sàn, hai mắt vẫn chưa nhắm hẳn. Quang Đại bình thản rút trong người ra một thanh sáo trúc, bắt đầu thổi khúc Thiếu niên chí. Đại tướng Trần Luân của Thiên đế lúc này mới hốt hoảng chạy đến, ôm xác ông ta lên lay lay liên tục. Thế nhưng Thiên đế đã thực sự vĩnh biệt cõi đời này.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Khởi đầu mới

Khúc Thiếu niên chỉ vang lên, nhưng không trầm buồn và da diết như mọi khi, trái lại thanh âm vô cùng hoan hỉ và vui tươi, tựa như tiếng lòng của Quang Đại, vỡ òa và xúc động. Hắn cuối cùng cũng đã trả thù được cho anh trai của mình. Hắn cuối cùng đã thực hiện được nguyện vọng lớn nhất đời hắn.

Cho dù hắn đã lén lút trộm thanh kiếm Trảm Phách của Thường Tận để trả thù riêng cũng không sao. Hắn không hề thấy áy náy. Cho dù hắn đã giết chết Thiên đế mặc kệ Thường Tận nhiều lần dặn dò phải giữ lại mạng cho ông ta cũng không sao. Hắn không hề thấy ân hận.

Tất cả mọi việc hắn làm đều xứng đáng cả. Ngoài việc báo thù, không có gì quan trọng hơn. Kể cả kết quả của trận chiến này, kể cả cái nhìn của những người khác đối với hắn. Hắn cũng hiểu rõ hắn chẳng được phe nào coi trọng. Tiền giới hắn đã hoàn toàn phản bội, còn Ma giới vẫn luôn dè chừng hắn.

Mặc dù vậy, hắn chẳng có chút cố gắng để lấy lòng bên nào cả. Hắn vốn dĩ không cần. Hắn chẳng cần ai hết, chẳng cần ai hiểu cho hắn, cũng chẳng cần ai quan tâm hắn. Có điều, ngoài kia vẫn có một người mà hắn quan tâm. Hắn cảm đi tìm nàng ấy, bảo vệ nàng ấy, và chăm sóc nàng ấy.

Người đó chính là Thường Tận.

...

Trong một căn nhà lá xập xệ sâu trong ngọn núi Bạch Mộc Lương Tử, Dạ Khuyết đang ngồi nướng cá trên chiếc bếp thô sơ được dựng bằng ba que củi khô với một đám lá. Hắn vô cùng từ tốn nhẫn nại, như thể trên đời này chẳng còn gì đáng bận tâm nữa. Mà quả thực trên thế giới này đã không còn gì khiến hắn bận tâm.

Tất cả đã kết thúc rồi, mọi hi vọng, mọi tuyệt vọng, mọi khổ đau, mọi hoan hỉ. Trải qua tất cả những chuyện này, hắn mất nhiều hơn được. Hắn chẳng biết rốt cuộc mình là vì cái gì mà lại ngồi ở đây nữa. Hắn chỉ biết, hắn không nỡ bỏ mặc cho nữ nhân này chết, vì nàng ta là con gái của người mà hắn vô cùng yêu thương.

Thường Tận nằm trên chiếc giường tre nhỏ, hơi thở đều đặn và bình ổn. Nàng ngủ rất say, như thể chưa bao giờ được ngủ. Hoặc cũng có thể, nàng không hề muốn tỉnh lại.

Khi cá vừa chín thì Quang Đại xuất hiện. Hắn chậm rãi ngồi xuống, tiện tay cướp luôn con cá trên tay của Dạ Khuyết:

- Mùi vị cũng không tồi.
- Ngươi... ngươi... - Dạ Khuyết tức không nói nên lời, lẳng lặng nướng con cá mới để ăn.
- Nàng ta vẫn chưa tỉnh lại sao? – Quang Đại hỏi.
- Chưa tỉnh. Có lẽ là bị chấn động mạnh, nên nhất thời không vực dậy được.

Quang Đại gật gù:

- Cũng tốt. Để nàng ta ngủ thêm một thời gian. Nàng ta đã rất vất vả rồi.

Mặt trời hết mọc rồi lặn, mà Thường Tận vẫn ngủ mãi chưa tỉnh. Ngày ngày Quang Đại vẫn ở bên chăm sóc. Hắn đặc biệt nấu cháo rồi bón từng muỗng cho nàng. Thường Tận như thể vô tri vô thức, toàn thân bất động, chỉ có tròng mắt vẫn đảo liên tục giống như đang gặp ác mộng.

Quang Đại nhẹ nhàng dùng khăn ẩm chấm nhẹ những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán nàng. Hắn nhìn nàng với ánh mắt đắm chiều sâu thẳm. Hắn chưa từng có dịp nhìn nàng như vậy trước đây. Bởi hắn quá bận rộn với việc lên kế hoạch trả thù. Nay đại sự đã xong, hắn tự nhủ với lòng sẽ tận tâm tận lực theo đuổi nàng.

Hắn đặt tay nàng vào giữa hai tay của mình, nâng niu và đưa lên cọ cọ trên bờ má, sau đó khẽ môi bắt gặp mỉm cười. Đột nhiên hắn thấy tay nàng khẽ động đây, sau đó là tiếng nàng thở mạnh một cái.

Thường Tận mở mắt ra, nhìn thấy Quang Đại đang ngồi ở mép giường. Sau đó nàng phát hiện ra hắn đang nắm tay mình nên vội rút lại. Quang Đại hỏi nàng:

- Nàng tỉnh rồi sao? Cảm thấy thế nào? Muốn ăn uống gì không? Ta đi lấy cho nàng.

Thường Tận cảm thấy có mùi ám muội ở đây nên bất giác khó chịu trong lòng. Quang Đại trước giờ chưa từng xưng hô thân thiết với nàng như vậy, ngay cả việc hắn động chạm nàng cũng rất kì lạ. Nàng bật ngồi dậy, lạnh lùng đáp lại hắn:

- Ta cảm thấy rất tốt. Chẳng muốn ăn uống gì cả. Trận chiến thế nào rồi? Quân ta có rút về an toàn không?

Quang Đại lắc đầu:

- Ma tộc tổn thất tám phần quân lực. Hai phần còn lại đã rút về Ma giới cố thủ đường thương. Vì Thiên đế cũng đã chết nên chẳng ai truy đuổi nữa.

Thường Tận tròn tròn mắt, giọng nói có phản kích động:

- Ngươi nói sao? Thiên đế đã chết?

Rồi nàng bật ho dữ dội. Quang Đại vỗ vỗ lưng nàng rồi đáp:

- Nàng bình tĩnh lại. Ta xin lỗi, nhưng nàng cũng biết ta có mối hận sâu đậm với Thiên đế, không thể không báo.

Thường Tận lắc đầu, tâm trạng đột nhiên càng tụt dốc không phanh. Thiên đế dù có trăm xấu vạn xấu cũng là cha của Tử Khiết. Nàng không muốn khi Tử Khiết tỉnh lại phải chịu thêm đả kích. Thế nhưng dù nàng có dốc sức như thế nào cũng không thể không chế được kết quả này.

- Huống hồ hán đã diệt gần hết Âm binh của nàng, còn suýt chút nữa lấy mạng nàng. Nàng không có chút ý định nào muốn giết hán sao?

Thường Tận cụp mắt xuống, vẻ mặt ánh lên tia buồn bã:

- Ta rất hận hán, nhưng ta không thể giết hán. Ta... thôi bỏ đi. Đây là chuyện riêng của ta, ngươi cũng không cần phải nghe. Dù sao Thiên đế cũng đã chết rồi. Từ nay ta sẽ sống ẩn dật, quên hết những chuyện từng xảy ra.

- Được. Ta sẽ ở đây cùng với nàng. – Quang Đại nói.

Thường Tận nhìn hán trên trời:

- Ngươi... Tại sao ngươi lại đột nhiên thay đổi thái độ với ta như vậy. Ta có chút không quen.

Quang Đại cười đáp, ánh mắt vô cùng thâm tình:

- Ta từ lâu đã thích nàng. Chỉ là vì thời cuộc rối ren, nên không thể bày tỏ. Nay mọi việc đã kết thúc, ta muốn cùng nàng xây dựng hạnh phúc mới.

- Ngươi... - Thường Tận đột nhiên nói không nên lời. Nàng không biết phải đáp lại hán ra sao – Nhưng ta không có chút cảm xúc đặc biệt gì với ngươi.

- Không sao. Chỉ cần nàng cho phép ta ở bên nàng. Cho dù nàng không đáp lại tình cảm này của ta. Ta tin rằng một ngày nào đó nàng sẽ bị ta làm cho cảm động.

Vốn dĩ Thường Tận định sẽ thẳng thừng từ chối, nói cho hán biết rằng trong lòng nàng chỉ có mình Tử Khiết mà thôi. Nhưng nghĩ lại Quang Đại đã giúp nàng nhiều như vậy, nàng không nỡ thốt ra những lời đau lòng đó. Nàng miễn cưỡng để hán lại bên mình. Như vậy cũng không sao, miễn là hán không làm gì quá phận.

- Dạ Khuyết đâu? – Nàng hỏi. – Ta tưởng rằng hán là người đã cứu ta.

- Hán đi rồi.

- Đi đâu?

- Đến một nơi không ai biết. Thấy nàng đã an toàn, hán chẳng còn bận lòng gì nữa. Chỉ có điều, hình như ta thấy hán nhắc đến đứa bé tên Bình An. Hôm đó đánh nhau quá loạn, không biết tung tích của nó ra sao.

- E rằng... đứa bé đã chết. – Giọng Thường Tận trở nên xa xăm - Dao kiếm vô tình... mạng sống khó giữ.

...

Toàn bộ Thiên cung phủ một màu tang thương u ám. Vài trắng phủ rợp trời, để tiễn đưa một người đã khuất. Ngày thứ ba của lễ tang, Tử Khiết tỉnh dậy. Chẳng được Bích Ngọc đưa về đây, trở lại trong Ninh Dương điện quen thuộc.

Sau một giấc ngủ dài, chàng cảm thấy khá choáng váng. Chàng chấp choạng đẩy cửa bước ra ngoài, khuôn viên lạ lẫm với sắc trắng chết chóc. Chàng bước vội về phía Thượng Môn điện, trong lòng khắp khối không yên.

Rất nhiều người đang tập trung ở đó, khóc than ai oán. Tử Khiết như người mất hồn, lững thững tiến vào bên trong. Chàng không thể tin được bài vị trước mắt mình, đề rõ tên của Thiên đế. Chàng quỳ rạp xuống trước linh cữu của ông, khóc quặn quại.

Lúc này mọi người mới nhận ra sự xuất hiện của Tử Khiết. Họ vô cùng bất ngờ và có phần phấn khởi. Thiên đế đã qua đời, nhưng vẫn còn người kế thừa. Toàn bộ đồng loạt hô vang:

- Thiên đế vạn tuế! Thiên đế vạn tuế!

Bích Ngọc đang quỳ ở bên cạnh vui mừng chạy đến ôm chầm lấy Tử Khiết. Thiên cung đã được dịp có một đám tang vui buồn lẫn lộn.

Một tháng sau, lễ đăng cơ của Tử Khiết được tiến hành trước sự chứng kiến của đông đảo thần tiên tụ hội từ khắp ngũ giới, trong đó có cả đại diện của Quỷ giới và Tu chân giới. Mọi chuyện dường như chưa từng có biến đổi nhiều. Người xưa cảnh cũ. Chỉ khác là Thiên đế nay đã thành người khác.

Kề vai sát cánh với Tân Thiên đế chính là Tân Thiên hậu, cũng chính là Bích Ngọc. Hai người tình đầu ý hợp, vui vẻ mặn nồng, ít nhất đó là những gì mà quần thần cảm nhận được. Mẫu thân của Từ Khiết thì lui về làm Thái Thiên hậu, không còn can dự đến những rối ren bên ngoài nữa, chỉ ngày ngày ngồi bên bàn thờ của cụ đế, tụng kinh niệm phật.

Thường Tận có vài lần lên lên vào Thiên cung để xem tình hình của Từ Khiết. Nhìn thấy chàng còn sống và khỏe mạnh, nàng vui mừng khôn xiết. Đại lễ đăng cơ của Từ Khiết, nàng cũng không hề vắng mặt. Nàng hóa trang thành một tiểu tiên đồng, âm thầm đứng ở góc khuất, lén lút nhìn chàng.

Từ Khiết không hề nhận ra sự có mặt của nàng. Mà dù có phát hiện, chàng cũng đã chẳng còn bất cứ ý niệm gì về nàng nữa. Hình dáng của nàng, giọng nói của nàng, cử chỉ của nàng... chàng đã hoàn toàn quên sạch.

Thường Tận cảm thấy lòng có chút chua xót khi nhìn cảnh Từ Khiết vui vẻ ân ái bên cạnh nữ tử kia. Nàng không ngăn được giọt nước mắt đang lăn dài trên má, vì vậy đã sớm rời đi.

“Tuy rằng chàng đã yêu người khác, nhưng ta rất mừng cho chàng”, Thường Tận tự an ủi mình, “Nếu chàng đã tìm thấy hạnh phúc mới, thì ta cũng nên từ bỏ rồi. Từ Khiết, từ nay chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa. Chàng nhất định phải sống thật tốt. Ta cũng sẽ như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Nơi hấn muốn ở

Từ Khiết đang chăm chú đọc tấu sớ trong phòng riêng của mình thì đột nhiên nghe tiếng động lạ phát ra từ chiếc tủ gỗ. Bình thường chàng cũng chẳng để đồ đạc gì trong đó, nên không hiểu thứ gì vừa rơi xuống? Nghĩ rằng không chỉ là do gió thổi nên chàng không mấy để tâm và lại tiếp tục tập trung làm việc.

Thế nhưng chiếc tủ lại kêu lên lần nữa. Lần này là tiếng búng sỏi lên vì đói, mà tiếng đó không phát ra từ bụng chàng, vậy thì chỉ có thể là từ chiếc tủ kia rồi. Từ Khiết chậm rãi đứng dậy, thủ sẵn thanh kiếm sắt trên tay, từ từ đi đến chiếc tủ, rồi bất ngờ mở nhanh ra. Một đứa bé tám mười tuổi khóc ré ầm ĩ lên:

- Làm ơn tha mạng cho ta! Cầu xin người!

Đứa bé nhắm tịt mắt lại, nước mắt nước mũi tèm lem, hai tai chấp lại vái lay liên hồi. Nhìn bộ dạng nó lấm lem giống như đã bị kẹt ở đây nhiều ngày. Từ Khiết vội thu kiếm lại, rồi quỳ bằng một chân, khẽ đỡ đứa bé chui ra khỏi tủ:

- Nhóc con, sao lại trốn ở đây? Có biết đây là đâu không?

Thấy mặt mũi Từ Khiết không đến nỗi bặm trợn, nó nghĩ rằng đây là người tốt nên ngưng khóc. Nó đáp:

- Đây là phòng của Tiên nữ. Ngài ấy bảo ta trốn đi mới giữ được mạng.

Từ Khiết bật cười lớn:

- Ta nói cho con biết, đây là phòng của ta, chẳng có tiên nữ nào cả. Rốt cuộc là ai đã bảo con làm vậy chứ?

Đứa bé lắc đầu:

- Không đúng. Đây là phòng của Tiên nữ. Ngày ngày ngài ấy vẫn ngủ trên giường kia mà. Người là người xấu. Người đã cướp phòng của Tiên nữ đúng không?

Từ Khiết lại được một phen cười ngặt nghẽo. Chàng cũng rất tò mò muốn biết ai đã cả gan ngủ trên giường mình:

- Tiên nữ mà con nói rốt cuộc là ai vậy?

Đứa bé đáp:

- Mọi người thường gọi ngài ấy là Ma tôn. À đúng rồi, Dạ Khuyết đại nhân gọi ngài ấy là Thường Tận. Nhưng mà... ta chợt nhớ ra trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi, lúc đó còn có Tiên nữ ở đó nữa...

Mặt Từ Khiết bỗng nghệt ra:

- Thường Tận? Ma tôn?

Chàng nhớ là sau khi tỉnh dậy, mọi người có kể cho chàng nghe rằng Thường Tận đã đánh chiếm Thiên cung. Sau đó, khi Thiên đế trở lại phục thù, ông đã bị nàng hại chết. Chàng đã tự nhủ với lòng, nhất định phải giết nàng trả thù, bằng bất cứ giá nào.

Đột nhiên cửa phòng mở ra, một nữ tử áo trắng với dáng vẻ dịu dàng quen thuộc xuất hiện. Nàng ta đặt khay đồ ăn lên bàn, tò mò hỏi:

- Đứa bé này là ai vậy?

- Nàng đến rồi sao? – Từ Khiết đáp – Nó trốn trong tủ đã nhiều ngày rồi. Cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi. – Đoạn quay qua hỏi đứa bé – À, đúng rồi, con tên là gì?

- Bình An – Đứa bé đáp.

Bích Ngọc vội chạy đến can ngăn Từ Khiết:

- Nó trốn ở đây nhiều ngày chứng tỏ nó là người của Thường Tận. Mau giết nó đi để diệt trừ hậu họa.

Đứa bé nghe thấy vậy thì sợ mất mật, chạy lại nấp sau gấu áo của Từ Khiết. Từ Khiết nói:

- Nàng đừng nói như vậy. Một đứa bé thì có thể gây được hại gì? Được rồi, nàng mau quay về đi. Ta tự ăn trưa được.

- Nhưng mà... - Bích Ngọc muốn nói thêm nhưng có vẻ không mấy tác dụng.

Trước khi rời đi, nàng ta còn lườm Bình An một cái. Bất cứ kẻ nào có dính dáng đến nữ nhân tên Thường Tận kia, nàng ta đều không có thiện cảm. Bích Ngọc vội vàng trở về, sai ti nữ thân cận Hà Vân đi điều tra thân phận đứa bé.

Trong khi đó, Từ Khiết bảo Bình An ngồi lên ghế đối diện mình, sau đó hai người vui vẻ ăn cơm. Bình An ăn thốc ăn tháo như thể bị bỏ đói lâu ngày. Mà quả thật đã nhiều ngày qua nó chẳng có gì trong bụng. Nếu không nhờ chút linh lực tu luyện được trong thời gian sống cùng Thường Tận giúp nó cầm cự, thì nó đã sớm mất mạng rồi.

Từ Khiết lại hỏi nó:

- À đúng rồi, con bảo chúng ta đã từng gặp nhau sao? Ở đâu?

Bình An gật đầu:

- Ở một nơi vô cùng tối tăm. Ta không còn nhớ là ở đâu nữa, nhưng mà không sáng như ở đây, tuy vậy ở đó có một vườn hoa rất rộng, rất đẹp. Tiếc là... ta không thể trở về nữa rồi.

Nói đoạn Bình An lại lắc đầu thờ dài như ông cụ non. Từ Khiết nhìn thấy bộ dạng thất thểu đó của nó thì lại không nhịn được cười:

- Tại sao chứ? Con thích đi đâu? Ta đều có thể đưa con đi.

- Thật chứ? - Hai mắt đứa bé chột sáng lên.

Từ Khiết gật đầu:

- Thật.

- Nhưng mà... - Bình An lại trùng xuống – Nơi đó tên là gì ta còn chẳng nhớ. Sao mà đi được.

- Không sao. Ăn cơm đi. Ta sẽ giúp con tìm.

- Thật sao?

- Thật.

- Vậy người không được nuốt lời đấy.

Nói rồi nó lại gấp lấy gấp để, tập trung và com với đồ ăn vào miệng, khuôn mặt không giấu được niềm hân hoan vui vẻ. Từ Khiết nhìn nó rồi bất giác mỉm cười. Chàng chưa từng gặp đứa bé nào đáng yêu như vậy.

...

Bên một bờ suối nằm sâu trong núi Bạch Mộc Lương Tử, Thường Tận đang bình tâm ngồi câu cá. Càng lúc nàng càng cảm thấy thích việc này. Bởi lẽ trong lúc câu nàng có rất nhiều thời gian để suy nghĩ về những chuyện khác. Điều kỳ diệu là nàng vốn chẳng để tâm gì đến chiếc cần trong tay nhưng kiểu gì cũng sẽ có cá cắn câu.

Nàng loay hoay gỡ thêm một con cá mắc bẫy rồi thả vào trong chiếc rọ nhỏ để bên cạnh mình. Đột nhiên Quang Đại từ đâu xuất hiện, khiến cho nàng

giật nảy mình.

- Sao vậy? Một đại ma đầu trời không sợ, đất không sợ, lại sợ ta. – Quang Đại chộc ghẹo nàng.

Thường Tận chối bay chối biến:

- Làm gì có. Tự nhiên đang yên đang lành lại có người xuất hiện nên nhất thời giật mình thôi.

- Vậy sao?

Đương nhiên không phải vậy. Thật ra dạo gần đây Thường Tận đã rất cố gắng tránh mặt Quang Đại nhưng hắn vẫn cứ bám lấy không buông. Nàng đã từng bảo hắn, nàng có thể một mình sống trên núi này, bảo hắn hãy đi đến nơi mà hắn muốn, làm những chuyện hắn cần đi.

Thế nhưng hắn lại đáp rằng, nơi hắn muốn ở chính là ở bên cạnh nàng, việc hắn cần làm là chăm sóc nàng. Vậy là Thường Tận chỉ còn biết câm nín. Vì Quang Đại cứ lẻo đẻo theo nàng cả ngày, nên Thường Tận thường trốn hắn ra đây ngồi câu cá một mình, thế mà cuối cùng cũng bị hắn tìm ra, vậy nên mới có chút hốt hoảng.

- Người tìm ta có chuyện gì. – Nàng hỏi hắn.

- Sáng ra đã không thấy nàng đâu, nên ta có chút lo lắng, vì vậy mới đi tìm nàng. Hóa ra nàng đang ở đây.

- Vậy sao... - Thường Tận lại cảm thấy có chút ngượng ngập.

- Thường Tận à, lần sau nàng đi đâu có thể nói với ta một tiếng được không? Nàng biết ta sẽ lo lắng mà.

Thường Tận khẽ gật đầu, trong lòng vẫn cảm thấy có chút không thoải mái. Nàng không biết phải mở lời với Quang Đại như thế nào. Nhiều ngày trôi qua, nàng vẫn không có cảm xúc gì với hắn. Quang Đại ngày ngày ngoài bám riết lấy nàng ra thì còn tra tấn nàng bằng khúc sáo Thiếu niên chí, cũng là khúc nhạc duy nhất mà hắn biết.

Có lần nàng bắt đắc dĩ phải nói với hắn:

- Người có thể ngưng dừng thổi sáo nữa được không? Ngày nào cũng nghe bài này, người không thấy phiền, chứ ta thì rất phiền.

Quang Đại thần nhiên đáp:

- Nhưng ta thấy rất hay mà. Người không thích thì thôi vậy... Nhưng mà ta sẽ vẫn cứ thổi.

Thường Tận trừng mắt nhìn hắn, vẻ mặt căm tức nhưng đầy bất lực. Có lẽ nàng đã quá hiền nên hắn mới được đà làm tới. Nàng cũng chẳng thêm đôi co với hắn nữa. Nàng bỏ đi ra bờ suối một mình và lệnh cho hắn không được đi theo.

Thế nhưng Quang Đại cũng chẳng phải một người biết nghe lời, nên hắn vẫn cứ bám theo nàng, rồi lại cất lên khúc nhạc thê lương. Thường Tận không thể làm gì được chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Bộ dạng của Quang Đại làm nàng chợt nhớ đến Từ Khiết lúc xưa. Ngày ngày chàng cũng đeo bám nàng không buông, miệng lúc nào cũng gọi lớn: “Đại mỹ nhân! Đại mỹ nhân!”. Điều đó khiến nàng bất giác bật cười.

Quang Đại đang ngồi vắt vẻo trên cành cây, thấy nàng cười thì rất đổi tò mò. Hắn không hiểu nàng đang cười vì cái gì. Có khi nào nghe hắn thổi sáo mãi nên bị dân đồn luôn rồi không. Nghĩ vậy hắn liền ngưng bật không thổi nữa.

Hắn chạy đến bên cạnh nàng, tiện thể cài lên tóc nàng một nhánh hoa dâm bụt. Thường Tận ngạc nhiên hỏi:

- Người làm cái gì vậy?

- Trông rất đẹp. – Hắn đáp.

Thường Tận vội đưa tay lấy bông hoa đó xuống rồi mắng hắn một trận:

- Người thừa biết ta không thích những thứ hoa hòe này mà.

- Nhưng trông nàng rất đẹp.

- Nhưng ta không thích!

Nói rồi nàng đứng phắt dậy bỏ đi. Quang Đại thấy thế cũng vội vàng đuổi theo. Bộ dạng thô lỗ đó của Thường Tận càng làm hắn hứng thú.

“Không hổ là nữ nhân mà ta thích, rất có cá tính!”, hắn nghĩ.

Đang đi bỗng dưng Thường Tận chợt khựng lại. Nàng trông thấy một nữ nhân nằm bất động trong bụi cỏ. Tuy rằng đầu tóc rối bời, áo quần lấm lem

nhưng vẫn có thể nhìn ra là một mỹ nhân sắc nước hương trời. Khuôn mặt bầu bình, nước da trắng sứ, đôi mày thanh tú cùng với đôi môi dày mọng như trái đào tươi. Tất cả mọi đường nét trên mặt kết hợp thành một tổng thể vô cùng cân đối, hài hòa.

- Mau giúp ta mang nạng ấy về. – Thường Tận nói với Quang Đại.

Quang Đại giả vờ ngó lơ sang chỗ khác, tỏ ý không hợp tác:

- Tại sao ta phải giúp nạng ta chứ? Có quen biết gì đâu?

Thường Tận lắc đầu ngao ngán:

- Thôi được rồi, ta tự cứu vậy.

Nói rồi nạng vác nữ nhân nọ lên vai, một mạch đi thẳng về nhà. Sau một vài ngày tận tình chăm sóc, nữ nhân nọ cuối cùng cũng tỉnh dậy. Nạng ta liên tục kêu rằng khát nước. Thường Tận ngay lập tức mang nước uống đến cho nạng ta.

Sau khi đã tỉnh táo, nạng ta mới hỏi Thường Tận:

- Ngươi là ai? Đây là nơi nào?

Thường Tận đáp:

- Đây là đỉnh Bạch Mộc Lương Tử. Ta... là một nông dân sống trên núi này đã lâu rồi.

- Nông dân? Nhìn bộ dạng ngươi không giống lắm – Nữ nhân nọ nói – Ngươi đã cứu ta sao?

Thường Tận lắc đầu, giọng nói có phần tinh nghịch:

- Không phải... Người cứu ngươi là bằng hữu của ta. Hắn tên là Quang Đại.

- Quang Đại? – Nữ nhân nọ tỏ vẻ ngạc nhiên – Vậy... hắn đâu rồi.

- Ngươi sẽ sớm gặp hắn thôi – Thường Tận đáp, khoe môi khê cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tiên nữ

- Đúng rồi, ngươi tên là gì? – Thường Tận hỏi nữ nhân nọ.

- Ta tên là Hải Quỳnh. – Nữ nhân ấy đáp.

- Hải Quỳnh... một cái tên rất đẹp...

Ngay lúc đó, Quang Đại đột nhiên xuất hiện ở cửa, cất giọng gọi lớn:

- Thường Tận! Xem ta tìm được thứ gì này!

Cả Thường Tận lẫn Hải Quỳnh đều phóng ánh mắt về phía hắn. Trên tay Quang Đại đang cầm lung lẳng một con thỏ trắng. Hải Quỳnh hét lên sợ hãi, còn Thường Tận tiến lại gần đá vào đầu gối Quang Đại một cái khiến hắn giãy nảy lên:

- Nạng làm gì vậy? Chẳng có chút dịu dàng nào cả.

Thường Tận lườm hắn một cái rồi đáp:

- Ngươi đường đường là một thần tiên mà lại đi lạm sát một động vật yếu đuối. Thật đáng thất vọng.

Nói rồi nạng quay gót bỏ đi. Quang Đại toan đuổi theo thì giọng của Hải Quỳnh đột nhiên vang lên phía sau:

- Công tử. Đa tạ ơn cứu mạng của người.

Quang Đại tưởng mình nghe nhầm, vội vã quay người lại hỏi:

- Cô nương vừa nói gì cơ?

- Ta đã nghe Thường Tận kể rồi. – Hải Quỳnh đáp – Chính ngài đã tìm thấy ta trong bụi cỏ, sau đó không ngần ngại đường xa công ta về đây, tận tình chăm sóc. Ân cứu mạng này, ta nhất định sẽ dùng cả đời để báo đáp...

Chưa đợi Hải Quỳnh dứt câu Quang Đại đã vội khoát tay chối từ:

- Ấy đừng đừng. Ta không cần báo đáp. Ta cũng không phải người cứu cô nương. Người hiểu lắm rồi.

Sau đó hần vội vã quay gót đuôi theo Thường Tận. Đúng như hần dự đoán, Thường Tận lại đang câu cá ở bên bờ suối. Hần hăm hăm bước đến chỗ nàng, bực dọc hỏi:

- Sao nàng lại kể với Hải Quỳnh là ta cứu nàng ấy? Rõ ràng là nàng một mực đưa nàng ta về, liên quan gì đến ta?

Thường Tận tỉnh bơ đáp:

- Ta thấy người thương xót nàng ta nên mới giúp người mang về mà. Nói về lý thì người mới là người cứu.

- Cái gì? Ta muốn cứu nàng ta lúc nào chứ? Người đừng có vô lý được không? Mau trở về giải thích với nàng ta đi!

Thường Tận cố nhịn cười đáp:

- Ta không giải thích đấy. Người định làm gì ta?

Quang Đại mặt đỏ bừng bừng, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác. Hần cố nén cơn giận bỏ ra một gốc cây gần đó, tiếp tục thổi khúc Thiếu niên chí ai oán thê lương.

Khi mặt trời lên cao trên đỉnh núi Bạch Mộc Lương Tử, hai con người cô độc vẫn kiên nhẫn ngồi bên bờ suối. Số cá câu được đã lấp đầy chiếc rọ mây nhỏ, nhưng chẳng ai có ý định đứng dậy về nhà.

Mãi cho đến khi một giọng nói dịu dàng trong trẻo vang lên, hai người mới sức thoát ra khỏi những dòng suy nghĩ miên man trong lòng mình. Hải Quỳnh trong bộ y phục màu hồng trông đáng yêu như một đóa hoa sen. Đôi chân nàng thoăn thoắt sải bước trên con đường mòn đầy sỏi đá.

Nàng cất tiếng gọi lớn:

- Thường Tận! Quang Đại! Đến giờ ăn cơm rồi!

Thường Tận đứng vụt dậy, lo lắng hỏi:

- Thân thể người đã hồi phục chưa? Tại sao lại chạy ra đây?

Hải Quỳnh cười đáp:

- Ta cảm thấy rất khỏe, vì vậy đã nấu một vài món chờ hai người về ăn.

- Vất vả cho người rồi. – Thường Tận cười nói.

Trong khi đó, Quang Đại vẫn không di chuyển. Hần nhắm mắt lại, giả vờ lim dim ngủ. Thường Tận cảm thấy rất buồn cười. Quang Đại bình thường là một kẻ rất nghiêm túc lại cũng nhấc nhưng càng ngày hần càng trở nên nghịch ngợm lại có phần bướng bỉnh.

Thường Tận ghé sát tai Hải Quỳnh nói thầm:

- Người mau lại đó dỗ dành hần về. Ta nói hần sẽ không nghe đâu.

Hải Quỳnh mỉm cười, gật đầu đồng ý. Nàng ta lại gần Quang Đại, khẽ vỗ vai hần. Quang Đại tưởng là Thường Tận nên trong lúc nhắm mắt vẫn đưa tay chộp lấy tay Hải Quỳnh. Lúc hần mở mắt ra nhìn thấy Hải Quỳnh thì giật mình hoảng hốt, vội vã đẩy nàng ra.

Sau đó hần bỏ đi, mặc kệ Hải Quỳnh vẫn đứng ngẩn ngơ ở đó. Nàng tự mân mê tay của mình, mỉm cười mãn nguyện. Ba người sau đó tập trung tại bàn ăn. Hải Quỳnh đã bày sẵn hơn mười đĩa thức ăn trên bàn. Nàng ta liên tục gấp đồ ăn cho Thường Tận và Quang Đại.

- Mau ăn thử món này đi. – Nàng ta nói.

Thức ăn được bày biện vô cùng đẹp mắt, lại rất cầu kỳ. Chỉ cần nhìn cũng có thể nhận ra tài nghệ nấu nướng của Hải Quỳnh không phải tầm thường. Tuy toàn là những món thanh đạm nhưng ăn vào lại rất ngon miệng.

Có hai đĩa cá, một đĩa rau xào, một đĩa nộm rau củ, một đĩa măng chua, một đĩa đậu hũ hầm tương, ba chén canh nấm và ba chén phở nhật. Ngay cả Quang Đại ăn vào cũng không thốt ra được lời chê bai nào. Tuy vậy hần vẫn không hề mở miệng khen ngon. Chỉ có Thường Tận vẫn luôn hết lời ca ngợi

sự đàm đương của Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh có chút chạnh lòng, bởi ánh mắt của Quang Đại dành cho nàng quá đỗi thờ ơ và lạnh nhạt. Luận về nhan sắc, nàng cho rằng mình xinh đẹp và trẻ trung hơn Thường Tận bội phần. Luận về tính cách nàng lại càng ưu thế hơn. Nàng nghe nói nam nhân thường thích nữ nhân năng động, hoạt bát, mà nàng lại chính là kiểu đó.

Nàng tự nhủ với lòng mình, cho dù thế nào, nàng cũng nhất định có thể chinh phục được trái tim lạnh như băng của Quang Đại. Huống hồ, Quang Đại đã thương xót mà cứu nàng về đây, nghĩa là hẳn đối với nàng cũng có chút tình nghĩa. Dù hẳn có cự tuyệt nàng thế nào đi chăng nữa, nàng cũng sẽ kiên trì đến cùng. Nghĩ là làm, ngày ngày tâm trí nàng chỉ xoay quanh việc làm thế nào để khiến Quang Đại vui.

Nàng làm kẹo vòng, nàng thêu khăn tay tặng hắn, nàng giúp hắn vá lại y phục cũ, nàng giúp hắn trải giường phẳng phiu, chuẩn bị nước ấm để hắn rửa mặt mỗi sáng, giặt đồ giúp hắn, nấu ăn cho hắn, pha trà cho hắn, ... Nàng làm rất nhiều, rất nhiều nhưng Quang Đại vẫn chẳng mấy may để tâm.

Trong lòng hắn sớm đã có người khác, vậy cho nên dù nàng có cố gắng cách mấy, cũng chẳng thể xoay chuyển được tình thế.

...

Trong lúc đó, tại Thiên cung, ti nữ Hà Vân đang rót trà cho chủ nhân Bích Ngọc của mình. Bích Ngọc hỏi nàng ta:

- Điều tra lâu như vậy rồi, tại sao đến một bóng người cũng không tìm thấy?

Hà Vân đáp:

- Nô tì cũng không hiểu nổi. Tất cả mọi góc ngách trên trần gian và cả Ma giới, thần đã tìm qua, nhưng không hề phát hiện ra ả. Có khi nào... nàng ta đã chết?

- Không thể nào! – Bích Ngọc gằn lên, mi tâm chau lại – Nàng ta hoạn nạn bao lần đều không chết, lần này chỉ bị thương nhẹ, sao có thể mất mạng? Chừng nào còn chưa tìm ra bằng chứng, ngày đó ta vẫn không tin nàng ta đã hóa thành tro bụi. Ngươi mau phái nhiều người hơn nữa đi tìm, nhất định phải tìm ra!

- Nô tì tuân mệnh.

- À đúng rồi – Bích Ngọc đột nhiên nhớ ra – Lốp da này của ta đã bắt đầu bốc mùi. Ngươi mau chóng tìm lốp da mới để ta thay.

- Nô tì biết rồi. Xin người an tâm.

Bích Ngọc gật đầu, ánh mắt hướng về xa xăm. Đã mười năm rồi, mười năm kể từ cuộc chiến ngày hôm đó. Nàng ta điên cuồng tìm kiếm tung tích của Thường Tận nhưng tất cả đều vô dụng. Ngày nào Thường Tận còn tồn tại trên cõi đời này, ngày ấy Bích Ngọc còn cảm thấy bất an. Tuy rằng Từ Khiết đã mất đi ký ức, nhưng không có gì chắc chắn hai người sẽ không gặp lại nhau, và Từ Khiết sẽ không yêu Thường Tận một lần nữa.

Vì để đề phòng ngộ nhỡ, nàng ta vẫn nên tìm được Thường Tận và thủ tiêu sớm thì hơn, tránh đem dài lâu mòng. Hơn nữa, từ ngày tỉnh lại đến giờ, thái độ của Từ Khiết đối với Bích Ngọc tuy rất dịu dàng nhưng lại chẳng có chút tình ý nào, khiến nàng ta thêm bội phần lo lắng.

Đáng quan ngại hơn chính là thời gian dài trôi qua mà Bích Ngọc vẫn chưa mang được long thai, một phần cũng vì Từ Khiết không hề để tâm đến nàng, hay nói đúng hơn là không hề quan tâm đến nữ sắc. Từ Khiết ngày ngày chỉ chăm chú đọc tấu sớ, giải quyết chuyện triều chính, chẳng hề thực sự nghĩ đến nữ nhân nào, kể cả Thiên hậu Bích Ngọc.

Mặc cho Bích Ngọc ngày ngày kề bên hầu hạ, tìm nhiều cách để thu hút sự chú ý của Từ Khiết, tất cả đều vô dụng. Bích Ngọc không những bỏ bao công sức tìm cách duy trì nhan sắc, còn phải lo lắng đến mối họa tiềm ẩn chính là Thường Tận.

Nàng ta còn muốn giết cả đứa bé tên Bình An mà Từ Khiết tìm được ở trong Ninh Dương điện kia. Đứa bé liên tục nhắc đến Thường Tận trước mặt Từ Khiết, không khéo sẽ làm lộ ra sơ hở gì đó, vì vậy Bích Ngọc trăm phương ngàn kế tìm cách hạ độc nó. Thế nhưng Bình An phúc lớn mạng lớn, nhiều lần trúng độc nhưng được cứu chữa kịp thời nên không chết. Vì vậy Bích Ngọc lại phải tốn công tìm cách khác để hạ thủ.

Lại nói về đứa bé tên Bình An này, hiện tại đã lớn hơn rất nhiều và mang dáng vẻ của một thiếu niên mười sáu tuổi. Lúc nhỏ tuy trông bụ bẫm đáng yêu nhưng khi lớn lại vô cùng anh tuấn dũng mãnh. Bình An được Từ Khiết dạy bảo tận tình nên sớm bộc lộ thiên tư thông minh khác người, văn võ đều song toàn.

Về khôi ngô đỉnh đạc của Bình An đã khiến biết bao nhiêu tiểu tiên nga say nắng, ngày đêm nhớ nhung khôn nguôi. Tuy vậy trong mắt Bình An chẳng có ai đủ xinh đẹp cả, ngoại trừ Tiên nữ của hắn, chính là Thường Tận.

Hắn cuối cùng đã tìm ra, nơi hắn ở lúc nhỏ chính là Ma giới, nhưng cảnh cũ còn đó, người xưa đã vắng bóng. Hắn cất lực truy tìm tung tích Thường Tận nhưng nàng vẫn bất vô âm tín. Trên thế gian này, mọi người đã sớm đồn đại rằng Ma tôn bị trận pháp Thiên Giáng đã thương đến mất mạng, mãi mãi không thể siêu sinh.

Bình An mong rằng tất cả những lời đồn thổi đó là giả. Hắn không tận mắt nhìn thấy, cũng không ai tận mắt nhìn thấy, thế nên hắn có chết cũng sẽ chẳng tin. Hắn ngày đêm đều nuôi một tia hi vọng nhỏ nhoi, để hắn có thể tìm thấy Thường Tận, gọi nàng hai tiếng “Tiên nữ” lần nữa.

Chương 62: Chấp niệm

Mùa đông trên núi Bạch Mộc Lương Tử lạnh đến cắt da cắt thịt. Thường Tận thức dậy từ sớm, chăm chỉ tập luyện võ công. Thời gian trôi qua, động tác của nàng ngày càng nhanh nhẹn lại uy vũ hơn. Tiếng Thương kiếm của nàng cắt vào gió, tạo thành một dao động cực mạnh, làm những cây tùng gần đó ngã nghiêng đến bật gốc.

Thời tiết vô cùng khắc nghiệt nhưng trên người Thường Tận chỉ mặc độc một chiếc áo đen. Trên mi mắt nàng, sương đã sớm đông lại thành đá. Hơi nước trên mặt nàng cũng tạo thành một lớp băng mỏng phủ lấy hai gò má.

Lúc nàng ngưng kiếm, một chiếc áo bông trắng muốt đột nhiên phủ lên vai nàng. Thường Tận ngoảnh đầu nhìn lại, ánh mắt chạm phải nụ cười triu mến của Quang Đại. Hắn chậm rãi lại gần, đưa tay buộc chiếc áo choàng lại cho nàng.

- Nàng tập luyện cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe.

Thường Tận nhếch môi cười:

- Thiên Giảng trận cũng không thể lấy mạng được ta. Ngươi nghĩ... chỉ chút khí lạnh này có thể làm tổn thương ta?

- Chỉ là phòng hờ thôi. – Quang Đại ôn nhu nói – Nàng đói chưa? Mau vào trong ăn sáng thôi.

Quang Đại đi trước, Thường Tận bước theo sau. Nàng cảm thấy bóng lưng của nam nhân này toát ra một vẻ cô đơn lạ thường, không hiểu là tại sao. Những ngày qua, Quang Đại đã chăm sóc nàng rất nhiều, nhưng nàng một chút cảm xúc cũng không có. Nàng thở dài, tay khẽ đặt lên ngực trái mình.

Trái tim này chỉ đập rộn rã khi nàng nghĩ đến một người. Nam nhân đó đang ở rất xa, cách nàng cả một khoảng trời. Nam nhân đó đã sớm không còn nhớ nhưng đến nàng. Nam nhân đó đang vui vẻ bên một người khác. Nam nhân đã đem đến vị ngọt cho cuộc đời của nàng, cũng đem đến biết bao cay đắng và khổ đau. Đến cuối cùng, cũng chỉ có hắn khiến nàng rung động.

Thường Tận bước lên bậc thềm, vừa định bước vào nhà thì gặp Hải Quỳnh chạy ra. Vẻ mặt rạng rỡ của Hải Quỳnh chợt tắt khi nhìn thấy Thường Tận, nói đúng hơn là khi nhìn thấy chiếc áo choàng trên vai nàng.

- Cái này... - Hải Quỳnh chỉ vào chiếc áo choàng lông thú – ngươi lấy ở đâu ra vậy?

Thường Tận tiện miệng đáp:

- À, là Quang Đại đưa cho ta đấy. Sao vậy?

Hải Quỳnh lắc đầu, điệu cười có chút gượng gạo:

- Không có gì. Chỉ là ta thấy nó rất đẹp. Người làm ra nó hẳn là rất khéo tay.

Thường Tận cười đáp:

- Ngươi cũng thấy vậy sao? Quả thật là rất tinh tế. Nếu ngươi muốn, ta có thể tặng lại nó cho ngươi.

Hải Quỳnh khoát tay:

- Thôi, không cần đâu... À, mau vào nhà ăn cơm thôi. – Hải Quỳnh giục, cố gắng giấu đi vẻ ngượng ngập đang hiện rõ trên gương mặt mình.

Cả bữa cơm Thường Tận để ý thấy Hải Quỳnh có vẻ lảng tránh Quang Đại, không hiểu là tại sao. Vẻ mặt nàng ta có chút khó coi. Trong khi đó Quang Đại lại có vẻ rất điềm đạm, không có biểu hiện gì bất thường.

Ăn xong nhân lúc Hải Quỳnh đi rửa chén, Thường Tận đã chặn Quang Đại lại gặng hỏi:

- Chiếc áo lông thú này là từ đâu ngươi có được?

Quang Đại đảo mắt láo liên, cố đánh trống lảng:

- À ờ... ta vừa mới mua được ở trên phố. Đêm qua không ngủ được ta đã xuống kinh thành chơi.

- Thật không? – Thường Tận tỏ vẻ ngờ vực – Ngươi mau nói thật. Có phải chiếc áo này do Hải Quỳnh tặng cho ngươi?

- Làm gì có. – Quang Đại vẫn giả vờ vô tội.

Thường Tận thở dài:

- Thật là hết nói nổi. Tâm ý của một cô nương sao ngươi có thể tùy tiện chà đạp như vậy?

Vừa nói Thường Tận vừa cởi chiếc áo choàng ra, gấp lại cẩn thận trên tay rồi giúi vào người Quang Đại.

- Cầm lấy! – Nàng nói – Mau đi xin lỗi Hải Quý đi.

Sau đó nàng quay gót rời đi. Quang Đại gọi giật lại:

- Vậy còn ta thì sao? Tâm ý của ta sao nàng nỡ giẫm đạp như vậy?

Thường Tận khựng lại trong giây lát. Nàng không ngoảnh mặt lại, chỉ đáp:

- Ta xin lỗi. Ta không thể nào đáp lại tấm lòng của ngươi. Mong rằng ngươi sẽ tìm được người tốt hơn.

- Trên thế giới này, ngoài nàng ra, ta không hề động lòng với ai khác.

- Cũng giống như ngươi, trái tim của ta chỉ thuộc về duy nhất một người.

- Hẳn đã sớm quên nàng rồi. Sao lại cố chấp như vậy?

- Thế còn ngươi? Tại sao ngươi lại cố chấp đến tận bây giờ?

- Ta...

- Bởi vì cả hai chúng ta đều là kẻ ngốc.

Dứt lời nàng rời đi, bỏ mặc Quang Đại đứng đó một mình trong thần thờ. Nàng nói đúng, cả hấn và nàng đều là kẻ ngốc, mãi mãi không buông bỏ được chấp niệm. Trên đời này cho dù có nhiều người tốt hơn đẹp hơn, đối xử với họ tốt hơn thì đã sao? Đều không thể làm thay đổi tâm ý của bọn họ.

“Thế nhưng Thường Tận à, ta nguyện làm kẻ ngốc ở bên nàng cả đời này.”, Quang Đại thầm nghĩ.

Thường Tận ngồi ngây ngốc bên bờ suối. Cẩn trúc đã buông nhưng tâm trí lại ở đâu đâu. Nếu nói nàng chưa từng bị Quang Đại làm cho cảm động thì không đúng. Nhưng đó chỉ là sự cảm kích mà thôi, không hề có chút tình yêu nào. Nàng không muốn làm một nữ nhân ích kỷ, chỉ nhận tình yêu của kẻ khác mà không đáp lại, vì vậy mới phải dứt khoát từ chối Quang Đại, để hấn thôi si tâm vọng tưởng.

Tuy nỗ lực khuyên Quang Đại từ bỏ mình, nàng lại không thể tự thuyết phục bản thân. Nàng tận mắt nhìn thấy Từ Khiết hạnh phúc bên Tân Thiên hậu Bích Ngọc, lại có thể nhìn thấy nụ cười dịu dàng mà chàng dành cho người khác. Tuy vô cùng đau khổ nhưng nàng lại không thể buông bỏ được chấp niệm mà nàng dành cho chàng. Cho dù cả đời này không gặp lại nữa, nàng cũng không muốn quên đi Từ Khiết.

...

Thiên cung vào mùa đông vẫn không có nhiều biến đổi. Sự chuyển mùa ở các giới xưa nay đều không ảnh hưởng đến thời tiết nơi này. Thiên cung được mệnh danh là Vĩnh Xuân vì quanh năm chỉ có một mùa duy nhất, đó chính là mùa xuân. Bất cứ lúc nào, ở trên Thiên cung này, người ta cũng cảm thấy ấm áp dễ chịu.

Từ Khiết lúc này đang ở trong phòng, chăm chỉ đọc tấu sớ như mọi khi. Đột nhiên có người gõ cửa, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh:

- Bẩm Thiên đế, nô tì là người hầu của Thiên hậu.

- Vào đi. – Từ Khiết ra lệnh.

Người hầu chậm chậm đi vào, hai tay dâng lên một chén chè hạt sen.

- Để đồ rồi ra ngoài đi. – Từ Khiết nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi những dòng chữ trên tờ tấu sớ.

Sau khi hoàn thành toàn bộ đóng tấu sớ trên bàn, Từ Khiết mới để ý chén chè nguội lạnh chàng vẫn chưa ăn. Từ Khiết nhẹ nhàng nâng lên, ném thử một miếng.

“Mùi vị cũng không tồi.”, chàng gật gù.

Sau khi ăn xong, chàng cảm thấy hơi nhức đầu nên vội vã trở về phòng ngủ.

“Có lẽ đạo này làm việc quá độ nên thần trí có phần mệt mỏi.”, chàng thầm nghĩ.

Vừa về đến phòng, chàng đã ngã lưng xuống giường. Trong mơ hồ chàng ngửi thấy hương hoa ngào ngạt khắp gian phòng. Hai mắt chàng dần mờ đi. Chàng nhìn thấy một nữ nhân mặc áo đen, tóc buộc cao từ từ bước vào phòng, tiến về phía chàng.

Hình dáng đó vừa quen thuộc vừa xa lạ. Nữ nhân kia chủ động nâng cằm chàng lên, đặt xuống một nụ hôn nồng cháy. Từ Khiết cảm thấy cả người bỗng bừng nóng ran. Chàng vòng tay ra sau, ghì lấy cổ nữ nhân đó, kéo nàng ngã xuống giường.

Khi chàng tỉnh dậy đã là nửa đêm. Từ Khiết chống tay ngồi dậy, lắc lắc đầu cố gắng lấy lại tỉnh táo. Chàng hít một hơi dài rồi đảo mắt nhìn quanh phòng. Chàng có chút giật mình khi thấy Bích Ngọc đang nằm ngay trên giường bên cạnh chàng.

“Chuyện gì đã xảy ra?”, Từ Khiết dùng hết sức nhớ lại chuyện tối qua nhưng không hề có chút ý niệm nào.

Chàng rời khỏi giường, mặc y phục vào rồi đẩy cửa bước ra ngoài. Bên dưới gốc cây đào, Từ Khiết ngồi ngơ ngẩn hồi lâu. Chàng vốn là kẻ phong lưu đa tình, trêu hoa ghẹo nguyệt không ngần ngại nhưng khi thấy Bích Ngọc nằm cạnh bên, chàng lại thấy vô cùng không thoải mái.

“Có khi nào...”, Từ Khiết lo lắng suy nghĩ, “Không lẽ bây giờ mình đã chuyển sang thích nam nhân? Vì vậy mới không có hứng thú với phụ nữ?”

Sau đó chàng lại liên tục lắc đầu.

“Không, không thể như vậy! Không thể như vậy!”

Bích Ngọc khẽ lay vai chàng khiến Từ Khiết giật mình ngưng tự huyền.

- Sao nàng lại chạy ra đây? – Từ Khiết hỏi.

- Thiếp tỉnh dậy không thấy chàng nên hơi lo lắng. Chàng đang làm gì ở đây? Đêm khuya gió lớn không tốt cho sức khỏe.

Từ Khiết giả vờ cười giả lả:

- Ta thấy trong phòng hơi nóng nên ra ngoài hóng gió thôi. Nàng mau vào trong ngủ đi.

- Vậy ư?... Vậy ta ngồi đây với chàng.

Bích Ngọc nói rồi ngồi ngay xuống cạnh Từ Khiết, tựa đầu vào vai chàng. Từ Khiết không hiểu cảm giác của mình lúc này là gì. Chẳng hiểu sao chàng có hơi hướng mong Bích Ngọc để chàng lại một mình hơn. Chàng hỏi Bích Ngọc:

- Chuyện hồi chiều là thế nào? Sao tự nhiên nàng lại nằm trên giường của ta?

Bích Ngọc cố giấu vẻ lúng túng của mình, nắm chặt lấy cánh tay của Từ Khiết, đầu không rời vai chàng mà trả lời:

- Chàng không nhớ gì sao? Lúc chiều ta đến thăm chàng thì thấy chàng đang ngủ say như chết, sau đó kéo ta vào lòng. Những chuyện sau đó... ta cũng không tiện kể.

- Chuyện sau đó? – Từ Khiết lúng túng – Chúng ta đã làm gì sao?

Bích Ngọc khẽ gật đầu.

- Là chuyện gì? – Từ Khiết hỏi lại.

Bích Ngọc chẳng nói gì, chỉ ngồi thẳng dậy, mỉm cười e lệ, khuôn mặt chợt đỏ ửng lên sau đó đánh yêu một cái vào vai của Từ Khiết rồi bỏ chạy:

- Đáng ghét! Còn giả vờ giả vịt nữa.

Sau khi chạy vào phòng đóng cửa lại, Bích Ngọc mới từ từ giãn cơ mặt ra, nhịp tim dần ổn định trở lại. Nàng ta phải tự khám phục khả năng diễn xuất của mình. Sau đó nàng ta rờ xuống bụng, mỉm cười hạnh phúc.

“Chỉ vài tháng thôi sẽ không còn ai dám dè bêu sau lưng ta nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tương tư

Quang Đại đang tựa lưng vào gốc cây ngủ ngon lành thì cảm thấy mũi mình có chút nhột. Hắn đưa tay gãi một cái rồi ngủ tiếp. Thế nhưng con ngựa rất nhanh lại ập đến. Hắn lại gãi, rồi lại thấy ngứa. Tức mình, hắn mở mắt ra dụi mạnh đầu mũi thì thấy một nữ nhân đang ngồi trước mặt hắn cười như nắc nẻ.

Nữ nhân đó không ai khác chính là Hải Quỳnh. Thấy Quang Đại đang ngủ ở đây, nàng ta nghĩ ra chủ ý dùng cổ lau chọc vào mũi hắn. Quang Đại tức giận quát lớn:

- Ngươi làm cái gì vậy hả?

Hải Quỳnh vẫn tiếp tục cười ngặt nghẽo. Nhìn thấy bộ dạng lừ lừ của Quang Đại, nàng càng cười dữ dội hơn. Quang Đại hằm hằm quay gót bỏ đi. Hải Quỳnh vẫn kiên trì đuổi theo chọc ghẹo Quang Đại:

- Lúc này trông ngài rất buồn cười.

Quang Đại không đáp lại, chỉ cầm đầu cầm cổ bước đi. Hắn tiến một bước, Hải Quỳnh tiến một bước, hắn tiến hai bước, Hải Quỳnh tiến hai bước. Hắn ngừng lại, Hải Quỳnh cũng ngừng lại, hắn tăng tốc lên, Hải Quỳnh cũng tăng tốc lên. Sau đó hắn đột ngột quay lại khiến cho Hải Quỳnh không kịp ngăn quán tính của cơ thể mà đập mặt vào lồng ngực hắn.

Nàng ta nhăn nhó xoa xoa cái mũi của mình. Quang Đại nhìn nàng, lắc đầu thờ dài rồi lại xoay người bước tiếp. Hải Quỳnh cứ thế bám theo hắn cả ngày không buông. Thường Tận nhìn thấy tất cả những cảnh đó, không khỏi xuyết xoa mà ban tặng cho Hải Quỳnh một danh hiệu cao quý là “Cái Đuôi Nhỏ”.

Quang Đại sống lâu như vậy rồi, cũng chưa từng gặp nữ nhân nào mặt dày như vậy. Hắn mặc dù đã tỏ rõ thái độ khó chịu song Hải Quỳnh không phải người dễ dàng từ bỏ. Nàng ta còn lên đeo lên đai áo của Quang Đại một chiếc chuông nhỏ. Hắn trốn đến đâu, Hải Quỳnh cũng có thể tìm đến được.

Đến khi Quang Đại phát hiện ra thì đã nạt cho nàng ta một trận nên thân. Thế nhưng Hải Quỳnh vẫn không hề nao núng, thua keo này liền bày keo khác. Dùng chiêu này không được thì dùng nhiều chiêu khác.

...

Gió lại nổi lên trước điện Ninh Dương, làm cho tà áo trắng của nam nhân phồng trần tung bay như múa. Từng đường kiếm của chàng uốn lượn như những đợt sóng cuộn ào ào đánh vào bờ, làm cho vô số cánh hoa rơi lá tả, tạo thành một cảnh tượng đẹp như tranh vẽ.

Một thiếu niên khác đứng gần ngay đó, quan sát nhất cử nhất động của chàng ta. Hắn một thân y phục xanh, tóc buộc cao nửa đầu, tay cầm kiếm gỗ, cố gắng mô phỏng chuyển động của người kia. Khi nam nhân áo trắng kia dừng động tác, thanh niên nọ cũng ngưng múa máy, vui vẻ tiến lại gần, lấy khăn tay cho người kia lau mồ hôi.

- Thiên đế, võ công của người quả nhiên cao thâm, ta đứng xem cả buổi cũng chỉ hiểu được ba bốn phần.

Từ Khiết cười đáp:

- Con còn nhỏ, nhớ được ba bốn phần là giỏi lắm rồi. Cứ từ từ rèn luyện, rồi sẽ tới lúc thành tài.

- Thiên đế, cảm ơn người đã động viên. Con sẽ chăm chỉ tập luyện. – Bình An đáp – À đúng rồi, người có tìm được tin tức gì về Thường Tận không?

Từ Khiết lắc đầu:

- Vẫn chưa. Tiên nữ của con trốn kỹ quá, ta tìm không ra.

Bình An thất vọng thờ dài:

- Thôi không sao. Chờ lâu như vậy rồi, chờ thêm một chút cũng được. Chỉ cần còn một tia hi vọng, con tin chắc chúng ta sẽ tìm được người.

Từ Khiết gật đầu, tay vỗ vỗ lên vai Bình An:

- Ừm, ta cũng tin như vậy.

“Ta cũng tin sẽ có một ngày ta tìm được đại ma đầu đó, tận tay giết chết nàng ta, báo thù cho cha mình.”, Từ Khiết thầm nghĩ.

Hai người đang trò chuyện thì đằng sau bỗng có người bước tới. Dáng vẻ hắn cao lớn, vững chãi nhưng lại vô cùng linh hoạt.

- Trần Luân. Ngươi đến đây có việc gì? – Từ Khiết hỏi.

- Bẩm Thiên đế - Trần Luân đáp – Chuyện người phân phó thần đã đi điều tra, nhưng không có tiến triển. Ngược lại, thần phát hiện ra một chuyện khác.

- Là chuyện gì?

Trần Luân bắt đầu kể với vẻ mặt nghiêm trọng:

- Suốt một thời gian dài, ở nhân gian liên tiếp có nhiều người bị giết bằng cách thức vô cùng man rợ, chịu nỗi đau lóc da lóc thịt, bị mất máu và nhiễm trùng rồi chết. Đáng nói là sự việc đã xảy ra nhiều năm, nhưng không có dấu hiệu dừng lại. Quan lại ở nhân gian cũng nhiều lần điều tra nhưng đều không tìm ra manh mối. Thần nghi ngờ rằng...

- Người nghi ngờ người hạ thủ không phải người phạm? - Từ Khiết tiếp lời.

Trần Luân gật đầu:

- Đúng vậy. Giết người với thủ đoạn độc ác như vậy, lại không để lại dấu vết gì, e rằng một phạm nhân không thể thực hiện được.

- Người nghĩ rằng... là ai gây ra chuyện này?

- Bẩm Thiên đế, tuy rằng chưa có bằng chứng xác thực, nhưng thần cho rằng chuyện này nhất định có liên quan đến Ma giới.

- Tại sao lại nghĩ vậy?

- Phạm nhân chết đi, kẻ có lợi nhất chính là Ma giới. E rằng bọn họ lại đang âm mưu xây dựng quân đội, nhằm chống lại chúng ta. Vì vậy nên mới lạm sát bao nhiêu phạm nhân, để gia tăng số lượng linh hồn trong Ma giới.

- Người suy luận như vậy... có phải hơi phiến diện không? – Từ Khiết chau mày. Tuy rằng chàng vô cùng hận người trong Ma giới, nhưng vẫn phân rõ thị phi, không muốn dùng định kiến để giải quyết vấn đề.

Nghe vậy Trần Luân liền cúi đầu sốt sắng:

- Xin Thiên đế tha tội. Là thần đã suy nghĩ nông cạn. Xin hãy cho thần thêm chút thời gian, thần nhất định sẽ điều tra rõ ràng.

Từ Khiết gật đầu:

- Không sao. Vậy người mau đi làm việc đi. Có tin tức gì cứ đến báo với ta.

- Thần tuân lệnh.

Trần Luân từ biệt Từ Khiết, nhanh chóng rời khỏi Thiên cung. Khi vừa ra đến cổng, hắn bắt gặp một bóng hình thân quen. Từ xa hắn đã trông thấy Phong thần Quế Châu đang sát phạt một tiên nga, khẩu khí vô cùng ghê gớm:

- Người làm việc ở đây lâu như vậy rồi, mà ngay cả một lỗi sơ đẳng thế này cũng mắc phải. Người nói xem, người có xứng đáng với chức vị tiên nga này không?

Vị tiên nga kia bị hù dọa cho mất mật, quỳ sụp xuống van xin hết lời:

- Xin Phong thần tha mạng. Nô tì biết lỗi rồi.

Quế Châu phẩy tay áo, lạnh lùng nói:

- Biết lỗi thì có ích gì! Đây không phải lần đầu. Tốt hơn hết người nên sớm thu dọn đồ rời khỏi đây, trước khi ta bẩm báo chuyện này lên Thiên hậu.

Tiên nga kia bắt đầu trở nên hoảng loạn, liên tục chấp tay quỳ lại, tha thiết khẩn cầu nhưng Quế Châu chẳng mấy may động lòng. Thấy tình hình có vẻ vô cùng căng thẳng, Trần Luân quyết định bước đến đề khuyên can.

- Phong thần, đã lâu không gặp.

Quế Châu quay đầu lại, dáng vẻ vẫn vô cùng dũng mãnh nhưng lại xinh đẹp động lòng người. Chính ánh mắt sắc bén như dao đó đã khiến Trần Luân ngày đêm mong nhớ khôn nguôi, một lần gặp gỡ, trọn kiếp không quên.

- Đại tướng quân, đã lâu không gặp. Ta còn đang bận chút việc, khi khác chúng ta hãy nói chuyện.

- Thứ lỗi cho ta mạo muội – Trần Luân tiếp lời – Ta có thể biết vị tiên nga này đã phạm tội gì không?

- Sao? – Quế Châu lờm Trần Luân một cái – Bây giờ Đại tướng quân người cũng muốn quản chuyện của ta?

- Không dám, không dám. Ta chỉ là thấy vị tiên nga này đáng thương nên mới muốn biết rõ sự tình.

Quế Châu cười khẩy, hết nhìn Trần Luân lại nhìn tiên nga kia:

- Hóa ra nữ nhân ngài thích là kiểu yếu đuối ủy mị như thế này. Có phải nữ nhân mau nước mắt luôn khiến nam nhân động lòng? Thế nhưng rất tiếc, lần này phải để Đại tướng quân người thất vọng rồi. Ta đã lệnh cho nàng ta cuốn gói khỏi đây, không thể rút lại lời.

Trần Luân thở dài gật đầu:

- Thôi được, nếu Phong thần đã nói vậy, ta cũng không tiện hỏi thêm. Ta có chút việc bận, khi khác mong được có cơ hội nói chuyện với ngươi.

- Không cần đâu. – Quế Châu đáp gọn lòn rồi quay gót rời đi.

Trần Luân ngoái nhìn theo bóng nàng ta cho đến khi mất dạng, ánh mắt có phần tiếc nuối. Sau đó, hắn đỡ tiên nga kia dậy rồi nói:

- Tính cách của Phong thần là như vậy. Lần này ngươi chọc giận nàng ấy, phải chịu uất ức rồi. Nếu lệnh đã ban xuống, ngươi hãy chấp hành đi.

Dứt lời hắn cũng cười mây bay đi mất, chỉ còn lại tiên nga kia nước mắt ngấn nước mắt dài ờ lại đó. Chuyến đi lần này của Trần Luân là để điều tra rõ án mạng hàng loạt ở nhân gian, tìm ra kẻ có nguy cơ làm hại đến ngũ giới.

Vừa rồi tình cờ gặp được Phong thần, thật ra trong lòng hắn rất vui, trên đường đi cứ nghĩ mãi về nàng ấy. Hắn chỉ hơi phiền não một chút vì Quế Châu cho rằng kiểu nữ nhân hắn thích là những người dịu dàng, yếu đuối. Có lẽ nàng không nhìn ra được ánh mắt mền mọ mà hắn dành cho nàng. Trong mắt hắn, chỉ có nàng mới khiến hắn động tâm.

Tuy vậy, hắn vẫn chưa một lần dám bày tỏ lòng mình với nàng. Rõ ràng là rất quan tâm nhưng lại không thể nói ra. Hắn rất sợ ngộ nhờ nàng biết hắn thích nàng thì sẽ thẳng thừng từ chối, sau đó ngay cả cơ hội nói với nàng vài câu xã giao cũng không còn. Hắn thà như bây giờ, để nàng hiểu lầm hắn, ít nhất hắn vẫn có thể cùng nàng gặp gỡ trong giây lát.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Hải Quỳ

- Tại sao trông ngươi lại buồn như vậy? – Thường Tận hỏi Hải Quỳ khi nàng ta đang tựa đầu vào một gốc cây bên sườn núi nhìn về xa xăm – Về mặt vui tươi thường ngày của ngươi đâu rồi?

Thường Tận chậm rãi ngồi xuống cạnh Hải Quỳ, nghe tiếng nàng ta thở dài một cái:

- Tại sao ta cố gắng nhiều đến như vậy, mà vẫn không có tác dụng.

Thường Tận vừa nghe là đã hiểu Hải Quỳ đang nói về điều gì.

- Ngươi có niềm tin vào tình yêu của mình không? – Nàng hỏi - Nếu ngươi thật lòng yêu một người, thì đâu nhất thiết phải đợi người đó đáp lại. Tình yêu chính là... chỉ cần người đó vui vẻ hạnh phúc, thì bản thân đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

Hải Quỳ rầu rầu đáp lại:

- Thường Tận, có lẽ ngươi nói đúng. Có lẽ yêu không cầu hồi đáp lại mới là tình yêu chân chính.

Nói đoạn nàng ta lại thở dài. Thường Tận không biết phải an ủi thế nào nữa, nên đành đánh trống lảng sang chuyện khác:

- À đúng rồi, ở cùng nhau lâu như vậy, ta vẫn chưa biết gì về gia cảnh của ngươi. Vì sao lại lưu lạc đến chốn này? Hôm chúng ta tìm thấy ngươi, ngươi đang bị ngắt giữa rừng.

- Đó là một câu chuyện dài. ... - Hải Quỳ bắt đầu kể.

“Ta vốn là nhị công chúa của nước Bách Việt. Ngoài ta ra, phụ hoàng còn rất nhiều con cái. Trong đó có một người, ngoại hình giống hệt ta, nhưng tâm địa lại vô cùng độc ác. Người đó cũng chính là đại công chúa. Nhân dịp phụ hoàng tổ chức dã ngoại cho toàn bộ vương tôn quý tộc, nàng ta đã bố trí mai phục, truy sát ta đến cùng. Những tùy tùng đi cùng ta đều đã bỏ mạng. Chỉ có ta là thoát được đến khu rừng này. Ta cứ chạy mãi, chạy mãi cho đến khi kiệt sức. Chuyện sau đó thì ngươi đã biết rồi...”

- Thì ra là vậy... Ngươi định sau này sẽ thế nào? Cũng không thể ở lại đây mãi. Ta biết ngươi thích Quang Đại nhưng thật ra ta nghĩ... có lẽ hai người không thể ở bên nhau.

- Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy? Không lẽ... - Hải Quỳ khẽ liếc Thường Tận một cái, ánh mắt gọn sóng.

“Không lẽ ngươi cũng thích Quang Đại, nên mới tìm cách đẩy ta ra xa?”, Hải Quỳ trầm nghĩ, ánh mắt dần trở nên đáng sợ, không còn vẻ ngây thơ, hồn nhiên như mọi ngày.

Hải Quỳ nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng đáng yêu, dùng một giọng vô cùng trong trẻo đáng yêu gọi Thường Tận:

- Ngươi mau nhìn bên kia, mặt trời đang xuống núi, trông thật là thơ mộng. Chúng ta qua đó xem đi!

Sau đó nàng ta đứng lên, nhảy chân sáo đến bên vách núi. Ở đó chỉ cách mép vực tầm ba bước chân. Bên dưới là một thung lũng sâu vạn trượng. Thường Tận bước đến, đứng bên cạnh Hải Quỷ. Ánh nắng chiếu vàng xuyên qua mái tóc mượt như thác nước của hai người.

Hải Quỷ chỉ tay xuống dưới thung lũng kia, rồi mừng rỡ nói với Thường Tận:

- Ngươi xem, ở đó có một bông hoa xuyên chi nở giữa rừng hoa lan.

- Sao có thể? Hoa xuyên chi thường mọc thành cụm, nên sẽ không lẻ loi đứng một mình. – Thường Tận cười đáp lại.

- Ta nói thật. Ở chỗ kia kia, ngươi xem.

Vừa nói Hải Quỷ vừa đặt tay sau lưng Thường Tận, chậm chậm đẩy nàng bước về phía trước, tay còn lại liên tục chỉ về phía vực sâu. Thường Tận phóng tầm mắt về hướng ngón tay của Hải Quỷ nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy bông hoa xuyên chi nào. Đột nhiên Hải Quỷ tăng lực đẩy lên, rồi nhanh chóng dùng cả hai tay đẩy Thường Tận xuống vực.

Nàng rơi xuống từ mép núi, rồi biến mất hoàn toàn. Hải Quỷ phì phì hay tay mình, nhếch mép cười đắc ý.

- Ngươi chết rồi, sẽ không còn ai cản trở tình duyên của ta nữa. Có trách chỉ trách ngươi quá cả tin. Có lẽ ngươi không biết, tên của ta là Hải Quỷ. Hải Quỷ, một loại sinh vật vô cùng xinh đẹp trong lòng đại dương, trông có vẻ vô hại, nhưng thực chất là một loài ăn thịt đáng sợ. Giờ đây ngươi được nếm mùi của Hải Quỷ thì cũng đã quá trễ.

Hải Quỷ nở nụ cười nhạt rồi quay gót toan rời đi. Không ngờ khi vừa quay lưng lại thì đã thấy Thường Tận đứng đó. Nàng ta giật mình ngã ngửa ra sau.

- Ngươi... ngươi...

Thường Tận lạnh lùng nói:

- Ta tưởng rằng ngươi là một thiếu nữ lương thiện, nên đã phí phạm những cảm xúc đồng cảm dành cho ngươi. Hóa ra ngươi chỉ là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, độc ác vô si. Ngươi mau chóng thu dọn đồ rời khỏi đỉnh Bạch Mộc Lương Tử, từ nay về sau không được phép đến tìm chúng ta nữa. Chuyện ngày hôm nay ta sẽ không kể cho Quang Đại, để hắn có chút ấn tượng tốt đẹp cuối cùng về ngươi. Nhưng đó là chuyện duy nhất ta có thể thỏa hiệp. Đừng tìm cách đối đầu với ta, một người phạm như ngươi không phải đối thủ của ta đâu.

Nói rồi nàng xoay người biến mất trong hư không. Hải Quỷ ngồi đó thất thần, vẫn chưa tin được những gì vừa xảy ra trước mắt mình. Nàng ta vốn nghĩ rằng Thường Tận và Quang Đại chỉ là hai nông dân sống ẩn dật ở vùng núi này. Không ngờ Thường Tận lại không phải người thường.

“Không lẽ nàng ta là yêu quái?”, Hải Quỷ trầm nghĩ, “Đúng rồi. Mình phải kể cho Quang Đại biết. Chẳng nhất định sẽ sợ hãi mà rời xa Thường Tận.”

Nghĩ là làm, Hải Quỷ nhanh chóng trở về căn nhà trên đỉnh núi, vội vã tìm Quang Đại, vừa thở dốc vừa nói:

- Quang Đại, chúng ta mau rời khỏi đây. Thường Tận... nàng ta...

- Thường Tận làm sao? – Quang Đại lo lắng hỏi, tưởng rằng Thường Tận đã gặp chuyện không hay.

- Thường Tận là yêu quái – Hải Quỷ nói – Chính mắt ta nhìn thấy. Nàng ta rơi xuống vực thăm nhưng không hề chết, cũng không có chút xây xát. Ngươi phải tin ta.

Quang Đại trở mặt nhìn Hải Quỷ:

- Sao nàng ta có thể rơi xuống vực?

- Là ta không tốt... Ta lỡ tay làm nàng ấy rơi xuống vực. Ta không có cố ý. Nhưng mà Quang Đại à, nhờ có như vậy nên ta mới biết được bộ mặt thật của nàng ta. Chúng ta mau rời khỏi đây. Nơi này quá nguy hiểm. Ta sợ... nàng ta sẽ làm hại đến tính mạng chàng.

Quang Đại ngao ngán nhìn Hải Quỷ:

- Chính xác thì nàng ta không phải là yêu quái. Nàng ta là một con ma. Hơn nữa lại là ma đầu mạnh nhất Ngũ giới này.

Hải Quỷ nhìn Quang Đại trân trối:

- Chàng... đã biết thân phận thật của ả? Vậy tại sao chàng không hề sợ hãi?

- Bởi vì ta không phải người thường. – Quang Đại đáp – Ta không sợ ma quỷ, Hải Quỷ cô nương à. Nếu cô nương sợ, có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào.

Quang Đại lạnh lùng nói rồi rời đi. Hải Quỷ chưa hết bất ngờ này đã trải qua bất ngờ khác. Không ngờ những nỗ lực cuối cùng cũng không giúp ả đạt được mục đích. Hải Quỷ đành ôm một bụng uất ức mà rời khỏi đỉnh Bạch Mộc Lương Tử.

Trên đường xuống núi, nàng ta bất ngờ bị chặn đường bởi một nữ tử lạ mặt. Người này nhan sắc tầm thường nhưng võ công thâm hậu, lại còn có phép thuật. Nàng ta vừa phẩy tay một cái, cả người Hải Quỳnh bỗng dừng cùng đờ, không thể cựa quậy.

- Ngươi muốn làm gì? – Hải Quỳnh tức giận quát lên.

Nữ nhân kia vuốt nhẹ lên gương mặt của Hải Quỳnh, là lượt đáp:

- Gương mặt của ngươi không tệ, làn da cũng quá đôi mịn màng. Một người sống trên núi cũng xinh đẹp nhường này thật là hiếm gặp.

- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Nữ nhân kia thì thầm vào tai Hải Quỳnh:

- Ta chỉ muốn mượn làn da của ngươi dùng một chút. Yên tâm, sẽ rất nhanh thôi.

Sau đó nàng ta đưa tay lên định bóc lột da mặt của Hải Quỳnh thì bỗng dung một lực vô hình từ đâu đẩy tới thổi bay nàng ta ra xa cả chục thước. Nàng ta ngược lên thì thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc.

- Thường Tận! – Nàng ta thốt lên.

Thường Tận nhận ra nữ nhân này, chính là nô tì thân cận của Bích Ngọc. Thường Tận từ không trung đáp xuống trước mặt Hà Vân:

- Đường đường là một tiên nhân, lại đi lạm sát người vô tội. Ngươi đang muốn làm gì?

- Ngươi vẫn còn sống...! – Hà Vân mặt trắng bệch ra, không còn một giọt máu.

Khi định thần lại, nàng ta vội vã bỏ chạy thực mạng. Thường Tận để cho nàng ta đi mà không hề đuổi theo, chỉ quay lại giải phong ấn cho Hải Quỳnh. Hải Quỳnh nhìn chăm chăm Thường Tận:

- Tại sao ngươi lại cứu ta?

- Ngươi là một kẻ xấu, nhưng không có nghĩa là ta cũng vậy. Thấy chết mà không cứu không phải phong cách của ta.

Nói rồi Thường Tận liền biến mất. Hải Quỳnh cũng không nán lại lâu, vội vã xuống núi trước khi trời tối. Thường Tận quay về tìm Quang Đại, bàn chuyện rời khỏi Bạch Mộc Lương Tử.

- Hôm nay ta gặp Hà Vân ở sườn núi. Nơi này đã không còn an toàn nữa. Chúng ta phải nhanh chóng rời đi.

Trong khi đó Hà Vân đã về tới Thiên cung, hốt hơ hốt hải chạy đến điện Thượng Hoa để báo tin cho Bích Ngọc.

- Thiên hậu, thần đã tìm được tung tích của ma đầu Thường Tận. Chúng ta cần phải hành động ngay trước khi nàng ta bỏ trốn.

- Ở đâu? – Bích Ngọc mừng rỡ hỏi.

- Đỉnh Bạch Mộc Lương Tử.

- Tại sao trước giờ chúng ta không nghĩ đến chỗ đó? Quả là một sai sót lớn. Nhanh, đi gọi Phong thần đến đây. Bảo nàng ta đem quân xuống tóm gọn Thường Tận.

- Thần tuân mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Dụ rắn khởi hang

Khi Phong thần tới nơi thì Thường Tận đã sớm rời đi từ lâu. Trên đỉnh núi chỉ còn tro bụi một căn nhà trống với vài vật dụng sơ sài. Hà Vân thấy vậy thì vô cùng tức giận, năn nỉ Phong thần truy đuổi Thường Tận cho bằng được.

Một đoàn quân hơn trăm người truy tìm dấu vết của Thường Tận nhưng dường như không mấy khả quan. Thường Tận vốn thân thủ bất phàm, cho dù đi đến đâu cũng chẳng dễ gì để lại dấu vết. Vậy nên những thiên binh thiên tướng này dù cố gắng cách mấy cũng chẳng thể tìm ra nàng. Cuối cùng lại xoi hòng bóng không, đành ngậm ngùi trở về nhận tội với Thiên hậu.

Bích Ngọc nghe tin thì vô cùng thất vọng, chỉ biết nằm bó gối thở dài. Nhưng Hà Vân lại khác. Nàng ta không ngừng nghĩ ra nhiều mưu kế để phân ưu cho chủ tử. Nàng ta mạnh dạn kiến nghị:

- Thiên hậu người nghĩ mà xem. Á ta trong tối, chúng ta ngoài sáng, dù tìm cách nào cũng chẳng thể bắt được. Chi bằng chúng ta khiến cho ả tự động xuất đầu lộ diện.

Nghe những lời xúi giục của Hà Vân, hai mắt Bích Ngọc đột nhiên sáng lên. Nàng ta vui mừng bảo Hà Vân nói cho mình nghe kế hoạch lần này. Hà Vân thì thâm to nhỏ vào tai Bích Ngọc khiến cho nàng ta vô cùng phấn khởi, nhoen miệng cười đắc ý. Phen này cuối cùng Bích Ngọc sắp có cơ hội trở mình rồi.

Kế hoạch vừa vẽ ra hôm trước thì hôm sau nàng ta đã vội vã thực hiện. Bước đầu tiên, Bích Ngọc mang điểm tâm đến cho Từ Khiết, trong đó đã hạ một liều thuốc ngủ tương đối mạnh, đủ để chàng triền miên ba ngày ba đêm không tỉnh. Sau khi đã đưa Từ Khiết lên giường, đắp chăn cho chàng ngay ngắn rồi, nàng ta cho gọi Phong thần đến, mang theo hơn một ngàn binh mã, nhắm hướng Ma giới thẳng tiến.

Cuộc sống bình thường như mọi ngày ở nơi đây đột nhiên bị khựng lại vì một trận cuồng phong không rõ từ đâu tới. Mây đen kéo đến rợp trời, phủ kín một màu u ám lên toàn bộ mảnh đất vốn ngày đêm được thấp bởi ánh sáng tím nhạt này. Trên một gò đất cao, Bích Ngọc đáp xuống. Hai bên nàng ta là Phong thần Quế Châu cùng với ti nữ thân cận Hà Vân.

Thiên hậu xinh đẹp vạn phần trong bộ y phục trắng bằng lụa tung bay trước gió bỗng bành tựa mây nước. Vậy nhưng vẻ đẹp thanh khiết ngọt ngào kia lại bị lấn át bởi ánh mắt gian tà thâm hiểm. Bên phải Thiên hậu, Phong thần trong bộ chiến phục đen tuyền dửng dưng mành như một con hổ, ánh mắt lạnh lùng tà mị nhưng không kém phần lôi cuốn. Phía sau nàng ta là hơn một ngàn Thiên binh tinh nhuệ đang sẵn sàng đợi lệnh.

Bích Ngọc mặc kệ những ngón tay của Ma tộc đang chỉ trỏ về phía mình, đồng dặc tuyên bố một điều mà thoát nghe hết sức vô lý nhưng lại là một nhát dao chí mạng về phía Ma tộc.

- Tự cổ chí kim, Thiên tộc vẫn luôn mang trên vai mình trọng trách giữ gìn trật tự hòa bình cho Ngũ giới, luôn luôn khiêm nhường hòa hoãn. Thế nhưng Ma tộc hết lần này đến lần khác không ngần ngại làm loạn. Trước là đánh chiếm Thiên giới, khiến cho sinh linh đồ thán. Nay lại lạm sát phạm nhân, âm mưu củng cố binh lực cho chính mình. Trước những hành động vô nhân tính đó, Thiên giới không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa. Hôm nay ta đến đây, chính là để trừng phạt lũ tội đồ các ngươi.

Đám đông bên dưới bắt đầu xôn xao:

- Từ sau trận chiến ở Thiên giới, chúng ta đã vô cùng an phận, không hề làm nên tội nghiệt gì. Có sao các ngươi lại hất vung nước bản này lên đầu chúng ta? Ma tộc ta tự hỏi đã làm gì nên tội để đáng bị trừng phạt?

Hà Vân ở bên cạnh Bích Ngọc lúc này liền lớn tiếng nói thay cho chủ nhân của mình:

- Suốt mười mấy năm nay, ở trần gian liên tiếp có phạm nhân bị ám sát man rợ, chịu nỗi đau lóc da lóc thịt. Những thủ đoạn giết người ti tiện như vậy, nếu không phải do Ma giới làm, thì còn ai có thể nghĩ ra được?

Lúc này một người tự xưng là Ma tôn đương nhiệm đã bước ra phía trước, mạnh mẽ phản bác lại lời của Hà Vân:

- Các người thân là Tiên nhân, lấy danh nghĩa đi phổ độ chúng sinh nhưng lại buông lời mị hoặc, buộc tội người khác một cách vô căn cứ. Ngày hôm nay đứng ở đây nói rằng Ma tộc ta giết người, vậy có chứng cứ gì không?

Hà Vân bắt đầu đuối lý nhưng Bích Ngọc đã đưa tay ra hiệu không cần phải hoảng hốt. Nàng ta bình thản đáp lại:

- Đối đãi với loại người như các ngươi, không cần phải nói lý. Vì vốn dĩ các ngươi đã chẳng coi trọng lễ nghĩa đạo lý gì trên đời. Hôm nay ta tuyên bố, các ngươi chính là có tội. Và có tội đương nhiên phải phạt. – Sau đó quay sang nói với Phong thần – Lệnh cho ngươi lập tức thi hành. Bất kể già trẻ lớn bé đều phải giết sạch để trừ hậu họa về sau. Nếu cần thiết, ngươi có thể dùng Thần Phong lệnh.

- Chuyện này... - Phong thần sau khi nghe lệnh thì có chút do dự - Xin Thiên hậu suy xét lại, dù sao xử chết cho toàn bộ Ma tộc có phần hơi khắc nghiệt.

- Sao? – Bích Ngọc quắc mắt nhìn Phong thần – Ta tưởng rằng Phong thần trước giờ luôn công tư phân minh, không để cảm xúc lẫn lộn vào công việc. Ngươi cũng thấy rồi đấy, Ma tộc dám làm không dám nhận, hành vi bi ôi ti tiện như vậy sao có thể dung thứ? Nếu ngươi trừng phạt một vài người, sau này những kẻ còn lại sẽ đứng lên trả thù, tạo phản. Thay vì đem dài lâu mòng, chi bằng giết sạch đi.

Phong thần tuy còn có chút ngần ngại nhưng đứng trước nghĩa vụ của Thiên tộc thì đành quyết tâm hạ thủ. Nàng bắt đầu hô mưa gọi gió, tạo nên một cơn phong ba bão táp phủ khắp Ma tộc. Sấm chớp nổi lên vang rền dồn dập như tiếng trống. Mây đen vần vũ kéo đến, tiếp đó là một màn mưa như trút nước. Mưa rơi đến đâu, người ngã xuống đến đó, chỉ có những người thân thủ tốt mới trụ lại được.

Lúc này Phong thần mới ra hiệu cho một ngàn tinh binh phía sau lưng mình tiến lên phía trước, nhắm vào những người mạnh hơn của Ma tộc mà giết. Ma tôn đương nhiệm nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng đó vẫn không chùn bước, liên tục động viên tộc nhân đứng dậy mạnh mẽ chiến đấu, bảo vệ cho những linh hồn yếu ớt hơn. Thế nhưng Ma tộc đã bị tâm pháp Thần Phong lệnh của Quế Châu đã thương quá nửa. Số còn lại dùng hết sức của mình để chiến đấu cùng không đo lại được những tinh binh được rèn luyện cao độ mỗi ngày của Thiên giới.

...

Ngay lúc đó, Thường Tận và Quang Đại đang tìm nơi trú ẩn mới ở nhân gian, nhằm tránh tai mắt của Bích Ngọc. Đột nhiên một tiếng vang dữ dội vọng đến từ Ma giới khiến nàng lạnh toát sống lưng. Thường Tận cảm nhận thấy có điềm chẳng lành, nên bảo với Quang Đại:

- Ngươi tìm chỗ nghỉ ngơi trước. Ta có việc cần đi một lát. Xong việc ta sẽ đến tìm ngươi.

Quang Đại còn chưa kịp hỏi chuyện gì thì Thường Tận đã lặn mất tăm hơi. Hắn nghĩ chắc cũng chẳng phải việc gì quan trọng nên tiếp tục đi tìm chỗ ở. Trong khi đó, Thường Tận vừa xoay người một cái đã xuất hiện tại Ma giới.

Nàng vô cùng bất ngờ xen lẫn phần nộ khi nhìn thấy cánh chém giết ở nơi đây. Mà người đứng ở phía trên kia chỉ đạo không ai khác chính là Bích Ngọc. Cạnh bên à là ti nữ Hà Vân mờ mờ ảo ảo. Thường Tận lướt đi trong màn mưa, dùng Thương kiếm nhanh chóng lướt qua cỏ đám tình binh của Thiên tộc. Bước đi của nàng nhẹ tựa sương mây, như có như không, nhanh như một tia chớp, khiến cho những người có mặt ở đó không kịp nhận biết chuyện gì đang xảy ra.

Hàng chục Thiên binh ngã rạp xuống trong nháy mắt khiến cả Phong thần lẫn Thiên hậu vô cùng sửng sốt. Mãi cho đến khi Thường Tận ngưng lại, bước đến trước mặt Bích Ngọc chất vấn, mọi người mới vỡ lẽ ra.

- Điều gì đã đưa Thiên hậu ngươi đến đây? Ma tộc chúng ta không hoan nghênh ngươi.

Những người bên dưới khi nhìn thấy Thường Tận đều ngẩn ra, quên cả đánh nhau. Một người trong Ma tộc kêu lên:

- Là Ma tôn! Ma tôn quay lại rồi!

Lúc này tất cả mọi người trong Ma tộc liên đồng loạt hô vang:

- Ma tôn vạn tuế! Xin người hãy cứu chúng ta!

Bích Ngọc nhích mép cười đắc chí:

- Xem ra đúng như lời Hà Vân nói, ngươi nhất định sẽ vì lũ hạ đẳng này mà xuất hiện. Thường Tận à Thường Tận, ngươi năm lần bảy lượt trốn khỏi bàn tay ta, nhưng cuối cùng ngươi cũng không thể thoát được. Ngày hôm nay, chỉ cần ngươi tự kết liễu, ta sẽ lập tức thu binh, tha mạng cho những kẻ dưới kia. Ngươi thấy sao? Quả là một kiến nghị không tồi nhỉ?

Những tộc nhân lúc này còn tung hô Thường Tận nay nghe thấy vậy thì bỗng trở mặt:

- Xin Ma tôn hãy hi sinh vì đại cục! Xin người hãy hi sinh bản thân để cứu lấy Ma tộc!

Lúc này chỉ có Ma tôn đương nhiệm là đứng ra bảo vệ nàng:

- Hồn xược! Các người đúng là những kẻ vong ân bội nghĩa. Cứu Ma tôn đã không quan ngại hiểm để đến đây cứu mạng các ngươi, vậy mà giờ các ngươi lại bảo nàng đi chết. Các ngươi làm vậy có xứng đáng với lương tâm của mình không?

- Lương tâm có giữ được mạng sống không? – Một kẻ trong đám gào lên.

- Đúng vậy! Giữ lại lương tâm để hồn siêu phách tán ư? – Những kẻ khác đồng tình.

Hai bên vẫn không ngừng khẩu chiến dữ dội cho đến khi Thường Tận ra hiệu cho tất cả dừng lại:

- Được rồi. Thường Tận ta sống trên đời này cũng đã đủ lâu, cũng chẳng còn gì khiến ta bận tâm nữa. Nếu cái mạng của ta đáng giá đến vậy, thì hãy dùng nó để đổi lấy mạng các ngươi.

- Không được! Xin người đừng làm vậy! – Ma tôn đương nhiệm kiên quyết can ngăn.

Thường Tận nhìn hắn bằng một ánh mắt vô cùng triu mến, dịu dàng:

- Ngươi tên là gì?

- Nguyễn Văn Thuận – Hắn đồng dạng đáp.

- Văn Thuận... - Nàng lẩm nhẩm – Một cái tên vô cùng lương thiện. Con người ngươi cũng vậy. Tuy rằng chúng ta chưa từng gặp mặt trước đây, nhưng ngươi lại đối tốt với ta như vậy. Ta vô cùng cảm kích. Mong rằng sau khi ta đi rồi, ngươi sẽ tiếp tục giữ vững sự yên bình cho Ma giới.

- Không cần! – Văn Thuận nói – Đã có Ma tôn là người ở đây, tại sao ta phải quản chứ?

- Đừng có chấp nữa – Thường Tận mỉm cười – Hãy để ta ra đi thanh thản.

Nói rồi nàng đưa Thương kiếm kề lên cổ, hai mắt chậm chậm nhắm lại. Xung quanh nàng tất cả mọi người mọi vật dường như nín thở, chờ đợi giây phút

nàng rời khỏi cõi đời này.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Gặp lại chàng

Bích Ngọc dường như không rời mắt khỏi Thường Tận một giây nào, toàn thân bất động chờ đợi giây phút lưỡi kiếm kia xuyên qua cổ nàng. Ngay khi Thương kiếm vừa cửa nhẹ vào cổ đủ để một giọt máu đỏ tươi rơi ra thì bỗng có bóng người xẹt qua, giật lấy thanh kiếm trong tay Thường Tận.

Người vừa to gan can nàng lại là một nam nhân có vóc dáng của một thanh niên tuổi mười bảy. Hắn một thân y phục xanh, người vừa toát ra một khí chất nho nhã vừa mang một vẻ bất phàm. Bích Ngọc thấy Thường Tận thoát chết trong gang tấc thì nổi giận đùng đùng:

- Ta biết ngay tên ranh con nhà ngươi không phải thứ tốt lành gì. Ngay lúc này lại làm hỏng chuyện của ta! Ngươi khôn hồn thì mau tránh sang một bên!

Thường Tận vẫn không hiểu chàng thanh niên trước mắt mình là ai, tại sao lại đột nhiên đến ngăn cản? Nàng lên tiếng hỏi:

- Ngươi là ai? Sao lại cứu ta?

Chàng thanh niên kia hai mắt vẫn dán chặt vào nàng, tâm trí đang ở đâu đâu nên không nghe thấy nàng hỏi. Thường Tận phải gọi đến hai ba lần chàng mới sực tỉnh.

- Thật sự là người rồi? – Hắn hỏi – Người thực sự còn sống. Cuối cùng con cũng tìm thấy người rồi.

Thường Tận tròn mắt ngạc nhiên:

- Chúng ta... có quen nhau sao?

Chàng thanh niên kia chẳng nói chẳng rằng, nhào đến ôm chặt lấy cổ Thường Tận:

- Thực sự là người rồi! Người không nhận ra con sao? Con là Bình An đây? Tiên nữ! Người chưa gì đã quên con rồi sao?

- Bình An? – Thường Tận vô cùng xúc động – Là con thật sao? Ta tưởng con đã chết rồi. Trong cuộc chiến ngày hôm ấy, ta tưởng con đã không còn nữa. Xin lỗi vì chưa từng trở về tìm con. Là ta sai rồi.

Bình An buông cổ nàng ra, nắm lấy hai tay của Thường Tận:

- Tiên nữ, người không có lỗi gì cả. Nhờ nghe theo lời của người nên con mới còn sống. Con đã tìm một cái tú thật to, trốn kĩ trong đó không ra ngoài. Tiên nữ, chính người đã cứu con!

Từ khóe mắt của Thường Tận bỗng rơi ra một hàng lệ dài:

- Con không sao là tốt rồi – Nàng nói – Không ngờ bây giờ con đã lớn như vậy.

Bích Ngọc lúc này ở bên đã không giữ được bình tĩnh mà quát:

- Hai người hàn huyên đủ chưa? Còn đợi đến bao giờ nữa? Thường Tận, ngươi định nuốt lời sao? Ngươi không cần mạng sống của Ma tộc nữa sao?

Thường Tận toan nhặt Thương kiếm lên nhưng Bình An đã đứng chắn trước mặt nàng.

- Tiên nữ, con sẽ bảo vệ người. Người muốn bảo vệ Ma tộc, con cũng sẽ bảo vệ bọn họ. Chỉ xin người đừng chết. Người chết rồi, có gì chắc chắn rằng nàng ta sẽ giữ lời? Còn sống là còn hi vọng. Chỉ cần người đồng ý, con sẽ cùng người liều mạng với ả.

Thường Tận thờ dãi nhìn Bình An:

- Ta xin lỗi, ta không thể hi sinh nhiều mạng sống như vậy nữa. Ta có nợ với Ma tộc, đã đến lúc phải trả.

Bình An lắc đầu:

- Không! Người không nợ gì bọn họ cả. Là bọn họ nợ người. Là người đã cứu mạng tất cả bọn họ, cả tính mạng của con nữa. Xin người đừng vì họ mà ngay cả mạng sống của mình cũng không cần!

Trong lòng Bích Ngọc lúc này sôi ruột tựa như lửa đốt. Nàng ta nhặt Thương kiếm của Thường Tận lên, trực tiếp bay đến đâm vào ngực trái nàng.

Thường Tận nhìn thấy nhưng chẳng buồn né tránh, thế nhưng Bình An đã nhanh chóng thay nàng căn mũi kiếm.

Bích Ngọc vẫn chưa từ bỏ. Nàng ta ra lệnh cho Phong thần giữ chân Bình An, để mình trực tiếp kết liễu Thường Tận. Lúc này Bình An bị Phong thần tấn công như vũ bão, bị đẩy ra xa khỏi Thường Tận, vốn không hề có cơ hội bảo vệ nàng. Thường Tận đứng im như tượng, mặc cho Bích Ngọc đang nhăm nhe hạ thủ.

Nàng từ từ nhắm mắt lại, hồi tưởng về tất cả những chuyện đã xảy ra, tất cả những người đã từng gặp, trong đó có chấp niệm sâu nhất của nàng, cũng chính là Từ Khiết. Nàng dường như cảm nhận được trong gió mùi hương thoang thoảng của Từ Khiết trong không trung.

Nàng đứng yên ở đó, thả trôi cơ thể, phó mặc mạng sống vào tay Bích Ngọc. Sống hay chết chẳng còn ý nghĩa gì với nàng nữa. Bao năm qua nàng sống như một cái xác không hồn, sống trong giận vặt và đau khổ. Thà rằng nàng kết thúc mọi chuyện tại đây.

Nếu như nàng chết rồi, Ma tộc sẽ được bình yên. Mà người nàng quan tâm nhất, Từ Khiết cũng có thể vĩnh viễn quên đi nàng. Không có sự hiện diện của nàng, chẳng lẽ chẳng còn mối bận tâm nào nữa, cũng chẳng có muộn phiền, cứ tự do tự tại như vậy sống đến vĩnh hằng.

Khi lưỡi kiếm của Bích Ngọc xuyên qua ngực trái của Thường Tận, nàng có thể cảm nhận được con đau cắt da cắt thịt đang từ từ gặm nhấm nàng. Thế nhưng con đau buốt đó đột nhiên dừng lại, mũi kiếm cũng không tiến sâu thêm nữa. Không gian ồn ã xung quanh bỗng vắng lặng như tờ.

Nàng chậm chậm mở mắt, nhìn thấy mũi kiếm của Bích Ngọc bị một lực mạnh đẩy ra. Bích Ngọc bị mất thăng bằng ngã nhào ra sau. Tất cả những người có mặt đều im phăng phắc, chẳng một ai phát ra tiếng động gì. Toàn bộ đều đang hướng ánh mắt về phía nàng, hay nói đúng hơn, là về phía nam nhân đứng bên phải nàng.

Nàng ngỡ ngơ nhận ra mùi hương quen thuộc trong gió, thế nhưng vẫn không thể tin được vào mắt mình, khi nàng nhận ra người vừa xuất hiện là ai.

“Từ Khiết”, cái tên mà nằm mơ nàng cũng nghe thấy. Đã hơn mười năm rồi, nàng chưa từng nghĩ sẽ có lúc gặp lại được chàng. Vậy mà hôm nay, chàng lại đích thân đến đây, cứu sống nàng một lần nữa. Ý niệm muốn chết lúc này của nàng bỗng dưng tan biến. Nàng ước gì bản thân có thể lao đến ôm chầm lấy chàng như những ngày xưa cũ.

Nàng sẽ thủ thủ vào tai chàng những điều mà chỉ hai người có thể tâm tình. Nàng sẽ chẳng màng đến bất kỳ ai khác, chỉ cần có chàng thôi. Nhưng tất cả những điều đó đều đã quá xa vời. Nàng đột ngột tỉnh mộng khi phát hiện ánh mắt Từ Khiết dành cho mình quá đổi lãnh đạm và xa cách. Nàng vẫn không hề hay biết Từ Khiết đã mất tất cả ký ức về nàng, chỉ trừ việc nàng thăm sát Thiên cung là chàng còn nhớ như in.

Trong phút chốc, nàng cảm thấy vô cùng chua xót. Phải rồi, sao Từ Khiết có thể yêu nàng sau ngần ấy chuyện xảy ra? Sau tất cả những tấn bi kịch mà cả hai người đã mang đến? Nàng biết rõ hai người đã chẳng còn cơ hội gì nữa rồi, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng vẫn cảm thấy không cam tâm.

Thường Tận định mở lời hỏi Từ Khiết vì sao lại cứu nàng nhưng Từ Khiết đã không cho nàng cơ hội đó. Chàng nhìn về đám hỗn loạn bên dưới, rồi ra lệnh cho Đại tướng quân Trần Luân:

- Mau đưa Thiên hậu trở về. Toàn bộ Thiên binh bên dưới mau chóng rút quân. Không được chậm trễ!

Trước khi rời khỏi, Từ Khiết vẫn không quên hừ lạnh với Thường Tận một cái:

- Hôm nay ta không lấy mạng ngươi, không phải vì thương xót ngươi. Chỉ vì Thiên giới có việc gấp, nên ta đành tạm hoãn lại. Lần sau ta sẽ đích thân đến tìm ngươi, để bắt ngươi đền mạng cho Thiên tộc.

Nói rồi chàng biến mất hút trong không trung, để lại Thường Tận ngẩn ngơ ở đó hồi lâu. Máu bên ngực trái nàng liên tục tuôn ra, nhưng nàng không cảm thấy đau nữa. Nàng cảm thấy trống rỗng, một loại trống rỗng khó chịu. Cũng may có Bình An chạy đến đỡ lấy nàng, đưa nàng trở về Ma Thực điện đường thương.

...

Bích Ngọc bị áp giải về Thượng Môn điện. Trước con mắt dòm ngó của toàn bộ Thiên nhân, Từ Khiết đã buộc tội nàng:

- Nếu hôm nay ta không ngăn cản, nàng còn định làm ra chuyện bại hoại gì nữa?

Bích Ngọc khóc lóc thảm thiết, vẻ mặt đáng thương vẫn vô cùng động lòng người như mọi khi:

- Xin Thiên đế minh giám, thần thiếp chỉ muốn làm phúc cho muôn dân. Ma tộc nhiều năm tạo nghiệp ở nhân gian, nếu không trừ khử ắt sẽ để lại hậu họa.

- Ngông cuồng! – Từ Khiết tức giận quát – Nàng tưởng nàng làm những gì, ta đều không biết sao? Nếu hôm nay không nhờ có Trần Luân đến đánh thức ta dậy, e rằng nàng đã đem toàn bộ Ma tộc chịu tội thay cho nàng.

Bích Ngọc vẫn tỏ vẻ không hiểu:

- Người đang nói gì vậy ạ? Sao thần thiếp lại đem Ma tộc chịu tội thay cho mình chứ?

- Ngươi vẫn không chịu nhận lỗi? – Từ Khiết gằn lên từng chữ, sự kiên nhẫn dần mất đi trên gương mặt. Lẽ ra chàng đã có thể bỏ qua cho Bích Ngọc,

nể tình nàng ta đã chăm sóc chàng bao nhiêu năm trên núi Yên Tử. Thế nhưng nàng ta lại liên tục lươn lẹo, không biết hối cải, khiến cho chàng không thể dung túng thêm được nữa. – Chuyện đã đến nước này, ta đành phải phạt nàng để răn đe. Tộc nhân Thiên tộc nghe rõ, từ nay trở đi, phước Thiên hậu của tội nhân Bích Ngọc, giam vào Thiên lao. Không có lệnh của ta, không được phép thả ra.

Bích Ngọc vẫn không thể tin được vào tai mình. Mặc cho nàng ta quỳ gối khóc lóc dữ dội, Từ Khiết vẫn không hề động lòng. Đối với chàng, làm sai thì phải chịu phạt, không hề có ngoại lệ. Ti nữ Hà Vân thấy vậy cũng khẩn thiết van nài Từ Khiết tha cho chủ tử của mình, thế nhưng điều đó chỉ khiến Từ Khiết thêm phần phẫn nộ. Chàng ra lệnh giam cả hai người vào Thiên lao để cùng ăn năn sám hối.

Sau chuyện đó, cả Thiên tộc lại được một phen hú vía. Bọn họ chưa từng nhìn thấy Thiên đế nghiêm khắc đến vậy, đặc biệt khi người phạm lỗi lại chính là người đầu áp tay gối với chàng, thế nhưng Thiên đế lại chẳng hề nương tay dù chỉ một chút.

Sau khi biết được chân tướng, Phong thần Quế Châu cũng vô cùng hối hận. Suýt chút nữa nàng đã ra tay làm sát người vô tội, tiếp tay cho kẻ xấu làm điều gian ác. Nàng thầm cảm ơn Trần Luân đã xuất hiện kịp thời, báo tin cho Từ Khiết, và ngăn cản cuộc chiến đẫm máu kia.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Điềm báo

Mưa rơi rả rích suốt nhiều ngày đêm không dứt. Thường Tận rúc mình trong chăn, lười biếng chẳng muốn ra ngoài. Nàng nằm im trong Ma Thực điện, chẳng nói chẳng cười, cứ mặt mày ủ dột không thôi. Bình An nhiều lần đến gõ cửa rủ nàng ra ngoài đi dạo nhưng Thường Tận cũng chẳng buồn đáp lại.

Bình An thấy vậy thì cũng buồn lây, chỉ đành ngồi chầu chực trước cửa phòng nàng, chờ nàng lấy lại tinh thần. Hắn ngồi ở đó ngày này qua ngày khác, lấy việc nói chuyện với đám hoa xuyên chi nở đại trước phòng nàng làm niềm vui.

Đám hoa ấy cũng thật khiến hắn lấy làm lạ. Đã qua bao nhiêu năm rồi, không hề có một ai chăm sóc, trải qua bao biến cố mưa sa, mà chúng vẫn nở rộ tràn đầy sức sống. Cũng có lẽ vì vậy mà chúng trở thành loài hoa yêu thích của Thường Tận. Nàng thường nhìn sự mạnh mẽ quật cường của chúng mà cố gắng hơn. Nàng tin vào sức mạnh của ý chí và tín ngưỡng của bản thân. Chỉ cần nàng không khuất phục, không điều gì có thể quật ngã được nàng.

...

Bỗng trong không gian thanh vắng xuất hiện tiếng sáo ai oán thê lương. Khúc nhạc này Thường Tận đã nghe đi nghe lại rất nhiều lần, đến nỗi thuộc lòng. Vừa nghe thấy là nàng đã biết ai đến. Còn Bình An thì không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Nhìn thấy kẻ lạ mặt vừa xuất hiện, hắn tần ngần hồi lâu mới nhận ra.

- Quang Đại? – Bình An sững sờ nói.

- Ngươi là ai? Sao lại biết tên ta? – Quang Đại cũng ngạc nhiên không kém.

Đúng lúc này, Thường Tận đẩy cửa bước ra.

- Cuối cùng ngươi cũng chịu ra ngoài rồi. Ngươi có biết con lo lắng thế nào không?

- “Con”? Sao hắn... lại xưng hô với ngươi như vậy? – Quang Đại hỏi Thường Tận.

- Ngươi không nghe nhầm đâu. – Thường Tận đáp – Hắn là con trai ta.

Quang Đại vô cùng bất ngờ, cảm thấy như sét đánh ngang tai. Hắn ở bên Thường Tận lâu như vậy, cũng không hề hay biết là nàng có đứa con rơi nào. Chuyện này rốt cuộc là sao?

Thấy bộ dạng tiu nghỉu như chó mất đuôi của Quang Đại, Thường Tận bỗng bật cười:

- Chẳng lẽ ngươi không nhận ra đứa bé này? Nó tên là Bình An, lúc trước ngươi cũng đã gặp nó rồi.

- Bình An? – Quang Đại ngớ ngời ra – Đứa bé đó... vẫn còn sống ư?

Bình An xị mặt đẩy vai Quang Đại, tức tối nói:

- Ngươi nói vậy là ý gì? Chẳng lẽ ngươi mong ta chết?

Quang Đại bật cười:

- Hóa ra là vậy. Ta nào có ý gì khác. Ngươi còn sống là vô cùng tốt.

- Hừ. – Bình An vẫn làm ra vẻ mặt giận dữ cái kinh, mãi cho đến khi Quang Đại dỗ gầy cả lưỡi mới thôi.

- À đúng rồi – Thường Tận sức nhớ ra nên hỏi Quang Đại – Sao người biết ta ở đây mà tìm đến?

- Người còn nói nữa? – Bây giờ thì đến lượt Quang Đại làm vẻ mặt cáu kỉnh – Người chẳng nói chẳng rằng đi biệt tích rông rã bao nhiêu ngày. Nếu ta không đến đây tìm người chắc cũng không bao giờ biết được chuyện người ngu ngốc đi nộp mạng như vậy!

Thường Tận cười khổ:

- Sống có ý nghĩ gì? Chết thì đã làm sao?

- Nói vớ vẩn! – Quang Đại quát lớn – Người lớn từng này tuổi rồi mà suy nghĩ vẫn ấu trĩ như vậy. Không ai nói với người mạng sống vô cùng quý giá sao? Dù thế nào cũng phải sống tiếp. Chết vô cùng dễ, sống tốt mới khó.

Thường Tận ngán ngời ra:

- Người nói đúng. Mạng sống vô cùng quý giá. Mạng sống đánh đổi bằng máu của nhiều người khác. Nếu không sống tốt, thì thật hổ thẹn với sự hi sinh của họ.

- Đúng chứ? – Quang Đại nói – Thôi, đừng nghĩ linh tinh nữa. Ba người chúng ta đi ăn một bữa no say nào!

Hóa ra trước khi Quang Đại đến đây đã chuẩn bị một đồng đồ ăn, toàn là những món mà Thường Tận thích. Đến mức Bình An phải thốt lên:

- Công bằng ở chỗ nào? Sao chẳng có món gì ta thích vậy?

- Sao ta biết được người ở đây chứ? – Quang Đại khẽ nhếch mép cười.

- Người còn cười nữa! – Bình An tức tối bĩu môi.

- Thôi được rồi, mau ngồi xuống ăn đi. Đừng làm bộ dạng con nít đó nữa.

Bình An ngồi xuống, gấp nắm bỏ vào chén cho Thường Tận, sau đó buột miệng nói:

- Phụ thân cũng rất thích ăn nắm. Nếu mà người cũng ở đây, có lẽ con chẳng có gì khác ăn ngoài nắm.

- Ta tưởng người bị lạc phụ thân từ khi còn rất nhỏ? – Quang Đại vừa hỏi vừa gấp cá bỏ vào miệng.

- Phụ thân ta chính là phu quân của Tiên nữ đó. Sau khi người cứu ta, ta đã chấp nhận người làm cha của mình.

Quang Đại đang ăn cá suýt nữa thì sặc. Hắn ho sù sụ sau đó phải nhè hết đồng cá ra. Bình An nói như vậy có khác gì nhận Thường Tận làm mẹ, còn Từ Khiết là cha dượng. Quang Đại tức lắm. Lẽ ra Bình An nên nhận hắn làm cha mới đúng.

- Không được! – Quang Đại thốt lên.

- Không được cái gì? – Bình An hỏi.

- Từ nay người không được nhận tên đó làm cha nữa. Từ nay ta sẽ xưng phong làm cha của người.

- Nhưng ta không thích. – Bình An thản nhiên đáp khiến cho cả mặt Quang Đại tím lịm lên.

Thường Tận chẳng nói chẳng rằng, chỉ tiếp tục ngồi ăn như chưa có chuyện gì xảy ra. Có lẽ trong lòng nàng cũng thầm ủng hộ Bình An. Còn Bình An thì vừa ăn vừa rung đùi tỏ vẻ đắc ý vì vừa chọc tức được ông chú suốt ngày cứ như cái đuôi quanh mẩu thân của mình.

...

Trên Thiên lao lúc này, một tiếng khóc nức nghẹn ngào vang lên phủ kín không gian tuy hư ảo nhưng lãnh khốc của nơi đây. Bích Ngọc nằm giữa một sàn đá lạnh lẽo, hai mắt khô khốc không còn đủ nước mắt để chảy nữa. Cách đó không xa, tì nữ Hà Vân đang tựa đầu vào tường, ánh mắt tràn ngập hận thù đáng nghẹn.

Đột nhiên Bích Ngọc ngồi dậy, đưa tay sờ lên mặt mình. Nàng ta có thể cảm nhận được điều đó đang đến. Làn da của nàng ta đang dần chảy ra, bốc mùi hôi thối. Nàng ta gào lên thống thiết, cảm giác tội tệ hơn cả cái chết. Hà Vân vội vã chạy lại, đỡ nàng ta lên, dùng giọng nói giả lả của mình để an ủi như mọi khi:

- Thiên hậu, người nhất định phải cố gắng lên. Người không thể gục ngã lúc này. Người đã nỗ lực bao nhiêu mới đi đến được đây, không thể chỉ vì một biến cố nhỏ nhoi mà từ bỏ.

Bích Ngọc nhìn Hà Vân, chua xót nói:

- Cố gắng? Ta đã ra nông nổi này rồi, còn cơ hội để cứu vãn sao? Ngươi nói đi! Ta còn có thể đứng dậy được sao? Gương mặt này đã bị hủy hoại rồi, không có da người để đắp vào, nó trông thật kinh tởm và gớm ghiếc. Huống hồ ta đã bị hủy đi trước vị Thiên hậu, bị giam giữ trong Thiên lao lạnh lẽo này. Cho dù có đợi trăm năm, ngàn năm sau, ta cũng không thể ra khỏi đây được nữa! Thiên đế vẫn mãi là Thiên đế. Chàng tuyệt tình với ta đến vậy, chỉ vì một lỗi nhỏ, mà trừng phạt ta đến mức này. Thế nhưng à Ma đầu kia, cho dù đã làm biết bao chuyện thương thiên hại lý, vậy mà đến bây giờ vẫn bình an vô sự. Chàng chỉ nói công đạo với ta, nhưng lại bao dung cho nàng ta. Chàng đã tống ta vào đây rồi, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn lãng quên.

Vừa nói Bích Ngọc vừa nghẹn ngào khóc nức lên. Thế nhưng tiếng khóc đó bỗng dung im bất khi giọng Hà Vân cất lên:

- Còn, vẫn còn hi vọng.

Bích Ngọc trần trối nhìn Hà Vân. Lần này thì nữ này lại muốn lừa nàng chuyện gì nữa đây? Thế nhưng Hà Vân lại tiếp lời:

- Người quên rồi sao? Đứa bé trong bụng người... chính là cứu tinh của chúng ta. Chỉ cần người thành công hạ sinh nó, thì rồi khỏi căn phòng lạnh lẽo này chỉ còn là chuyện sớm muộn.

Bích Ngọc chợt sực tỉnh, đưa tay sờ xuống bụng:

- Phải rồi! Sao ta lại quên mất đứa bé này? Nó chính là sợi dây cứu mạng của ta. Nó sẽ giúp ta ra khỏi đây. Hà Vân, mau! Đưa đồ ăn cho ta. Ta phải chăm sóc bản thân, phải tiếp tục sống, đợi đến ngày ta thành công hạ sinh đứa bé này, không ai còn có thể ngược đãi ta được nữa!

Ánh mắt Bích Ngọc tràn đầy hi vọng và hạnh phúc. Nàng ta đã tìm được tia sáng trong con đường tưởng như tuyệt vọng không lối ra của mình. Nàng ta sẽ chờ, kiên nhẫn chờ đợi, ngày nàng ta ra khỏi đây, ngày phục thù, ngày lấy lại tất cả những gì thuộc về mình!

“Thường Tận, ngươi cứ chờ đấy. Việc đầu tiên ta làm khi ra khỏi Thiên lao chính là đem ngươi ra băm thành trăm mảnh. Nếu ta không làm được, thì con trai ta sẽ thay ta làm việc đó. Cho dù ta chết đi, cũng phải khiến ngươi thân bại danh liệt. Ta phải cho ngươi một cái chết đau đớn nhất, thống khổ nhất, nhục nhã nhất, để người đời phi nhổ ngươi, cho dù ngươi hồn phi phách tán, vẫn không ngừng bị khinh miệt. Bích Ngọc ta nói được làm được. Ngươi chớ vội đắc ý!” Bích Ngọc thầm nghĩ, móng tay cứa chặt vào da đến mức bật máu.

Bên ngoài Thiên cung, mây đen đột nhiên vần vũ kéo đến, báo hiệu một điềm chẳng lành. Những ngày sau đó, mưa tuôn rả rích không ngừng. Mưa cứ mưa mãi cho đến khi sấm chớp nổi lên, tạo thành một cơn bão trên diện rộng. Thiên tộc ai nấy đều hoang mang lo lắng, không hiểu đây là hiện tượng gì, trước giờ chưa từng xảy ra.

Từ Khiết cũng cảm thấy vô cùng quan ngại, liền gọi chư thần đến hội ý. Nhiều người chuyên quan sát Thiên tượng cũng không xác định được nguyên nhân của đợt mưa bão này. Duy chỉ có một người mạnh dạn đứng ra tiên đoán:

- Thiên tộc từ thuở khai sinh đến nay chưa từng gặp dị tượng như thế này, e rằng là điềm dữ, báo hiệu một biến cố rất lớn. Đây cũng có thể là báo hiệu sự ra đời của một con quỷ dữ.

Mọi người trong Thiên Môn điện bắt đầu hoang mang bàn tán. Từ Khiết đập mạnh tay xuống thành ghế:

- Ngươi nói như vậy... có căn cứ gì không?

Vị tiên nhân kia vẫn ung dung đáp lại:

- Lão thần đã ở đây từ khi các vị còn chưa chào đời. Ta đã phục vụ từ đời Thiên đế đầu tiên, những chuyện kì lạ trên đời đã chứng kiến không ít. Nếu hỏi ta dựa vào đâu mà phán như vậy, thì ta chính là dựa vào kinh nghiệm. Các người có thể không tin ta, nhưng đến khi nó thực sự xảy đến, các người sẽ biết.

Những tiên nhân còn lại nghe vậy thì không khỏi cảm thấy rùng mình. Bọn họ liền kiến nghị:

- Nếu Triết thần đã tiên lượng được điềm gở này, thì chi bằng nói ra cách để ngăn chặn từ bây giờ.

Triết thần vuốt vuốt bộ râu bạc xồm xoàm của mình rồi nở một nụ cười tinh quái:

- Vào ngày quỷ dữ chào đời, cơn bão sẽ tan đi. Lúc đó, các người sẽ biết con quỷ dữ đó là ai. Nhân lúc nó còn chưa đủ lông đủ cánh, nhất định phải giết đi để trừ hậu họa.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: A tận chân trời, gần ngay trước mặt

Con bão chưa qua đi, Từ Khiết đã nhận được tin Quý thú ba đầu Ân Khuyển đang hoành hành ở hạ giới, gây ra hàng loạt cái chết tang thương không đếm được. Mặc dù Trần Luân cùng một số Tiên nhân khác đã hạ phàm thu phục nó nhưng Ân Khuyển tỏ ra là một Thần thú Thượng cổ có sức mạnh vô cùng ghê gớm, không dễ dàng đối phó.

Suốt một tháng ròng mà Ân Khuyển vẫn chưa có dấu hiệu bị kiệt sức, trái lại nó ngày càng mạnh mẽ và hung tợn hơn. Trước tình hình đó, Từ Khiết không thể không đích thân rời khỏi Thiên giới để đến nơi xa xôi cách trở cả một vùng trời. Dừng chân nơi đây, chàng cảm thấy có một cảm giác thân thuộc đến lạ, ngỡ như từng nhánh cây, ngọn cỏ kia đã từng là chốn chàng trú ngụ.

Nơi chàng vừa đặt chân xuống mang hơi thở của quá khứ. Chàng cơ hồ cảm thấy hình ảnh một nữ nhân thoát ẩn thoát hiện. Chàng đã từng len lỏi qua từng góc phố để tìm kiếm bóng dáng nàng. Nữ nhân có ánh mắt vô cùng cô độc cũng vô cùng lãnh khốc nhưng chẳng hiểu sao chàng lại cảm nhận được sự dịu dàng trong đó. Chỉ có điều... chàng cố gắng nặn từng giọt ký ức vẫn không biết nàng ta là ai.

Chàng lắc mạnh đầu một cái, tự nhắc nhở bản thân phải tập trung, rồi nhắm hướng gầm thét chói tai của Ân Khuyển mà chạy tới. Hàng trăm Thiên binh đang vây quanh con thú khổng lồ, dùng biết bao nhiêu đạo pháp nhưng con vật to lớn kia vẫn không hề sút mẻ một cọng lông.

Từ Khiết từ phía xa bay tới, hóa thân thành một con rồng trắng, uốn lượn một vòng trên không trung rồi dùng lực ở bụng, phun ra một dòng lửa như thiêu như đốt, trong phút chốc khiến cho bộ lông trắng muốt của Ân Khuyển bốc cháy.

Con thú ban đầu kêu lên thống thiết nhưng sau đó dường như đã quen với sức nóng nên đã chẳng còn rên la nữa. Thay vào đó, nó dùng chiếc đuôi đang bốc cháy của mình, quật vào đám Thiên binh đang trở mặt đứng nhìn bên dưới, khiến cho bọn họ tan thành cát bụi.

Làn da của Ân Khuyển như thể làm bằng gang thép không tan chảy, nó nhanh chóng trở thành một lò lửa di động, khiến cho những kẻ không may ở gần bỏ mạng trong tích tắc. Trước cảnh tượng đó, Từ Khiết đành phải ra lệnh cho Thủy thần dùng nước dập tắt ngọn lửa đang bốc lên ngàn ngạt kia.

Sau khi lửa tan đi, Từ Khiết bay đến, quán thân mình quanh cổ Ân Khuyển, cố gắng siết chặt. Ân Khuyển chật vật đưa hai chân trước lên gỡ Từ Khiết ra. Những móng chân sắc nhọn của nó chọc xuyên qua lớp vảy rồng, đâm vào da thịt khiến nó bật máu. Từ Khiết nén đau, vẫn kiên trì siết chặt hơn.

Ân Khuyển lúc này nằm rạp xuống mặt đất, bắt đầu lăn lộn. Nó càng vùng vẫy bao nhiêu, Từ Khiết càng quán chặt bấy nhiêu. Con khó chịu truyền từ cổ khiến con vật phát điên. Nó lại vùng đứng dậy, chạy đến một tảng đá to gần đó, cọ cọ cái cổ mình vào đó, làm cho vảy của Từ Khiết bóc ra từng mảng, máu túa ra như mưa.

Ân Khuyển sau đó cố gắng húc mạnh cổ vào những góc nhọn của tảng đá kia. Cùng lúc đó, hàng loạt mưa tên từ Thiên binh bay đến, trợ giúp cho Từ Khiết. Thế nhưng mọi nỗ lực đều trở nên công cốc khi Ân Khuyển đột ngột gồng mình lên, dùng hết sức gân cổ gặm to một cái.

Áp lực đến từ thanh quản của con vật khiến Từ Khiết bị đánh bật ra. Chàng bắt đầu đi rời khỏi cổ của Ân Khuyển, và nhanh như chớp, con vật dùng cái đuôi to dài của mình quật vào cơ thể đang bị thương của chàng. Từ Khiết bị đánh bay ra xa cả ngàn dặm sau đó đáp xuống một khu rừng rậm không rõ tên. Chàng hiện thân trở lại hình người và bất tỉnh không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh dậy, chàng thấy mình đang nằm trên một chiếc giường trúc ấm áp. Ngoài trời mưa đang rả rích rơi, nhưng trong căn phòng này, lửa đang cháy bập bùng trên bếp than, mang lại hơi ấm cho chàng. Từ Khiết chống tay ngồi dậy, ngả người vào bức tường phía đầu nằm. Chàng đảo mắt nhìn quanh, và không khỏi cảm thấy chút lạ lẫm.

Đột nhiên từ phía trước truyền đến tiếng bước chân. Một nữ nhân mặc đồ xanh bước vào, loay hoay gấp chiếc ô nhỏ. Từ Khiết có thể nhìn ra, nữ nhân này đang dùng thuật dịch dung để giấu đi dung mạo thật của mình.

Thế nhưng không có gì có thể qua được mắt chàng, hươu hồ chỉ là một phép dịch dung còn con. Từ Khiết vừa nhìn là đã nhận ra, nữ nhân đang đứng trước mặt mình... chính là Thường Tận, nữ nhân khiến chàng hận thấu xương tủy. Chàng đã thề sẽ lấy mạng nàng ta để tế bái cho linh hồn người đã khuất.

Thường Tận đi vào phòng, thấy Từ Khiết đã tỉnh thì vô cùng mừng rỡ. Nàng chạy lại đặt tay lên trán chàng kiểm tra, rồi tiện thể hỏi:

- Ngươi cảm thấy thế nào? Có đau ở đâu không?

Từ Khiết hơi nghiêng đầu về phía sau, nắm lấy cổ tay nàng rồi kéo ra khỏi trán mình. Chàng không hiểu sao nữ nhân này lại tỏ ra thân thiết với mình đến vậy.

“Không lẽ nàng ta không nhận ra mình?”, Từ Khiết trầm nghĩ, “Nếu nhìn thấy mình, lẽ ra nàng ta phải bỏ chạy thật xa mới đúng. Á không sợ bị ta giết hay sao?”

Chàng cũng muốn xem xem nữ nhân này rốt cuộc đang âm mưu gì mà lại cứu mình, thế nên cũng thuận nước đẩy thuyền, không vội lật mặt nạ của nàng. Chàng nói:

- Ta cảm thấy đỡ nhiều rồi. Nàng là ai? Tại sao lại cứu ta?

Thường Tận mỉm cười đáp:

- Ta tên là Thanh Y, sống ở trong núi này. Thấy ngươi bị thương trong bụi cây nên cứu về.

Từ Khiết gật gù vờ tỏ ra tin tưởng:

- Hóa ra là vậy. Một nữ nhân như nàng sống một mình nơi núi rừng này không chút sợ hãi nào sao?

Thường Tận lắc đầu:

- Không hề. Ta đã quen rồi. Người đừng thấy nơi đây hoang vu đáng sợ, thực ra nó rất an toàn.

- Vậy sao?

- Ừm... - Thường Tận cố gắng đánh trống lảng – À, người có đói chưa? Muốn ăn gì không?

Từ Khiết gật đầu:

- Ta muốn ăn gà rừng.

Thường Tận lại mỉm cười dịu dàng:

- Không thành vấn đề. Đợi ta một lát.

Nàng rời khỏi phòng, căng chiếc ô ban nãy ra, rồi chậm chậm tiến vào màn mưa. Nàng đi sâu vào trong rừng để tìm gà cho Từ Khiết. Tâm trạng nàng hôm nay khá tốt, có lẽ là vì vừa gặp lại được người trong lòng.

Vốn dĩ nàng đang tịnh dưỡng ở Ma giới, nhưng đột nhiên Bình An bảo thêm ăn cá nướng nên nàng đã đến đây: núi Bạch Mộc Lương Tử. Ở lâu trong phòng có phần bức bối nên nàng chẳng nghĩ nhiều mà đi một mạch đến ngọn núi này để câu cá như những ngày xưa cũ. Không ngờ phút giây tình cờ đã khiến nàng gặp lại Từ Khiết.

Bộ dạng thê thảm của chàng khiến nàng không khỏi đau xót. Nàng vội vã đưa chàng trở về căn nhà trên núi dưỡng thương. Nàng hết sức tỉ mỉ băng bó cho chàng, dùng nội lực trị thương rồi sắc thuốc cho chàng uống. Dù cấp bách là thế, nàng vẫn không quên dùng thuật dịch dung để che giấu dung mạo thật của mình. Vì nàng sợ khi Từ Khiết nhìn thấy mình, sẽ cảm thấy khó chịu trong lòng, hoặc tệ hơn là tức giận. Nàng sợ rằng chàng thậm chí sẽ không để nàng cứu chữa cho mình.

Thế nhưng không ngờ rằng Từ Khiết dù biết mà vẫn giả vờ như không. Chàng nửa muốn xem nàng định giờ trò gì, nửa muốn trêu đùa với ý tốt của nàng. Trong đầu chàng chợt lóe lên ý tưởng rằng, nếu như cứ như vậy mà giết nàng đi thì quá dễ dàng. Chàng muốn làm cho nàng đau khổ, sống không bằng chết, rồi từ từ bị bào mòn mà tan biến. Có đôi lúc lương tâm chàng tự hỏi làm như vậy có quá ác độc không, nhưng khi nghĩ đến cái chết của Phụ thân mình thì chàng đã chẳng còn cảm thấy áy náy nữa. Trong lòng chàng chỉ còn duy nhất một ý niệm: Trả thù.

...

Khi cơn mưa ngoài trời tạnh hẳn, cũng là lúc Thường Tận trở về. Nàng mang theo một con gà rừng nhỏ, cùng với một bó củi.

- Người có lạnh không? – Nàng hỏi.

- Có hơi chút. – Từ Khiết đáp.

Thường Tận khẽ nhóm củi lên, tạo thành một bếp lửa nóng ấm. Nàng xiên con gà lên, bắt đầu quay. Hơi ấm cùng mùi gà nướng tỏa ra khắp gian phòng làm bụng Từ Khiết đói cồn cào. Chẳng đợi Từ Khiết phải đợi lâu, Thường Tận liền mang đùi gà đầu tiên đến cho chàng.

- Còn nhiều lắm, mau ăn đi kẻo nguội. – Thường Tận nói.

Từ Khiết nhận lấy đồ ăn từ tay nàng, tình cờ tay chạm tay. Một cảm giác kì lạ dấy lên trong lòng chàng, nhưng không rõ là cảm xúc gì. Chàng nghĩ cảm giác rung mình vừa rồi là cảm giác ghê tởm và sợ hãi, bởi vì chàng vừa chạm vào kẻ mà chàng ghét tận tâm can.

Chàng đưa miếng gà lên miệng cắn thử. Không hiểu sao mùi vị thật béo bùi thơm ngậy. Chàng không kiềm chế được cái miệng hư hỏng của mình mà ăn hết sạch không chừa một sợi thịt nào. Thường Tận thấy vậy thì ôm miệng cười tủm tỉm. Khoảnh khắc đó trong mắt Từ Khiết quả thật vô cùng khả ái. Có điều Từ Khiết sau đó lại nhanh chóng phản tỉnh bản thân.

“Người đang nghĩ gì vậy hả Từ Khiết? Như vậy mà đáng yêu ư? À ta là Ma nữ. Phải rồi, Ma nữ rất có khả năng dụ hoặc, bởi vậy mới có thể lừa được nhiều người. Mau tỉnh táo lại nếu không muốn bị ả đưa vào tròng.”

Nghĩ bụng như vậy, Từ Khiết lại càng đề cao cảnh giác hơn. Chàng lo ngại rằng nếu bản thân lơ là một chút, sẽ ngay lập tức sập bẫy của Ma đầu Thường Tận này. Vì vậy chàng cố gắng không cười không nói, tỏ ra khách sáo hết mức có thể, dùng ánh mắt dè chừng để quan sát nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Sự ra đời của Quỷ dữ

Sau khi Từ Khiết ngủ rồi, Thường Tận mới ngả lưng lên trường kỷ chớp mắt một lúc. Ngoài trời mưa lại bắt đầu tí tách rơi. Hơi lạnh từ bên ngoài hòa tan trong hơi ẩm từ ngọn lửa khiến cho không khí trong phòng trở nên dễ chịu lạ thường.

Từ Khiết sớm đã chìm vào giấc ngủ say nồng. Chàng nghe văng vẳng bên tai một khúc hát vừa lạ vừa quen. Giọng hát vừa trầm lắng vừa da diết...

“Hoa tuyết nhỏ, rơi trên ngọn suối

Từng cánh rơi ướt nhòa khóe mi

Người ở phương xa ngừng mong nhớ

Người ở đây chớ hoài ngóng trông...”

Từ Khiết cố gắng nhìn xem nữ tử đang hát là ai, nhưng tất cả chàng có thể thấy là một đôi mắt buồn mờ mờ ảo ảo. Nữ tử ấy mặc áo đen, tóc buộc cao sau đầu. Khi nàng định quay lại thì Từ Khiết bỗng giật mình tỉnh giấc.

Tiếng lửa lách tách vẫn không ngừng kêu trong không gian thanh vắng, đan xen là tiếng thở đều đều của Thường Tận và tiếng mưa tí tách ngoài hiên.

Từ Khiết khẽ ngồi dậy, rón rén lại gần Thường Tận. Chàng suy nghĩ: “Nàng ta đã ngủ say rồi. Đây là cơ hội tốt nhất để trả thù.” Chàng đưa một tay lên cao, vận công, tụ khí và chuẩn bị giáng một đòn chí mạng lên ngay giữa trán Thường Tận.

Nhưng khi đòn đã ra đến một nửa thì Từ Khiết đột ngột dừng lại. Chàng lại nghĩ: “Lợi dụng lúc người khác đang không có chút phòng vệ để ra tay cũng không phải hành động của quân tử. Huống hồ nàng ta lại là nữ tử”, Từ Khiết đắn đo, “Cho dù là để trả thù, thì cũng không thể làm những việc bỉ ổi như vậy, sau này sẽ bị người đời dị nghị. Ta dù có giết ả, thì cũng phải đường đường chính chính mà giết.”

Đang miên man suy nghĩ thì Thường Tận đột nhiên trở mình một cái. Nàng mở mắt ra thì thấy Từ Khiết vẫn đang say giấc nồng trên chiếc giường êm ái. Nàng chống tay ngồi dậy, lướt đến chỗ Từ Khiết.

Thường Tận tham lam dán ánh mắt lên gương mặt đẹp như tượng tạc của chàng. Gương mặt ấy đã từng kề cận bên nàng mỗi ngày. Nếu không phải vì những chuyện xảy ra sau đó, cứ ngỡ rằng nàng sẽ mãi mãi ở bên Từ Khiết, ngày ngày lười biếng cuộn tròn trong chăn ấm nơi Ma thực điện u tối kia.

Nàng sẽ đắm chìm trong hạnh phúc nhỏ nhoi đó mãi mãi nếu như những cơn đau do Ngũ linh thạch không dày vò nàng. Nàng sẽ lạc trôi trong sự ngọt ngào chết người kia mãi mãi nếu như cơn rối kia không đến và đâm cho nàng một nhát chí mạng. Để rồi hiểu lầm nối tiếp hiểu lầm, khiến nàng và Từ Khiết rời xa nhau, không còn đường quay trở về.

Nàng ước gì mình có đủ can đảm để hôn chàng một lần nữa, nhưng nàng lại không thể. Nàng lặng nhìn Từ Khiết thêm một lát, rồi quay gót bỏ đi. Nàng rời đình Bạch Mộc Lương Tử khi trời còn chưa sáng rõ.

“Chàng rồi sẽ ổn thôi”, nàng tự nhủ.

Từ Khiết nằm trằn trọc nhìn lên trần nhà, tai vẫn dõi theo tiếng bước chân xa dần của nàng. Chàng không hiểu đây là cảm xúc gì, mà khiến chàng lưu luyến đến lạ. Chẳng hiểu sao, chàng lại không muốn nàng rời đi.

...

Thường Tận đi rồi, Từ Khiết cũng vội vã rời khỏi đình Bạch Mộc Lương Tử. Chàng hóa thân thành một con rồng trắng muốt, uốn lượn trên bầu trời, nhanh như chớp đã quay trở lại chỗ Ân Khuyển. Chỉ mới sau một ngày mà nó đã tàn phá hết cả một châu lục, chẳng mấy chốc sẽ vượt ra khỏi tầm kiểm soát và xâm chiếm đến những khu vực khác.

Viện binh của Thiên cung liên tục được điều đến nhưng vẫn không chặn được cơn thịnh nộ như vũ bão của con Quỷ thú ba đầu này. Từ Khiết bay đến nhưng không vội xuất đầu lộ diện như lần trước mà hạ xuống một ngọn cây gần đó, quan sát từ xa.

Con vật này dường như chẳng để lộ chút sơ hở nào, nó gần như là bất khả chiến bại. Thế nhưng chàng tinh ý phát hiện thấy, Ân Khuyển có xu hướng dùng lưng để chống đỡ với bất kỳ thứ gì tấn công đến. Nếu vậy, điểm yếu của nó rất có thể là phần bụng hoặc phần chân.

Ngay lập tức, Từ Khiết nghĩ ra một chủ ý. Chàng chậm chậm bay đến chỗ Ân Khuyển, một cách thần không biết, quỷ không hay, nhẹ tựa lông hồng, im lặng như mặt nước. Chỉ sau vài giây, chàng đã xuất hiện dưới bụng của con Quỷ thú. Chàng dùng một lượng nội lực khổng lồ đâm trực diện vào vùng bụng tương chừng như nhạy cảm của Ân Khuyển.

Con vật nhanh chóng nhận ra được dị tượng, nhưng không hề suy suyển gì, mà trái lại nó lại càng hung tợn hơn, nhanh như chớp nằm rạp xuống nhằm đè bẹp Từ Khiết. Những Thiên binh ở xung quanh chứng kiến cảnh đó thì vô cùng kinh hãi. Phen này Thiên đế e rằng lành ít dữ nhiều. Hóa ra, phần bụng không phải là điểm yếu của Ân Khuyển.

Bầu trời lúc này đã chuyển thành màu đỏ như máu, mưa giông kéo rít liên tục không ngưng. Ngay khi mọi chuyện dường như đã sắp đến hồi kết thì đột nhiên từ phía xa có ánh sáng vàng lóe lên, một ánh sáng rực rỡ chói mắt đến kì lạ. Ánh sáng đi đến đâu, mưa bão tan đến đó. Cây cỏ xung quanh cũng vượt dậy tươi tốt như thể vừa được hồi sinh.

Khi ánh sáng đó chạm đến Ân Khuyển, nó bỗng dừng thu mình lại như một con cún, ngoan ngoãn và dịu dàng. Ánh mắt đỏ ngầu đáng sợ ban đầu của nó dần chuyển thành màu trắng, vô cùng sáng và trong. Ân Khuyển thôi không phá hoại. Nó rời bãi chiến trường vừa tạo ra mà đi, trở về với vùng hoang mạc heo lánh của mình.

Những Thiên binh bị thương cũng tự nhiên lành lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Từ Khiết chống tay ngồi dậy, ra hiệu cho những người khác là mình không sao. Chàng cũng vô cùng bất ngờ, không hiểu phép màu vừa rồi là gì. Trong suốt hai mươi mấy ngàn năm sống trên cõi đời này, chàng chưa từng chứng kiến dị tượng như vậy. Phải chăng đây chính là điềm báo sự ra đời của Quỷ dữ?

Chỉ mới một thời gian ngắn trước đây, Triết thần đã khẳng định chắc nịch: “- Vào ngày quỷ dữ chào đời, con bão sẽ tan đi. Lúc đó, các ngươi sẽ biết con quỷ dữ đó là ai. Nhân lúc nó còn chưa đủ lông đủ cánh, nhất định phải giết đi để trừ hậu họa.”

Từ Khiết vội ra lệnh thu quân rồi nhanh chóng trở về Thiên cung trước. Tất cả quần thần đều đã tụ hội đông đủ ở Thượng Môn điện, vẻ mặt vô cùng khẩn thiết. Từ Khiết ngồi lên bảo tọa, nhăn trán hỏi:

- Các ngươi đều có mặt ở đây là vì dị tượng vừa xảy ra ư?

Triết thần liền ra mặt nói:

- Đúng như thần đã dự đoán, hôm nay là ngày ra đời của Quỷ dữ. Chúng ta cần phải tiêu diệt nó ngay lập tức.

- Thế nhưng... quỷ dữ này ở đâu? Ngươi biết tung tích của nó sao? – Từ Khiết ngờ vực hỏi.

Triết thần vuốt vuốt bộ râu của mình rồi đặc ý đáp:

- Ánh sáng vàng kì lạ kia phát ra từ Thiên lao. Cùng lúc đó, Tiên nga cũng nghe thấy tiếng khóc vang lên. Muốn tìm ra Quỷ dữ vì vậy mà vô cùng đơn giản.

- Mang đứa bé đến đây. – Từ Khiết ra lệnh.

Một lúc sau, Thiên binh đưa người đến. Từ Khiết vô cùng sùng sốt:

- Sao lại là Thiên hậu?

Những Tiên nhân xung quanh cũng bàn tán không ngớt. Người vừa bị mang đến chính là Bích Ngọc cùng với đứa bé mới lọt lòng. Bích Ngọc mỉm cười với Từ Khiết:

- Thiên đế, người xem Đứa bé này là con của người. Nó chính là Thái tử Thiên tộc, người kế vị của chàng.

Nàng ta không nhận ra ánh mắt đầy ái ngại của những người xung quanh. Triết thần lại một lần nữa nhắc nhở Từ Khiết:

- Xin Thiên đế hãy lấy đại cục làm trọng, vì đại nghĩa diệt thân. Vì chúng sinh mà diệt trừ hậu họa.

Quần thần trong điện cũng đồng loạt hô vang:

- Xin Thiên đế lấy đại cục làm trọng, vì đại nghĩa diệt thân!

Từ Khiết cảm thấy vô cùng khó nghĩ. Dù sao đây cũng chỉ là một đứa bé, huống hồ nó lại còn là giọt máu của chàng. Cho dù nó được sinh ra bởi một nữ nhân độc ác, chàng cũng không có cách nào xuống tay. Còn chưa kể sự ra đời của nó đã vô tình làm dịu Ân Khuyển, cứu sống mạng chàng.

- Không được! – chàng nói.

- Xin Thiên đế suy xét! – Triết thần nói.

Người duy nhất đứng ra phản đối là Thủy thần, cha ruột của Bích Ngọc:

- Các người bức tử một đứa bé miệng còn hơi sữa, như vậy mà xứng đáng với danh xưng Thiên tộc của mình sao?

Bích Ngọc vẫn chưa hiểu cuộc cãi vã này là gì, ánh mắt ngờ ngác hết nhìn sang bên này, lại nhìn sang bên kia, rồi nhìn vào Từ Khiết:

- Thiên đế, người... muốn giết con của chúng ta sao? – Bích Ngọc đau đớn hỏi – Tại sao? Tại sao chàng năm lần bảy lượt dẫn ta vào đường cùng? –

Nàng hét lên vô cùng chói tai – Chàng lúc nào cũng bảo vệ ả ma đầu kia, thế nhưng một chút dịu dàng dành cho ta cũng chẳng có. Bây giờ con chúng ta vừa chào đời, chàng cũng muốn mang nó đi! Chàng muốn ta phải thế nào? Chàng muốn lấy mạng của ta nữa đúng không?

Từ Khiết thờ dài, mi tâm chau lại. Quyết định giết con trai của mình cũng không phải chủ ý của chàng. Giữa máu mủ ruột rà và chúng sinh thiên hạ, chàng

chỉ có thể chọn một. Bích Ngọc ở dưới điện kia vẫn không ngừng khóc lóc oán trách chàng. Còn quần thần liên tục thúc giục chàng ra tay dứt khoát. Từ Khiết cảm thấy lồng ngực mình như sắp nổ tung, đến mức không chịu được nữa. Chàng hét lên:

- Đủ rồi!

Khiến cho toàn bộ Thiên Môn điện im bật.

- Đứa bé này là con trai ta, cũng là Thái tử Thiên tộc. Chính nó đã cứu sống mạng ta, cũng cứu sống cả Phàm giới. Nó không phải quý dữ như lời Triết thần nói. Nếu ai dám động đến một sợi tóc của nó, giết không tha!

Chàng vừa dứt lời, Triết thần lại tiếp tục vội vàng khuyên giải. Chàng chẳng nói chẳng rằng, một tay xuống chiếu khiến cho Triết thần hồn phi phách tán ngay tại chỗ. Lời nói của chàng khó nhọc xiết ra từ kẽ răng:

- Bất cứ kẻ nào chống đối, sẽ có kết cục như hân.

Nói rồi, chàng đi xuống đỡ Bích Ngọc dậy. Chàng ra lệnh phục chức cho nàng ta, đồng thời đưa cả hai mẹ con trở lại Thượng Hoa điện sống. Quần thần ai nấy đều lắc đầu ngao ngán, nhưng trước thái độ kiên quyết của Từ Khiết thì chẳng dám ho he thêm nữa lời. Chẳng ai rủ ai, cả đám đều rời Thiên cung để trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Linh hồn quỷ

Hoa đào trước cửa phòng Ninh Dương điện rơi nhẹ từng cánh, thơ thần đáp xuống mặt cỏ xanh mướt như nhung. Một đứa bé trạc mười tuổi đang bận rộn đuổi theo những con chuồn chuồn đủ sắc màu, chẳng may vấp phải gốc cây mà té ngã.

Nó chẳng chịu ngồi dậy mà cứ nằm đó ăn vạ. Đúng như nó dự đoán, chưa đầy mười giây sau, đã có một bàn tay dịu dàng đỡ nó ngồi dậy, phỉu bụi bẩn trên người nó, và dùng giọng nói vô cùng trìu mến hỏi nó:

- Có đau lắm không?

Đứa bé dụi đôi mắt ầng ằng nước vào lòng nam nhân nọ, sau đó òa khóc to hơn. Bất kỳ ai nhìn cảnh tượng ấy cũng dễ dàng nhận ra hai người này là cha con. Một đặc điểm nhận dạng vô cùng nổi bật giữa họ chính là đôi mắt màu xanhhh ngọc bích trong trẻo tựa nước hồ thu.

Nam nhân kia trùi miến xoa đầu đứa bé, khước môi khẽ mỉm cười:

- Từ Quân, con thật nghịch ngợm, giống y như ta hồi nhỏ.

Đứa bé ngưng khóc, rồi lại nhìn trần trời vào mắt Từ Khiết:

- Mẫu hậu thường nói con chưa trưởng thành, cần phải ra dáng nam nhi một chút. Người không bận tâm sao?

Từ Khiết búng một cái thật kêu vào giữa trán Từ Quân:

- Con không cần phải lo lắng. Có phụ vương ở đây. Ta sẽ không để con phải lo lắng suy nghĩ nhiều. Con còn nhỏ, việc của con là vui vẻ và hạnh phúc. Mọi thứ còn lại cứ để ta lo.

Từ Quân gật gật cái đầu nhỏ của mình, hai má tròn xoe rung rung như hai cái bánh bao trông thật muốn nựng. Từ Khiết xoa đầu nó một cái nữa, rồi quay gót bỏ đi. Từ Quân lại tiếp tục phi vụ rượt đuổi chuồn chuồn của mình. Trong tiềm thức của nó, phụ vương luôn luôn xuất hiện mỗi khi nó cần, vì vậy nó cứ thế vô lo vô nghĩ, sống một cuộc sống vui vẻ đơn thuần mỗi ngày.

Đang hăng say đuổi theo con chuồn chuồn màu đỏ tươi như gạch ngói thì nó va phải một người khác. Vừa nhìn thấy người đó thì hai mắt hồn nhiên của nó đột nhiên nhuộm một màu sợ hãi. Nó đứng im như tượng, mặt cúi gằm xuống đất. Người nọ đưa hai ngón tay thon dài trắng muốt lên vuốt má nó, rồi đột nhiên giáng một cú tát như trời đánh, in hằn một dấu tay đỏ lựng trên đó.

- Đây là bộ dạng mà một Thái tử nên có hay sao? Con không coi lời của ta ra gì à? Suốt ngày chạy nhảy không ra thể thống gì cả!

Đứa bé hai ngàn tuổi vẫn chưa trải sự đời, trước sự phẫn nộ của mẹ nó chỉ biết sợ hãi, chỉ biết lí nhí đáp lại:

- Nhưng mà phụ vương đã nói... con vẫn còn nhỏ, không cần phải bận lòng nhiều...

- Việc đó thì có liên quan gì? – Bích Ngọc ngắt lời – Con là đứa bé do ta dứt ruột đẻ ra, lời của ta và lời phụ vương con, con nên biết bên nặng bên nhẹ.

– Sau đó nàng ta đột nhiên đổi giọng ngọt nhạt – Con xem, ta sinh con ra khổ cực như thế, phải đấu tranh như thế nào mới bảo toàn được mạng sống, lênh lặn quay về Thượng Hoa điện. Nếu không phải tại à Ma đầu Trương Thường Tận kia, thì số phận chúng ta cũng không đến nỗi bi thương như vậy. Từ Quân à, con là hi vọng duy nhất của Mẫu hậu, vì vậy cho nên con phải chăm chỉ gấp mười lần người bình thường, trở thành người xuất chúng gấp mười lần người thường, chỉ có như vậy con mới có thể giúp ta báo thù rửa hận. Con có hiểu không?

Từ Quân nửa hiểu nửa không, lại hỏi Bích Ngọc:

- Trương Thường Tận là ai? Tại sao Mẫu hậu người lại hận à đến vậy?

- À ta là một Ma đầu vừa xấu xí lại vừa độc ác. – Bích Ngọc đáp – Nào, lại đây, bây giờ ta sẽ dắt con đi xem à ta.

Nói rồi Nàng ta kéo tay Từ Quân, lướt gió tiến về Ma giới. Hai người đáp xuống một gò đất cao khuất tầm nhìn gần bên Ma thực điện. Bích Ngọc đưa tay chỉ về phía xa.

- Con thấy nữ nhân mặc đồ đen đó chứ? À chính là Trương Thường Tận.

Từ Quân gãi đầu tỏ vẻ khó hiểu:

- Mẫu thân, người bảo Thường Tận là một Ma đầu xấu xí nhưng tại sao nữ nhân áo đen đó lại xinh đẹp như vậy?

- Cái gì? – Bích Ngọc tức giận tím cả mặt – Như vậy cũng được xem là xinh đẹp sao? Từ Quân à, con phải nhìn cho kỹ, nàng ta chính là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta. Nàng ta là người xấu xí nhất, thô kệch nhất, lươn lẹo nhất, cũng hiểm ác nhất. Sau này khi con đã đủ mạnh rồi, nhất định phải giúp ta trừng trị à. Con đã nhớ chưa?

Từ Quân gật đầu miễn cưỡng, dù trong lòng vẫn còn nhiều lần cản không giải thích được. Trên đường trở về, nó cứ nghĩ mãi về nữ nhân mà nó vừa nhìn thấy. Theo kinh nghiệm sống hơn hai ngàn năm của mình, nó định ninh rằng nữ nhân này là người tốt. Còn nếu hỏi tại sao, thì nó chỉ có thể lý giải bằng cách nói đó là cảm nhận.

Nó còn hỏi Bích Ngọc:

- Vậy nam nhân bên cạnh Thường Tận là ai?

- Con nói kẻ mặc áo xanh đó? – Bích Ngọc hỏi.

- Ừm – Từ Quân gãi đầu.

Bích Ngọc thở dài rồi bắt đầu kể bằng một giọng day nghiêm:

- Tên phản tặc Bình An đó vốn được nuôi dưỡng bởi Ma đầu kia, những tưởng sau khi sống ở Thiên cung một thời gian sẽ cải tà quy chính nhưng không ngờ cuối cùng hắn lại nhận giặc làm cha, hết mực bảo vệ kẻ ác. Hắn không nể nang tình nghĩa đường dục của Thiên tộc ta, trong lòng chỉ có một mình Thường Tận. Từ nay về sau, hễ gặp hắn thì con cứ mạnh dạn ra tay, không cần kiêng nể.

- Hóa ra là vậy. – Từ Quân thở dài, cụp mắt xuống buồn bã. Nó không hiểu tại sao xung quanh nó lại có nhiều kẻ thù đến vậy.

Trở về đến Thiên cung, Bích Ngọc sai người mang đến Thượng Sinh điện của Từ Quân một đồng sách, lệnh trong vòng ba ngày phải đọc hết. Hai trăm ba mươi bốn quyển tổng cộng, chưa kể nội dung còn vô cùng thâm sâu khó hiểu. Sau ba ngày, Bích Ngọc triệu Từ Quân đến khảo bài, hễ không thuộc chỗ nào thì phải chép phạt hai trăm lần chỗ đó. Kể ra nó đã phải chép đến vài chục ngàn lần là ít.

Chỉ sau một tháng, vẻ mặt của nó trở nên xanh xao vàng vọt trông thấy vì lo lắng bồn chồn. Nó chẳng thiết ăn uống vui chơi gì nữa. Cả ngày đầu nó chỉ có những con chữ xoay vòng vòng. Nó chẳng hiểu tại sao mình phải cố gắng nhiều như vậy, tại sao nó phải trở thành người giỏi nhất, tại sao nó phải kẻ vị, tại sao phải trả thù một người mà nó không hề quen biết. Nếu được lựa chọn, nó thà không phải là con trai của Thiên đế. Nó chỉ muốn làm một người tầm thường, ngày ngày chộn rộn vui đùa khắp nơi.

Thế nhưng đó cũng chỉ là mơ ước của nó, sự thật thì hoàn toàn ngược lại. Nó học ngày học đêm, nếu không phải đọc sách thì cũng là luyện pháp. Nó không hề có một giây phút nghỉ ngơi nào. Gương mặt ngày thơ búng ra sữa của nó dần được thay bằng một gương mặt cau kính khó ưa.

Nó không vừa ý với bất kỳ điều gì xung quanh. Đặc biệt, những hành động của Tiên nga và lính canh luôn làm nó giận dữ, dù bọn họ chẳng làm gì sai. Tiên nga mang đồ ăn đến khi nó chưa đói, nó liền hất đổ cả mâm cơm. Lính canh mỉm cười chào khi nó đến gần, nó cũng không thấy vừa mắt.

Những năng lực tiêu cực trong người nó dần chuyển hóa thành tà niệm, và tà niệm dần tích tụ thành một con quỷ dữ trong tâm hồn nó. Một ngày nọ, nó phát hiện ra bản thân có một khả năng đặc biệt. Khi nó nhìn vào kẻ khác, và ra lệnh cho họ bằng một giọng tà mị, kẻ đó ngay lập tức mất hết khả năng nhận thức, và sẽ làm theo răm rắp những gì nó bảo.

Nó dùng năng lực đặc biệt đó của bản thân để tiêu khiển mua vui. Nó sai một Tiên nga giết chết hai tên Thiên binh canh cổng ở Thượng môn điện, khiến Tiên nga đó bị đẩy xuống làm súc sinh ở nhân gian. Nó còn ra lệnh cho Thần Sấm nhảy xuống giếng Sinh Tử. Những người từng bị rơi xuống đó, một là sẽ đầu thai thành một người phạm, hai là linh hồn sẽ tan thành trăm mảnh, mãi mãi không thể siêu sinh. Mà xác suất trúng phải khả năng thứ hai lại cao hơn rất nhiều.

Lúc đầu nó chỉ đùa vui với một hai người, nhưng càng về sau lại càng ra tay với nhiều người, khiến cho tình hình an ninh nơi Thiên giới trở nên vô cùng bất ổn. Ai nấy cũng đều lo sợ sau khi chứng kiến những cái chết bất đắc kỳ tử quanh mình. Thế nhưng không ai hiểu được lý do đằng sau.

Mọi nỗ lực điều tra đều trở nên công cốc khi một chút manh mối cũng chẳng có. Những người từng bị thôi miên bởi Tử Quân đều không nhớ tại sao họ lại có hành động như vậy. Toàn bộ quá trình ra lệnh đều xảy ra trong đầu Tử Quân, điều mà trước giờ chưa ai từng làm được. Ngay cả Bích Ngọc cũng không ngờ người làm ra những chuyện độc ác đó là đứa con trai nhất gan lại vô dụng của mình.

Nàng ta còn dẫn Tử Quân phải cẩn thận một chút, và phải thêm nhiều Thiên binh bảo vệ cho nó. Bản thân nàng ta cũng gia tăng phòng bị, cử thêm một đội quân hơn một trăm người trấn giữ trước điện của mình. Nàng ta cảm thấy bất an vì nghĩ rằng rất có thể đây là chiêu trò mà Thường Tận gây ra.

Lớp da giả trên mặt của nàng ta vốn đã bắt đầu tróc vảy, nay lại vì nộ khí tích tụ trong người ả mà trở nên sần sùi nhanh chóng, khiến nàng ta khóc thét không thôi. Kể từ khi bị phanh phui chuyện giết người cướp dā ở hạ giới, nàng ta đành ngâm ngùi đắp đỡ một mảnh da làm bằng vải, vừa thôi ráp lại vừa không chân thật. Mặc dù vậy, nhìn nó vẫn đỡ hơn lớp da giả cổ thực sự của ả.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Chơi đùa với số mệnh

Trời vừa tờ mờ sáng là Tử Quân đã thức dậy, cơ thể tràn đầy sinh lực. Nó vô cùng háo hức suy nghĩ xem mình nên làm gì hôm nay. Những ý nghĩ đen tối thôi thúc nó hành động càng sớm càng tốt. Đang lượn lơ quanh Thượng Môn điện, miên man suy nghĩ xem nên chọn đối tượng nào hôm nay thì bỗng dưng một bóng dáng xuất hiện khiến nó quên mất những gì mình định làm.

Người đứng ở kia uy thần dừng mãi, lạnh lùng tàn bạo nhưng lại mang khuôn mặt của một thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều. Người đó là Phong thần Quế Châu danh chấn cả vùng trời. Hôm nay nàng ta xuất hiện ở Thiên cung có lẽ là vì cuộc binh biến ở biển Đông.

Quế Châu vừa xuất hiện là quân lính ở hai bên cổng Thiên cung liền dạt ra cúi mình nghiêng cần, ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ dành cho nàng. Nhìn thấy Quế Châu, đứa bé miệng còn hơi sữa như Tử Quân liền dấy lên những cảm xúc khác thường. Từ giây phút đó, nó đã quyết định: Quế Châu sẽ trở thành Thái tử phi của nó.

Trên Thượng Môn điện, Tử Khiết đã ngồi đợi sẵn từ lâu. Khi Quế Châu vừa bước vào, chàng đã hỏi ngay tình hình cuộc chiến. Quế Châu hất áo choàng sang một bên, chậm rãi quỳ xuống, giọng nói vừa đánh thép vừa dứt khoát:

- Thủy thần thân mang trọng trách trấn giữ biển Đông nhưng lại lơ là chức trách, khiến cho bọn loạn thần tặc tử có cơ hội làm loạn, dấy lên nội chiến liên miên. Tuy nhiên chúng dù sao cũng chỉ là đám ô hợp gom lại với nhau, không có chút kỷ cương tổ chức nào, vậy nên chỉ sau ba ngày đã bị Thiên binh đánh tan.

Tử Khiết nghe vậy thì gật đầu tán thưởng:

- Tốt lắm! Lần này Phong thần ngươi đã lập được công lớn. Mau nói ta nghe, ngươi muốn được thưởng gì?

Quế Châu lắc đầu:

- Thần là tướng lĩnh dưới trướng của người, thân là một Thượng thần, giữ gìn bình an của Ngũ giới là chức trách của thần, không dám nhận công. Vì vậy thần cũng không muốn nhận thưởng. Mong người đừng bận tâm.

- Như vậy đi - Tử Khiết nói - Phong thần có công dẹp loạn, lại giúp cho Thiên giới giành được thắng lợi nhanh chóng không chút tổn thất. Trẫm ban hôn cho ngươi với con trai của ta, Thái tử Tử Quân. Giờ lành tháng sau tổ chức lễ Tán phong.

Tử Khiết vừa nói ra câu đó thì cảm thấy giật mình, chẳng hiểu sao bản thân lại thốt ra những lời như vậy. Rõ ràng chàng không hề có ý định ban thưởng như thế cho Quế Châu. Thế nhưng thân là Thiên đế, một lời nói ra đáng giá ngàn vàng, không thể tùy tiện rút lại. Vì vậy chàng cũng đành bấm bụng cho qua.

Chỉ có điều Quế Châu vừa nghe đến phần thưởng như vậy thì cũng vô cùng hoảng hốt, vội vã quỳ xuống cầu xin:

- Bẩm Thiên đế...

- Ngươi có gì muốn nói sao? - Tử Khiết hỏi.

- Đa tạ ân điển của người - Quế Châu nói. Trong lòng nàng ta vốn muốn khẩn cầu Thiên đế rút lại hôn ước vừa nãy nhưng chẳng hiểu sao lời ra đến miệng cứ bị chặn lại, rốt cuộc lại nói ra những lời khó hiểu.

Lúc đó không ai để ý thấy Tử Quân đang đứng ngoài cửa điện, mỉm cười đắc ý. Tròn hai mươi ngày sau, hôn lễ của hai người diễn ra vô cùng long

trọng. Quần Thần ai nấy cũng thấy đây là một trò cười. Quế Châu vốn là một Thượng thần tồn tại mấy chục ngàn năm trong Ngũ giới này, tuổi tác chắc cũng xấp xỉ Từ Khiết, lại đi kết hôn với một đứa bé thấp hơn mình đến hai cái đầu.

“Thế giới này thật là đảo điên”, Ái thần lắc đầu ngao ngán. Trong sổ tay của hắn không hề có ghi chép về mối nhân duyên giữa hai người này, ấy vậy mà đúng một cái, hai người đã thành một đôi, khiến cho một vị thần chuyên quản chuyện tình yêu của Ngũ giới là hắn đây cảm thấy vạn phần ái ngại. Hơn ai hết, hắn hiểu được chuyện này ắt hẳn có người dờ dờ, nhưng người đó là ai, mục đích là gì, và bằng phương pháp nào lại có thể làm nên chuyện tày đình này, thì hắn không rõ.

Ái cũng cho rằng chắc chắn là Thiên đế bị điên rồi, có lẽ vì quá yêu thích Quế Châu nên đã kết duyên nàng ta với con trai mình. Cũng có người nói, Thiên đế vì muốn lôi kéo thế lực của Phong thần nên không tiếc hi sinh con trai để đạt được mục đích.

Quế Châu tuy nhắm mắt xuôi tay thuận theo cuộc hôn nhân này nhưng trong lòng nàng ta hiểu rõ người mình yêu là ai. Tiếc là người đó từ lâu đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Vì vậy cho dù thành thân với ai cũng chẳng còn quan trọng.

Nàng cũng hứng chịu đủ lời dèm pha từ những người khác, bị gán một cái mác là trâu già thích gặm cỏ non. Thế nhưng những điều đó cũng chẳng đủ để khiến nàng phiền lòng. Một nữ tướng như nàng đây, đến việc chết trên sa trường còn coi nhẹ tựa lông hồng thì những lời nói như dao găm kia cũng chẳng thể làm gì nàng.

Trong cơn bão tố đó, chỉ có duy nhất một người vẫn đứng từ xa, lặng lẽ quan sát nàng, giúp nàng xả giận lên những kẻ lăm mồm đặt điều. Người đó là Trần Luân. Tuy rằng nắm trong tay Thiên binh vạn mã, điều đó cũng chẳng có nghĩa lý gì. Từ khi nghe tin Quế Châu được gả cho Thái tử, Trần Luân ngày đêm mất ngủ, chẳng thiết tha việc ăn uống.

Hắn ngồi trầm ngâm một mình, lục lọi trong ký ức những mẫu đối thoại ngắn ngủi giữa hắn và Quế Châu. Rồi hắn ước gì mình từng dừng cảm hơn để bày tỏ với nàng. Giờ đây tất cả đều đã muộn, hắn có muốn cũng chẳng kịp nữa.

Hắn tự vấn lương tâm, hắn giằng vặt bản thân mình. Hắn tự làm tổn thương bản thân để quên bớt đi cơn đau đến từ lồng ngực trái. Đã có lúc hắn từng nghĩ, hay là nhảy xuống giếng Sinh Tử để mãi mãi quên đi. Một cuộc đời vĩnh cửu, trường sinh bất lão mà vô nghĩa thì sống cũng không bằng chết.

Thế nhưng ngay khi hắn định trầm mình xuống miệng giếng thăm thăm kia, thì một bàn tay đã kéo lấy hắn, đưa hắn ra khỏi chiếc hố tử thần. Người cứu hắn chính là Ái thần. Ông ta lắc đầu thờ dài:

- Chỉ vì một mối tình dang dở mà hi sinh cả tính mạng. Có đáng hay không?

Trần Luân giật mình:

- Ông đang nói gì vậy? Mối tình dang dở gì chứ? - Chuyện Trần Luân thích Quế Châu, hắn chưa từng kể cho ai khác, vậy nên khi có người nhắc tới, hắn mới chột dạ như vậy.

- Ngươi quên ta là ai sao? - Ái thần đáp - Trên đời này, không có mối nhân duyên nào lọt qua được con mắt của ta. Ngươi đi đến bước đường hôm nay, e là chỉ vì một chữ tình.

- Hóa ra ngươi biết cả sao? - Trần Luân lạnh nhạt cười - Vậy thì có lẽ ngươi nên đưa ra một lời giải thích. Tại sao lại đẩy đưa ta như vậy?

Ái thần lắc đầu:

- Cuộc hôn nhân này vốn không nằm trong vận mệnh. Có trách thì trách kẻ đã tạo ra biến số này.

- Ngươi nói gì cơ? - Trần Luân tròn tròn mắt nhìn Ái thần - Mau nói ta nghe, chuyện này là sao?

- Ta cũng không rõ nữa. Trong sổ tay của ta, rõ ràng ghi chép ngươi và Phong thần có một đoạn nhân duyên, sau này sẽ trở thành phu thê. Vậy mà đúng một cái, ngươi thành thân với Phong thần lại là Thái tử. Chuyện này ta không thể lường trước được.

- Ngươi nói như vậy... nghĩa là đã có người dờ dờ sao?

- E rằng là vậy...

Trần Luân bàng hoàng. Thì ra đã có người xen vào chuyện tình của hắn. Nếu đó là sự thật, thì sao hắn có thể dễ dàng buông tha. Hắn nhất định phải tìm ra kẻ đó là ai, sau đó tự ta giết chết kẻ kia, giành lại thứ thuộc về mình. Nghĩ là làm, hắn vội vã rời khỏi giếng Sinh Tử, phi như bay về phía Ninh Dương điện.

Trần Luân như một con hổ đói, phi thẳng đến phòng Từ Khiết. Chẳng nói chẳng rằng đập cửa xông vào. Từ Khiết đang ngồi ở bàn đọc sách, thấy thái độ vô lễ của Trần Luân vẫn thản nhiên như không, từ tốn đặt sách xuống, tay ti ờ cằm, bình tĩnh xem tên Đại tướng quân này định giờ trò gì.

Trần Luân tức giận đùng đùng, quát vấn Từ Khiết:

- Ngươi lợi dụng bản thân là Thiên đế mà làm ra những chuyện nghịch thiên cải mệnh, thật đáng hổ thẹn.

- Ngươi nói vậy là ý gì? - Từ Khiết hỏi, giọng không biến sắc.

- Ý gì? Người còn không rõ hay sao? Ái thần đã nói cho ta biết rồi. Rõ ràng trong vận số có nói ta và Phong thần có nhân duyên, tại sao cuối cùng người lại ban hôn nàng ấy với Thái tử? Người có biết, làm trái ý trời sẽ có kết cục gì không?

Từ Khiết đập mạnh tay lên bàn:

- Hồn xược! Làm trái ý trời? Người đừng quên, chủ nhân của trời đất này là ta. Chuyện trong Ngũ giới này, chỉ cần ta nói là được, không đến lượt người quản. Người thân là một đại tướng quân, lại chỉ vì việc nhi nữ tầm thường mà ở đây quên mất cả thân phận, buông lời ăn nói hàm hồ. Người có còn coi tôn ti trật tự ra gì nữa không? Nếu người còn muốn giữ cái mạng của mình thì mau rút khỏi đây!

Trần Luân nghe vậy thì đuối lý, tức giận rồi đi. Thế nhưng hắn vẫn không quên ngoảnh đầu lại nói một câu cuối cùng:

- Người là chủ của trời đất này. Điều đó không sai. Nhưng lạm quyền chuyên chính thì sớm muộn cũng sẽ chịu quả báo!

Nói rồi hắn xoay người đi thẳng. Từ Khiết vô cùng tức giận. Bình thường chàng đã dễ dãi với hắn quá thế nên hắn mới trở nên không nể nang gì. Thế nhưng những lời hắn nói không phải không có lý. Từ Khiết cũng vô cùng ngạc nhiên khi biết được rằng trong sổ tay của Ái thần có ghi chép về mối nhân duyên này. Điều đó cũng có nghĩa, không phải vô duyên vô cớ mà chàng lại buột miệng ban hôn cho Quế Châu.

Thế nhưng kẻ nào có thể chơi đùa với suy nghĩ và hành động của Thiên đế, biến chàng thành con rối để mặc sức sai khiến? Điều đó làm chàng bất giác rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Những chiếc thiệp mời

Bình An đang thi u ngủ thì bị đánh thức bởi tiếng chuông báo trời sáng của Ma giới. Dù đã sống ở đây lâu như vậy rồi, hắn vẫn chưa quen với nhịp điệu sống nơi đây. Mỗi lần tỉnh dậy hắn lại cảm thấy đầu ong ong khó chịu.

Mặc dù vậy, nếp sống quy củ của hắn không cho phép hắn lười biếng nằm ngủ tiếp. Bình An ngồi dậy, chỉnh trang áo quần, rửa mặt cho tỉnh táo rồi ra trước sân luyện một bài quyền. Sau đó hắn pha một ấm trà nóng, ngồi nhâm nhi hết rồi mới ra khỏi phòng, đến Ma Thực điện tìm Thường Tận.

Hắn gõ cửa hồi lâu mà chẳng thấy ai trả lời. Vậy nên hắn đành thất thểu ra về. Ai ngờ chưa đi được ba bước thì có một vật gì đó vô cùng cứng roi trúng đầu hắn rồi đáp xuống đất đánh cái choang. Hắn kêu lên một tiếng rồi thảm rủa kẻ nào làm trò dám gây sự với hắn.

Thế nhưng khi vừa ngược nhìn lên, thái độ của hắn đã liền thay đổi một trăm tám mươi độ. Người vừa “hạ thủ” với hắn không ai khác lại chính là người hắn đang tìm kiếm: Thường Tận.

- Tiên nữ, người đang làm gì vậy? – Hắn cất tiếng hỏi.

Thường Tận đang nằm vắt vẻo trên một cành cây, tay phải cầm một vỏ rượu, tay trái làm gối tựa đầu, một chân gác lên, một chân đung đưa theo nhịp điệu một khúc hát. Nàng chẳng hề để ý thấy có người vừa gọi mình.

Hai má Thường Tận đỏ ửng như hai trái đào chín, hai mắt đen mơ màng tinh nghịch như đang nhìn thấy một cảnh tượng đẹp đẽ nào đó. Nàng dốc cạn bầu rượu trong tay rồi lại ném xuống đất. Sau đó nàng lại lúi trong người ra một bầu rượu khác, uống không ngừng nghỉ.

Mỗi lần một vỏ rượu bị ném xuống là một lần nàng cất tiếng đếm:

“Đi, không đi, đi, không đi...”

Thấy Thường Tận đã không còn được tỉnh táo, Bình An vội vã kéo nàng xuống, dìu nàng về phòng ngủ. Thế nhưng Thường Tận chẳng hề có chút hợp tác nào. Nàng liên tục ngã nghiêng, vung vẩy đẩy Bình An ra khiến cho hắn vô cùng lúng túng không biết phải làm sao.

Rồi đột nhiên Thường Tận đứng trần truồng nhìn Bình An. Nàng đưa tay lên vuốt lọn tóc mai đang tung bay trong gió của hắn rồi mỉm cười dịu dàng:

- Từ Khiết, chúng ta lại gặp nhau rồi. Chẳng phải chàng đã quên ta sao? Sao lại năm lần bảy lượt gửi thiệp mời cho ta? Lần này là gì? Lễ hội mùa xuân? Tại sao ta càng cố gắng quên chàng lại càng cố gắng xuất hiện?

Rồi Thường Tận đột ngột nổi cơn tam bành, vừa gào khóc vừa vứt một chiếc thiệp mời xuống nền đất. Bình An vốn chẳng hiểu mô tê gì cả, thảm nghĩ, “Nữ nhân thật là đáng sợ, vừa cười xong đã có thể nổi đóa ngay được!”. Hắn vội nhặt chiếc thiệp mời bị ném không thương tiếc kia lên. Hóa ra là Thiên giới mời nàng đến dự lễ hội mùa xuân của họ. Vốn chuyện cũng chẳng có gì nhưng vì trước đây nàng liên tục nhận được thiệp mời đến lễ đăng cơ của Thái tử Từ Quân, sau đó là lễ cưới của Từ Quân và hàng chục những bữa tiệc vô nghĩa khác.

Mỗi lần như vậy, Thường Tận lại chịu đã kích thêm một chút. Vốn nàng đã không mấy vui vẻ khi biết được Từ Khiết và Bích Ngọc sống vui vẻ bên nhau, vậy mà họ còn sinh ra một đứa bé xinh xắn. Một nhà ba người hạnh phúc viên mãn, chỉ có nàng là vẫn đặng đặng bao năm không thể buông bỏ được chấp niệm.

Nhìn bộ dạng bê tha của Thường Tận, Bình An không khỏi đau lòng. Chàng hỏi Thường Tận:

- Vì một người sớm đã quên mình, có đáng không?

Thường Tận vẫn còn đang mơ màng trong cơn say chéch choáng. Nàng vốn không nghe thấy Bình An hỏi gì mình. Nàng còn đang loay hoay rút thêm một vỏ Mấu Sơn nữa trong túi áo ra. Rượu còn chưa đến miệng thì đã bị Bình An giật lấy. Nàng nhào người theo giành lại vỏ rượu rồi mất thăng bằng ngã nhào vào lòng Bình An.

Một màn ám muội của hai người đều bị Quang Đại nhìn thấy. Hai tay hắn nắm lại thành quả đấm, khuôn mặt đỏ bừng giận giữ, rồi hắn quay người bỏ đi. Hắn không thể hiểu được, tại sao Thường Tận thả chọn một đứa bé miệng còn hôi sữa, cũng không chọn hắn.

Thực chất những gì Quang Đại thấy không phải như hắn nghĩ. Thường Tận sau khi ngã vào người Bình An thì lại thiếp đi ngủ say như chết. Bình An bắt đấm dĩ phải vác nàng lên vai mang về Ma Thực điện. Đặt Thường Tận lên giường ngay ngắn rồi hắn mới rời đi. Trước khi hắn ra khỏi cửa vẫn bị nàng kéo gấu áo. Nàng lầm nhảm những lời không rõ, chỉ có thể nghe loáng thoáng:

- Từ Khiết... Đừng đi...

Bình An thở dài, nói với nàng, dù biết rằng nàng sẽ không nghe thấy:

- Thiên đế đã sớm quên người rồi. Đừng nhớ mong ngài ấy nữa.

...

Trong lúc ấy, ở Thượng Hoa điện, Bích Ngọc đang tỉ mỉ chuẩn bị y phục cho lễ hội mùa xuân. Đây là một đại lễ long trọng bậc nhất trên Thiên giới, mười năm tổ chức một lần. Nàng muốn mình là người xinh đẹp nhất, tôn quý nhất và đặc biệt là phải lộng lẫy hơn nữ nhân mà nàng cố ý mời đến: Trương Thường Tận.

- Nữ nhân ngốc nghếch kia có lẽ giờ này vẫn nghĩ rằng Thiên đế có lòng mời ả đến dự tiệc, nào có biết đâu người gửi thiệp mời là ta. – Bích Ngọc nói với tỉ nữ Hà Vân trong khi vân vê bộ lễ phục trên tay.

- Lần này nếu ả cắn câu, chúng ta nhất định phải khiến cho ả thân bại danh liệt, tiếng xấu muôn đời. – Hà Vân đáp lại, giọng nói nhuộm đầy toan tính.

- Nhất định rồi – Bích Ngọc trả lời – Vì ai mà ta phải ngày ngày trưng cái mặt nạ xấu xí này ra ngoài? Nếu không phải Thiên đế thiên vị ả thì đời nào lại ngăn cấm ta dùng mặt nạ da người, vậy thì cũng không đến nỗi phải đeo mặt nạ vải thô sơ này, ngay cả vẻ đẹp tươi trẻ vốn có của ta cũng không lấy lại được nữa.

- Nói đi cũng phải nói lại – Hà Vân tiếp lời – Người đã bỏ ra bao nhiêu công sức để xóa đi ký ức của Thiên đế, hi sinh một nửa tuổi thọ của bản thân, thế nên mới rơi vào thảm cảnh ngày hôm nay. Nếu như vấn đề cho ả Ma đầu kia được lợi thì thật uổng phí tâm tư. Lần này bằng mọi giá cũng phải diệt được ả, để hóa giải mối lo trong lòng.

Bích Ngọc gật gù tán thành:

- Đương nhiên rồi. ả ta còn sống ngày nào, ta không thể an lòng ngày đó. Ta phải khiến nàng ta hóa thành tro bụi, vạn kiếp bất phục! – Rồi như sực nhớ ra điều gì, Bích Ngọc hỏi Hà Vân – Chuyện ta giao cho người đã sắp xếp đến đâu rồi?

- Thiên hậu yên tâm. Thần đã an bài thỏa đáng mọi việc. Chỉ cần Thường Tận xuất hiện ở đại điện ngày hôm đó, thần liền sẽ có cách dụ nàng ta đến Thượng Tây điện. Người chết cũng đã chuẩn bị sẵn, chúng ta chỉ phải xuất hiện đúng thời điểm để bắt quả tang. Thần không tin, trước sự chứng kiến của nhiều thần tiên yêu ma như vậy, nàng ta có thể chối cãi được.

- Rất tốt! Cứ như vậy mà làm. Chỉ có điều... sức mạnh của nữ nhân này không thể xem thường được. Cho dù bắt quả tang nàng ta giết người của Thiên tộc thì đã sao? Vậy cũng không chắc sẽ giết được nàng ta. Đừng quên cách đây chỉ mới một trăm năm, khi trận chiến Thiên Ma xảy ra, Thiên đế bỏ mạng còn nàng ta vẫn bình an vô sự. Bây giờ cho dù cả Thiên tộc hợp lực lại đánh ả, cũng chưa chắc đã thắng.

- Vậy thì chúng ta chỉnh sửa kế hoạch một chút. – Hà Vân nhanh nhẩu đáp.

- Sửa thế nào? – Bích Ngọc sốt sắng.

- Chúng ta để thêm một khách mời của Quý tộc nằm chết bên cạnh kẻ kia, vậy chẳng phải sẽ có thêm thế lực Quý tộc giúp chúng ta rồi sao?

- Đúng vậy! Sao ta không nghĩ ra? – Bích Ngọc mừng rỡ tán thưởng. – Kế hoạch cứ thế mà thực thi.

- Tuân mệnh Thiên hậu!

Hai người một chủ, một tớ trong căn phòng rộng lớn lại tiếp tục riu rít mơ mộng về một viễn cảnh tốt đẹp của Ngũ giới khi không có sự tồn tại của

Thường Tận. Vì yêu mà sinh hận, vì yêu mà hao tổn bao nhiêu sức lực, cho dù phải trả giá đắt cũng không thể dừng lại. Bích Ngọc cùng với Hà Văn càng lúc càng lún sâu vào vòng xoáy thù hận không hồi kết.

Giấc mộng của họ sắp thành hiện thực khi mà Thường Tận cũng quyết định sẽ đến tham dự bữa tiệc này. Nàng muốn nhân cơ hội lên Thiên giới để nhìn thấy Từ Khiết thêm lần nữa. Nàng hỏi Bình An xem làm vậy có phải quá ngốc nghếch không. Hắn chỉ đành đáp:

- Ngốc nghếch, quá ngốc nghếch, cực kỳ ngốc nghếch! Nhưng biết làm sao được bây giờ? Người đã muốn đi như vậy, con dù có muốn cản, cũng nào có ích gì? Chi bằng cùng đi với người, dù sao cũng tốt hơn.

- Thật sao? Con sẽ đi cùng ta? – Thường Tận vui vẻ như một đứa trẻ. Lâu lắm rồi nàng mới hào hứng như vậy – Con thấy chiếc trâm nào hợp với ta? Màu tím, hay là màu đỏ?

- Vậy còn chiếc trâm màu xanh ngọc bích mà người hay lấy ra xem thì sao? – Bình An hỏi.

Thường Tận bỗng khựng lại. Nàng vốn không hề nhận ra những người xung quanh cũng biết đến sự tồn tại của chiếc trâm đó, kỷ vật duy nhất còn sót lại giữa nàng và Từ Khiết. Nhưng giờ hai người đã trở nên xa lạ, nàng đeo chiếc trâm đó có phải là bộ dạng trông sẽ rất thảm hại hay không?

- Ta... không còn thích chiếc trâm đó nữa. – Thường Tận miễn cưỡng đáp.

- Không còn thích? – Bình An cố ý trêu chọc – Không thích mà ngày nào người cũng mang nó ra lau chùi ngắm nghía sao?

Thường Tận đỏ mặt:

- Ta lau nó vì nó bẩn quá thôi. Nó bẩn như vậy... ta không thêm mang.

Nói rồi nàng đứng bật dậy chạy ra ngoài, cố gắng giấu đi bộ dạng lúng túng của bản thân. Không ngờ trong lúc vội vã lại va phải Quang Đại. Hắn lạnh lùng nhìn nàng không nói không rằng, rồi thân nhiên bỏ đi. Thường Tận gọi hắn lại:

- Quang Đại! Mấy hôm nay ngươi đi đâu vậy? Ta chẳng thấy mặt mũi ngươi đâu hết. Vậy mà hôm nay mới gặp đã liền bỏ đi.

Quang Đại không đáp, vẫn bước tiếp. Thường Tận thấy lại liền đuổi theo kéo tay hắn lại:

- Ngươi làm sao vậy? Có chuyện không vui sao?

- Không phải chuyện của ngươi. – Hắn đáp cộc lốc.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Lễ hội Mùa Xuân

Thường Tận không hiểu tên này hôm nay lại dờ chừng gì nữa, cứ mặt nặng mày nhẹ với nàng.

“Được thôi, nếu ngươi đã muốn như vậy, thì ta cũng chẳng quản chuyện của ngươi nữa.”, Nàng trầm nghĩ.

Sau đó nàng cũng lạnh lùng bỏ đi. Quang Đại thế mà lại cảm thấy chùng hững, ngoảnh lại nhìn bóng lưng nàng khuất dạng sau bụi cây.

“Cũng phải thôi”, hắn nghĩ, “Trong lòng nàng ấy trước giờ đâu hề có ta. Nàng không quan tâm ta cũng là chuyện bình thường. Nếu đổi lại ta là tên Từ Khiết phụ bạc kia hoặc là thằng bé mũi lõ Bình An, có lẽ chuyện đã khác... Thôi bỏ đi... Chẳng phải ta đã biết trước kết cục ngày hôm nay hay sao? Vậy thì có gì lại buồn bã...”

Thường Tận đi rồi thì hắn lại chạm mặt Bình An, một cái gai mới trong lòng hắn. Hắn cố ý ngó lơ Bình An, không thèm chào hỏi. Thế nhưng khi nghe Bình An hỏi một câu, hắn liền quay lại:

- Ta và Tiên nữ đều đi dự lễ hội Mùa xuân, ngươi có đi cùng không?

- Gì cơ? – Quang Đại vô cùng sững sốt – Ngươi bảo Thường Tận cũng đi?

- Đúng vậy – Bình An đáp.

- Nàng ta điên rồi!

- Đúng là vậy... nhưng mà...

Bình An còn chưa dứt lời thì Quang Đại đã mắt hút không còn dấu vết. Hắn vừa nghe được chuyện đó thì vội tìm đến trước mặt Thường Tận, không đầu không đuôi đi vào vấn đề:

- Ngươi muốn tìm đường chết sao?

- Ý ngươi là gì? – Thường Tận ngờ ngác hỏi.

- Lễ hội Mùa Xuân. Ngươi nghĩ nơi đó là đâu? Ngươi cùng với Thiên giới gây thù sâu đậm như vậy, lẽ nào bọn chúng để ngươi yên?

- Ta... chỉ là ta muốn nhìn thấy chàng một chút...

- Chỉ vì tên khốn đó... - Quang Đại tức nghẹn không nói nên lời.

- Và lại, cũng đã một trăm năm trôi qua rồi. Hận thù khi xưa có lẽ cũng nên được xóa bỏ. Bọn họ có nhã ý mời ta, chúng ta cũng đã quyết định gạt qua hiềm khích. Nếu ta không đi thì mới là chấp nhận chuyện cũ.

- Ngươi suy nghĩ quá ngây thơ rồi... Ta tự hỏi, ngươi có phải là đại ma đầu mà cả ngũ giới đều khiếp sợ không? Tất cả những gì ta thấy là một nữ nhân ngu muội vì tình yêu, quên mất đi lý trí!

Thường Tận lườm hắn một cái:

- Dù sao ta cũng quyết định rồi. Ai cũng chẳng cản được ta.

- Được! – Quang Đại gật đầu, bộ dạng cảm phần vẫn y nguyên – Ngươi thích đi chết thì cứ tùy. Từ nay ngươi sống hay chết không liên quan gì đến ta!

Quang Đại hăm hăm bỏ đi. Thường Tận không hề nhúc nhích, nhưng ánh mắt lại có chút dao động. Nàng trước giờ vẫn luôn rất quyết đoán, nhưng vào những lúc như thế này, chẳng hiểu sao nàng lại có chút do dự. Lẽ nào là nàng đang để tâm đến những lời Quang Đại nói, hay là nàng bận tâm vì cảm xúc vừa rồi của hắn?

Dù sao nàng một khi đã quyết thì sẽ làm đến cùng, không thể chỉ vì một vài lời nói mà dễ dàng từ bỏ. Nàng sẽ lên Thiên cung. Nàng muốn gặp một người ở đó, dù chỉ là thoáng qua. Vì vậy nàng không thể không đi...

...

Thiên cung vào lễ hội Mùa xuân cực kỳ hoa lệ. Hàng ngàn loại cây cảnh được trưng bày khắp Thượng Môn điện tựa như một khu vườn khổng lồ. Những bông hoa cẩm tú cầu màu xanh dương xen lẫn những bông hoa ban đỏ tạo thành một mỹ cảnh hài hòa mà rực rỡ đến lạ. Hoa sơn trà màu hồng dịu nhẹ, mịn màng như đôi má người thiếu nữ tuổi đôi mươi.

Hoa linh lan trắng tinh khiết trông như những chiếc đèn lồng nhỏ xíu, điểm xuyết trên nền lá xanh mướt trông vô cùng tao nhã. Hoa thược dược đỏ lại mang một vẻ đẹp vô cùng trang nhã, sang trọng, không hề vương bụi trần. Còn hoa chi đại mang trên mình một sắc màu trắng muốt pha chút vàng, mùi hương lan tỏa khắp không gian khiến người ta lưu luyến không thôi.

Nếu chỉ kể đến hoa thì thật là một thiếu sót lớn vì đích thân Bích Ngọc đã sai người bày biện bàn tiệc toàn bộ bằng thạch anh màu trắng, vốn là màu sắc yêu thích của nàng. Đến cả chén đĩa, ly tách cũng làm toàn bộ bằng thạch anh.

Rồi nàng còn cất công sắp xếp vị trí của từng chiếc lá, từng nhánh hoa. Ngay chính giữa điện nàng còn cho người xây một hồ nước trong veo, thả lên đó những bông hoa sen đầy sự dịu dàng và thanh khiết.

Nàng tỉ mỉ dày công chuẩn bị như thế, cốt là để gây ấn tượng với người đầu ấp tay gối bên cạnh mình, người vốn đã tâm ý nguội lạnh với nàng từ lâu. Mà quan trọng hơn, nàng cũng muốn bữa tiệc chào đón mà nàng dành cho kẻ thù trở thành bữa tiệc náo nhiệt nhất, tráng lệ nhất.

“Mọi thứ đều đã chuẩn bị hoàn mỹ, chỉ còn chờ nhân vật chính xuất hiện”, Bích Ngọc nở một nụ cười ma quái ẩn sâu sau lớp mặt nạ bằng vải màu trắng. Những chiếc đèn lồng đỏ đung đưa trong gió buồn bã sau lưng nàng như cảm nhận được luồng sát khí tràn ngập trong không gian.

...

Lễ hội Mùa Xuân...

Thần tiên từ khắp chốn tràn về Thượng Môn điện, tiếng cười nói vang vọng khắp một khoảng trời. Một đám phàm nhân vừa được thăng thành tiên đi thành cụm với nhau, miệng không ngớt bàn tán về những thị phi của bữa tiệc này.

- Ta nghe nói ngay cả Quý tộc và Ma tộc cũng được mời đến dự yến hội, chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa. – Một người trong đám lên tiếng.

- Gì cơ? Một đám ô hợp cũng được chào đón ở đây ư? Thật không ra thể thống gì. – Một kẻ khác thốt lên phụ họa.

- Các ngươi ngạc nhiên đến vậy sao? Thiên ma đảo loạn vốn không phải chuyện lạ gì nữa. Một trăm năm trước, Ma tộc đã chiếm được Thiên giới, suýt chút nữa Ngũ giới này đã trở thành vật sở hữu của Ma giới rồi. Nếu không vì Tiên đế hi sinh tính mạng bản thân cùng với Ngũ linh thạch để đánh đuổi Ma

tôn, đến bữa tiệc hôm nay chúng ta cũng không có để dự đâu.

- Chuyện đó đương nhiên ai cũng biết, nhưng mà một bữa tiệc thanh tao như thế này, có nhất thiết phải mời bọn chúng đến không? Nghĩ đến việc ngồi chung một bàn với đám lâu la ấy, ta lại thấy mất cả hứng.

- Các người ăn nói cẩn thận! – Một người lên tiếng đe nạt, nghe giọng liền có thể nhận ra được là nữ nhân – Nơi đây là Thiên giới. Các người lại vừa mới được phong hiệu thần tiên, đã ở đây ăn nói càn quấy. Các người nghĩ Thiên giới này không biết được những lời bất kính của các người sao?

- Tướng là ai, hóa ra là một nha đầu xấu xí. – Một kẻ trong đám nhiều chuyện lúc này buông lời gièm pha – Người về soi lại gương xem, có nữ nhân nào trông thô thiển gớm ghiếc như người không? Như vậy cũng xứng làm thần tiên sao? Lại còn ở đây lên mặt với bọn ta.

Nữ nhân kia vô cùng căm phẫn, nước mắt dâng lên chỉ chực trào ra ngoài. Bình thường nàng cũng rất mạnh mẽ, nhưng hễ động đến điểm yếu là nàng lại không tài nào kháng cự lại. Đang không biết đáp trả ra sao với đám người xấu tính ấy thì từ phía sau bỗng vọng đến một giọng nữ trầm vừa từ tốn vừa danh thếp:

- Một đám nam nhân vô dụng đi bêu rếu một nữ nhân có cùng vị trí với mình, thật là đáng xấu hổ.

- Ai vừa lên tiếng? – Tên kia tức điên lên vì câu nói vừa rồi.

Nhưng khi nhìn rõ hình dáng nữ nhân đang tiến lại gần, tất cả đều im như thóc. Người đến là một nữ nhân cao gần hai thước, dáng người mảnh khảnh, toàn thân vận một màu đen tuyền huyền bí, mái tóc buộc cao nửa đầu, ánh mắt sắc lạnh không có ý cười.

Người còn chưa kịp đến thì đám người kia đã rù nhau chạy mất, Chỉ còn lại nữ tử đang nước mắt ngấn nước mắt dài kia. Nàng ta thốt lên:

- Ma... Ma tôn?

Thường Tận liếc nhìn nàng ta một cái, nét mặt không hề thay đổi.

- Một đám người tầm thường cũng có thể làm người rơi lệ. Nước mắt của người trao đi cũng dễ dàng quá đấy.

- Người không ở trong hoàn cảnh của ta, làm sao hiểu được chứ? – Nữ nhân kia vội vã phân bua.

- Vậy thì sao chứ? Người cho rằng trên thế gian này, chỉ có mình người có nỗi khổ, chỉ mình người có điểm yếu sao? Quan trọng là phải biết giá trị của mình nằm ở đâu. Người khác tùy tiện đem cái xấu của người ra bêu rếu cũng không thể làm giảm đi giá trị cốt lõi của người.

Từ phía sau, Bình An cũng bước tới:

- Tiên nữ, người đi nhanh quá đấy! Sao không chờ con?

- Đi thôi – Thường Tận nói – Chúng ta sắp trễ giờ rồi.

Nữ nhân kia còn chưa kịp hiểu câu nói của Thường Tận thì nàng đã mất hút cùng với Bình An sau màn mây. Nữ nhân ấy quệt vội nước mắt, đứng ngẩn ở đấy hồi lâu.

“Giá trị cốt lõi... Thì ra... Đại ma đầu cũng có triết lý sống thâm sâu đến vậy?”, Nàng trầm nghĩ.

Bên trong điện, Từ Khiết cùng với Bích Ngọc an tọa trên bục cao ngay vị trí trung tâm. Xung quanh bên dưới là quần thần đến từ các giới Thiên, Tu chân và Quỷ giới. Quý vương còn đang vui vẻ cười đùa với những người xung quanh thì chợt biến sắc khi thấy Thường Tận bước vào.

Từng bước đi của nàng tuy nhẹ tựa lông hồng nhưng lại chứa đầy uy lực, khiến ai ai nhìn cũng thấy sơn gai ốc. Quý Vương nắm đó tổn bao công lừa con trai mình, và lừa cả Ma giới, tạo nên một cục diện tiền thoái lưỡng nan cho Thường Tận, khiến nàng hi sinh biết bao nhiêu đồng tộc. Vì vậy bấy lâu nay hắn vẫn luôn tránh mặt nàng.

Thế nhưng hôm nay thế sự xui rủi. Hắn không thể ngờ Thường Tận vẫn lui tới những nơi như bữa tiệc này. Không chỉ có hắn, mọi ánh mắt trong điện đều đổ dồn vào nàng. Ở phía bên phải nơi người của Tu chân giới đang ngồi, Tinh Thúy với cương vị là Trưởng môn cũng tọa ở ngay hàng đầu. Nhìn thấy Thường Tận, con sóng cuộn trong lòng nàng ta không thể ngừng nổi gió.

Thường Tận không nói không rằng, chỉ khề khàng đi đến chỗ đã sắp xếp riêng cho mình rồi ngồi xuống. Bình An theo ngay sau nàng, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh. Bích Ngọc ra hiệu cho Tiên nga rót rượu cho Thường Tận, sau đó lên gửi vào tay nàng một mẫu giấy.

“Khi điệu múa đầu tiên bắt đầu, gặp ta ở Thượng An điện.”

Thường Tận mở mảnh giấy ra đọc, rồi ngay lập tức dùng phép thủ tiêu nó đi. Nàng vờ như không có chuyện gì xảy ra, rồi tiếp tục uống rượu. Toàn bộ quá trình đó đều không có ai nhìn thấy, ngoại trừ kẻ đã dày công sắp đặt ra chuyện này.

Thường Tận liếc mắt nhìn về phía Từ Khiết, rồi tham lam lưu luyến nét mặt chàng thêm một chút. Một thời gian dài không gặp, chàng vẫn y như ngày nào. Đôi mắt màu xanh ngọc bích, phảng phất trong đó là một nỗi buồn không tên.

Đột nhiên Từ Khiết nhìn về phía nàng, bất gặp ánh mắt nàng đang nhìn trộm mình. Thường Tận vội vã quay đi, cầm ly rượu lên cố gắng che đi về bối rối. Từ Khiết chẳng nói lời nào, vẫn lặng lẽ uống nốt ly rượu trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Bích Ngọc vô tình đánh đổ cốc trên bàn khiến cho rượu đổ đầy lên vạt áo của Từ Khiết. Nàng ta vô cùng bối rối muốn dùng khăn tay lau cho chàng nhưng Từ Khiết liền đẩy ra. Chàng nói:

- Ta ra ngoài thay y phục một lát.

Khi Từ Khiết vừa đứng dậy, điệu múa đầu tiên cũng vừa bắt đầu. Một dàn vũ công mặc đồ trắng tinh khôi đang vươn lên như những mầm nhỏ đón ánh nắng mặt trời, sau đó nhường chỗ cho vũ công chính mặc trang phục vàng rực rỡ như đóa hoa hướng dương nở rộ ở chính giữa.

Tiếng nhạc vang lên cũng là lúc Thường Tận để ý thấy Từ Khiết đã rời khỏi chỗ ngồi từ lúc nào. Nàng nói với Bình An:

- Ta ra ngoài có việc một chút.

Thường Tận đứng dậy, chậm rãi rời khỏi chỗ ngồi. Nàng còn chưa bước được quá ba bước thì bỗng dừng ánh mắt trở nên trống rỗng vô hồn. Nàng đưa tay phải ra, triệu hồi Thương kiếm. Thường Tận xoay người một cái, ném Thương kiếm ra xoay một vòng trong không trung, nhanh như cắt để lại vết chém không nông không sâu, đủ gây ra sát thương, khiến cho toàn bộ đoàn vũ công gục xuống tại chỗ.

Bình An không thể tin được chuyện vừa xảy ra trước mắt. Hắn bàng hoàng đứng dậy, gọi lớn:

- Tiên nữ, có chuyện gì vậy?

Thường Tận vẫn không nghe thấy gì, tiếp tục lao đến, đâm một phát thẳng vào ngực của Quý vương. Cũng may hắn kịp thời ngã người về sau nên mũi kiếm chỉ xướt nhẹ qua áo. Ai nấy trong điện bắt đầu nháo nhào hoảng sợ, bỏ hết thể diện mà phi ra khỏi Thiên cung.

Thường Tận tiếp tục xoay người, lần này mũi kiếm lại hướng về phía Tinh Thúy. Đúng lúc ấy, Bình An chạy ra trước, dùng tay không nắm chặt lưỡi gươm trên tay nàng.

- Tiên nữ! Người mau dừng lại đi! Tại sao lại giết người vô tội.

- Vô tội thì sao? – Thường Tận đáp, ánh mắt vẫn vô hồn – Ta thích giết ai thì giết, chẳng cần bàn đến đạo lý.

Bích Ngọc ngồi trên bục cao chứng kiến một màn chém giết đặc sắc thì vô cùng thỏa mãn:

“Không ngờ ông trời lại giúp ta. Á Ma đầu này lại ngang nhiên gây rối ở đây như vậy. Màn kịch mà ta dày công chuẩn bị đến cuối cùng lại không cần phải dùng đến rồi.”

...

Thường Tận chẳng màng đến hai tay nhuộm đầy máu vì chặn kiếm của Bình An, trực tiếp lao đến, xiên thẳng mũi kiếm vào cổ của Tinh Thúy. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến nàng ta không kịp phản ứng. Trước khi chết, nàng ta vẫn cố gắng nguyên rửa Thường Tận lần cuối:

- Cho dù ta có hóa thành ma cũng sẽ quay lại tìm ngươi báo thù. Đòi đòi kiếp kiếp, hễ gặp ngươi là ta sẽ giết...

Sau đó gục xuống tại chỗ, thân xác hóa thành tro bụi. Thường Tận vẫn chưa dừng lại, tiếp tục điên cuồng chém giết. Một bữa tiệc hoa lệ nay lại hóa thành một cảnh tượng vô cùng tang tóc.

Từ Khiết vừa thay y phục xong, lúc trở ra thì thấy người người nháo nhào chạy trốn, liền băn khoăn không hiểu chuyện gì. Khi chàng về đến Thượng môn điện, đã thấy Thường Tận mặt mũi nhuộm đầy máu, ngông cuồng đâm hết người này đến người khác. Chàng vô cùng tức giận, hóa thân thành rồng trắng, bay đến quần quanh người nàng.

Thường Tận bị siết chặt đến mức thở không nổi, sau đó ngắt xiêu ngay tại chỗ. Từ Khiết dùng linh lực phong ấn tay chân nàng lại, sai người áp giải đến Thiên lao, chờ ngày xử tử thị chúng. Bình An lúc ấy vẫn ngồi thẫn thờ dưới đất, đầu óc mơ hồ. Hắn nghĩ mãi vẫn không thể hiểu được, rốt cuộc vì sao lại ra cơ sự này.

Trước ngày hôm ấy, Thường Tận vẫn luôn bình thản chờ đợi để được gặp lại Từ Khiết. Vì có gì một người bình thường lại tự xưng phát điên, đánh mất hết lý trí? Bình An vừa đau lòng lại vừa thất vọng. Hắn thất vọng về Thường Tận thì ít, mà thất vọng về bản thân thì nhiều. Hắn tự trách mình đã quá tin

tưởng vào một người không đáng tin.

Ngay lúc ấy, một bàn tay dịu dàng đỡ hấn đứng lên. Người đó là Bích Ngọc. Giọng nói thánh thót của nàng ta cứ văng vẳng trong đầu hấn:

- Bình An ngoan. Con đã nhìn thấy bộ mặt thật của ả Ma đầu đấy rồi chứ? Trước giờ ta chỉ luôn muốn tốt cho con, nên mới năm lần bảy lượt ngăn cản. Nhưng con tuổi trẻ chưa trải sự đời, một mực tin tưởng người xấu, nên mới bị phản bội như hôm nay. Nhưng mà không sao, nếu như con đã nhìn rõ lòng người, thì vẫn còn cơ hội làm lại.

- Ta... có thể làm gì? – Bình An hỏi, giọng nói vẫn thất thần.

- Đợi đến khi xử tử ả tiện nhân đó, ta sẽ để con đích thân được hành hình.

- Sao... Sao cơ? – Trái tim Bình An như trùng xuống.

Hấn vô cùng thất vọng vì chuyện hôm nay, nhưng tình cảm mẫu tử vun đắp bấy lâu cũng không dễ gì một sớm một chiều tan biến. Bảo hấn tự tay giết chết người hấn coi như là trời, còn khó hơn bảo hấn tự sát.

Trong cơn hỗn loạn đó, vẫn có một người đứng trong góc khuất khẽ nở một nụ cười tinh quái.

“Một, hai, ba...”, hấn nhắm đếm, “...Một trăm chín mươi, một trăm chín mốt,..., hai trăm mười chín,... Quào, hôm nay thu hoạch được không ít. Thật là sáng khoái. Xem nào, ngày mai sẽ được bao nhiêu người đây?”

Bóng hấn khuất dần sau bức tường phủ đầy hoa tím. Trên mặt đất rải rác những cánh hoa dập nát do trận cuồng phong vừa rồi gây nên, điểm xuyết là những giọt máu đỏ tươi tanh nồng, cảm giác khiến người ta thật muốn buồn nôn.

...

Thường Tận tỉnh dậy vì cảm thấy cổ họng vô cùng đau rát. Nàng khẽ thều thào:

- Nước... nước...

Nhưng xung quanh tuyệt nhiên không một tiếng động. Chỉ có tiếng gió thì thoảng rít lên bên tai. Một sự lạnh lẽo ê buốt xâm lấn toàn bộ cơ thể nàng. Nàng mở mắt ra nhưng chỉ thấy một màn đen tịch mịch.

“Nơi này là đâu?”, nàng tự hỏi. Nàng toan đứng dậy nhưng vật gì đó vướng ở tay và chân kéo nàng ngã xuống. Trong không gian thanh vắng, nàng có thể nhận ra đó là tiếng xích.

“Chuyện gì đã xảy ra? Ta đang ở đâu? Lạnh quá... Tối quá...”

- Ha ha ha! – Một điệu cười là lướt bỗng vang lên trong hư không.

- Ai? Ai đang cười vậy? – Thường Tận hỏi một cách yếu ớt.

- Cuối cùng ta cũng đợi được ngày hôm nay. ả tiện nhân như ngươi cũng có ngày nằm trong tay ta.

Thường Tận nheo mắt cố nhìn xem kẻ đang nói là ai nhưng vì trời quá tối, ngay cả một tia sáng cũng không hiện hữu nên nàng có cố thế nào cũng không nhìn thấy được.

Rồi bỗng dưng đèn được bật sáng lên. Giữa màn tuyết trắng muốt, một nữ nhân mặc y phục bằng bông cũng trắng muốt, gương mặt bị che mắt bởi một chiếc mặt nạ bằng vải màu be. Nữ nhân đó vừa bước đến gần vừa nói:

- Chỉ mới không gặp một thời gian mà ngươi đã quên giọng ta rồi sao?

- Bích Ngọc? – Thường Tận ngỡ người ra.

- Sao? Ngươi cuối cùng cũng nhận ra ta? – Bích Ngọc mỉm cười – Cảm giác như thế nào khi bị giam cầm ở đây?

- Ta đang ở đâu? Chuyện này là sao? – Thường Tận thoáng chút bối rối. Nàng chỉ nhớ khi nàng đứng dậy chuẩn bị ra khỏi Thượng Môn điện thì đột nhiên thấy đầu óc quay cuồng, sau đó khi bình tĩnh lại thì nàng đã thấy mình bị nhốt ở đây rồi.

Bích Ngọc dùng ngón trỏ nâng mặt Thường Tận lên, vẽ mặt đắc ý lộ rõ trên khóe mắt nàng ta.

- Cảm ơn ngươi Thường Tận. Ngươi đã giúp ta một việc lớn hôm nay. Ta vốn dĩ định lừa ngươi đến Thượng An điện rồi giăng một hiện trường giết người giả nhằm biến ngươi thành kẻ thù không đội trời chung với các giới. Không ngờ vở kịch còn chưa bắt đầu thì ngươi đã ngông cuồng giết hết những người ở bữa tiệc, tự biến bản thân thành tội nhân thiên cổ.

- Ngươi nói gì? Bịa đặt! Sao ngươi có thể bịa ra những chuyện kinh khủng như thế?

- Ta nói có gì sai? Ngươi không tin sao? Ngươi có thể không tin ta, nhưng ngươi chắc sẽ tin Bình An chứ? Đứa bé mà ngươi đã cứu từ nhiều năm trước, đứa bé vẫn bám dính lấy ngươi như sam.

- Bình An... - Thường Tận thốt lên – Ngươi đã làm gì nó rồi?

- Ta chẳng làm gì nó cả. Nó vẫn vô cùng bình an vô sự. Lát nữa ta sẽ gọi nó đến gặp ngươi, để cho hai người được dịp đoàn viên. Nhưng trước đó, có một số việc ta phải làm trước.

- Ngươi... muốn làm gì? – Thường Tận trừng mắt lên nhìn Bích Ngọc.

Nàng ta từ tốn gỡ chiếc mặt nạ bằng vải xuống, để lộ da thịt nhăn nhoe chảy xệ như một bà lão, mà có khi còn tẻ hơn cả như thế nữa. Thường Tận hoảng hốt khi nhìn thấy gương mặt ấy:

- Chuyện gì đã xảy ra với ngươi?

- Ngươi quan tâm làm gì? – Bích Ngọc mỉm cười giả lả - Ngươi chỉ cần biết... rất nhanh thôi, gương mặt của ta sẽ trở nên xinh đẹp như cũ, còn gương mặt ngươi... sẽ trở nên nhàu nhĩ như thế này.

- Ngươi muốn làm gì?...

Không đợi Thường Tận kịp phản ứng, Bích Ngọc đã dùng phép lóc lột da trên mặt Thường Tận xuống, dùng nó đắp lên mặt mình. Thường Tận đau đớn gào lên, máu chảy lênh láng trên gương mặt nàng.

Bích Ngọc miễn nguyện vuốt ve gương mặt mới của mình, rồi lại nhìn Thường Tận:

- Ngươi xem... ta nói có sai đâu? Bây giờ ta không còn cần phải lo lắng nữa rồi. Nghe nói dùng da mặt của một người có tu vi thâm hậu, nó sẽ không bị thối rữa nhanh như da của người phàm. Nếu may mắn, ta có thể dùng nó thêm vài ngàn năm nữa. Cảm ơn ngươi rất nhiều Thường Tận. Ngươi giúp ta nhiều như vậy, ta sẽ cho ngươi một cái chết vang danh thiên cổ, xứng đáng với công lao của ngươi. Ha ha ha!

Nói rồi nàng ta quay gót rồi đi, tiện thể tắt hết đèn trong Thiên lao. Máu của Thường Tận vẫn không ngừng chảy, nhuộm đỏ cả nền tuyết trắng xóa. Trong cơn đau âm ỉ, nàng nghe tiếng bước chân, tiếp sau đó là một giọng nói thân quen.

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hiểu lầm

- Là con sao? Bình An?

Đáp lại câu hỏi của nàng chỉ là tiếng gió hú trong không gian lạnh lẽo vô vọng. Nàng hỏi lại lần nữa:

- Là con đúng không? Bình An? Con có sao không? Bọn họ có gây khó dễ cho con không?

Vẫn không một tiếng đáp lại. Thường Tận cho rằng mình đã nghe nhầm tiếng gió thành tiếng bước chân rồi. Nàng thở dài một cái, lòng đầy bất an. Một nữ ma đầu đội trời đạp đất như nàng từ khi sinh ra đến giờ chỉ có hai lần duy nhất sợ hãi. Lần đầu tiên là khi đứa bé còn chưa chào đời trong bụng nàng bị đâm chết, cũng là khi hi vọng cuối cùng cứu sống mẫu thân tan thành mây khói. Lần thứ hai là trận chiến Thiên – Ma một trăm năm trước, khi tướng sĩ cứ như vậy mà đổ gục xuống trước mắt nàng, khi Ninh Tư thay nàng lao vào trận pháp Thiên giáng.

Vậy mà giờ đây, cảm giác đó lại chột ủa về với nàng, bủa vây trong tâm trí nàng. Nàng không sợ đau, cũng không sợ chết, nàng chỉ sợ Thiên giới lại có ý định gì xấu với Ma giới, càng sợ đứa bé Bình An đi cùng nàng lên Thiên giới giờ đây không biết sống chết thế nào. Giữa mớ suy nghĩ hỗn loạn đó, giọng nói của Bình An cất lên đã khiến nàng như được hồi sinh:

- Con không sao.

Thường Tận vui mừng khôn xiết:

- Bình An! Là con thật sao? Con có bị thương ở đâu không? Bọn họ có làm gì con không? Mau nói cho ta biết!

- Tiên nữ à, người... - Bình An thở dài – Người có thể nói cho con biết tại sao lại làm vậy được không?

- Sao cơ?

- Tại sao người lại giết những kẻ kia. Người có nỗi khổ gì trong lòng đúng không? – Giọng Bình An chột nheo lại – Chỉ cần người nói thật với con, con

nhất định sẽ tin người...

- Giết? – Thường Tận cảm thấy đầu mình ong ong – Con nói ta giết ai cơ? Có phải nữ nhân kia đã nói gì với con không? Nàng ta dựng chuyện ta giết người có phải vậy không? Bình An à, con phải tin ta...

- À ta không nói gì cả! – Bình An ngắt lời – Là chính mắt con đã nhìn thấy!

Thường Tận cảm thấy tim mình thắt chặt, hơi thở như ngưng lại.

“Bình An đang nói gì vậy? Nó đã thấy gì?”

Bình An lại tiếp:

- Người đứng ở ngay trước mặt con, giết hết mấy trăm mạng người. Những người khác nếu không phải nhanh chân chạy đi, có lẽ cũng đều nằm dưới mũi kiếm của người rồi!

- Không, không thể như thế được! – Tâm trí Thường Tận vô cùng hỗn loạn. Những chuyện mà Bình An vừa nói không hề có trong ký ức của nàng.

- Tiên nữ... đến nước này rồi, mà người còn muốn phủ nhận sao? Người thực sự... làm con quá thất vọng rồi. Hóa ra đúng như lời bọn họ nói, người chính là Ma đầu khát máu, giết người không ghê tay. Tại sao đến bây giờ con mới nhận ra.

- Bình An... Hãy tin ta... Ta không hề làm chuyện đó.

- Đủ rồi! – Bình An hét lên – Chỉ cần người nói cho con biết một lý do thôi, bất cứ lý do gì cũng được, con sẽ cảm thông cho người. Nhưng tại sao? Tại sao lại một mực phủ nhận? Máu tươi chảy thành sông ngay trước mắt con, cố sao người còn chối?

- Ta không có... Bình An... Con phải tin ta... - Thường Tận nói trong tuyệt vọng.

- Tiên nữ... Ôn cứu mạng, ơn dưỡng dục của người... một ngày nào đó con sẽ báo đáp. Còn hôm nay, con không thể đồng tình với những gì người đã làm. Con xin khấu đầu với người ngay tại đây. Từ nay về sau, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt.

Tiếng đầu gối chạm đất của Bình An vang lên, tiếp đó là tiếng dập đầu. Một cái... hai cái... ba cái... Mỗi một cái chạm là một nhát dao chí mạng đâm vào trái tim Thường Tận. Nước mắt nàng chảy dài hai bên má, khóc không thành tiếng.

“Bình An, con đừng đi...”, lời nàng muốn nói ra nhưng nghẹn lại trong cổ họng.

Bình An từ từ đứng dậy, chậm rãi quay lưng rồi rời khỏi. Thường Tận thần thờ ngơ ngác nghe tiếng bước chân xa dần, xa dần... Bình An thế mà không hề quay đầu lại một lần, cứ thế đi thẳng.

Những người thân yêu nhất bên cạnh nàng cứ lần lượt, lần lượt ra đi. Nàng tự hỏi, ông trời cho nàng sống lại thêm một lần nữa, rốt cuộc là để làm gì? Càng làm lại càng sai, càng đi lại càng xa, chẳng thể quay đầu. Nàng muốn một cuộc sống bình yên, nhưng tại sao mọi thứ lại cứ trở nên bế tắc như vậy?

Nàng không giết người, nhưng mọi người cứ khẳng định là nàng làm. Ngay cả người thân cận nhất bên cạnh nàng cũng khẳng định nàng là hung thủ. Nàng nghĩ mãi, nghĩ mãi cũng không thể hiểu. Cuối cùng nàng cho rằng mình đã phát điên rồi. Trong cơn cuồng nộ không khống chế được mình, nàng đã ra tay đồ sát sinh linh.

“Ta đã tẩu hỏa nhập ma rồi. Có lẽ là vì nguồn sức mạnh quá to lớn trong cơ thể này. Vốn dĩ là nhờ nó mà sống lại, nhưng lại không biết một chút nào về nguồn gốc của nó. Ngay cả Ngũ linh thạch cũng ăn mòn cơ thể và khiến con người ta điên dại, huống hồ là một nguồn linh lực không minh bạch. Có lẽ ta đã sai thật rồi. Lẽ ra ta không nên sống lại. Lẽ ra ta nên chết đi vào ngày hôm ấy, thì đã không có những rắc rối sau đó. Nếu vậy... hôm nay ta sẽ chết ở đây. Ta chết rồi, có phải mọi chuyện sẽ được giải quyết?”

Thường Tận vận nội công trong người, vừa phải chống lại sự khống chế của xích sắt, vừa tạo thành một ngọn lửa tự thiêu cháy bản thân. Từ một đốm lửa nhỏ, nó trở nên to dần rồi bùng lên vô cùng dữ dội. Thường Tận từ từ nhắm mắt lại, buông lỏng hai tay phó mặc cho số phận.

Đột nhiên một ngọn gió lớn ở đâu tự nhiên nổi lên, tiếp đó là cơn mưa như trút nước, dập sạch ngọn lửa kia. Thường Tận còn đang không hiểu chuyện gì thì đèn đột nhiên vụt sáng. Trong màn khói mờ ảo, nàng nhìn thấy một nam nhân mặc đồ trắng đang tiến lại gần. Điểm duy nhất làm hắn nổi bật chính là đôi mắt màu xanh ngọc bích sáng trong hơn cả bầu trời thu khi không có mây.

- Ma đầu to gan! Dám dùng lửa để đốt cháy xích sắt của ta! Đã giết người còn không chịu hối cải!

“Giọng nói đó... chính là chàng”, Thường Tận thầm nghĩ.

Đến khi Từ Khiết xuất hiện ngay trước mắt nàng rồi, Thường Tận vẫn không dám tin đó là thật.

- Từ Khiết... - Nàng khẽ gọi.

- Hỗn xược! – Từ Khiết tức giận – Ai cho phép ngươi gọi tên húy của ta?

- Hóa ra... lừa này không thể thiếu được ta. – Nàng cười khở.

- Tất nhiên rồi! – Thân thể ngươi được bảo hộ bởi linh lực mạnh mẽ như vậy, làm sao có thể chỉ vì một mồi lừa nhỏ có thể tổn hại được chứ? Ngược lại là dây xích của ta... đã bị ngươi làm chảy hết rồi!

- Chảy thì sao chứ? Ta cũng không có ý định chạy trốn.

- Không ư? – Từ Khiết nhướn mày nghi hoặc – Vậy là ngươi muốn tự sát?

- Đúng vậy.

- Giao biện! – Từ Khiết cười khẩy, dùng tay đỡ cằm Thường Tận lên – Ma quỷ các người thật lắm mưu nhiều kế. Ngươi nghĩ ngươi làm như vậy thì sẽ khiến ta thương cảm tha mạng cho ngươi sao? Mà này... ngươi tự tay lóc da mặt đấy ư? Nhìn thật là đáng sợ. Nhưng dù ngươi có bày ra màn khổ nhục kế này thì cũng không suy chuyển được suy nghĩ của ta đâu. Hai trăm mười chín sinh mạng, không hơn không kém. Bêu đầu thị chúng là hình phạt nhẹ nhất ta có thể dành cho ngươi. Đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi đây. Ta vẫn luôn canh chừng ngươi!

- Ngươi... không tin ta sao? Mọi người đều bảo ta giết ngươi, nhưng ngươi biết ta sẽ không làm vậy đúng không? - Thường Tận nói một cách tuyệt vọng.

- Sao cơ? Ngươi nói chuyện hàm hồ gì vậy? Sao ta lại tin một ma đầu như ngươi chứ?

- Hóa ra ngươi đã thực sự quên ta...

- Quên? Ngươi nói gì...

- Ta đã từng cố gắng quên ngươi nhưng không cách nào ngưng nghĩ về ngươi. Hóa ra cuối cùng chỉ còn một mình ta tự đa tình. Hóa ra ngươi đã sớm quên hết những gì từng có giữa chúng ta. Thanh niên nông cuồng ngày đó bất chấp đúng sai để cứu ta nay đã không còn nữa, chỉ còn lại một Thiên đế vô tình máu lạnh. Cũng đúng thôi... Là ta đã hiểu lầm ngươi trước. Là ta đã hại ngươi suýt chết, là ta đã giết phụ vương của ngươi, ta không có tư cách đòi hỏi ngươi niệm tình cũ.

- Ngươi nói gì vậy? Tình cũ gì chứ? Cứ như thể giữa ta và ngươi từng có một chuyện tình khắc cốt ghi tâm vậy. – Từ Khiết cười giễu, hoàn toàn không hiểu hàm ý trong lời nói của Thường Tận.

Thường Tận cười khẩy một cái:

- Đúng vậy, đối với ngươi mà nói, từng đó thời gian chỉ tính như cái chớp mắt, chẳng đáng ghi lòng tạc dạ. Bỏ đi, người ta đã không còn lưu luyến gì nữa thì bản thân ta có gì phải tự giận vặt.

- Ngươi... nói gì vậy chứ? Càng nghe lại càng không hiểu.

Từ Khiết vốn đã không còn ký ức gì về chuyện của hai người, kể từ khi bị Bích Ngọc âm thầm ra tay. Chuyện đó cũng chỉ có hai người chủ tớ Bích Ngọc biết rõ, ngoài ra không còn kẻ thứ ba. Trong khi đó, Thường Tận lại cứ đinh ninh rằng Từ Khiết đã thay lòng đổi dạ, tâm ý sớm đã nguội lạnh với nàng, vậy nên mới một lòng yêu thương Bích Ngọc, còn sinh con với ả.

Hai người chẳng ai hiểu ai, cứ vậy kết thúc cuộc nói chuyện nhạt nhẽo không đầu không đuôi. Từ Khiết nói một câu cuối cùng với Thường Tận trước khi rời khỏi Thiên lao:

- Ngươi nên dưỡng sức một chút. Hình phạt bêu đầu thị chúng cũng không đơn giản chỉ là chém đầu đâu. Đừng hao tâm tổn sức làm những chuyện ngu ngốc.

Khoảnh khắc chàng quay đầu nhìn lại, giây lát trong lòng dấy lên nỗi thương cảm khó hiểu. Chẳng biết vì lý do gì, chàng cảm thấy có chút đau lòng, khi nhìn bộ dạng người không ra người, ngòm không ra ngòm của Thường Tận.

Chàng vốn định bỏ đi nhưng sau đó quay lại, nói với Thường Tận:

- Dù không biết tại sao ngươi lại tự hủy đi gương mặt của mình, nhưng ta nói thật, nhìn như vậy rất kinh dị. Ngươi nên để lại gương mặt tự nhiên của bản thân.

Nói rồi, chàng dùng linh lực của mình truyền lên người nàng, giúp cho da thịt của nàng dính kết lại, một lớp da mới được tạo nên, lạnh lặn và xinh đẹp như chưa từng có gì xảy ra.

- Tại sao ngươi lại giúp ta? – Thường Tận hỏi.

Từ Khiết đột nhiên cảm thấy lúng túng. Chàng cũng chẳng hiểu tại sao mình lại làm vậy.

- Ta... ta chỉ là cảm thấy thương xót. Mỗi lần nhìn gương mặt ngươi như vậy khiến ta nổi da gà. Như vậy trông sẽ đỡ hơn.

- Như thế này trông ta đẹp hơn đúng không?

- Ngươi... - Từ Khiết vẫn chưa hết bối rối – Đẹp cái con khi! Chỉ là không quá xấu thôi.

Nói rồi, chàng vội vã rời đi, gương mặt vẫn chưa hết đỏ. Thường Tận khẽ nhìn theo bóng lưng chàng, nở một nụ cười yếu ớt.

“Thì ra chàng vẫn chưa thực sự bỏ rơi ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.